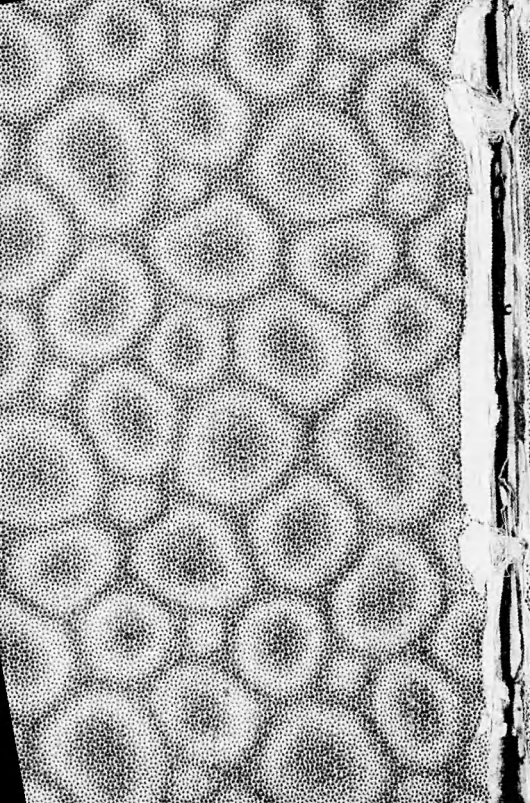
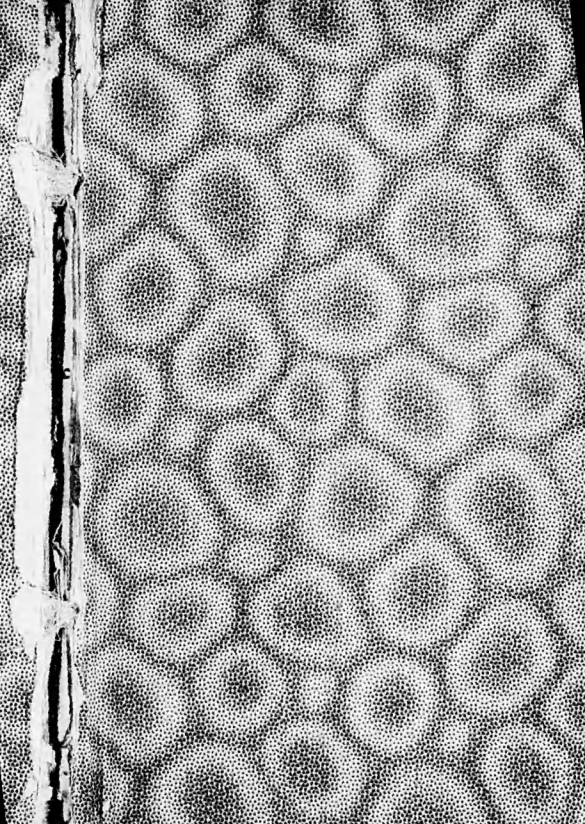
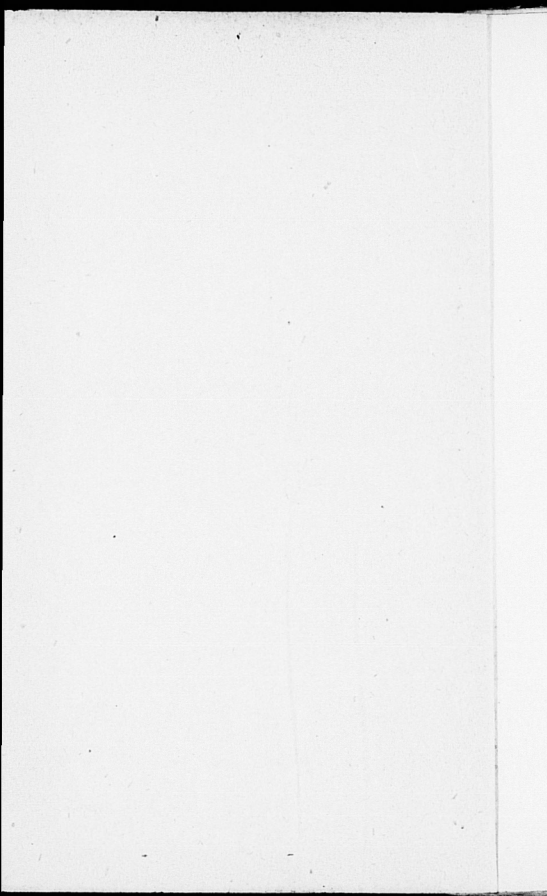

496

Per.
Vak 168

ZIEDAAR HET HART DAT DE MENSCHEN
ZOOZEER BEMIND HEEFT. (G. MARG. M.)

75 Per 168
496
HET
HEILIG HART VAN JESUS

VOLGENS DEN

HEILIGEN ALPHONSUS

OF

OVERWEGINGEN

VOOR DE MAAND VAN HET HEILIG HART,
VOOR HET HEILIG UUR,
EN VOOR DEN EERSTEN VRIJDAG DER MAAND,
MET EENE NOVEEN;
getrokken uit de werken van den Heiligen Kerkleeraar
DOOR PATER St-OMER

VAN DE CONGREGATIE DES ALLERHEILIGSTEN VERLOSSERS

UIT HET FRANSCH VERTAALD

DOOR PATER P. VAN BERGEN

PRIESTER DIERZELFDE CONGREGATIE

Zesde Uitgaaf.

LUIK
H. DESSAIN, DRUKKER

's BOSCHⁿ, 3913
W. VAN GULICK

1877

ZIEDAAR HET HART DAT DE MENSCHEN
ZOOZEER BEMIND HEEFT . (G. MARG. M.)

15 Per 168
496
HET
HEILIG HART VAN JESUS

VOLGENS DEN
HEILIGEN ALPHONSUS

OF
OVERWEGINGEN

VOOR DE MAAND VAN HET HEILIG HART
VOOR HET HEILIG UUR,
EN VOOR DEN EERSTEN VRIJDAG DER MAAND,
MET EENE NOVEEN;
getrokken uit de werken van den Heiligen Kerkleeraar
DOOR PATER St-OMER
VAN DE CONGREGATIE DES ALLERHEILIGSTEN VERLOSSERS

UIT HET FRANSCH VERTAALD
DOOR PATER P. VAN BERGEN
PRIESTER DIERZELFDE CONGREGATIE

Zesde Uitgaaf.

LUIK
H. DESSAIN, DRUKKER

's BOSCH
W. VAN GULICK

1877

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN.

Luik. — Drukkerij van H. DESSEIN.

VOORWOORD

VAN DEN VERTALER.

Het boekje, vrome Lezer, waarvan ik u de vertaling aanbied, vond, zoo spoedig het verscheen, zeer grooten bijval. In den tijd van één jaar was het noodig, hetzelfde tot zeven malen toe te herdrukken. Voorzeker een bewijs van de toenemende devotie tot Jesus' HART. Ook hier in ons land groeit die schoone devotie, op zichtbare en troostende wijze, dagelijks meer en meer aan; zij is dierbaar aan alle Katholieken en te recht, want zij is de devotie bij uitnemendheid; haar voornaamste voorwerp toch is de liefde, waarvan het lichamelijk HART van Jesus brandt voor de menschen, en deze liefde is de bron van Gods barmhartige raadsbesluiten ten hunnen opzichte.

Talloos zijn de genaden, uitstekend de weldaden, die deze godsvrucht over hen, die ze beoefenen, doet afdalen.

Moge deze voortreffelijke devotie steeds meer en meer verspreid worden, mogen de minnaars van Jesus' HART zich dagelijks vermenigvuldigen, vooral dit jaar, waarin wij het tweede eeuwfeest vieren van de plechtige

openbaring dezer godsvrucht, door Jesus zelve aan de zalige Margareta Maria gedaan, aan wie Hij ook beval, dezeive, zooveel zij kon, te verspreiden.

Ik vertrouw dus vastelijk, dat deze vertaling u welkom zal wezen, te meer, dewijl al de gedachten, opwekkingen en liefdeverzuchtingen, in dit boekje vervat, gevloeid zijn uit een hart, verteerd door de liefde tot Jesus-Christus, uit het hart van den heiligen Alphonsus Maria de Liguori. Inderdaad, gij hebt hier eene *Maand van het Heilig Hart*, door dien heiligen Kerkleeraar *geschreven* en slechts *bijeen verzameld* door een zijner zonen.

De heilige Alphonsus was een serafijn van liefde; het kon dan ook niet anders, of hij moest een uitstekend vereerder zijn van Jesus' HART. En dit was hij. Zijne teedere liefde tot het HART van Jesus straalt onophoudelijk door in zijne talrijke geschriften, en God alleen weet, hoevele zielen hij door dezelfde liefde heeft ontvlamd.

Te recht mocht dan de Eerw. Pater Daniel S. J. zeggen in zijne Geschiedenis der Gelukz. Margareta Maria *: «Op deze bladzijden

* Histoire de la B. Marg. Marie page 154.

(waar de schrijver namelijk de geschiedenis van de ontwikkeling der devotie tot het H. HART bespreekt) moet ook een naam, die aan alle godvruchtige Christenen dierbaar is, zijne plaats vinden. De groote liefde van den H. Alphonsus voor den God van Calvarië en van het allerheiligste Sacrament duldde niet, dat hij onverschillig bleef in eene zaak, waarin zijne Glorie zoo innig betrokken is." Diezelfde Pater verhaalt ons nog in voor-noemd werk, hoe Alphonsus zich alle moeite gaf om van den H. Stoel de viering van het feest van het H. HART van Jesus te verkrijgen, en toen hij de vergunning daartoe ontvangen had, dit feest met een onbeschrijflijken ijver vierde; en gedurende het geheele octaaf, tot het volk eene hartroerende toespraak hield over dat geheim van liefde.

Mogen dan deze bladzijden, gelijk Zijne Eminentie, de Kardinaal Dechamps in zijne goedkeuring van dit boek zeide, het voedsel vermeerderen van het heilig vuur, dat Jesus-Christus op aarde heeft gebracht! Mogen zij in duizende handen komen en duizende harten in liefde tot Jesus' HART ontvlammen!

DE VERTALER.

AAN DEN H. ALPHONSUS,
BISSCHOP, STICHTER VAN DE CONGREGATIE DES
ALLERHEILIGSTEN VERLOSSERS
KERKLEERAAR.

GELUKZALIGE VADER,

De opdracht van dit boekje komt U om eene tweevoudige reden toe : vooreerst omdat het uwe gedachten en uwe liefdegevoelens jegens het HART van Jesus behelst ; vervolgens , omdat niemand door grootere godsvrucht voor dat liefdevol HART was bezielde, dan Gij het waart. Veroorloof mij dus, welbeminde Vader, het aan uwe voeten neer te leggen ; zegen het, opdat zij, die het lezen, door eene teedere liefde ontvlamd worden jegens Hem, die ons eene zoo groote liefde in zijne Kindsheid, in zijn Lijden en in het Altaar-sacrament heeft bewezen ; en zegen ook hem, die, hoewel onwaardig, het geluk heeft, zich uwen zoon en toegenegen dienaar te kunnen noemen.

GOEDKEURINGEN.

Door onzen Hoogwaardigen Pater Generaal, NICOLAUS MAURON, daartoe gemachtigd, staan wij toe, dat het werkje: « *Het H. Hart van Jesus, volgens den H. Alphonsus etc.* », door Pater P. VAN BERGEN uit het Fransch vertaald, gedrukt worde.

Amsterdam, 19 Maart 1875.

P. OOMEN, C. S. S. P.

Sup. Prov. Holl.

De verzameling van overwegingen over het H. HART van Jesus, volgens den heiligen Alphonsus, door Pater ST-OMER, van de Congregatie des Allerheiligsten Verlossers, uitgegeven, bezit in haren titel de beste aanbeveling. Het is toch in de school der Heiligen, dat wij moeten leeren bidden en mediteeren; welnu, de godvruchtige oefeningen, door den schrijver aan de geloovigen aangeboden, zijn niet anders dan de gedachten en de gevoelens, de bemerkingen en de verzuchtingen van den gelukzaligen Alphonsus, die onlangs door den heiligen Stoel tot Kerkleeraar werd verheven. Zij ontleenen aan de godsvrucht en aan de wetenschap van dien grooten Heilige eene zalving, welke het hart treft en een licht, dat den geest bestraalt. Wij gelooven, dat dit boek zeer nuttig

zal zijn voor de geloovigen, om hunne godsvrucht tot het heilig HART van Jesus te voeden en te vermeerderen, en wij wenschen, dat het verspreid moge worden.

† THEODORUS, Bisschop van Luik.

GOEDKEURING VAN ZIJNE EMINENTIE, DEN
KARDINAAL DECHAMPS.

AAN DEN EERWAARDEN PATER ST-OMER.

Mechelen, den 10 Mei 1874,

Feest van den H. Antoninus.

EERWAARDE PATER,

Wij hebben dan nu eene *Maand van het Heilig Hart*, waarlijk door eenen Heilige geschreven en niet alleen door eenen Heilige, maar door eenen Kerkleeraar. Wat hebt gij wel gedaan, met zoovele schoone bladzijden van den heiligen Alphonsus te verzamelen over de liefde van het goddelijk HART van Jesus in de treffende geheimen zijner menschwording en kindsheid, in de droevige geheimen van zijn lijden, in het aanbiddelijk geheim des Altaars! Mogen deze bladzijden in duizende handen komen en duizende harten ontvlammen!

«Men kan de werken van dezen heiligen Kerkleeraar niet lezen,” zeide onlangs hij, die thans zoo wijselijk de Congregatie van den heiligen Alphonsus bestiert (1), «zonder zich tot God

(1) De Hoog Eerw. Pater Mauron — Generaal-Overste der Congregatie van den Allerh. Verlosser. (Brief van 3 Febr. 1873),

gedreven te voelen, en ik zou bijna van de voortdurende lezing dier schoone boeken zeggen, dat zij als een teeken van voorbeschikking is; want eene ziel, die niet in staat van genade is, of die niet verlangt tot dien staat te geraken, heeft geen smaak in deze lezing." Maar zij, die God beminnen of zijne liefde willen wedervinden, of haar in hunne zielen wenschen te doen toenemen, hebben er smaak in.

De Heere Jesus beloone u, Eerwaarde Pater, zoo het voedsel van het heilig vuur, dat Hij op aarde heeft gebracht, om het overal te doen ontvlammen, te hebben vermeerderd.

De Maand van het Heilig Hart van den heiligen Alphonsus zal zeer zeker mijn meditatieboek zijn voor de maand Juni.

Ik zegen u en beveel mij in uwe gebeden.

† V. A. DECHAMPS, — Aartsbisschop
van Mechelen. C. S. S. R.

JESUS, MARIA, JOSEF, ALPHONSUS!

AAN DEN LEZER.

De H. Alphonsus begreep zeer goed de vereering van het H. HART van Jesus; hij beoefende ze met liefde en zocht ze te verspreiden. Wij lezen in zijn *Leven* en in zijne *Brieven*, dat hij over deze hem zoo dierbare godsvrucht, Triduums, Octaven en Novenen predikte. Hij was, gelijk men weet, de grootste bevorderaar van het dagelijksch bezoek bij Jesus in het H. Sacrament. En daardoor wilde hij niet slechts Jesus, in den tabernakel tegenwoordig, doen vereeren, maar ook de geloovigen gewennen, dagelijks hunne hulde aan zijn H. HART te brengen. Het drievoudig doeleinde, door Jesus in deze godsvrucht gewild, is zoo duidelijk in het voorbereidingsgebed van het boek der *Bezoeken* uitgedrukt, dat het onmogelijk is, hierin niet dit inzicht van den godvruchtigen schrijver te bemerken. Hij vervaardigde, ten dienste der Missiën, eene schilderij, welke den gekruisten Jesus voorstelde; hij deed er vele nateeke-

ningen van maken, welke hij aan het volk uitdeelde. Men zag op dezelve het geopend HART van den Zaligmaker, waaruit vurige pijlen werden afgeschoten, om de harten der menschen te treffen en ze in de goddelijke liefde te ontvlammen; verheven inval, waarvan het denkbeeld den heiligen Leeraar werd geschonken door zijne godsvrucht tot het lijdend HART van den Zaligmaker. « Hij gaf in 1758, » zegt Zijne Eminentie, de Kardinaal Villecourt, « eene verzameling van redevoeringen voor de Noveen van Kerstmis met een groot getal overwegingen in het licht. Dat werk geeft ons, op voortreffelijke wijze, de brandende liefde en de teedere godsvrucht van Alphonsus jegens het geheim der Menschwording en het H. HART van Jesus te kennen. De godvruchtige zielen kunnen zich niet verzadigen met deze door hemelsche zalving doortrokken bladzijden te lezen, en de zondaars kunnen er de krachtigste beweegredenen vinden, om tot God terug te keeren, ziehier wat de Heilige zelf van dit boek zegt in eenen brief van den 26 Mei 1767: « Ik bid u het boek van de Noveen van Kerstmis te koopen. Gij vindt er niet slechts de Noveen van Kerstmis, maar nog een groot aantal overwegingen over de

liefde jegens Jesus-Christus en over het H. HART van Jesus."

Inderdaad, als men zijn voortreffelijk maar te kort werkje: *Noveen tot het H. Hart van Jesus*, uitneemt, heeft de Heilige geen bijzonder boek over deze stof geschreven; maar al zijne godvruchtige werken zijn er vol van en het HART van Jesus is er het voorwerp van zoo grondige als zalyende beschouwingen. De schrijver is onuitputtelijk en over de liefde van dit goddelijk HART jegens de menschen en over zijne smarten.

Natuurlijk ontstond dan de gedachte eenige dier denkbeelden af te zonderen, om er bijzondere overwegingen over het HART van Jesus van te maken. Dit hebben wij getracht te doen, lettende op de vier verlangens, door Jesus zelve aan de zalige Margareta Maria te kennen gegeven. Hij vroeg haar voor zijn HART eene *jaarlijksche*, eene *maandelijksche*, eene *wekelijksche* en eene *dagelijksche* vereering. Wij zullen aan het eerste verlangen beantwoorden door *de Maand van het Heilig Hart*; aan het tweede door *den eersten Vrijdag der Maand*, en aan het derde door *het Heilig Uur*. Wat het vierde betreft, dit wordt verwezenlijkt door het bewonderenswaardig

boekje van de *Bezoeken bij het H. Sacrament.*

Het Heilig Uur zal twaalf overwegingen behelzen, waarvan men zich elken Donderdag zal kunnen bedienen, maar welke wij meer bijzonder bestemmen voor den eersten Donderdag der maand, als voorbereiding om den eersten Vrijdag der maand te vieren.

De eerste Vrijdag der Maand zal ook twaalf overwegingen behelzen, eene voor elke maand van het jaar.

De Maand van het Heilig Hart splitsen wij in drie deelen:

I. *Het Hart van het Kind Jesus.*

II. *Het Hart van den lijdenden Jesus.*

III. *Het Hart van Jesus in het Altaar-Sacrament.*

Het eerste deel zal bevatten: Bethlehem, Egypte, Nazareth.

Het tweede: Gethsemane, Jerusalem, Golgotha.

Het derde: Het Altaar, den Tabernakel, de H. Tafel.

Elk dezer onderdeelen bevat drie overwegingen.

Het boekje, dat wij aan de godvruchtige personen aanbieden, is dus samengesteld uit het voortreffelijkste der werken van den hei-

ligen Leeraar, die, gelijk de Pausen hebben verklaard, door God is opgewekt in deze laatste tijden, om de godsvrucht in de zielen te doen herleven. (Leo XII, Breve van 19 Febr. 1825. — Gregorius XVI, Bul der Heiligverklaring. — Pius IX, 25 Nov. 1846 en Bul der Kerkleeraars-waardigheid — 25 Maart 1871).

Behalve eenige woorden, welke wij er hebben moeten bijvoegen, om de verschillende plaatsen en volzinnen te verbinden, is alles letterlijk getrokken uit de godvruchtige werken van den H. Alphonsus.

Door deze verzameling in het licht te geven, is ons eenig verlangen mede te werken tot het doel, dat onze heilige stichter in zijne geschriften en in zijnen apostolischen arbeid beoogde.

MAAND
VAN HET HEILIG HART.

Ov

z
He
ch
aa
ke
« H
de
tot
de
te
wo
ge
uit
de
vo

MAAND

VAN HET HEILIG HART VAN JESUS.

— — —
OVERWEGING VOOR DEN VOORAVOND VAN DE
MAAND.

De heilige zielen hebben immer eene bijzondere genegenheid voor het *Gebed* gehad. Het HEILIG HART noodigt er u heden toe uit, christen ziel, en biedt u dit meditatie-boekje aan. Deze godvruchtige oefening is gemakkelijk voor iedereen. Mgr. Dechamps zegt: « Het inwendig gebed doen of mediteeren is denken op de waarheden des geloofs, om zich tot de liefde Gods en de beoefening der deugden op te wekken, en om daarvoor de genade te verkrijgen door het gebed. — De meditatie wordt inwendig gebed genoemd, omdat het gebed het voornaamste deel der meditatie uitmaakt. — Het inwendig gebed doen is dus denken aan de waarheden van het geloof, bij voorbeeld, aan den Dood, aan het Oordeel,

aan den Hemel, aan de Hel, aan de Eeuwigheid, aan onzen Heer Jesus-Christus, den eenigen Zoon Gods, die van den Hemel is nedergedaald, die, ter onzer liefde, is mensch geworden in den schoot der zalige Maagd Maria, die zooveel heeft geleden en op het kruis is gestorven, om ons de vergiffenis der zonden te verwerven, ons te verlossen van de hel, ons den hemel te openen, en ons te leeren goed te leven en goed te sterven, door zijn geduld en zijne gehoorzaamheid aan den wil zijns Vaders na te volgen, en eindelijk, om ons al de genaden te verkrijgen, die wij ter zijner navolging behoeven. Als men nu denkt aan eene dier verhevene waarheden, of aan andere, welke ons heilig geloof ons leert, en men er aan denkt, om zich op te wekken de zonde te vluchten, Jesus-Christus na te volgen, en daartoe de middelen aan te wenden, die Hij ons heeft gegeven, vooral het gebed en de Sacramenten, welke de kanalen der genade zijn, dan doet men de meditatie of het inwendig gebed. — Gij ziet hieruit, dat vele christenen, die misschien nooit deze woorden hebben gehoord, evenwel mediteeren, want zij denken soms aan de waarheden des geloofs, als zij bij voorbeeld, na des

zondags eene preek te hebben gehoord, aan God de vergiffenis hunner zonden vragen, het voornemen maken ze te biechten, en de genade afsmeeken, beter te leven. — Men doet nog het inwendig gebed, als men zich goed voorbereidt tot de biecht; dan immers, na gebeden en zich zijne zonden herinnerd te hebben, wekt men zich op tot berouw, door te denken aan de hel, die men heeft verdiend, aan den hemel en de genade van God, die men heeft verloren, aan Jesus-Christus, dien onze zonden hebben doen weenen, lijden en sterven. — Men doet het inwendig gebed, als men over eene of andere waarheid, die men in een boek heeft gelezen, nadenkt en men vervolgens God, Jesus, Maria, de heilige Engelen of zijne heilige Patronen bidt, om eene genade te verkrijgen, of iets te doen, wat God van ons vraagt. — Men doet soms het inwendig gebed als men gaat of werkt, want men denkt dan soms aan de waarheden des geloofs en men bidt God. — Het is dus niet moeielijk te mediteeren. Neen, als men zijne eeuwige zaligheid behartigt denkt men er elken dag even zoo gemakkelijk aan als de kooplieden aan hunne zaken denken; en het is even onmogelijk in de zaak der zaligheid te

slagen, als men er niet aan denkt, om de noodzakelijke middelen er voor aan te wenden, als het voor een koopman onmogelijk is, vooruit te gaan, als hij er niet aan denkt de noodige middelen daartoe te gebruiken. «*Omdat men de eeuwige waarheden niet overweegt,*» zegt de H. Alphonsus, «*daarom is de wereld met zonden bedekt, en de hel met verdoemden gevuld.*» — Gij ziet het dus, niets is gemakkelijker dan te mediteeren. De H. Alphonsus heeft de beoefening er van zeer eenvoudig, duidelijk, gemakkelijk en niet minder nuttig gemaakt; dank aan de wijze van mediteeren, welke hij leert, kan deze zoo noodzakelijke oefening door iedereen gehouden worden; hij verlangt dan ook dat allen ze aanleeren. Ziehier de wijze van mediteeren volgens den H. Kerkleeraar:

Het inwendig gebed bevat drie deelen: de voorbereiding, de meditatie, en de sluiting.

I. De voorbereiding bestaat in drie acten:

1° Acte van geloof in de tegenwoordigheid van God.

Mijn God, ik geloof, dat Gij hier tegenwoordig zijt en ik aanbid u uit geheel mijn hart.

2° Acte van ootmoed en berouw.

Mijn God, ik moest thans in de hel wezen om mijne zonden; oneindige Goedheid, het is mij uit den grond mijns harten leed, U te hebben beleedigd.

3° Acte van bede.

Mijn God, verlicht mij in dit gebed ter liefde van Jesus en Maria, en geef dat het mij voordeelig zij.

Vervolgens bidt men een *Wees gegroet*, om door Maria het noodige licht te verkrijgen; tot hetzelfde einde zegt men een *Glorie zij den Vader*, ter eere van den H. Josef, van zijn Engelbewaarder en zijn H. Patroon. Men bidt deze acten met aandacht, maar in het kort; daarna begint men te mediteeren.

II. Voor de meditatie behoort men zich altijd van een boek te bedienen, vooral in den beginne, en men staat wat meer stil bij die plaatsen, welke ons het meest treffen. De H. Franciscus van Sales zegt, dat men hierin de bijen moet navolgen, die zoolang op eene bloem blijven, als zij er honig in vinden, en vervolgens naar eene andere vliegen.

De vruchten der meditatie zijn drievoudig:

de gemoedsbewegingen, de gebeden en de voornemens; daarin bestaat het nut van de meditatie. Als gij dus eene eeuwige waarheid hebt overwogen en God tot uw hart heeft gesproken, dan moet ook gij tot God spreken:

1° Door gemoedsbewegingen, namelijk, door acten van geloof, van dankzegging, van nederigheid, van hoop; maar vooral herhaalt de acten van liefde en berouw. Volgens den H. Thomas verdienen wij door elke acte van liefde de genade en den hemel: *quilibet actus charitatis meretur vitam æternam.* (L. 2. q. 114. a. 7. ad 3.) Hetzelfde moet men zeggen van de acte van berouw. Ziehier eenige voorbeelden van acten van liefde:

Mijn God! ik bemin U boven alles. — Ik bemin U uit geheel mijn hart. — Ik wil in alles uwen Wil volbrengen. — Ik verheug mij over uw oneindig geluk.

Voor de acte van berouw is het genoeg te zeggen:

Oneindige Goedheid! het is mij leed U te hebben beleedigd.

2° Men moet ook tot God spreken door gebeden, Hem het noodige licht vragen, de ootmoedigheid of eene andere deugd, een

goeden dood, de eeuwige zaligheid, maar vooral zijne liefde en de volharding. En als uwe ziel zich in groote dorheid bevindt, is het genoeg te herhalen: Mijn God! sta mij bij. — Heer, ontferm U mijner. — Mijn Jesus! barmhartigheid.

Al zou men anders niets doen, zou het gebed toch voortreffelijk zijn.

3° Men moet eindelijk tot God spreken door voornemens: alvorens de meditatie te eindigen, moet men een of ander bepaald voornemen maken, bij voorbeeld: die gelegenheid te vluchten, iets lastigs te verdragen, zich van dit gebrek te beteren, enz.

III. De sluiting bevat drie acten:

1° Men bedankt God voor de geschonkene verlichting.

2° Men belooft zijne voornemens ten uitvoer te brengen.

3° Men vraagt aan God de genade, door de verdiensten van Jesus en Maria, er getrouw aan te zijn.

Men eindigt de meditatie met een *Onze Vader* en een *Wees gegroet* te bidden voor de zielen van het vagevuur, de H. Kerk, de zondaars, zijne bloedverwanten en vrienden.

De H. Franciscus van Sales raadt aan, eene

gedachte, die ons meer mocht getroffen hebben, aan te teekenen, om ze gedurende den dag, bijzonder in het geheugen te bewaren.

Het is nuttig hier melding te maken van hetgeen de H. Alphonsus zelf aan zijne kloosterlingen schreef in eenen rondgaanden brief van den 26 Februari 1771: «Ik maan u aan, het meest gebruik te maken voor de meditatie van mijne boeken: de *Voorbereiding tot den dood*, de *overwegingen over het Lijden*, de *vurige pijlen* en de *meditatiën van den Advent tot aan de octaaf van Drie-Koningen*. Ik zeg dit, niet om op mijne nietige werken te roemen, maar omdat in die overwegingen godvruchtige gemoedsbewegingen zijn gevoegd, en vooral, omdat zij met *gebeden*, die men niet in de andere boeken vindt, zijn aangevuld. Ik verzoek dus, dat men altijd in de meditatie het tweede deel leze, dat in gemoedsbewegingen en gebeden bestaat.»

Behalve het inwendig gebed, is het nog zeer nuttig, zegt de H. Alphonsus, elken dag, gedurende een half uur of ten minste een kwartier een geestelijk boek te lezen, over het leven van een Heilige of over de christelijke deugden. Hoeveel zijn er niet, die door

het lezen van een godsdienstig boek hun leven hebben veranderd en groote Heiligen zijn geworden, gelijk een H. Joannes Colombini, een H. Ignatius van Loyola en zooveel anderen.

Ten slotte voegen wij hierbij de voornaamste beloften, welke de Zaligmaker heeft gedaan aan hen, die zijn H. HART vereeren.

1. Ik zal hun al de genaden geven, die zij in hun staat noodig hebben.

2. Ik zal vrede doen heerschen in hunne familie.

3. Ik zal hen in alle smarten troosten.

4. Ik zal hun veilige toevlucht zijn in hun leven en vooral bij hun dood.

5. Ik zal al hunne ondernemingen zege-
nen.

6. De zondaars zullen in mijn HART de bron van oneindige barmhartigheid vinden.

7. De lauwe zielen zullen ijverig worden.

8. De ijverige zielen zullen zich snel tot een hoogen trap van volmaaktheid verheffen.

9. Ik zal al de plaatsen, waar de beeltenis van mijn H. HART zal uitgesteld en vereerd worden, zegenen.

10. Ik zal aan de priesters de gave schenken, de versteendste gemoederen te bewegen.

11. De naam van hen, die deze godsvrucht zullen verspreiden, zal in mijn HART geschreven zijn, en daar nooit worden uitgewischt.

BIJZONDERE EN ALLERKOSTBAARSTE BELOFTE :

«In de overmaat der barmhartigheid van mijn HART, beloof Ik u,” zeide Jesus aan de zalige Margaretha-Maria, « dat zijne almachtige liefde aan allen, die negen maal achtervolgens, den eersten vrijdag der maand zullen communiceeren, *de genade der eindelijke boetvaardigheid* zal geven, en dat zij niet in mijne ongenade, noch zonder de laatste sacramenten zullen sterven, en in dat laatste uur zal mijn HART voor hen een veilig toevluchtsoord zijn.”

N.B. Door een decreet van den 8^{en} Mei 1873, verleent Z. H. Pius IX aan allen, die de Maand van het H. Hart vieren, zeven jaren aflat voor elken dag der maand Juni, en een vollen aflat, onder de gewone voorwaarden, op een dag der maand, naar verkiezing.

INLEIDING.

DOEL, VOORWERP EN WEG VAN DE GODSVRUCHT TOT HET H. HART.

EERSTE DAG.

DOEL VAN DE GODSVRUCHT TOT HET H. HART.

De voortreffelijkste, de voornaamste, of liever de eenige godsvrucht des christens moet zijn Jesus-Christus te beminnen. De reden, waarom men geringen voortgang maakt in de beoefening der deugden, in dezelfde gebreken blijft voortleven, ja zelfs dikwijls in zware zonden valt, is, dat men zich weinig beijvert de liefde tot Jesus-Christus, dien gouden keten, welke de zielen met God vereenigt, te verkrijgen. Het eeuwig Woord is in de wereld gekomen, om door ons bemind te worden. Het had geen ander verlangen: *ignem veni mittere in terram et*

quid volo nisi ut accendatur? (Luc. 12-49). Ik ben gekomen, om vuur op de aarde te brengen, en wat wil Ik, dan dat het ontstoken worde? God de Vader verlangt, dat wij Jesus-Christus beminnen; Hij heeft Hem op de aarde gezonden, om onze liefde te winnen, door ons te toonen, hoezeer Hij ons lief heeft; en Hij verklaart, dat Hij ons slechts bemint, in zoover wij Jesus-Christus beminnen: *Ipse enim amat vos quia vos Me amatis*: (II Joan. 16-27) want de Vader zelf heeft u lief, omdat gij Mij hebt lief gehad, Hij geeft ons zijne genaden, naar gelang wij ze Hem vragen in den naam van zijn Goddelijken Zoon: *Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis* (Joan. 16-23): indien gij den Vader iets in mijnen naam zult gevraagd hebben, Hij zal het u geven. Hij schenkt ons de hemelsche glorie, wanneer ons leven aan dat van Jesus-Christus gelijkvormig is: *quos præscivit et prædestinavit conformes fieri imaginis Filii Sui* (Rom. 8-29): die Hij vooruit gekend en ook heeft voorbeschikt om gelijkvormig te worden aan het beeld zijns Zoons. Doch nimmer zullen wij tot die gelijkvormigheid geraken, haar zelfs niet verlangen, indien wij ons niet beijveren, de

liefde, welke Jesus-Christus ons heeft toegedragen, te overwegen.

Tot hetzelfde doel verwaardigde zich onze goddelijke Zaligmaker aan de gelukzalige Margareta-Maria zijn verlangen te openbaren, dat men de godsvrucht tot zijn H. HART in de Kerk zou verspreiden, opdat de vrome zielen de beleedigingen, welke zijn HART in het goddelijk Sacrament moet verduren, zouden herstellen.

Toen zij eens, voor het heilig altaar neêrgeknield, in gebed was verzonken, toonde haar Jesus-Christus zijn HART op een troon van vlammen, omgeven met doornen en met een kruis bekroond. « Beschouw, » zeide Hij, « dit HART, hetwelk de menschen zoo zeer heeft bemind, dat het niets gespaard, ja, zich heeft uitgeput en verteerd, om hun zijne liefde te betuigen, en voor erkentelijkheid krijg Ik van de meesten niets dan onthank door hunne oneerbiedigheden en heiligschennissen, en door de onverschilligheid en versmading, met welke zij Mij in dit Sacrament van liefde bejegenen. »

Hij gelastte haar vervolgens, al hare krachten in te spannen, om een afzonderlijk feest ter eere van zijn goddelijk HART, tot een

drievoudig doeleinde te doen vieren: ten eerste, om Hem voor de groote weldaad der instelling van het aanbiddelijk Sacrament te bedanken; ten tweede, om door teedere godsvrucht, de oneerbiedigheden en versmadingen, die Hij van de zondaars in dit Sacrament heeft verduurd en nog verdraagt, te herstellen; ten derde eindelijk, om hierdoor eenige vergoeding te geven voor de Hem verschuldigde eer en aanbidding, die in vele kerken, uit nalatigheid, Hem geweigerd worden. En Hij beloofde de rijkdommen van zijn HART overvloediglijk over hen, die Hem deze hulde brengen, te zullen uitstorten, niet slechts op den feestdag, maar nog alle andere dagen, als zij Hem in het Sacrament des altaars komen bezoeken.

Zoo is dan de godsvrucht tot het HART van Jesus niets anders, dan eene *oefening van liefde* jegens een zoo beminnelijken Zaligmaker.

TOEPASSING.

Deze liefde-oefening zal mijn vermaak uitmaken, zoo dikwijls ik het allerheiligste Sacrament bezoek. Ik zal dan met buitenge-

wone vurigheid het schoon gebed van den H. Alphonsus zeggen, waarin het drievoudig doel is uitgedrukt en waarvan ik nu elk woord zal overwegen.

GEBED.

Heere Jesus-Christus, die om de liefde, welke Gij den menschen toedraagt, dag en nacht, onder de gedaante van brood op onze altaren rust, terwijl Gij daar vol barmhartigheid en liefde allen, die U komen bezoeken afwacht, uitnoodigt en ontvangt; ik geloof, dat Gij daar wezenlijk tegenwoordig zijt; ik aanbid U uit den afgrond van mijn niet en bedank U voor al de genaden, die Gij mij bewezen hebt, voornamelijk hiervoor, dat Gij mij U zelve in dit heilig geheim geschonken, uwe allerheiligste Moeder Maria tot eene voorspreekster gegeven en mij geroepen hebt, om U in deze kerk te bezoeken. Ik groet dan in dit oogenblik Uw liefdevol HART, en doe dit met een drievoudig doel: ten eerste, om U te bedanken voor de groote weldaad der instelling van dit heilig Sacrament; ten tweede, om U eenige vergoeding te geven voor den hoon, dien Gij

van al de ongeloofigen, ketters en slechte katholieken in dit H. Sacrament te dulden hebt; en ten derde, om, door dit bezoek, U te aanbidden op al die plaatsen der wereld, waar Gij in uw H. Sacrament niet genoeg vereerd wordt en het meest verlaten zijt.

Mijn Jesus! ik bemin U uit geheel mijn hart; het doet mij leed, dat ik uwe oneindige goedheid voorheen zoo dikwijls heb vergramd. Ik maak het voornemen, door uwe genade gesterkt, U nooit meer te beledigen; van dit oogenblik af, wijd ik mij, hoe ellendig ik dan ook ben, geheel en al aan U toe; en, geheel verzakend aan mij zelve, maak ik U meester van mijnen wil, van mijne neigingen, van mijne verlangens en van alles wat mij toebehoort. Doe voortaan met mij en met al het mijne, wat Gij wilt. Ik vraag en verlang niets anders, dan uwe heilige liefde, de volharding in het goede ten einde toe en de volmaakte vervulling van uwen heiligen wil. Ik beveel u de zielen van het vagevuur aan en voornamelijk die, welke hier op aarde de meeste godsvrucht hadden tot het allerheiligste Sacrament en tot de allerheiligste Maagd Maria. Ik beveel U ook al de arme zondaars. Ik

vereenig eindelijk, mijn dierbare Verlosser, al de gevoelens van mijn hart met die van uw liefdevol HART, en, zoo vereenigd, offer ik die op aan uwen hemelschen Vader, Hem smeekende in uwen naam, die, uit liefde tot U, aan te nemen en mijne gebeden te verhooren.

SCHIETGEBED.

O zoet HART van Jesus! maak U meester van geheel mijn hart.

TWEEDE DAG.

VOORWERP VAN DE GODSVRUCHT TOT HET
H. HART VAN JESUS.

Om het voorwerp dezer godsvrucht goed te doen kennen, moeten wij zeggen, dat het tweevoudig is, geestelijk en lichamelijk. Het geestelijk voorwerp is de liefde, waarvan het H. HART van Jesus-Christus voor de menschen brandt, aangezien de liefde doorgaans aan het hart wordt toegeschreven, gelijk vele plaatsen der H. Schrift getuigen: *præbe, fili mi, cor tuum mihi* (Prov. 23-26): mijn zoon, geef Mij uw hart. *Cor meum et caro mea*

exultaverunt in Deum vivum (Ps. 85-5): mijn hart en mijn vleesch hebben zich verheugd in den levenden God. *Deus cordis mei et pars mea Deus in æternum* (Ps. 72-26). O God mijns harten, Gij zijt mijn deel in eeuwigheid! *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis* (Rom. 5-5): de liefde Gods is in onze harten uitgestort door den heiligen Geest, die ons gegeven is. Het lichamelijk of zichtbaar voorwerp is het H. HART van Jesus, niet afzonderlijk genomen, maar vereenigd met de heilige menschheid en bijgevolg vereenigd met den goddelijken Persoon des Woords.

Twee beweegredenen sporen ons aan dat lichamelijk HART van Jesus te vereeren; de eerste, dat het hart een der voornaamste bronnen en organen van 'smenschen leven is; want de natuurkundigen zeggen algemeen, dat het hart, waarmede alle groote en kleine aderen verbonden zijn, de bron en het beginsel van den omloop des bloeds is, en het is dus niet twijfelachtig, of de andere deelen des lichaams van het hart hunne beweging ontvangen. Als dus het hart een der voornaamste bronnen van

'smenschen leven is, is het dan wonderlijk, dat het een der gróotste aandeelen heeft aan de gemoedsaandoeningen van den mensch? Inderdaad, men ziet de aandoeningen van droefheid en liefde veel sterkeren indruk maken op het hart, dan op elk ander orgaan. Wat, in het bijzonder, de liefde aangaat, leest men in het leven van den heiligen Philippus Nerijs, dat door het vuur zijner liefde tot God, de gloed van zijn hart zich op zijne borst deed gevoelen en God op wonderdadige wijze de ribben des heiligen verwijdde, om aan dat ontvlamde hart grootere ruimte ter beweging te geven. De heilige Teresia zelve verhaalt, dat God meermalen een engel zond, om haar hart te doorboren, en zij daarna zoozeer door de goddelijke liefde was ontvlamd, dat zij haar hart voelde branden en wegwijnen.

Doch er is nog eene andere reden, die ons aanzet het lichamelijk HART van het menschgeworden Woord te vereeren. De H. Kerk heeft verschillende werktuigen van het lijden van Jesus-Christus, gelijk de lans, de nagelen, de doornenkroon, eener bijzondere vereering waardig geacht, omdat deze werktuigen de ledematen des Zaligmakers, welke

in zijn lijden hunne eigenaardige foltering verduurden, hebben aangeraakt; is het dan niet billijk, dat wij door een gansch bijzonderen eeredienst het H. HART van Jesus-Christus huldigen, dat een zoo groot deel heeft gehad in zijne gemoedsaandoeningen en de hevige smarten, die Hij heeft geleden bij de beschouwing der folteringen, Hem toe- bereid, en bij het zien der ondankbaarheid, welke Hij, na zoo groote liefde, van de menschen te wachten had. Het bloedig zweet, dat in den hof uit Jesus' lichaam vloeide, kan niet verklaard worden, dan door eene geweldige beklemming des harten, die den loop van het bloed stuitte en het noodzaakte naar buiten te dringen; en die beklemming des harten, welke toen Jesus beving, had zeker geene andere oorzaak dan de innerlijke kwellingen van vrees, afkeer en droefheid, waaraan Hij, volgens het verhaal der Evangelisten, was prijs gegeven: *cœpit pavere et tædere, — contristari et moestus esse* (Marc. 14-55; Matth. 26-57): Hij begon beangst en treurig, — bedroefd en zwaarmoedig te worden.

TOEPASSING.

Ik zal op eene behoorlijke plaats in mijn huis de beeltenis van het H. HART van Jesus plaatsen; dat goddelijk HART zal voortaan mijn Koning, mijn rijkdom, het voorwerp van al mijne liefde zijn. Ik zal Het mij zelve, mijne familie, alles, wat mij behoort, toewijden.

GEBED.

Mijn Jesus, mijn Verlosser en mijn God! het is billijk, dat ik U boven alles bemin, omdat Gij mij hebt uitverkoren, om uw H. HART te kennen en te vereeren, boven zoo-veel anderen, die Het niet kennen, noch vereeren. Gij hebt U zelve geheel aan mij geschonken; het is rechtvaardig, dat ik mij geheel aan U geve en Gij het eenig voorwerp mijner liefde zijt. Ja, mijn Jesus! ik bemin U boven alles, en ik wil niets dan U alléén beminnen; Gij hebt U zelve zonder voorbehoud aan mij geschonken, ik geef mij zelve zonder voorbehoud aan U. Neem mij aan, bid ik U, en versmaad niet de liefde van mijn hart, ofschoon het welcer de schepselen heeft bemind. ja ze zelfs boven U die he

hoogste Goed zijt, heeft gesteld. Neem mij aan en bewaar mij; zonder uwe hulp kan ik niets anders, dan U ontrouw worden; Gij hebt mij verkoren, om U te beminnen, geef daarom, dat ik U getrouw en dankbaar zij. O schoone liefdevlammen, die uit het HART van Jesus opstijgen, ontsteekt mij in liefde en vernietigt in mijn hart alle genegenheden, die niet voor Jesus zijn; dat ik slechts leve, om dien beminnelijken Zaligmaker lief te hebben, die zijn leven heeft willen geven, om door mij bemind te worden.

O Maria, Moeder Gods! Gij zijt niet slechts mijne Koningin, maar ook mijne Moeder; kom mij nu te hulp, Gij, die mij aan het H. HART van Jesus hebt vastgehecht; verlaat mij nimmer, opdat mijn leven en mijn dood een leerling van dat goddelijk HART waardig zijn.

SCHIETGEBED.

O HART van Jesus! geef, dat ik geheel aar U toebehoore, gelijk Gij geheel aan mij zijt.

DERDE DAG.

WEG DER GODSVRUCHT TOT HET HEILIG HART.

MARIA IS DE WEG OM TOT HET H. HART
VAN JESUS TE GAAN.

Wie de vrucht wil plukken moet naar den boom gaan; om dus te naderen tot het heilig HART van Jesus, die de vrucht des lichaams van Maria is, moeten wij ons tot Haar begeben. Niemand kan tot Mij komen, zeide Jesus, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem vooraf door zijne genade trekke: *Nemo potest venire ad me, nisi Pater, qui misit me, traxerit eum* (Joan. 6-44); maar ook, zoo schijnt Hij door den mond van Richardus van S. Laurentius er bij te voegen, tenzij mijne Moeder hem trekke door hare gebeden. *Nemo potest venire ad Me, nisi Mater mea suis precibus traxerit eum* (De laud. B. M. V. l. 12 p. 2). Te recht wordt deze beminnelijke Koningin doorden heiligen Bernardus *hartenroofster* genoemd: *raptrix cordium* (Medit in Salve Reg). Zij immers heeft het H. HART van Jesus geroofd, om het den menschen te schenken, en zij rooft nog

steeds de harten der menschen, om ze tot het HART van Jesus te trekken.

Maria heeft, inderdaad, het HART van haar God geroofd door hare verhevene deugden en vooral door haar geloof, hare ootmoedigheid en liefde. Tot haar sprak de goddelijke Bruidegom, toen Hij tot zijne Bruid zeide: Gij hebt mijn HART gewond door een uwer oogen en door een uwer haren: *vulnerasti cor meum in uno oculorum tuorum... in uno crine colli tui* (Cantic 4-9). Het oog der bruid, zegt de H. Thomas van Villanova, beteekent het geloof der Allerheiligste Maagd Maria, door hetwelk zij zoozeer behaagde aan het HART van den Zoon Gods: *oculus fidem designat qua Dei Filio Virgo maxime complacuit* (In nativ. D. conc. 4); en het haar, zegt de abt Rupertus, beduidt het nederig gevoelen, dat Maria van zich zelve had; wat immers kan men onbeduidender vinden dan één haartje: *in uno crine, id est, in nimia humilitate cordis tui; iste est crinis colli, humilis cogitatus*. Die ootmoedigheid deed het goddelijk Woord uit den schoot des eeuwigen Vaders in haren maagdelijken schoot nederdalen. Doch vooral was Maria om hare vurige liefde zoo behagelijk aan

God, dat Hij, verrukt door hare beminnelijkheid, in haren schoot wilde mensch worden; hierom zegt zoo schoon de H. Bernardinus van Siena: O deugd der maagdelijke Moeder! eene Maagd heeft door hare liefde het HART van God gewond en geroofd: *O virtus virginis Matris! Una puella vulneravit et rapuit divinum cor* (Pro fest. V. M. S. ß. c. 4).

Op hare beurt vereenigt Maria de harten der menschen, door hare moederlijke bekoorlijkheden gewonnen, met het H. HART van haar Jesus. De Zaligmaker zeide aan de H. Catharina van Siena, dat Hij Maria had geschapen als een zoet lokaas, om de harten der menschen, en vooral die der zondaars, te vangen en tot God te voeren: *Ipsa est a Me velut esca dulcissima electa pro capiendis hominibus et animabus præcipuè peccatorum* (Dial. c. 159). Richardus van S. Laurentius past de volgende woorden uit het boek der Spreuken op Maria toe: *confidit in Ed cor viri sui et spoliis non indigebit* (Prov. 51-11): het HART van haar Bruidegom verlaat zich op Haar en Het zal geen buit te kort komen; en hij verklaart ze aldus: God, zegt hij, heeft het HART van Jesus aan Maria toevertrouwd, opdat Zij Het door de menschen doe

beminnen; en alzoo kan Hetzelve geen buit, namelijk zielen, ontbreken; want Maria bezorgt Het al degene, welke Zij door hare machtige voorspraak, hare verdiensten en voorbeelden, der hel onttrekt: *quia quascumque suis orationibus, meritis et exemplis, liberat a diabolo, apponit et assignat dominio sponsi sui* (De Land. B. M. l. 6). O! hoevele versteende zondaars worden dagelijks tot God getrokken door dien bevalligen magneet der harten, gelijk Zij zich zelve heeft genoemd, sprekend tot de H. Brigitta: gelijk de magneet het ijzer tot zich trekt, zoo trek Ik de verstokste harten tot Mij, om ze met God te verzoenen: *Sicut magnes attrahit ferrum, sic Ego attraho Deo corda dura* (Revel. l. 3, c. 52).

TOEPASSING.

Ik maak met den H. Ildephonsus het voornemen: *ut sim servus Filii, servitutem appeto Genitricis* (De virg. Mar. c. 12). Ik wil een trouw dienaar van het H. HART van Jesus worden; wetend echter, dat dit niet mogelijk is, tenzij door Maria's bemiddeling, zal ik mij sterk vasthechten aan haren dienst; en tot dat einde richt ik nu tot Haar, met de teederste liefde, het volgend gebed:

GEBED.

O Domina, quæ rapis corda! O beminlijke Koningin, zoo bid ik u met den heiligen Bonaventura, Gij, die door de wonderen uwer liefde en uwe weldaden, al de harten uwer dienaars rooft, och, roof ook mijn arm hart, zoo verlangend U vurig te beminnen. Maar hoe, voortreffelijke Moeder, Gij hebt door uwe schoonheid het HART van God getroffen, en Hem van den hemel in uwten schoot doen nederdalen, en ik, ik zou leven zonder U te beminnen? Neen, neen, goede Moeder! Ik zeg met een uwer kinderen, dat U zoo teeder lief had, met den gelukzaligen Joannes Berchmans: Ik zal niet rusten, totdat mijn hart brande van eene teedere en standvastige liefde voor U, o Moeder, die mij zoo teederlijk hebt bemind, zelfs toen ik zoo ondankbaar jegens U was. Wat ware er van mij geworden, o Maria, als Gij mij niet hadt bemind, en mij niet zooveel genaden van het HART uws Zoons hadt bezorgd! Wat moet ik, nu ik U liefheb, niet van uwe goedheid verwachten, daar Gij mij zoo goed hebt verzorgd en begunstigd, toen ik U niet beminde! Ja, ik bemin U, o Moeder, en ik wenschte

een hart te hebben, dat U beminde voor al die ongelukkigen, die U niet beminnen; eene tong, in staat U te loven gelijk duizend tongen, om aan allen uwe grootheid, uwe heiligheid, uwe barmhartigheid en liefde jegens hen, die U beminnen, bekend te maken. Hadde ik schatten, ik zou ze alle besteden, om U te eeren; hadde ik onderdanen, ik zou ze allen van liefde tot U doen branden: ja, ware het noodzakelijk, mijn leven zou ik ter uwer liefde en glorie slachtofferen. Ik bemin U dan, o Moeder, maar, dewijl mijne liefde uwer niet waardig is, offer ik U de liefde, welke het HART van uw Zoon Jesus verteert; mogen wij door U geleid worden tot dat H. HART, ons door U geschonken, aan hetwelk eer, liefde en glorie toekomt in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

SCHIETGEBED.

O allerzuiverste Maagd, beveel mij aan het H. HART van uw goddelijken Zoon en ik zal zalig zijn.

EERSTE DEEL.

HET HART VAN HET KINDJE
JESUS.

VIERDE DAG.

Bethlehem.

I.

GAAN WIJ NAAR BETHLEHEM; WIJ VINDEN ER
HET HART VAN HET KINDJE JESUS, DAT
ZICH AAN ONS GELOOF OPENBAART.

Om met teedere liefde de geboorte van
Jesus-Christus te beschouwen, moeten wij
God een levendig geloof vragen. Treden wij
zonder geloof de grot van Bethlehem binnen,
dan worden wij slechts door een gevoel van
medelijden bewogen. Het geloof moet hier
onze gids, onze fakkel zijn; voorgelicht door
het geloof, zullen wij zien en bewonderen;
zullen wij hopen en met schatten beladen
worden; zullen wij beminnen en ons hart

zal zich verwijden: *Videbis et afflues, et mirabitur et dilatabitur cor tuum* (Is. 60-5). Het geloof zal ons brengen tot het vertrouwen, het vertrouwen tot de liefde, en de liefde zal ons het H. HART van Jesus binnenleiden. Elk geheim vordert ons geloof, doch vooral het geheim der menschwording; want, dit aangenomen, worden al de andere geloofwaardig, op het woord zelf van den menschgeworden God. Treden wij de grot binnen, doch met geloof; immers, wat zouden wij er zonder geloof zien? Eene gansch gewone geboorte. Doch, met het geloof, zien wij dat nieuw Kind, door God geschapen: *creavit Dominus novum super terram* (Jer. 31-22), met een nieuw HART, dat de vreugde des hemels en het voorwerp van de liefde des hemelschen Vaders is. Zonder het geloof, zouden wij in de kribbe een Kind zien, gelijk aan een ander; doch, met het geloof, zien wij er het Woord Vleesch geworden: *Verbum caro factum est* (Joan. 1-14), met een lichamelijk HART, gelijk aan het onze, doch bezielde door die eeuwige liefde, welke op de aarde heeft willen nederdalen, om de menschen tot God te trekken; met het geloof, zien wij er den eenigen Zoon Gods,

gelijk aan zijn Vader, en even als deze, eeuwig, almachtig, onmetelijk, alwetend, gelukkig, Opperheer van hemel en aarde, van de engelen en menschen, die, desniettegenstaande, om zijn HART aan den mensch te schenken en hem te verlossen, zich zoo diep heeft vernederd, dat hij in zijne menschwording de gedaante van een slaaf heeft aangenomen. Wie zou ooit zulk een wonder hebben kunnen aannemen, indien het geloof er ons niet van verzekerde? *In charitate perpetua dilexi te; ideo attraxi te miserans* (Jer. 31-3). Zonder het geloof, zouden wij op dat strooleger een ons vreemd Kind aanschouwen, maar, met het geloof, zien wij er een beminden Broeder. O mensch, beschouw dit wonder, roept de H. Augustinus uit, uw God is uw Broeder geworden: *Deus tuus factus est Frater tuus* (S. 110 app. E. B.); Hij is Kind van Adam geworden, gelijk gij; Hij heeft zich met hetzelfde vleesch bekleed, gelijk gij; Hij heeft zich verwaardigd oogen aan te nemen, gelijk gij; handen en voeten, gelijk gij; een lichamelijk hart, gelijk het uwe is. O overmaat van liefde! Alle menschen waren ter dood veroordeeld, en er was voor hen geen redmiddel: doch de Zoon Gods,

bewogen door zijne overgroote barmhartigheid, is uit den hemel gekomen en heeft ons het leven geschonken. Maar Heere, vraagt Job, wat is toch de mensch, dat Gij hem zóó verheft en bemint : *quid est homo quia magnificas eum, aut quid apponis erga eum cor tuum* (Job. 7-17). Zeg het mij, o mijn God, welk belang hebt Gij in de zaligheid en het geluk des menschen? Waarom zijt Gij zóó aan hem gehecht, dat uw HART slechts bezig schijnt te zijn met hem te beminnen en gelukkig te maken?

Wat zouden wij dáár zien, zonder het geloof? Een kind, dat het gebruik zijner vermogens nog niet heeft, onbekwaam, om te kennen en te beminnen. Doch wat zegt ons het geloof? Dat Jesus, van het eerste oogenblik zijns levens, volkomen het gebruik zijner rede had, ons toen reeds kende en beminde. De tranen van het Kindje Jesus verschilden dus veel van die der andere pas geboren kinderen; deze weenen van smart, zegt de H. Bernardus, maar Jesus weende van medelijden en liefde tot ons : *Illi ex passione lugent, Christus ex compassione*. Ook zoo, als Hij de melk nam, deed Hij zulks om daarmede zijn lichaam

te voeden, dat Hij ons in de communie tot spijs wilde geven; Hij dacht er toen aan, die melk te veranderen in zijn bloed, dat Hij stervend voor ons zou storten en tot prijs onzer verlossing zou stellen. O minnend HART! Gij dacht toen aan mij, gelijk Gij van alle eeuwigheid aan mij gedacht hadt.

Zonder het geloof, in één woord, zou Jesus voor ons zijn, wat Hij, helaas! voor velen is, een *onbekende God*. Treden wij dus de grot binnen met een levendig geloof, en beschouwen wij, in de kribbe, op het stroo, dit beminne-lijk Kindje, dat voor ons weent. O, wat is Het schoon! Wat liefde doet het ontvlammen! Uit zijne oogen schieten vurige stralen in de harten van hen, die naar Hem verlangen; zijne kinderlijke kreten zijn als vlammen, welke de Hem minnende zielen verteederen! De stal, het stroo, alles roept ons toe: Bemin dat goddelijk Kind, dat ons zijn HART komt schenken!

TOEPASSING

Ik zal uit den grond mijns harten zeggen: ik geloof vastelijk dat de Zoon Gods is mensch geworden, dat het Evangelie zijn Woord is, de Kerk zijn werk, de Paus zijn onfeilbare

plaatsbekleeder. Ik geloof dus alles, wat de Kerk mij voorhoudt te gelooven; ik verwerp alles, wat zij veroordeelt.

GEBED.

O zoet, beminnelijk Kindje, hoewel ik U zoo arm op dat stroo zie, erken ik U toch en aanbid U als mijn Heer en Schepper. Ik begrijp, wat U tot dien ellendigen staat heeft gebracht; het is uw H. HART, uwe liefde voor mij. O mijn Jesus, als ik, na dat alles, bedenken, hoe ik jegens U, in het verleden, gestemd was; dat ik U zoo zwaar heb beleedigd, dan ben ik verwonderd, dat Gij mij hebt kunnen verdragen. Vervloekte zonden, wat hebt gij gedaan? Gij hebt het HART van een zoo goeden Meester met bitterheid gevuld. Mijn dierbare Zaligmaker, ik bid U, door het lijden, voor mij verduurd, door de tranen voor mij gestort in Bethlehems stal, geef tranen aan mijne oogen, geef zóó groote droefheid aan mijn hart, dat ik, geheel mijn leven, de beleedigingen, U aangedaan, betreure. Ontvlam mijn hart van liefde tot U, maar door zóó vurige liefde, dat deze al het leed, U aangedaan, vergoede. Ik bemin U, mijn teedere Zaligmaker; ik bemin U.

o God, voor mij Kind geworden. Ik bemin U, mijne Liefde, mijn Leven, mijn Al ! Ik beloof U, voortaan niets te zullen beminnen dan U. Help mij door uwe genade, zonder welke ik niets kan doen.

Maria, mijne hoop ! Gij verkrijgt van het HART van Uw goddelijken zoon alles, wat Gij verlangt, vraag Hem dan, mij zijne liefde te schenken. O mijne Moeder, verhoor mij !

SCHIETGEBED.

O aanbiddeijk HART, verlicht hen, die U niet kennen !

VIJFDE DAG.

Bethlehem.

II.

GAAN WIJ NAAR BETHLEHEM ; WIJ VINDEN ER
HET HART VAN HET KINDJE JESUS, DAT ONS
VERTROUWEN VRAAGT.

De zonden heeft in ons allen de verblindheid des geestes , de ongevoeligheid des harten, de zwakheid van den wil te weeg gebracht. Vertrouwen wij nogtans op God ; treden wij, met geloof, de grot van Bethlehem

binnen ; dáár vinden wij een HART, dat door zijn licht, de blindheid van onzen geest, door zijne bekoorlijkheden, de ongevoeligheid van ons hart, door zijne kracht, de zwakheid van onzen wil komt genezen. En welk is dat HART ? Het is het teederste, het medelijdendste, het barmhartigste HART, dat te vinden is, het Hart van Jesus.

Vóór de komst van Jesus-Christus, was de wereld in duisternissen gehuld, omdat zij met zonden beladen was. Alle vleesch had zijn weg bedorven : *omnis quippe caro corrumperat viam suam* (Gen. 6-2). Alle menschen hadden de wet der rede geschonden ; zij leefden als redelooze dieren, alleenlijk er op bedacht, de weelde en de vermaken der wereld te genieten, niet het minst bekommerd over de eeuwige schatten. Maar, dank der goddelijke Barmhartigheid ! Daar verschijnt een glanzend licht, om hen, die in de schaduwe des doods zijn gezeten, te verlichten : *habitantibus in regione umbræ mortis lux orta est* (Is. 9-2). Dit licht is Jesus ; Hij wordt licht der volken genoemd : *lumen ad revelationem gentium* (Luc. 2-32). Hij is het licht, dat in de duisternissen schijnt en alle menschen dezer wereld bestraalt : *lux in te-*

nebris lucet... quæ illuminat omnem hominem (Joan 1-5). Ziedaar dien ons beloofden Meester, die zichthaar onder ons moest wonen, om ons den weg der zaligheid, de beoefening der deugden te leeren; ziedaar dien goddelijken Meester, die ons moest onderwijzen, niet slechts door zijne woorden, maar vooral door zijne voorbeelden. Hij is geboren; Hij is in de grot van Bethlehem, welke wij met den H. Bernardus mogen noemen: *Schola Christi*, de school van het HART van Jesus. Zeggen wij dan met vertrouwen: O HART van Jesus, verlicht ons!

De mensch echter, een zondaar zijnde, is immer angstvallig en bevreesd; om hem dus een volslagen betrouwen in te boezemen en hem tot zich te trekken, heeft het goddelijk HART zijne bekoorlijkheden, onder de gedaante van een Kindje, willen openbaren. Wie toch zou bevreesd zijn een Kindje te naderen, vraagt de H. Thomas van Villanova: *ad parvulum accedere quis formidet?* (In nat. Dom. Conc. 4). De kinderen hebben niets, dat vrees inboezemt; alles ademt in hen zoetheid en liefde; zij kunnen niet toornig worden, zegt de H. Petrus Chrysologus, en mochten zij hoos worden, zij zijn

gemakkelijk te bevredigen: *puer nescit irasci, et si irascitur, facile placatur*. Het is voldoende, hun eene vrucht, eene bloem aan te bieden, hen te liefkoozen, hun een vriendelijk woord toe te voegen, en aanstonds vergeven en vergeten zij al de beleedigingen, hun aangedaan. Zoo is ook een traan van berouw, eene akte van liefde voldoende, om het HART van het Kindje Jesus te bevredigen. O God van barmhartigheid, zoo spreekt Gerson den Zaligmaker toe, Gij hebt, onder de gedaante van een sprakeloos kind, Uwe oneindige Wijsheid willen verbergen, om ons niet van onze zonden te beschuldigen; Uwe Rechtvaardigheid, onder de gedaante van een allerrootmoedigst Kindje, om ons niet te kunnen straffen: *celasti, Deus, Sapientiam in infantuli ætate, ne accuset; Justitiam in humilitate, ne condemnet; Potentiam in infirmitate, ne cruciet*. Het HART van Jesus doet niet slechts een schitterend licht op ons afstralen, wint niet alleen door zijne onwederstaanbare bevalligheden onze harten, doch wapent ons ook met onverwinnelijke kracht. Inderdaad, wat deed de Zoon Gods, ziende den mensch door de zonde gewond en, zóó zwak geworden, dat hij zijne vijanden

geen weerstand kon bieden ? Sterk als Hij was, is Hij machteloos geworden ; Hij heeft zich met de lichamelijke zwakheid des menschen bekleed, om door zijne verdiensten, den mensch de geestelijke kracht te geven, die hij behoeft, om de bekoringen des vleesch en der hel te overwinnen. Zie hem dan daár een Kind geworden, dat met een weinig melk het leven moet behouden en zóó machteloos, dat Het zich niet kan bewegen. Hij heeft zich met onze zwakheid bekleed, om ons zijne sterkte mede te deelen. Moge dan onze zwakheid ons vrees aanjagen, het HART van Jesus zal ons moed geven ; immers, de profeet David verklaart, dat God, goed van natuur, ons wil zalig maken, en voor den dood behoeden : *Deus noster, Deus salvos facienti : et Domini, Domini exitus mortis* (Ps. 67-21). Dat het vertrouwen ons met den apostel altijd doe zeggen : *omnia possum in Eo qui me confortat* ; (Phil. 4-15) ik kan alles, niet door eigen kracht, maar in Hem, die mij versterkt.

Dicite pusillanimis : confortamini, et nolite timere (Is. 55-4) Schept moed, mijne arme kinderen, zegt ons het HART van Jesus ; 'komt tot Mij zonder vrees, in welken toestand

gij u ook bevindet. Zijt gij in duisternissen des geestes, Ik zal u verlichten, want Ik ben uw licht : zijt gij zwak, ik zal u sterken, want ik ben uwe kracht; zijn uwe harten ongevoelig voor Gods liefde, Ik zal ze ontvlammen, want Ik heb u mijne bekoorlijkheden ontsluit, om uwe liefde te winnen.

TOEPASSING.

Mijn vertrouwen op het H. HART van Jesus zal voortaan grenzeloos zijn; *voor mij* bestaat het; ik zal Het dus dagelijks deelden mijner ziel, hoe groot ook, openbaren, en Maria en den H. Josef bidden, mijne voorsprekers te willen zijn.

GEBED.

O HART van Jesus, oneindig goed, ik zou het niet wagen U te naderen, beladen als ik ben met zooveel zonden; maar omdat Gij mij met zooveel goedheid en liefde uitnoodigt, wil ik geen weerstand bieden. Neen, ik wil deze nieuwe ondankbaarheid niet bij mijne zonden voegen; ik wil niet, na zooveel beleedigingen, uit mistrouwen, weigeren, aan uwe zoete uitnoodiging te beantwoorden. Weet echter, dat ik zeer arm ben; ik heb niets, om U aan te bieden. Ik heb niets anders dan mijn

arm hart en dit hart breng ik u. 'T is waar, het heeft U eertijds beleedigd, maar nu is het met leedwezen doordrongen, en zoo, vol berouw, bied ik het U aan. Ja, aanbidde-lijk HART, ik ben bedroefd U te hebben be- leedigd; ik beken het, ik ben de wreede, de verrader, de ondankbare, die U zooveel leed heb veroorzaakt, en U zooveel tranen heb doen storten in den stal van Bethlehem: doch uwe tranen zijn mijne hoop. — O eeuwige Vader, ik verdien de hel, doch zie neer op de tranen van uw' onschuldigen Zoon, die U voor mij vergiffenis smeekt. Gij wei- gert niets aan de gebeden van het HART van Jesus; verhoor ze dan, want Het bidt voor mij om vergeving. — O HART van Jesus, ik hoop van U de vergiffenis mijner zonden, maar dit is mij niet genoeg; Gij moet mij nog de genade schenken, U te beminnen. Nu ik hier voor U ben neergeknield, bid ik U, mij te ontvlammen door uwe heilige liefde, hecht mij aan U, maar zóó vast, dat ik niet meer van U kan gescheiden worden. O mijn God, voor mij kind gaworden, ik bemin U, doch ik bemin U al te weinig; ik wil U vu- rig heminnen; Gij moet mij deze liefde schenken, Zie, ik breng U mijn hart, ik geef

het U ; ik wil niet dat het mij nog toebehoore ; verander het, en bewaar het voor immer ; geef het mij niet meer terug, anders ben ik bevreesd, dat het U weer verrade.

Allerheiligste Maagd Maria, Gij, die de Moeder zijt van dit goddelijk Kindje en mij zijn HART hebt gegeven, Gij zijt ook *mijne* moeder ; ik leg mijn arm hart in Uwe handen ; bied het Jesus aan. Indien Gij zelve het Hem aanbiedt, zal Hij het niet weigeren. O mijne Moeder, offer dan mijn hart aan Jesus, en smeeek Hem, het aan te nemen.

SCHIETGEBED.

Goedertieren Hart van mijn Jesus, heb medelijden met mij !

ZESDE DAG.

Bethlehem.

III.

GAAN WIJ NAAR BETHLEHEM ; WIJ VINDEN ER HET
HART VAN HET KINDJE JESUS, DAT GEHEEL
ONZE LIEFDE VERDIENT.

Plato zeide, dat het eene hart het ander tot zich trekt ; dat de liefde wederliefde

opwekt : *magnes amoris*, *amor*. Niets is meer waar ; immers , om de genegenheid van iemand te winnen , is er geen beter middel , dan Hem te beminnen . Door hem ons hart te schenken , verdienen wij het zijne te bezitten . Welnu , *dat* heeft Jesus gedaan . Willende door ons bemind worden , heeft Hij ons het eerst bemind ; verlangende ons hart te bezitten , is Hij gekomen , om ons het Zijne te schenken . En welk HART ? Een HART , opzettelijk geschapen , om ons te beminnen . Deze liefde heeft Hij ons getoond , toen Hij voor ons mensch werd en de gedaante van een Kindje aannam . Om in dit geheim de onmetelijke liefde van God te begripen , zouden wij een denkbeeld van Zijne Grootheid moeten hebben . Wie echter kan eene oneindige Grootheid beseffen ! Zeggen van God , dat Hij grooter is dan de hemelen , dan de Koningen , de Heiligen en de Engelen , dat is , volgens den H. Ambrosius , Hem oneer aandoen , gelijk het eene beleediging zou zijn voor een Koning , hem te zeggen , dat hij grooter is dan een vliegje .

Welnu , God , zoo groot , is mensch geworden , om ons zalig te maken , om onze liefde te winnen . Alexander , de Groote , meester

geworden van Perzië, wilde de genegenheid van de veroverde volken verwerven ; en wat deed hij ? Hij vertoonde zich aan hen, gekleed naar hunne volksdracht. Het schijnt, dat God hetzelfde heeft willen doen, om de harten der menschen te winnen, toen Hij de menschelijke gedaante aannam en voor het uiterlijke slechts een eenvoudig mensch scheen : *Habitu inventus ut homo* (Phil. 2-7). De mensch bemint Mij niet, schijnt Hij te hebben gezegd, omdat hij Mij niet ziet ; welnu, Ik zal Mij aan hem vertoonen, met hem omgaan, en zoo zal Ik hem noodzaken, Mij te beminnen. De H. Petrus van Alcantara hoorde eens in de derde Mis van Kerstdag, het Evangelie zingen volgens den H. Joannes : *in principio erat Verbum...* in den beginne was het Woord, enz. ; hij begon dit onuitsprekelijk geheim te beschouwen, en hij werd zóózeer door liefde ontvlamd, dat hij, in zielsvervoering, van den grond verheven, door de lucht zweefde tot vóór de voeten van zijn Jesus in het Allerheiligste Sacrament.

Die zoo groote God was niet te vreden, met voor ons mensch te worden ; Hij wilde zelfs de gedaante van een *Kindje* aannemen ; en weet gij waarom ? Om zich, zegt de H. Petrus

Chrysologus des te beter in onze harten te dringen; want in dien kinderlijken staat komt Hij ons lieflijker en beminnelijker voor: *se parvulum exhibuit, ut seipsum faceret gratum*. Hij kon op de aarde komen in den staat van een volwassen mensch, gelijk Adam; maar neen, de Zoon Gods wilde zich aan ons vertoonen in de gedaante van een bevallig Kindje, om zoo gemakkelijker en zekerder ons hart te winnen; de kinderen toch zijn beminnelijk; zij wekken gevoelens van genegenheid op bij allen, die hen aanschouwen. Maar Hij zal ten minste ter wereld komen, omringd door koninklijke praal, in een paleis; Hij zal rusten in eene wieg, vonkelend van goud; Hij zal omgeven zijn door een vorstelijken hofstoet? Neen; — zoo, ja, zou Hij geboren zijn, zegt de H. Petrus Chrysologus, hadde Hij door de menschen gevreesd willen worden; doch, dewijl Hij niets anders zocht dan onze harten te winnen, daarom wilde Hij onder ons verschijnen, als het armste en het nederigste Kindje; hij is dan geboren in eene koude grot, tusschen twee dieren; Hij is op een weinig stroo in eene kribbe gelegd, zonder verwarming, zonder de noodige windselen:

sic nasci voluit, qui voluit amari, non timeri (Serm. 138). Maar wie dan heeft dien Koning des hemels van zijn verheven troon doen stijgen, en Hem in een stal doen geboren worden? Het is de liefde, welke Hij den menschen toedraagt. Wie heeft Hem van de rechterhand des eeuwigen Vaders, waar Hij gezeten is, in eene kribbe doen nederdalen? Wie heeft hem van uit zijn, boven de sterren verheven Koninkrijk verbannen, om op wat stroo te gaan rusten? Wie heeft Hem gedwongen de Engelen-Koren te verlaten, om te gaan wonen te midden der dieren? — Het is de *liefde*. Hij ontvlamt de Serafijnen, en hier bibbert Hij van koude; Hij draagt het heelal, en hier moet Hij op de armen gedragen worden; Hij spijzigt al wat leeft, en hier behoeft Hij een weinig melk, om zich te voeden; Hij maakt het geluk der Heiligen uit, en hier weent en krijt Hij; wie toch heeft hem tot zoo groote ellende gebracht? Nog eens: het is de *liefde*; *sic nasci voluit, qui voluit amari, non timeri*.

Bemint dan, roept de H. Bernardus uit, bemint. o christenzielen, bemint dit Kindje, zoo oneindig beminnenswaardig! *Magnus*

Dominus et laudabilis nimis ; parvus Dominus et amabilis nimis (In cant. 5-48). Ja, zegt hij, die God was van alle eeuwigheid, en is immer allen lof en eerbied waardig om zijne Majesteit, gelijk David zingt in zijn loflied : *Magnus Dominus et laudabilis nimis* (Ps. 144-5). Doch nu wij dien God van majesteit een klein kind zien geworden, dat voor voedsel wat melk noodig heeft, zich niet kunnende bewegen, bevend van koude, weenend van smart, terwijl Het smeekt om gedragen, verwarmd en getroost te worden, o ! wat is Hij thans beminnelijk en dierbaar aan onze harten : *Parvus Dominus et amabilis nimis !* Beminnen wij dan het Kindje van Bethlehem , zoo roept de Serafijnsche Franciscus van Assisië uit, beminnen wij het Kindje van Bethlehem ! *Amemus Puerum de Bethlehem !* Beminnen wij Jesus-Christus, die zich zooveel moeite heeft getroost, om de genegenheid onzer harten te winnen !

TOEPASSING.

Ik zal mijn best doen, om mij aan schietgebeden te gewennen : één oogenblik is voldoende, om eene akte van volmaakte liefde te verwekken ; ik zal dus vandaag

dikwijls zeggen: zoet *Hart van Jesus, wees mijne liefde!* (300 dagen aflat. — 30 September 1852).

GEBED.

O goddelijk HART van mijn Jesus, HART vol liefde voor de menschen, HART, opzettelijk geschapen, om de menschen te beminnen, hoe toch kunnen de menschen U zoo verachten? Helaas! Ik zelf was een dier ondankbaren, toen ik in de wereld zoovele jaren leefde, zonder U te beminnen! Mijn Jesus, schenk mij vergiffenis! Vergeef mij deze groote zonde, van U niet bemind te hebben, U, die zoo beminnelijk zijt, U, die mij zoozeer hebt lief gehad en zooveel hebt gedaan, om mij tot wederliefde te dwingen! Ik zou verdienen veroordeeld te worden, U niet meer te mogen beminnen, omdat ik zoo lang uwe liefde heb veracht; maar ik smeeke het U, mijn Jesus, doe mij alle straffen ondergaan, doch niet deze; geef mij de genade U te beminnen, en doe dan met mij volgens uw welbehagen. Maar hoe zou ik zulke straf kunnen duchten, terwijl Gij voortgaat, mij het zoet gebod op te leggen, U te beminnen? Gij wilt dat ik U, mijn Heer en mijn God be-

minne uit geheel mijn hart: *diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo* (Mt. 22-37); welnu, ik heb geen ander verlangen, dan U uit geheel mijn hart lief te hebben. O van liefde brandend HART van mijn Jesus, ontsteek in mijn arm hart dat gelukkig vuur, dat Gij van den hemel op de aarde hebt gebracht; vernietig alle onzuivere genegenheden, die in mijn hart bestaan en die beletten dat ik U geheel toebehoore. Ik bid U, mijn beminde Jesus, versmaad de liefde van dit hart niet, hoewel het U vroeger zoozeer heeft bedroefd; en laat niet toe, dat ik voortaan ook maar één enkel oogenblik leve zonder uwe liefde. O beminnelijke Jesus, Gij zijt mijne liefde: ik hoop, dat ik U altijd zal beminnen, en altijd door U zal bemind worden; ja, ik vertrouw, dat die liefde tusschen uw HART en het mijne immer zal blijven bestaan.

O Moeder der schoone liefde, beminnelijke Maria! Gij, die zoo vurig wenscht, dat wij uw Jesus beminnen, hecht Gij zelve mij zoo vast aan zijn H. HART, dat ik geheel Hem toebehoore, gelijk Hij het verlangt.

SCHIETGEBED.

O HART van mijn Jesus! Ik bemin U met

al de zielen, die, op dit oogenblik, U bemin-
nen op de aarde en in den hemel.

ZEVENDE DAG

Egypte.

I.

GAAN WIJ NAAR EGYPTES; WIJ VINDEN ER HET
HART VAN JESUS, MET DE ZONDEN DER
WERELD BELADEN.

De grootste smart van een balling is te worden beschouwd als een schuldige, onwaardig te midden zijner medeburgers te wonen. Het HART van Jesus heeft deze vernedering willen ondergaan. Moest hij dan, beladen zijnde met onze zonden, die ons uit den hemel hadden gesloten, ook niet de ons opgelegde straf der ballingschap ondergaan?

In de oude wet had elk jaar de plechtigheid plaats van den verzoeningsbok, welken de hoogepriester met de zonden van het volk belaadde; daarna joeg men hem in de woestijn, als ware hij een voorwerp geworden van Gods gramschap. Deze verzoeningsbok, was eene afbeelding van onzen Verlosser,

die zich heeft beladen met al de vervloeking-
gen, welke wij, om onze zonden, hebben
verdiend; die zelfs, volgens de uitdrukking
van den Apostel Paulus, voor ons *een vloek*
is geworden, *factus pro nobis maledictum*
(Gal. 3-13), om Gods zegen over ons te doen
afдалen.

Beschouw dan den goddelijken Verlosser,
vluchtend naar Egypte, meer nog vervolgd
door zijns Vaders gramschap, dan door het
zwaard van Herodes; en dit, om reden Hij
niet alleen de gedaante eens zondaars heeft
willen aannemen, maar zich nog heeft wil-
len beladen met al de zonden der menschen,
om er zelf de straf van te ondergaan: *iniqui-
tatem eorum ipse portabit* (Is. 53-11); als
waren zij, zegt Cornelius, zijne persoonlijke
zonden geweest: *ac si ea patrasset*. Over-
wegen wij hier, in welke benauwdheid, in
welken doodsangst het HART van het Kindje
Jesus zich moest bevinden, toen Het, aldus
beladen met al de zonden der wereld, er aan
dacht, dat de goddelijke Gerechtigheid van
Hem volkomen voldoening eischte.

Jesus zag duidelijk de boosheid van elke
zonde; want, door het licht zijner Godheid,
kende Hij oneindig beter dan al de menschen

en engelen, de oneindige Goedheid van zijn Vader en zijn onbeperkt recht, door allen geëerd en bemind te worden; en te gelijker tijd, zag Hij zich beladen met die ontelbare zonden, welke de menschen hadden bedreven en nog zouden bedrijven, en waarvoor Hij moest lijden en sterven. De Zaligmaker liet eens aan de H. Catharina van Genua de afschuwelijkheid eener enkele dagelijksche zonde zien, en dit deed haar zoo schrikken, dat zij in bezwijming viel. O, hoe groot moest dan niet de smart van het HART van het Kindje Jesus zijn, toen Het, nauwelijks geboren, den weg der ballingschap moest nemen en zich toen reeds de verzoeningsbok zag geworden, beladen met al onze ongerechtigheden: *posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum* (Is. 53-6).

Jesus, door Herodes en de gramschap zijns Vaders vervolgd, doet ons, als van zelf, denken aan den zondaar, die door angst en wroeging wordt gekweld en alzoo door Gods toorn en zijn schuldig geweten wordt vervolgd. De zonde veroorzaakt de vrees voor de goddelijke wraak. Als men een machtig mensch tot vijand heeft, kan men niet gerust eten, noch slapen. Wat zal het dan zijn als

men den Almachtige tot vijand heeft? Hij, die in staat van zonde is, siddert, als de aarde beeft, als de donder rommelt; zelfs een blad, dat zich beweegt, is voldoende, om hem schrik aan te jagen. Hij vlucht aanhoudend zonder dat iemand hem achtervolgt, doch ik bedrieg mij, zijne zonde zelve is zijn vervolger. Toen Caïn zijn broeder Abel had gedood, meende hij, dat iedereen de hand tegen hem hield opgeheven, om hem het leven te benemen; en hoewel God hem de verzekering had gegeven, dat hem geen kwaad zou overkomen, bleef de ongelukkige toch aanhoudend voortvluchtig van de eene plaats naar de andere. Wie was dus de vervolger van Caïn? — zijne zonde.

Daarenboven verwekt de zonde de wroeging, dien onmeedoogenden worm, welke voortdurend aan het misdadig geweten knaagt. Overal, waarheen de zondaar ook ga, naar den schouwburg, naar een bal of een feestmaal, overal roept het geweten hem toe: rampzalige! Gij zijt niet in Gods genade; als gij sterft, welk zal uw lot zijn? — Dat inwendig verwijt is eene zoo groote straf, zelfs in dit leven, dat men misdadigers heeft gezien, die, om er zich van te ontdoen, zich

zelveu het leven benamen. Een van hen was Judas, die, gelijk men weet, zich uit wanhoop heeft verhangen.

O, welke dankbaarheid zijn de zondaren niet verschuldigd aan het HART van Jesus, die, hoewel niet de vlek der zonde, toch al de ellenden op zich heeft genomen, met welke het menscldom, uit straf voor de zonde, was beladen. Ja, om ons zalig te maken, heeft Hij zich vrijwillig aan zijn hemelschen Vader aangeboden ter boeting onzer zonden, en de Vader heeft Hem met al onze misdaden beladen: *et posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum* (Is. 53-6).

TOEPASSING.

Ik zal mij in de bekoringen levendig voorstellen en den zondaar, door de vrees en wroeging vervolgd, en het HART van Jesus, dat meer nog de vervolging van den zondaar dan die van Herodes vreest.

GEBED.

Mijn beminde Verlosser, ik ben een dier ondankbaren, die uwe oneindige liefde, uwe smarten en uwen dood, met beleedigingen en verachting hebben betaald. O mijn dier-

bare Jesus! hoe hebt Gij mij zooteeder kunnen beminnen en zooveel vernederingen en lijden voor mij kunnen uitstaan, daar Gij toch mijne ondankbaarheid jegens U hadt voorzien? Helaas! dat kwaad is bedreven; doch ik wil niet wanhopen. Geef mij nu, o Jesus, het berouw, dat Gij voor mij door uwe tranen hebt verdiend; ik verlang, dat mijne droefheid mijne boosheid evenare. Teeder HART van mijn Jesus, dat voor mij hier zoo bedroefd zijt geweest en dat nog altijd voor mij van liefde brandt, verander, bid ik U, mijn hart; geef mij een hart, dat al het leed, U veroorzaakt, herstelle; geef mij eene liefde, welke mijne ondankbaarheid evenare. Ik gevoel reeds een groot verlangen, U te beminner; ik bedank er U voor, mijn Jesus! ik zie, dat Gij, in uwe goedheid, mijn hart hebt geraakt. Ik haat uit alle krachten mijne bedrevene zonden; ik verfoei en verafschuw dezelve; konde ik ze uitwisschen met mijn bloed! Nu verkies ik uwe vriendschap boven allen rijkdom en alle waardigheden. Ik wensch U zooveel mogelijk te behagen. Ik bemin U, oneindige Beminnelijkheid! doch mijne liefde is te flauw; vermeerder hare vlam, geef mij vurigere liefde; ik moet uwe

liefde met meer liefde beantwoorden, dan ik tot nu toe gedaan heb, ik, die U zooveel leed heb aangedaan, en, in plaats van straf, zooveel bijzondere gunsten van U heb ontvangen. O oneindig Goed, laat niet toe, dat ik ondankbaar blijve, na al die genaden, waarmee Gij mij hebt verrijkt. Ik zeg U met den H. Franciscus: *moriar amore amoris tui, qui amore amoris mei dignatus es mori!* Dat ik door de liefde van uwe liefde sterve, o Jesus, die door de liefde van mijne liefde hebt willen sterven!

Maria, mijne Hoop, sta mij bij; beveel mij aan het HART van Jesus.

SCHIETGEBED.

Allerootmoedigst HART van Jesus, leer mij uwe ootmoedigheid!

ACHTSTE DAG.

Egypte.

II.

GAAN WIJ NAAR EGYPTES; WIJ VINDEN ER HET
HART VAN JESUS, DAT DE AFGODEN DER
WERELD OMVERWERPT.

Zeg mij, wreede Herodes, waarom gij zoo-

veel onschuldige kinderen laat vermoorden; waarom offert gij ze aan uwe heerschzucht? Zeg het mij: wat verontrust u? wat vreest gij? Vreest gij, dat de Messias, die geboren is, u uwe kroon ontroove? *Quid est quod sic turbaris Herodes?* Zoo spreekt de heilige Fulgentius. Doch gij bedriegt u, aldus gaat hij voort: *rex iste qui natus est, non venit reges pugnando superare, sed moriendo subjugare* (S. de Epiph. et Inn. nece): deze Koning, dien gij ducht, is niet gekomen, om de machtigen der aarde met de wapenen te bestrijden en te overwinnen; neen! Hij is gekomen, om in de harten der menschen te heerschen, door ter hunner liefde te lijden en te sterven.

De hel, die zich bediende van de wreedheid van Herodes, om Jesus-Christus te doen sterven en het verlossingswerk te vernielen, werd verwonnen door hetzelfde middel, dat zij bezigde, om te zegepralen; want met de vlucht van Jesus begon de ondergang van het rijk des duivels in de wereld. Inderdaad, men zegt, dat bij de intrede van Jesus in Egypte, al de afgoden van dat land werden omvergeworpen. Tot dan toe was de wereld in een duisteren nacht van onwetendheid en

zonde begraven. De ware God was nauwelijks gekend op ééne plaats van den aardbol, namelijk, in Judea: *notus in Judea Deus* (Ps. 73-2). Overal elders aanbad men de duivelen, de dieren en de steenen, als zoo-vele godheden. Overal heerschte de nacht der zonde, die de zielen verblindt, door dwalingen misleidt, en ze belet den ongelukkigen staat te zien, in welken zij leven, in vijandschap van God, ter helle veroordeeld. Droevig schouwspel voor het zoo goed HART van het pas geboren Goddelijk Kind! Het begon dan ook al aanstonds bij zijne geboorte volgens de voorzegging van Isaïas, den duivel de heerschappij te ontnemen, welke hij over den mensch voerde: *voca nomen ejus: accelera spolia detrahare, festina prædari* (Is. 8-5). Jesus ging dan naar Egypte, om daar dien dwingeland neer te werpen en de menschen van de rampzalige slavernij, waarin zij zuchtten, te verlossen, opdat zij, gered uit de duisternissen des doods, en het hatelijk juk van satan afwerpend, den waren weg der zaligheid zouden kunnen kennen, en zich zouden vasthechten aan den dienst van hun waren en wettigen Koning, die hen als een Vader beminde, en hen van slaven der hel in

zijne dierbare kinderen wilde herscheppen :
*ut sine timore de manu inimicorum nostro-
rum liberati, serviamus illi* (Luc. 1-74).

Isaïas had nog voorzegd, dat bij de komst des Verlossers, de woeste, eenzame en baanlooze aarde, van vreugde zou opspringen en als eene lelie zou bloeien : *lætabitur deserta et invia, et exultabit solitudo, et florebit quasi lilium* (Is. 55-1). De profeet sprak al-
zoo van de heidenen, onder welke de Egypte-
naren waren begrepen; zij leefden in het heidendom als in eene woestijn, waar men geen menschen, die den waren God kenden en aanbaden, maar slechts slaven des duivels aantrof; eene woeste aarde, zonder wegen, omdat die rampzaligen den weg der zaligheid niet kenden. O, hoe was Egypte, dat zoo droevig land, niet verheugd bij de komst van het HART van zijn God, dat medelijden had met zijne ellende, en het vóór alle andere volken, wilde ter hulpe snellen. Eenmaal zal het bevolkt zijn door dienaren van den waren God, die door de genade zich sterk zullen toonen tegen de vijanden hunner zaligheid; gelijk de lelie zal het bloeien door de zuiverheid van zeden en den zoeten geur der deugden. Gelukkig land dat voor

zijne gastvrijheid de eerste genaden van het HART van Jesus mocht ontvangen !

Wat ons betreft, die het geluk hebben, geboren te zijn na de verlossing, en in den schoot der ware Kerk, vragen wij zonder ophouden de genade, Jesus uit geheel ons hart te beminnen ; want al de afgoden der aard-sche genegenheden verdwijnen uit de ziel, waar de liefde van Jesus begint te heerschen. De goddelijke liefde berooft ons van alles. Een groot dienaar Gods , Pater Segneri , zeide : de liefde tot God is een beminnelijke dief, die ons van al het aard-sche ontdoet. Een ander vriend van God had alles, wat hij bezat, aan de armen uitgedeeld. Toen men hem eens vroeg, wat hem tot zoo groot gebrek had gebracht, haalde hij het evangelieboek uit zijn zak, zeggende : ziet, dit heeft mij alles ontnomen. In één woord, Jesus-Christus, die ons het eerst zijn HART heeft geschonken, wil te recht geheel ons hart bezitten en duldt er geen mededinger.

De H. Augustinus verhaalt, dat de romein-sche Senaat weigerde Jesus-Christus te aanbidden, onder voorwendsel dat Hij een hoo-vaardige God is, die geheel alléén wil vereerd worden, en niet duldt, dat een ander afgod

met Hem die eer deele. En waarlijk, daar Hij onze eenige Opperheer is, wil Hij ook, met alle recht, het eenig voorwerp onzer aanbidding en liefde zijn. De afgod, welken eene ziel, die het HART van Jesus mint, vooral moet omverwerpen, is de eigenliefde, die zich overal indringt, zelfs in de heiligste zaken, en immer, eigen glorie of zelfvoldoening zoekt. Die verfoeielijke vijandin doet ons de verdiensten van onze voortreffelijkste werken verliezen. Wij moeten haar zonder ophouden bestrijden, door onze neigingen en genegenheden te weerstreven, bij voorbeeld: een zeker vermaak ons ontzeggen, juist omdat het ons zooveel genoegen verschaft; iemand dienst bewijzen juist omdat die persoon ons mishaaft; dit of dat middel aanwenden om ons te beteren, juist omdat wij er een afkeer van hebben.

TOEPASSING.

Ik zal voortdurend, in al mijne gebeden, het HART van Jesus, de groote gave zijner liefde vragen. Als ik dien schat bezit, zal mijne ziel langzamerhand van hare gebreken gezuiverd worden, en zich met de schoonste deugden verrijken.

GEBED.

O mijn beminde Verlosser, hadde ik de harten van alle menschen; konde ik U met al die harten beminnen, gelijk Gij verdient! Waarom, o God van liefde, waarom zijn er op deze aarde, waar Gij al uw bloed hebt gestort en uw leven ter liefde der menschen hebt gegeven, zoo weinigen, die U beminnen? Gij zijt in de wereld gekomen, om in onze harten het vuur der liefde te ontsteken, en Gij verlangt, dat zij door dat vuur ver-teerd worden: *ignem veni mittere in terram; et quid volo, nisi ut accendatur* (Luc. 12-49)? Ik bid U dan, met de H. Kerk, voor mij en alle menschen, onze harten te ontvlammen door het vuur uwer liefde: *Tui amoris in eis ignem accende, accende, accende!* O God, die geheel Goedheid en Liefde zijt, o oneindige Beminnelijkheid, maak dat alle menschen U kennen, U beminnen! Ik schaam mij niet, zoo tot U te spreken; ik, die in het verleden, meer dan alle anderen uwe liefde heb versmaad, want nu, door uw licht bestraald, en doorboord door zoovele liefdeschichten, die Gij van uit uw teeder HART op mijn arm hart hebt afgeschoten, nu wil ik

niet meer, gelijk eertijds, uwe liefde met on-
dank vergelden; neen! ik wil U beminnen
uit al mijne krachten, ik wil branden van
liefde tot U; dit is mijn eenig verlangen. Ik
wil dan ook geen vertroosting en zoethe-
den in uwe liefde zoeken; ik verdien ze niet
en ik vraag ze niet; uwe liefde is mij ge-
noeg. O mijn oneindig Goed, ik bemin U, ik
bemin U, mijn God en mijn Al! *Deus meus
et omnia!* O Maria, mijne Hoop, bid voor
mij en verwerf mij de liefde van het HART
van Jesus.

SCHIETGEBED.

HART van Jesus, neem mij op onder het
getal uwer ijverigste dienaren.

NEGENDE DAG.

Egypte.

III.

GAAN WIJ NAAR EGYPTES; WIJ VINDEN ER HET
HART VAN JESUS, DAT DEN WERELDSCHEN
RIJKDOM VERSMAADT.

De rijkdom van God zijnde van niemand
afhankelijk, is oneindig en onuitputtelijk;

zijn rijkdom is Hij zelf en Hij is een oneindig Goed. Daarom zeide David tot Hem: *Deus meus es Tu, quoniam bonorum meorum non eges* (Ps. 13-2): Gij zijt mijn God, Gij hebt niets van mij noodig! En die zoo rijke God is arm geworden, om ons te verrijken: *egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia vos divites essetis* (2 Cor. 8-9). Ja, het betaamde aan de goedheid van Jesus' HART, zijne voorliefde te toonen voor de armoede, om onze harten te onthechten van de ijdele goederen der wereld, waarop zij zoo verzot zijn. In armoe geboren, bleef Hij arm gedurende geheel zijn leven, ja zelfs gebrek lijdend, gelijk de Apostel Paulus zich uitdrukt: *egenus*. Maar vooral heeft Hij groote armoede moeten verduren in zijne vlucht naar Egypte. Wat is een verballen huisgezin, dat zonder hulpmiddelen de wijk naar een vreemd land moet nemen, niet te beklagen! De heilige Bonaventura overweegt met medelijden, hoe Maria en Josef deze lange en moeielijke reis deden, aan alles gebrek hebbende, terwijl zij in hunne armen het goddelijk Kindje droegen, dat veel om hunne armoede moest lijden; waar, zoo vraagt hij, waar vonden zij hun voedsel, waar namen zij hunne rust,

waar brachten zij den nacht door? *Quomodo faciebant de victu? Ubi nocte quiescebant? Quomodo hospitabantur?* (Med. Vit. Chr. c. 12) Maar, met wat anders konden zij zich voeden dan met een weinig droog brood? Waar konden zij rusten in de woestijn dan op den blooten grond, onder den blooten hemel of onder een boom? Hadde men deze drie verhevene personen op weg ontmoet, voor wie anders hadde men ze genomen, dan voor drie bedelaars? En wat hadden zij niet in Egypte door hunne armoe te lijden gedurende de zeven jaren, die zij er doorbrachten, vreemd als zij waren, zonder bloedverwanten, zonder vrienden! De H. Basilius zegt, dat zij zich met moeite door hun arbeid, het noodzakelijke, om te leven, konden verschaffen; *Sudores frequentabant, necessaria vitae inde sibi quaerentes* (Const. Mon. c. 5). Ludolphus van Saksen verzekert ons, dat het Kindje Jesus, door honger gekweld, meer dan ééns, zijne moeder een stukje brood kwam vragen, en dat Maria niets had om te geven: *aliquando Filius, famem patiens panem petiit, nec unde daret Mater habuit* (Vita chr. p. 1-c. 15).

Onze goddelijke Zaligmaker was niet slechts arm, doch Hij heeft de armoede be-

mind, eu wel zóózeer, dat zij, volgens de meening van de H. Maria Magdalena van Pazzi bij voorkeur, de Bruid van het H. HART van Jesus zou kunnen genoemd worden. De armoede, zegt de H. Bernardus, was niet in den hemel te vinden ; op de aarde was zij in overvloed, doch de mensch kende hare waarde niet. Wat deed nu de Zoon Gods ? De versmaadde armoede beminnend , wilde Hij uit den hemel nederdalen, om haar tot zijne bruid te kiezen, en ze aldus kostbaar in onze oogen te maken : *paupertas non inveniebatur in cœlis ; in terris abundabat et nesciebat homo pretium ejus ; hanc itaque Dei Filius concupiscens descendit, ut eam sibi eligat et nobis faciat pretiosam* (M. Vig. Nat. D. J. 1). Hij wilde arm geboren worden, om door zijn voorbeeld onze harten te onthechten van het aardsche, en ze geheel aan de goddelijke liefde te wijden. Wij zijn allen reizigers op aarde, waar wij slechts in het voorbijgaan gehuisvest zijn, zegt de H. Augustinus : *hospes es, vides et transis*. Als men zich ergens terloops bevindt, hecht men er zich aan niets, dewijl men weldra alles moet achterlaten. Indien de menschen hieraan dachten, wie van hen zou zich dan nog

aan de aardsche goederen kunnen vasthechten, en zich zoo in het gevaar stellen de hemelsche schatten te verliezen ? Wat baten de schatten en de rijkdom ? Waartoe dienen die goederen, daar zij ons hart niet kunnen bevredigen ? Wat zullen wij, bij onzen dood, medenemen ? De ware schat eener ziel is God. Doch God kan niet de schat zijn eener ziel, die gehecht is aan de aardsche goederen. Daarom bad David : *Cor mundum crea in me, Deus* (Ps. 50-12). Schep in mij, o God, een zuiver hart ; dan zal ik kunnen zeggen : *Deus cordis mei, et pars mea, Deus in æternum* (Ps. 72-26). Gij zijt de God mijns harten, mijn schat, mijn God in eeuwigheid ! Als men dien schat heeft gevonden, kan men zeggen met de bruid van het hooglied : *Inveni quem diligit anima mea* (Cant. 5.-4), ik heb Hem gevonden, dien mijne ziel bemint ! Dat ik alles verlieze, God alléén is mij genoeg. Gelukkig verlies dat men ondergaat, om uw HART te bevredigen, o God mijner ziel, o Jesus, oneindig Goed, oneindig beminnelijker dan alle schatten !

TOEPASSING.

In gebrek zal ik, ter eere van Jesus' ar-

moede, den rijken niets benijden ; in overvloed zal ik mij niet aan het aardsche hechten, en vele liefdewerken doen.

GEBED.

O H. HART van Jesus, brandend van liefde voor de armoede en voor de armen, uw leven leert mij, dat ik, als reiziger, op de aarde moet leven ; dat mijn vaderland hier niet beneden is, maar in den hemel, dien Gij door uwe verdiensten mij hebt verworven. Helaas, mijn Jesus, ik ben ondankbaar jegens U geweest, omdat ik zóó weinig heb nagedacht aan hetgeen Gij voor mij hebt gedaan en geleden. Hoe is het mogelijk, dat ik de goederen dezer wereld zoo najaag, als ik bedenk, dat Gij, mijn God, hier een zoo arm leven hebt geleid ? Mijn dierbare Verlosser, geef dat ik, hier op aarde, altijd met U vereenigd leve, om eenmaal het geluk te hebben, met U vereenigd te zijn in den hemel, U dáár te beminnen, en er eeuwig uwe tegenwoordigheid te genieten. Verlicht mij en vermeerder mijn geloof. Waartoe dienen al de goederen, vermaken, waardigheden en eereposten dezer wereld ? Dat alles is slechts ijdelheid ; U, het oneindig goed te bezitten, ziedaar den eeni-

gen rijkdom, den waren schat. Gelukkig hij, die U bemint ! Ik bemin U, mijn Jesus, en ik verlang niets dan U. Gij verlangt mijn hart en ik wil niets dan u. Indien ik meester ware van duizend koninkrijken, ik zou ze willen verliezen, om te behagen aan uw HART, want gij zijt mijn God en mijn Al. *Deus meus et omnia !* Heb ik, in het verleden, de ijdelheden en de vermaken der wereld nagejaagd, nu verzaak ik er aan, en ik heb er berouw over. Voortaan, mijn zoete Zaligmaker, zult Gij mijne eenige vreugde, mijne eenige liefde, mijn eenige schat zijn.

Allerheiligste Maagd Maria, bid voor mij het HART van Jesus, dat U zoozeer bemint ; vraag Het, mij met zijne heilige liefde te verrijken ; dit is alles, wat ik verlang.

SCHIETGEBED.

HART van Jesus, verban uit mijn hart alles, wat U mishaat.

TIENDE DAG.

Nazareth.

I.

GAAN WIJ NAAR NAZARETH ; WIJ ZULLEN ER HET
HART VAN JESUS VINDEN, DAT DOOR ZIJNE
GEGHOORZAAMHEID ZIJN VADER VERHEERLIJKT.

Een der voornaamste deugden van een kind is de gehoorzaamheid. De H. Geest zelf leert ons, welke de gehoorzaamheid van het HART van Jesus was. Hij zegt ons door den mond van den Koninklijken profeet, dat de Zoon Gods, bij zijne intrede in de wereld, zeide : Zie, Ik kom : in het begin des boeks is van Mij geschreven, dat Ik uwen wil zou volbrengen ; Mijn God, Ik heb het gewild en uwe wet was in het midden van mijn HART : *ingrediens mundum dicit : ... Ecce venio ; in capite libri scriptum est de Me, ut facerem voluntatem tuam ; Deus meus, volui, et legem tuam in medio cordis mei* (Ps. 59-8,9). Jesus beschouwde den H. Josef altijd als zijnen Vader, omdat de hemelsche Vader hem had bestemd, om op aarde zijne plaats te bekleeden bij zijn goddelijken Zoon ; Jesus

beweest hem kinderlijken eerbied en kinderlijke gehoorzaamheid gedurende dertig jaren. Het Evangelie verklaart, dat Hij aan Maria en Josef onderdanig was : *erat subditus illis*; (Luc. 2-51), dit beteekent, dat gedurende al dien tijd de eenige bezigheid des Verlossers was, hun te gehoorzamen; aan Josef kwam het toe als zijnde het hoofd van dit klein huisgezin, bevelen te geven, en aan Jesus betaamde het, als onderdaan te gehoorzamen; zoodanig, dat Hij nooit een voetstap zette, eenig werk verrichtte, wat voedsel of rust nam, dan volgens de bevelen van Josef. Hij gehoorzaamde hem in alles en op staanden voet, gelijk het God aan de H. Brigitta heeft geopenbaard : *sic Filius meus obediens erat, ut, cum Josef diceret ei : Fac hoc vel illud, statim ipse faciebat* (Rev. 1. 6. c. 58). Dikwijls, zegt Gerson, was Jesus bezig met den maaltijd te bereiden, de vaten te wasschen, water te putten en het huis te vegen (Jos. dist. 5).

O gelukkig huisje van Nazareth, ik groet en vereer U ; er zal een tijd komen waarop gij door de doorluchtigste personen der wereld zult bezocht worden, en wanneer de vrome pelgrims zich binnen uwe muren

zullen bevinden, zullen zij weenen van aandoening, bij de gedachte, dat dáár de Koning des hemels, bijna geheel zijn leven, in de gehoorzaamheid aan Maria en Josef heeft gesleten : *et erat subditus illis.*

De H. Augustinus zegt, dat Jesus, dewijl Adam door zijne *ongehoorzaamheid* zich zelven en het menschelijk geslacht ongelukkig heeft gemaakt, voornamelijk mensch is geworden, om ons, door zijn voorbeeld, de *gehoorzaamheid* te leeren ; daarom begon Hij, reeds van zijne kindsheid af, aan Maria en Josef te gehoorzamen ; ging alzoo voort gedurende geheel zijn leven ; en gehoorzaamde eindelijk tot den schandelijken dood des kruises : *factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis* (Phil. 2-8). En om ons te overtuigen, dat Hij altijd den wil zijns Vaders voor oogen had, en dien vervulde, verzekerde Hij, dat Hij denzelven in zijn HART had gegrift : *et legem tuam in medio Cordis mei.*

Maar hoe ! Jesus-Christus onderwerpt zich aan zijne schepselen, om den mensch te redden ; en de mensch zou weigeren, zich aan God zelven te onderwerpen, om zijne ziel zalig te maken ! Wat eene misdaad ! God

is de Meester van alles, want Hij heeft alles geschapen; alle schepselen gehoorzamen aan God, de hemelen, de zee, de aarde, de elementen, de dieren, en de mensch, dat schepsel, door God het meest bemind en bevoorrecht, de mensch wil Hem niet gehoorzamen! Hij vreest niet, Gods genade te verliezen. In het uur der bekoring hoort de zondaar de stem van God, die hem zegt: kind, wreek u niet; onthoud u van dat schandelijk genoeg; onthecht u van dat goed, hetwelk u niet toebehoort. Doch de ongelukkige zondaar antwoordt Hem: ik wil U niet dienen: *non serviam* (Jer. 2-20). Wel verre van zoo te spreken, tracht de leerling van het H. HART zijn goddelijk voorbeeld na te volgen, door aan Gods geboden en de bevelen van elk wettig overste te gehoorzamen. Hij vraagt zelfs niet *de reden* van het gebod, want dit is, zegt de H. Bernardus, een teeken van een zeer onvolmaakten wil (De præc. et disp. c. 10). Het was alzóó, dat de duivel Eva bekoorde, en er toekwam, haar in zonde te doen vallen; hij begon met haar te vragen, *waarom* God hun had verboden van alle vruchten des paradijses te eten; *cur præcepit vobis Deus ut non*

comederetis de omni ligno paradisi (Gen. 3-1). Eva ware niet in zonde gevallen, hadde zij aanstonds geantwoord : het betaamt ons niet, de reden van dit verbod na te vorschen; wij moeten maare eenvoudig gehoorzamen. Doch de ongelukkige onderzocht de *reden* van Gods bevel, begon er over na te denken, en viel alzoo in die noodlottige zonde van ongehoorzaamheid.

De eenvoudigheid des harten maakt de gehoorzaamheid volmaakt : de Apostel zelf zegt het ons : *obedite... in simplicitate cordis vestri* (Eph. 6-5). Ziehier, hoe de goddelijke Bruidegom deze volmaakte gehoorzaamheid aan zijne Bruid leert : *si ignoras te, o pulcherrima inter mulieres, egredere, et abi post vestigia gregum* (Cant. 1-7), indien gij niet weet, o christen ziel, hoe gij door uwe werken dierbaar kunt worden aan mijn HART, zal Ik het u zeggen : verlaat u zelve en volg het voorbeeld der schapen. Zie, hoe zij gehoorzamen, als men ze hoedt ; zij vragen niet, waarom zij gehoed worden op deze piaats of om dat uur ; waarom men zoo haastig of zoo langzaam voortgaat ; neen, zij gehoorzamen hunnen herder zonder tegenspraak. Moge de liefde van het HART

van Jesus ons alzoo doen gehoorzamen !

TOEPASSING.

Ik zal geen enkelen dag laten voorbijgaan, zonder het gehoorzaam HART van Jesus de genade te vragen, te gehoorzamen met vaardigheid, met nauwgezetheid, met vreugde en eenvoudigheid, in alles, wat mij bevolen is door mijne wettige oversten, zooals zijn de Paus, de bisschop, mijne ouders, mijn biechtvader. Dit is overigens het waar middel, om het geluk en den vrede der ziel te vinden.

GEBED.

O mijn Jesus, brandend van liefde voor de zielen, ik begrijp het onrecht, dat de menschen U aandoen ; Gij bemint hen, en zij beminnen U niet : Gij doet hun goed, en zij versmaden U ; Gij wilt hun uwe stem doen hooren, en zij luisteren niet ; Gij biedt hun uwe genade aan, en zij weigeren ze. Maar ach ! het is maar al te waar, mijn Jesus, dat ik zelf eertijds een dier ondankbaren was ; ja, dit is maar al te waar ! Doch ik wil mij beteren ; ik wil, gedurende het overige mijns levens, het leed, U aangedaan, vergoeden, door mijn best te doen, U te be-

hagen en U voldoening te geven. Zeg mij, wat Gij van mij verlangt, o Jesus ; ik ben vast besloten, alles te doen, zonder voorbehoud ; maak het mij bekend door de heilige gehoorzaamheid ; ik hoop alles getrouw na te komen. Mijn God ! ik beloof U vastelijk, voortaan niets na te laten van hetgeen U aangenaam zal zijn. al moest ik alles verliezen , wat mij het dierbaarst is, ouders, vrienden, eer, gezondheid, ja zelfs het leven. Dat ik alles verlieze, mits Gij maar tevreden zijt. Gelukkig verlies, als men alles verliest en opoffert, om uw HART te bevredigen, o God mijner ziel ! Ik bemin U, mijn hoogste Goed, oneindig beminnelijker dan alle andere goederen ; en om U te beminnen, vereenig ik mijn arm hart met al de brandende harten der Serafijnen ; ik vereenig het met het hart van Maria, met het HART van Jesus ; ik bemin U uit al mijne krachten, en ik wil niets beminnen dan U, U altijd beminnen, en altijd U alléén.

SCHIETGEBED.

O HART van Jesus, afgrond van barmhertigheid, geef dat deze dag de dag zij mijner volkomen bekeering.

ELFDE DAG.

Nazareth.

II.

GAAN WIJ NAAR NAZARETH ; WIJ VINDEN ER HET
HART VAN JESUS, DAT ZIJN VADER DOOR HET
GEBED VERHEERLIJKT.

De stilte draagt veel bij tot de ingetogenheid en het gebed. Wat eene heilige stilte heerscht er in het huisje van Nazareth, waar iedereen bidt ! Maria en Josef beschouwen Jesus in stilte, en Jesus heeft zijne gedachten steeds op zijn Vader gevestigd : Hij spreekt weinig met de menschen, maar zijn HART spreekt aanhoudend met zijn Vader. O, wat waren de gebeden van het HART van Jesus voortreffelijk, volmaakt, aangenaam aan God !

Hij had alle oogenblikken, en al die gebeden waren voor ons, ja zelfs voor ieder van ons in het bijzonder. Het HART van Jesus heeft ons al de genaden, die wij hebben ontvangen, verkregen ; zoo als de genade van de roeping tot het ware geloof, de tijd om boete te kunnen doen, de verlichtingen, het berouw, de vergiffenis, de heilige verlangens,

de overwinningen in de bekoringen, en al de andere akten van deugd, die wij hebben gedaan of nog zullen doen, akten van hoop, van nederigheid, van liefde, van dankzegging, van opdracht, van onderwerping; alles is de vrucht der gebeden van Jesus' HART. Zelfs wanneer Jesusliep, dacht zijn goddelijk HART aan ons, en bad Het voor ons; want de slaap van Jesus verschilde veel van den slaap der andere menschen. De slaap is nuttig tot behoud des levens, maar niet voor de werkingen der zielsvermogens, die door de insluimering der zinnen belemmerd zijn. Dit echter had geen plaats in den slaap van Jesus. Ik slaap wel, zeide Hij, maar mijn HART waakt: *Ego dormio et Cor meum vigilat* (Cant. 5.-2). Terwijl zijn lichaam rust nam, waakte zijn HART; want in Jesus was de menschelijke natuur vereenigd met den persoon des Woords, die niet kon slapen, noch door de zinnen kon worden bezwaard. Jesus-Christus sliep dan, maar, in zijn slaap, dacht zijn HART aan al de smarten, die Hij in zijn leven en dood, ter onzer liefde, moest verduren. Het dacht aan de geeselsroeden, aan de doornen, aan den hoon, en aan den troosteloozen dood, dien Hij eens op

het kruis moest ondergaan ; en zijn HART offerde alles aan den hemelschen Vader op, om ons de vergiffenis onzer zonden en de zaligheid te verwerven. Hetzij dan dat Jesus sliep, hetzij Hij werkte, zijn HART verdiende voor ons, verzoende ons met zijn Vader, bezorgde ons genaden.

Hoewel Jesus zooveel voor onze zaligheid heeft gebeden, zijn wij daarom toch niet, gelijk Hij zelf ons leert, van het gebod des gebeds ontslagen : *Petite et dabitur vobis* (Mt. 7-7) : Vraagt, zegt Hij, en U zal gegeven worden. Wij zijn slechts arme bedelaars ; wij hebben niets, dan hetgeen God ons, als aalmoes geeft. God, zegt de H. Augustinus, verlangt en wil ons zijne genaden geven, maar op voorwaarde, dat wij ze Hem vragen : *Deus dare vult, sed non nisi petenti* (In Ps. 102). Gelijk het water noodig is voor de planten, om ze in het leven te behouden en ze frisch te bewaren, zoo is het gebed ons noodzakelijk ter zaligheid. De ziel geeft het leven aan het lichaam en het gebed geeft het leven aan de ziel ; zoodanig dat eene ziel, die niet bidt, een lijkreuk uitwasemt, dewijl zij door de zonde is besmet.

Uit deze volstreckte noodzakelijkheid van

het gebed volgt de zedelijke noodzakelijkheid der overweging. Inderdaad, als men niet overweegt, en men aanhoudend verstrooid is te midden der wereldsche zaken, dan kent men zijne geestelijke behoeften niet, noch de gevaren, aan welke men blootgesteld is, noch de middelen, die men moet aanwenden, om de bekoringen te overwinnen, nog zelfs die noodzakelijkheid des gebeds voor ieder mensch. In dien staat van verblindheid laat men de oefening des gebeds varen, en als men niet bidt, gaat men onvermijdelijk verloren.

Bidden wij dan, en bidden wij veel. Het gebed is een trouwe gezant, ten volle bekend bij den Koning Jesus ; het heeft alle recht zijne geheimkamer binnen te gaan, en het mist nooit, door zijn aandringen, het HART van dien goeden Meester te bewegen, en alle genaden van hetzelfde te verkrijgen. Deze is de schoone en troostende gedachte van den H. Bernardinus van Siena. : *Est oratio nuntius fidelissimus, notus Regi, qui cubiculum Regis adire et sub importunitate pium Regis animum flectere, et laborantibus opem impetrare solitus est* (F. 4. in dom. 5 p. Pasc.).

TOEPASSING.

Ik zal van daag lezen, wat, in het begin van dit boek (blz. 3), over de wijze van bidden geschreven staat; ik zal daar zien, dat de overweging voor een ieder gemakkelijk is; en daarom zal ik de gewoonte trachten aan te nemen, elken dag, gedurende eenigen tijd, al ware het maar één kwartier, te mediteeren. Om liefde voor deze heilige oefening op te vatten, zal ik van daag dikwijls tot het HART van Jesus zeggen: *Domine, doce nos orare* (Luc. 11-4): Heer, leer ons bidden.

GEBED.

Getrouw HART van mijn Jesus! hoe heb ik in het verleden kunnen leven in de vergeetelheid uwer goedheid? Gij waart bereid, mij al de genaden te schenken, die ik U zou gevraagd hebben; Gij wachtet slechts af, dat ik ze U zou vragen; doch ik heb er alleen aan gedacht, mijne zinnen te voldoen en ik telde weinig, van uwe liefde en uwe genaden beroofd te zijn. Mijn God, vergeet mijne veelvuldige ondankbaarheden en heb medelijden met mij; vergeef mij al de onaangenaamheden, die ik U heb veroorzaakt, en schenk mij de volharding. Geef mij de genade, al-

tijd uwe hulp in te roepen, opdat ik U niet, meer beleedige, o God mijner ziel! Laat niet toe, dat ik dit nog verwaarlooze, gelijk ik dit vroeger heb gedaan. Verlicht mij, en geef mij de kracht, mij altijd aan U aan te bevelen, vooral als mijne vijanden mij weer tot zonde zullen bekoren. Mijn God, schenk mij die genade om de verdiensten van het HART van Jesus, uw welbeminden Zoon.

Lang genoeg heb ik U beleedigd; ik wil U het overige van mijn leven beminnen. Geef mij uwe heilige liefde, dat die liefde mij aanzette, tot U mijne toevlucht te nemen, zoo dikwijls als ik mij in gevaar zal bevinden, U door de zonde te verliezen.

Maria, mijne hoop! ik vertrouw door uwe bemiddeling de genade te verkrijgen, mij altijd, in de bekoringen, aan U en uw goddelijken Zoon aan te bevelen. Verhoor mij, mijne Koningin, ik smeeek het U door de liefde, welke Gij voor het HART van Jesus hebt.

SCHIETGEBED.

Getrouw HART van Jesus! geef dat ik liever sterve, dan toe te laten, dat ik U nog vergramme.

TWAALFDE DAG.

Nazareth.

III.

GAAN WIJ NAAR NAZARETH; WIJ ZULLEN ER HET
HART VAN JESUS VINDEN, DAT ZIJN VADER
DOOR DEN ARBEID VERHEERLIJKT.

Nieuw wonder van liefde: een God, die werkt! Ja, Jesus heeft een ongemakkelijk leven willen leiden, om ons de liefde van zijn HART te toonen. Ziet Hem, in het huisje van Nazareth, als een eenvoudig werkmán, van wien Maria en Josef zich bedienden, nu eens om het hout te hakken, dat Josef moest bewerken; dan om de schaafkrullen te verzamelen en ze op het vuur te werpen; dan weer, om het huis te vegen, water te putten of den werkwinkel te openen en te sluiten.

Dewijl Maria en Josef arm waren en zich verplicht zagen te leven van den arbeid hunner handen, zocht Jesus, zooveel mogelijk, te huis alles te verrichten, wat lastig was, om alzoo de gehoorzaamheid te beoefenen, en hun, als zijnen oversten, zijn eerbied te betuigen. Een God, die dienst bewijst! een

God, die het huis veegt ! een God, die arbeidt ! O ! één enkele dier gedachten moest voldoende wezen, om ons door liefde te ontvlammen en te verteren ! De heilige Petrus Chrysologus merkt aan, dat er in het heilig huisgezin noch knechten, noch dienstmeiden waren : *Josef et Maria non habent famulum, non ancillam ; ipsi domini et famuli*. De eenige dienstknecht, die er in het huis was, was de Zoon van God, die Zoon des menschen, dat is, Zoon van Maria is willen worden, om een nederig dienaar te zijn, en als zoodanig, aan een man en eene vrouw te gehoorzamen : *et erat subditus illis* (Luc. 2-51). Wie toch zou met aandacht Jesus, terwijl Hij dien zwaren arbeid verricht, kunnen beschouwen, zonder uit te roepen : Maar hoe, beminnelijke jongeling, zijt Gij dan niet die God, die, door een wenk, de wereld uit het niet hebt getrokken ? Waarom moet Gij dan nu geheel den dag zwoegen, om dat hout te hakken, zonder zelfs er in te kunnen slagen ? Waarom zijt Gij zoo machteloos geworden ! — O heilig geloof ! o liefde van een God ! ja, ik herhaal het, wat moest zulk eene gedachte, indien wij er ons goed van doordrongen, niet alleen ons in liefde ontvlammen, maar zelfs

ons door liefde verteren! Ziedaar, waartoe een God is gekomen!

Vereeren wij al die slafelijke werken van Jesus; zij waren alle goddelijke werken en oneindig aangenaam aan God, want zij werden aanhoudend door het HART van Jesus opgedragen, om Hem te behagen en onze zaligheid te bewerken.

Wij ook werken, 't is waar; doch dikwijls zonder verdiensten, omdat de goede meening er aan ontbreekt. O, wat is de meening om in den arbeid God te behagen, aangenaam aan het H. HART! Wilt gij er u van overtuigen? Luister dan naar de zoete woorden, welke de goddelijke Bruidegom ieder van ons toespreekt: *pone Me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum* (Cant. 8-6): indien gij Mij wilt behagen, plaats Mij dan als een zegel op uw hart, als een zegel op uw arm; dat wil zeggen, zorg, dat Ik het eenig doeleinde zij van al uwe verlangens en al uwe werken. Hij zegt zelfs, dat eene ziel, die aldus handelt om Hem te behagen, zijne zuster en zijne bruid wordt en Hem eene wonde van liefde aan zijn HART toebrengt, zoodat Hij gedwongen is haar te beminnen: *vulnerasti cor meum,*

soror mea, sponsa, vulnerasti cor meum in uno oculorum tuorum (Cant. 4-9): gij hebt Mijn HART gewond, mijne zuster, mijne bruid, gij hebt mijn HART gewond door één uwer oogen. — Goddelijke Bruidegom, welk is dit oog, dat het HART van Jesus wondt? Het is de goede meening, die eenvoudige blik der ziel, die in elk werk niets anders beoogt, dan Gods heiligen Wil te volbrengen. Die ziel bidt, om God te behagen; zij gaat te communie, om God te believen; zij gehoorzaamt aan hare oversten, om aan God te gehoorzamen; zij doet alles om God te verheerlijken, het woord des Apostels gedachtig: hetzij gij eet, hetzij gij drinkt, hetzij gij iets anders doet, doet alles ter eere Gods: *sive ergo manducatis, sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facite* (I Cor. 10-31).

De eerbiedwaardige Beatrix van de Menschwording, de eerste dochter van de H. Teresia, zeide: «geen prijs zou het minste, wat wij voor God doen, kunnen betalen.” Dit is waar; want alle daden, voor God gedaan, zijn zoovele *akten van goddelijke liefde*, aan welke een eeuwig loon is toegezegd. Hierom zegt Pater Rodriguez, dat de goede

meening eene hemelsche goudmakerij is, welke het ijzer in goud verandert; want de meest alledaagsche bezigheden, zooals eten, slapen, werken, zich vermaken, worden in het goud der heilige liefde veranderd, als zij voor God gedaan worden. Daarom dan ook hield de H. Maria Magdalena van Pazzi voor zeker, dat iemand, die alles met eene zuivere meening zou doen, recht naar den hemel zou gaan, zonder het vagevuur te moeten verduren.

TOEPASSING.

Ik zal, elken morgen, bij mijn ontwaken, alles, wat ik dien dag zal doen, aan God offeren; en opdat het Hem aangenamer zij, zal ik alles vereenigen met hetgeen het HART van Jesus, gedurende zijn leven op aarde, Hem heeft opgedragen. Ik zal daarenboven trachten, deze meening bij het begin der voornaamste bezigheden te vernieuwen, zeggende bij voorb.: Alles voor U, o mijn God!

GEBED.

O aanbiddelijke Jesus, die hebt willen werken en zwoegen als de minste der werklieden in het arm huisje van Nazareth, ik weet, dat

Gij U alzoo hebt vernederd en vermoeid voor mij. Geef, dat, gelijk Gij geheel uw leven ter mijner liefde hebt besteed, ook ik alzoo ter uwer liefde al de dagen, die mij nog te leven overig zijn, slijte. Geef geen acht op mijn vroeger leven; het was een leven van losbandigheid, een leven van zonden, en het is, zoo voor mij als voor U, een voorwerp van droefheid en tranen. Och! sta mij toe, dat ik den tijd, die mij nog te leven overig blijft, werke en lijde met U, om vervolgens met U te sterven en den dood aan te nemen, dien Gij voor mij bestemd hebt. O HART van Jesus! dat mij zoozeer hebt bemind en al mijne liefde verdient, laat niet toe, dat ik U verlate en mij nog van U verwijdere, gelijk ik vroeger heb gedaan. Gij, mijn God, Gij hebt verborgen, onbekend, veracht geleefd! en ik verachtelijke aardworm, ik heb de eer en de genoegens nagejaagd; en helaas! voor die ijdelheden heb ik U verloren, U, die het hoogste Goed zijt! Mijn Jesus, dat het zoo niet meer gebeure! Ik bemin U en omdat ik U bemin, wil ik niet meer van U gescheiden worden. Ik verzaak aan alles, om mij met U te vereenigen, mijn verborgen en voor mij vernederde Zaligmaker! Gij verschaft mij

grooter tevredenheid en genot door uwe genade, dan ik er heb kunnen vinden in al de ijdelheden en aardsche genietingen, om welke ik het ongeluk heb gehad, U te verlaten. — Hemelsche Vader, vereenig mij innig met U, door de verdiensten van het H. HART van Jesus.

Allerheiligste Maagd! Gij hebt het geluk gehad, Jesus in zijn arm en verborgen leven te vergezellen, en U zelve aan uw goddelijken Zoon gelijkvormig te maken; o mijne Moeder, geef dat ook ik, ten minste voor den korten tijd, die mij nog te leven overig blijft, mij gelijkvormig make aan U en aan mijn Verlosser.

SCHIETGEBED.

O allerheiligst HART, prent in mijn hart de smarten, die Gij voor mij in deze wereld hebt geleden!

TWEEDE DEEL.

HET HART VAN DEN LIJDENDEN JESUS.

DE TIENDE DAG.

Gethsemane

I.

GAAN WIJ NAAR GETHSEMANE; WIJ ZULLEN ER
HET HART VAN JESUS VINDEN, DOOR
VREEZE BEVANGEN.

Het bloedig zweet, dat, in den hof van Olijven, uit Jesus' lichaam vloeide, kan niet verklaard worden, dan door eene geweldige beklemming des harten, die den loop van het bloed stuitte, en het noodzaakte naar buiten te dringen; en die beklemming des harten, welke toen Jesus beving, had zeker geene andere oorzaak, dan de innerlijke kwellingen van vrees, van afkeer en van droefheid, waaraan Hij, volgens het verhaal der evangelisten, was prijs gegeven: *coepit povere*

et tædere, — *et moestus esse* (Marc. 14-55. — Mt. 26-57).

Deze vreeze beving Hem bij de beschouwing zijner smarten; die afkeer greep Hem aan, als Hij er aan dacht, voor hoevele zielen zijn lijden vruchteloos zou wezen; en die droefheid werd in Hem veroorzaakt door het groot leedwezen, dat Hij over onze zonden had.

Het HART van Jesus begon dan groote vrees te gevoelen voor den dood en de folteringen, die Hij weldra moest ondergaan: *coepit pavere*. Maar hoe! had Hij zich dan niet geheel vrijwillig opgeofferd om te lijden: *oblatus est quia ipse voluit* (Is. 53-7). Had Hij niet vurig naar den tijd van zijn lijden verlangd, gelijk Hij het nog kort te voren had gezegd: *desiderio desideravi hoc pascha manducare vobiscum* (Luc. 22-15)? Waarom is Hij dan nu door zoo groote vrees voor den dood bevangen, dat Hij zijn Vader dringend bidt, om er van bevrijd te zijn: *pater mi, si possibile est, transeat a Me calix iste* (Mt. 26-39)!

Hij wilde ons daardoor toonen, dat Hij waarlijk mensch was, zegt de eerbiedwaardige Beda; *orat transire calicem ut ostendat*.

quod verè homo erat (In Marc. 14). Die goede Jesus weigerde geenszins te sterven; Hij nam gaarne den dood aan, om ons zijne liefde te bewijzen; maar vreezende, dat de menschen zouden denken, dat Hij slechts een schijnlichaam had aangenomen, gelijk sommige ketters het in hunne godslasteringen hebben beweerd, of dat Hij, door de kracht zijner Godheid gesterkt, gestorven was zonder eenige smart, daarom richtte Hij dat gebed tot zijn Vader, niet om verhoord te worden, maar om ons te overtuigen, dat Hij stierf als mensch, met een grooten afschrik voor den dood. Die vrees werd vervolgens nog veroorzaakt door het vooruitzicht der ijselijke folteringen, die Hem waren bereid. Hij voorzag, dat Hij in al zijne zintuigen zou worden gepijnigd: in het gevoel, want zijn vleesch zou worden verscheurd; in den smaak, door de gal en den edik; in het gehoor, door de godslasteringen en beschimpingen; in het gezicht, ziende zijne Moeder, die bij zijn dood tegenwoordig zou zijn. Hij voorzag, dat Hij in al zijne ledematen zou te lijden hebben; dat zijn heilig hoofd door de doornen zou worden gepijnigd; zijne handen en voeten door de nagelen zouden worden

gefolterd: zijn aangezicht door de kaakslagen en fluimen zou worden ontheiligd; zijn geheel lichaam door de geeselroeden zou worden gemarteld, juist gelijk Isaïas het had voorzegd, dat de goddelijke Verlosser in zijn lijden aan een melaatsche gelijk zou zijn; in wiens vleesch geen gezond deel is te vinden, en die, van het hoofd tot de voeten gewond, een voorwerp van afgrijzen is.

Hij voorzag dan, dat Hij de man van smarten ging worden: *virum dolorum* (Is. 53-5). Men kan dan ook met recht den tekst van Jeremias op het HART van Jesus toepassen: *magna est velut mare contritio tua* (Thren. 2-13: uwe droefheid is gelijk aan de zee. Gelijk al de wateren zich in de zee werpen, zoo verzamelen zich in het HART van Jesus al het lijden der zieken, al de boetplegingen der kluizenaars, al de folteringen der martelaren. Hij werd zoodanig met smarten verzadigd, dat Hij aan zijn Vader de woorden van den Koninklijken profeet kon zeggen: *et omnes fluitus tuos induxisti super me* (Ps. 87-8): mijn Vader, Gij hebt al de baren uwer gramschap over Mij doen heenstroomen. En in welke stemming was het HART van Jesus, te midden dezer uiterste droef-

heid? In weerwil van dien natuurlijken afkeer, onderwierp Hij zich volkomen aan den Wil zijns Vaders: *Verumtamen non sicut ego volo, sed sicut Tu* (Mt. 26-39): mijn Vader, niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij!

Indien wij beroofd zijn van geestelijken troost, en God ons zijne gevoelige tegenwoordigheid onttrekt, vereenigen wij dan onze droefheid met die van Jesus' HART in den hof van Olijven. Soms verbergt zich God voor de zielen, die Hij het meest bemint, doch Hij verwijdert zich daarom niet uit het hart en Hij blijft hen innerlijk versterken door zijne genade. Hij neemt het ons niet kwalijk, als wij, in die verlatenheid, Hem zeggen, wat Hij zelf zeide in den hof van Gethsemane: *Pater mi! si possibile est, transeat a Me calix iste* (Mt. 26 39): mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze kelk Mij voorbijgaan! Maar wij moeten er ook aanstonds met Hem bijvoegen: *Verumtamen non sicut Ego volo, sed sicut Tu*: nogtans niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij! En als de troosteloosheid blijft aanhouden, moeten wij deze akte van onderwerping blijven herhalen, gelijk het H. HART van Jesus dit ook deed gedurende de drie uren van zijn dood-

strijd: *et oravit tertio eundem sermonem dicens*. De akten van overgeving aan Gods Wil zijn de akten van liefde, welke de dierbaarste en de aangenaamste zijn aan het HART van Jesus. De H. Franciscus van Sales zegt, dat Jesus altijd evenzeer beminnelijk is, hetzij Hij zich aan ons vertoont, hetzij Hij zich voor ons verbergt. In alle geval, als men de hel heeft verdiend, en er van gered is geworden, behoort men immer uit te roepen: *benedicam Dominum in omni tempore* (Ps. 33-2): Ik zal ten allen tijde den Heer loven. Ik ben, o Jesus, uwe vertroosting niet waardig; geef, dat ik U beminne, en ik ben tevreden in deze droefheid te leven, zoolang het U behaagt. O, indien de verworpelingen zich alzoo, in hunne smarten, aan den goddelijken Wil konden onderwerpen, dan ware hunne hel geen hel meer.

TOEPASSING.

Ik zal mij gewoon maken, in al de onaangenaamheden, die mij zullen overkomen, te herhalen, wat het zieltogend HART van Jesus zeide: O mijn God, uw Wil geschiede, en niet de mijne!

GEBED.

Mijn goddelijke Verlosser, ik zie U bleek en geheel in smart verzonken. Gij verkeert in doodsangst en Gij bidt: *factus in agonid, proluxius orabat* (Luc. 22-43). Voor wie, mijn Jesus, bidt Gij? — O, Gij bidt thans niet zoo zeer voor U, maar voor mij! Gij biedt uw hemelschen Vader uwe machtige beden aan, vereenigd met uwe smarten, om mij, armen zondaar, de vergiffenis mijner zonden te verwerven. Mijn zoete Jesus, hoe heeft uw goddelijk HART hem zoo kunnen beminnen, die U zoo zwaar heeft beleedigd? Hoe hebt Gij zooveel voor mij willen lijden, daar Gij toen reeds mijne ondankbaarheid jegens U kent?

O bedroefd HART van mijn goeden Meester, laat mij deelen in de smart, die Gij alstoen over mijne zonden hebt gehad; ik verfoei ze nu, en ik vereenig mijn leedwezen met den afschuw, dien Gij er voor gevoeld hebt in den hof van Olijven. Wend uwe oogen van mijne zonden af; de hel ware voor mij eene te geringe straf zie neer op het lijden, dat Gij voor mij hebt verduurd. O HART van Jesus, door liefde ontvlamd, Gij zijt mijne liefde en mijne hoop. Ik bemin U uit geheel mijne ziel, en ik

wil U altijd beminnen. Ik smeeek U, door den afkeer en de droefheid, die Gij in den hof hebt ondervonden, geef mij ijver en moed, om voor uwe glorie te werken. Geef mij, door de verdiensten van uw doodstrijd, de kracht om weerstand te bieden aan de bekoringen des vleesches en der hel ; schenk mij de genade van mij altijd aan U aan te bevelen, en naar uw voorbeeld altijd te herhalen : *non quod ego volo, sed quod Tu* (Marc. 14-36) ; mijn vader, dat uw wil geschiede, niet de mijne !

SCHIETGEBED.

O minnend HART van Jesus, geef, dat mijn wil geheel met uwen wil vereenigd zij.

VEERTIENDE DAG.

Gethsemane.

II.

GAAN WIJ NAAR GETHSEMANE ; WIJ ZULLEN ER
HET HART VAN JESUS VINDEN, MET AFKEER
VERVULD.

Het HART van Jesus begon ook een grooten afkeer te gevoelen voor de folteringen, die

Hem stonden te wachten : *cœpit lædere* (Marc. 14-33). De vermaken zelfs worden bitter, als men er een afkeer van heeft. En van waar die afkeer in Jesus? Van het treurig vooruitzicht, 't welk Hij had, dat zijn lijden voor een groot getal zielen nutteloos zou zijn. Hij openbaarde aan de eerbiedwaardige Agatha van het Kruis, dat deze gedachte Hem van den schoot zijner moeder af bedroefde en zij de grootste smart van zijn leven was. Lang te voren had Hij er zich over beklaagd door den mond van David : *quæ utilitas in sanguine meo* (Ps. 29-10)? Welk nut is er in mijn bloed? Waartoe zal het offer van mijn leven dienen? De meeste menschen zullen mijn lijden niet op prijs stellen; zij zullen voortgaan met Mij te beledigen, en zich zelven eeuwig te verdoemen, als hadde Ik niets voor hen gedaan. Deze smart was de bittere kelk, waarvan Jesus bevrijd wilde worden in den hof van van Olijven. toen Hij zijn vader bad : *transat a Me calix iste* (Mt. 26-39) : dat deze kelk Mij voorbijga! Welke was deze kelk? Het was, van den eenen kant, zooveel smarten, zooveel beschimpingen, zooveel vergoten bloed, ja, een zóó wreeden en schan-

delijken dood te zien, en, van den anderen kant, zóó weinig vrucht : *quæ utilitas in sanguine meo ?* Welk nut is er in mijn bloed ? O, wat is de liefde van het HART van Jesus groot voor de zielen ? Wat is het medelijden van dat HART teeder voor de zondaars ! En wij zouden vreezen geen vergiffenis onzer zonden te verkrijgen, als wij ze vragen ? Hij is zóó genegen den zondaren vergiffenis te schenken, dat Hij treurt over hun verlies ; dat hij weent, als Hij ziet, dat zij zich van Hem verwijderen, om, beroofd van de genade, als dooden te leven. Dan roept Hij hun met liefde toe : Waarom toch wilt gij sterven, kinderen van Israël ; keert tot mij terug en leeft : *quare moriemini domus Israël ? convertimini et vivite* (Ez. 18-31). O, wisten de zondaars eens met welke goedheid God hen afwacht, om hun vergiffenis te schenken ! Wisten zij eens, hoe Hij verlangt, niet hen te straffen, maar hen te zien bekeeren, om ze te kunnen omhelzen, en aan zijn HART te drukken ! Ik verklaar het met eed, zegt de Heer, onze God : neen ! Ik wil den dood des zondaars niet, maar dat hij zich bekeere... en leve : *Vivo Ego, dicit Dominus Deus, nolo mortem impii, sed ut*

convertatur... et vivat (Ez. 33-11). Hij zegt zelfs : zondaars, hebt berouw, Mij te hebben beleedigd : en als Ik u geen vergiffenis schenk, komt dan en beschuldigt Mij van leugentaal. Maar neen, verre van mijne belofte niet na te komen, zal ik uwe zielen wit maken als sneeuw, al waren zij door uwe zonden zoo rood geworden als scharlaken : *et venite et arguite Me, dicit Dominus ; si fuerint peccata vestra ut coccinum, quasi nix dealbabuntur* (Is. 1-18). Hij drijft zelfs de goedheid zoo ver, dat Hij uitdrukkelijk verklaart, al de zonden eener berouwhebbende ziel te zullen vergeten : *omnium iniquitatum ejus... non recordabor* (Ez. 18-21).

Inderdaad, met welke goedheid heeft dat vergevingsgezinde HART van Jesus geen vergiffenis geschonken aan Magdalena, zoodra zij hare zonden beleed ! Met welke goedheid heeft Hij den Lamme zijne zonden niet kwijtscholden, terwijl Hij hem te gelijker tijd de gezondheid des lichaams schonk ! Met welke goedheid vooral heeft Hij zich niet gedragen jegens de overspelige vrouw ! De priesters brachten haar tot hem als eene zondares, opdat Hij ze zou veroordeelen...

« Vrouw, » vroeg Hij haar, « heeft men u niet veroordeeld ? » « Neen Heer » antwoordde zij. « Welnu, ook Ik zal u niet veroordeelen ; ga in vrede en zondig niet meer. »

Dikwijls zelfs geeft Hij aan de bekeerde zondaren de meeste en uitstekendste genaden, welke Hij gewoonlijk slechts schenkt aan zielen, die Hij het vurigst bemint. Dit geschiedt als men, dankbaar voor zijne goedheid zich met ijver en zonder voorbehoud aan zijne liefde toewijdt, gelijk een H. Paulus, eene H. Maria Magdalena, eene H. Maria van Egypte, een H. Augustinus, eene H. Margareta van Cortona gedaan hebben. Het Hart van Jesus toonde vooral zijne goedheid ten opzichte van deze laatste Heilige, die reeds vele jaren in zonden had geleefd ; Hij liet haar zelfs de plaats zien, welke Hij voor haar in den hemel, tusschen de Serafijnen, had bestemd, en intusschen hield Hij niet op, haar met nieuwe genaden te verrijken. Zich zoo door God begunstigd ziende, zeide zij Hem opzekeren dag ; « Mijn Jesus, hoe kunt Gij mij met zooveel genaden overladen ? Hebt Gij dan de beleed'gingen vergeten, die ik U heb aangedaan ? » En de Zaligmaker antwoordde haar : « Weet gij dan niet, dat

ik al de zonden eener ziel vergeet, als zij er berouw over heeft? Dit had Hij reeds verklaard door den profeet Ezechiël : indien de zondaar boete doet, zal Ik al zijne misdaden vergeten : *omnium iniquitatum ejus non recordabor* (Ez. 18-21).

TOEPASSING.

Van nu af aan zal ik een nieuw leven beginnen. Het HART van Jesus is voor mij geopend ; Het wacht mij af. *Dixi, nunc cœpi* (Ps. 76-11). De tijd zal komen, dat ik het niet meer zal kunnen : *venit nox, quando nemo potest operari* (Joan. 9-4). Mijne goede Moeder Maria, sta mij bij, opdat ik mij heilige en zalig worde.

GEBED.

Bedroefd HART van mijn beminden Jesus ! ik heb U zoo dikwijls beleedigd, dat ik uwe genade niet meer waardig ben ; maar ik bid U, door de verdiensten van die droefheid, welke Gij in den hof van Gethsemane hebt ondervonden en aan God hebt opgedragen, toen Gij al mijne zonden beschouwdet en voor dezelve aan de goddelijke Gerechtigheid voldeedt. Zend mij een straal van dat licht,

door hetwelk Gij de boosheid mijner zonden kendet, en er zoo bitter over bedroefd werdt. O mijn minnelijke Zaligmaker ! het is dan waar, dat ik de beul van uw HART ben geweest, ja, een wreeder beul dan zij, die U gekruist hebben ! en Ik heb die marteling zoo dikwijls vernieuwd, als ik U beleedigde ! mijn Jesus, Gij zijt gestorven om mij zalig te maken, doch uw dood zal mij niet zalig maken, als ik, van mijn kant, geen waar berouw heb over de beleedigingen, die ik U heb aangedaan, en ik ze niet van harte verfoei. Maar dit berouw is weer eene genade, die ik van uw goedertieren HART moet verwachten. Gij geeft ze hem, die er U om vraagt ; ik vraag ze dan door de verdiensten van al uw lijden, voor ons op aarde verduurd ; geef mij droefheid over mijne zonden, eene droefheid, die de boosheid mijner zonden evenaart. Mijn Jesus, help mij in de akte van berouw, die ik thans ga bidden ; hemelsche Vader, hoogste en oneindig Goed, ik, ellendige aardworm, heb de vermetelheid gehad, U te vergrammen en uwe genade te versmaden ; ik haat en verfoei, meer dan alle ander kwaad, de beleedigingen, die ik U heb aangedaan ; ik

betreur ze uit geheel mijn hart, niet zoozeer, omdat ik er de hel door heb verdiend, maar vooral, omdat ik er U, die de oneindige Goedheid zijt, door heb bedroefd. Ik ver-trouw, mijn God, dat Gij mij, door de verdiensten van Jesus-Christus, de vergiffenis zult schenken en met de vergiffenis mijner zonden ook de genade U te beminnen. Ik bemin U, o God, die eene oneindige liefde waardig zijt ! en zonder ophouden wil ik het herhalen : ik bemin U, ik bemin U, ik bemin U ! En wat de H. Catharina van Genua zeide, toen zij voor de voeten van den gekruisten Jesus lag neergebogen, zeg ik U thans ook, hier voor U neergeknield : « Neen, mijn God, geene zonden meer ; geene zonden meer ! » Gij verdient niet beleedigd te worden, mijn zoete Jesus ! maar door allen te worden bemind. O mijn Zaligmaker ! help mij U te beminnen.

Mijne goede Moeder Maria ! sta ook Gij mij bij ; alles wat ik U vraag, is, voortaan mijn leven in de liefde van God te slijten.

SCHIETGEBED.

O HART van Jesus ! maak een einde aan mijne ondankbaarheid, door mijn hart in liefde voor U te ontsteken.

VIJFTIENDE DAG.

Gethsemane.

III.

GAAN WIJ NAAR GETHSEMANE; WIJ ZULLEN ER
HET HART VAN JESUS VINDEN, IN DROEFHEID
GEDOMPELD.

Cæpit... mæstus esse (Mt. 26-27). Met de vreeze en den afkeer begon het HART van Jesus nog eene groote *droefheid* te gevoelen, maar, mijn Jesus! waart Gij het dan niet, die uwe Martelaren met zoo groote vreugde bezielde, dat zij de folteringen en den dood voor gering aanzagen? De H. Augustinus verhaalt, dat de H. Vincentius met zoo groote vreugde sprak, terwijl hij gemarteld werd, dat het scheen, alsof een ander leed en een ander sprak. Men verhaalt ook van den H. Laurentius, dat hij, brandend op den rooster, zulken troost gewaar werd, dat hij den tiran durfde uittarten, en hem toeriep: keer mij om en eet. — Hoe komt het dan, o HART van mijn Jesus! dat Gij, die uwen dienaren in hun lijden zoo grooten troost deedt ondervinden, in uwe smarten de

hevigste droefheid hebt willen gevoelen? O! ik begrijp het: een God voortdurend beleedigd, het groot getal onzer zonden, onze ongevoeligheid, ziedaar de oorzaken van uwe diepe droefheid.

Wie heeft meer den hemelschen Vader beminde dan het HART van Jesus? Welnu, naar mate Het zijn Vader beminde, verfoeide Het de zonde, wier boosheid Het volkomen besefte. Om de zonde der wereld weg te nemen, en God niet meer beleedigd te zien, is Jesus mensch geworden en heeft Hij zooveel willen lijden. Maar toen Hij zag, dat men niet zou ophouden die goddelijke Majesteit te hoonen, werd Hij in zoo bittere droefheid gedompeld, dat deze, volgens zijne verklaring, groot genoeg was, om Hem het leven te benemen. Mijne ziel, zeide Hij, is bedroefd tot den dood toe: *tristis est anima mea usque ad mortem* (Mt. 26-58). Toen Hij ook zag, dat er, in weerwil van zijn lijden, nog zoovele misdaden in de wereld zouden geschieden, gevoelde Jesus in zijn HART een leedwezen, dat, volgens den H. Thomas, het berouw van elk boeteling over zijne eigene zonden, verre overtrof (Ps. 5. q. 46. a. 6). Ja, die smart ging alle andere smarten, die een menschen-

hart kunnen kwellen, te boven; want al het lijden der menschen is met eenigen troost gemengd, terwijl het lijden van Jesus loutere smart was, zonder leniging.

Men leest in de geschiedenis, dat boetelingen, die, door een goddelijk licht bestraald, de boosheid hunner zonden goed inzagen, door zoo groote droefheid werden getroffen, dat zij er van gestorven zijn. Welke was dan niet de smart van Jesus, toen Hij al de zonden der wereld zag, al de godslasteringen, al de heiligschennissen, al de oneerbaarheden, al de misdaden, die de menschen, na zijn dood, zouden bedrijven, en waarvan elke, in het bijzonder, als een wild dier, zijn HART kwam verscheuren! Daar, in den hof, zieltoegend van droefheid, zeide onze Zaligmaker: O menschen! betaalt gij dan alzoo mijne onmetelijke liefde voor u? O! indien ik zag, dat gij aan mijne liefde zoudt beantwoorden door de zonden te vluchten en Mij te beminnen, met welke vreugde zou Ik thans voor u gaan sterven! maar zooveel zonden na zooveel lijden; zoo groote ondankbaarheid na zoo vurige liefde, dit verdriet mij bovenmate, dit bedroeft mij tot den dood en doet mij bloed zweeten! Dit bloedig zweet was zoo

overvloedig, dat het eerst al zijne kleederen doorweekte en vervolgens op de aarde afdruppelde: *et factus est sudor ejus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram* (Luc. 22-44).

Door den afschuw, dien Jesus toen van onze zonden had en die Hem een zoo wreeden doodstrijd veroorzaakte, heeft zijn goddelijk HART ons de genade van het berouw verdiend. O! wat zou het ons gemakkelijk zijn met Jesus onze zonden te beweenen, indien wij gelijk Hij, begrepen, wat het wil zeggen, *God te beleedigen*!

Herinneren wij ons dikwijls, dat het berouw de voornaamste voorwaarde is, die vereischt wordt om de vergiffenis onzer zonden te verkrijgen. De beste biechten zijn niet, die het langste duren, maar die vergezeld gaan van het grootste berouw. Het teeken eener goede biecht, zegt de H. Gregorius, is niet het groot getal woorden van den boeteling, maar het berouw, dat hij laat blijken. Zij echter die dikwijls biechten en zelfs afschuw hebben van dagelijksche zonden, hebben geen reden om te twifelen, of zij wel een waar berouw hebben gehad. Er zijn er onder hen, die mistroostig zijn, omdat zij het

berouw niet gevoelen; zij zouden, telken male als zij biechten, tranen van droefheid willen storten; en dewijl zij, in weerwil hunner pogingen, er niet toe kunnen geraken, zijn zij altijd ongerust over de geldigheid hunner biechten; doch het waar berouw bestaat niet in het gevoel, maar in den wil. De heilige Koning Ezechias verklaarde, dat hij eene zeer bittere en toch kalme droefheid gevoelde over zijne zonden: *ecce in pace amaritudo mea amarissima* (Is. 38-17).

TOEPASSING.

Voordat ik te biechten ga, zal ik mij Jesus in den hof van Olijven, mijne zonden betreurende, levendig voorstellen; daarna zal ik God de genade van een waar berouw vragen, en Hem de droefheid van het HART van Jesus en de tranen van Maria opofferen.

GEBED.

Mijn teedere Zaligmaker, ik bespeur in den hof geen geeselhoeden, noch doornen, noch nagelen, die uw vleesch verscheuren; hoe komt het dan, dat ik U, van het hoofd tot de voeten, met bloed bedekt zie? Helaas! mijne

zonden hebben dan, door U in zoo hevige smart en droefheid te dompelen, overvloediglijk het kostbaar bloed uit uw HART geperst! Ook ik was dan een uwer wreedste beulen; mijne zonden waren oorzaak, dat Gij nog wreeder gemarteld werdt! Hadde ik minder gezondigd, o mijn Jesus, dan hadt Gij zeer zeker minder geleden; naarmate ik U dus heb beleedigd, heb ik ook alstoen de droefheid en den doodsangst van uw HART vermeerderd. Hoe is het mogelijk, dat ik niet van droefheid sterf, als ik bedenk, dat ik de liefde, die Gij mij in uw lijden hebt bewezen, heb beantwoord, met uwe smarten te vermeerderen? Ik heb dan dat zoo beminne-lijk en teeder HART, dat mij zoozeer heeft bemind, bedroefd! Heere Jesus, daar ik U niet anders kan troosten dan door mijn leed- wezen, U te hebben beleedigd, daarom be- treur ik mijne zonden, en verfoei ze uit ge- heel mijn hart. Geef mij eene zoo groote droefheid, dat ik, zonder ophouden, tot het laatste oogenblik van mijn leven, het leed dat ik U heb aangedaan, betreure, mijn God, mijne Liefde, mijn Al!

SCHIETGEBED.

Mijn Jesus, hoe heb ik toch uw HART kunnen bedroeven, dat mij zoozeer heeft bemind?

ZESTIENDE DAG.

Jerusalem.

I.

GAAN WIJ NAAR JERUSALEM; WIJ ZULLEN ER
HET HART VAN JESUS VINDEN, DAT ALLEN
SMAAD VERDRAAGT.

De goddelijke Verlosser wetend, dat Judas, gevolgd door joden en soldaten, die kwamen, om Hem gevangen te nemen, nabij was, stond op, nog met bloedig zweet besproeid, verbleekt, maar met een HART brandend van liefde, en zeide tot zijne leerlingen: *surgite, camus* (Marc. 14-42): staat op, laat ons gaan. En waarheen ging Hij dan met dien spoed? Hij ging al de versmadingen te gemoet, die Hij voor ons wilde verdragen. Volgens Belarminus, worden de edele zielen meer gepijnigd door de versmadingen, dan door het lichamelijk lijden: *nobiles animi pluris*

zonden hebben dan, door U in zoo hevige smart en droefheid te dompelen, overvloediglijk het kostbaar bloed uit uw HART geperst! Ook ik was dan een uwer wreedste beulen; mijne zonden waren oorzaak, dat Gij nog wreeder gemarteld werdt! Hadde ik minder gezondigd, o mijn Jesus, dan hadt Gij zeer zeker minder geleden; naarmate ik U dus heb beleedigd, heb ik ook alstoen de droefheid en den doodsangst van uw HART vermeerderd. Hoe is het mogelijk, dat ik niet van droefheid sterf, als ik bedenk, dat ik de liefde, die Gij mij in uw lijden hebt be-
wezen, heb beantwoord, met uwe smarten te vermeerderen? Ik heb dan dat zoo beminne-
lijk en teeder HART, dat mij zoozeer heeft bemind, bedroefd! Heere Jesus, daar ik U niet anders kan troosten dan door mijn leed-
wezen, U te hebben beleedigd, daarom be-
treur ik mijne zonden, en verfoei ze uit ge-
heel mijn hart. Geef mij eene zoo groote
droefheid, dat ik, zonder ophouden, tot het
laatste oogenblik van mijn leven, het leed
dat ik U heb aangedaan, betreure, mijn God,
mijne Liefde, mijn Al!

SCHIETGEBED.

Mijn Jesus, hoe heb ik toch uw HART kunnen bedroeven, dat mij zoozeer heeft bemind?

ZESTIENDE DAG.

Jerusalem.

I.

GAAN WIJ NAAR JERUSALEM; WIJ ZULLEN ER
HET HART VAN JESUS VINDEN, DAT ALLEN
SMAAD VERDRAAGT.

De goddelijke Verlosser wetend, dat Judas, gevolgd door joden en soldaten, die kwamen, om Hem gevangen te nemen, nabij was, stond op, nog met bloedig zweet besproeid, verbleekt, maar met een HART brandend van liefde, en zeide tot zijne leerlingen: *surgite, eamus* (Marc. 14-42): staat op, laat ons gaan. En waarheen ging Hij dan met dien spoed? Hij ging al de versmadingen te gemoet, die Hij voor ons wilde verdragen. Volgens Belarminus, worden de edele zielen meer gepijnigd door de versmadingen, dan door het lichamelijk lijden: *nobiles animi pluris*

faciunt ignominiam, quam dolores corporis.
En waarlijk, het lichamelijk lijden pijnigt het vleesch, doch de smaad kwelt de ziel, wier smarten zooveel grooter zijn, naarmate zij edeler is dan het lichaam. Maar wie had ooit kunnen denken, dat de verhevenste persoon van hemel en aarde, de eenige Zoon Gods, mensch geworden ter onzer liefde, zoo vrienden hoon en smaad van ons zou hebben te ondergaan, als ware Hij de laatste en de verachtelijkste der menschen geweest? Zoo toch is Jesus bejegend geworden: *vidimus Eum... despectum et novissimum virorum* (Is. 52-2). De H. Anselmus verzekert, dat Jesus-Christus in zijn lijden zoo diepe vernederingen heeft willen ondergaan, dat het niet mogelijk was, meer vernederd te worden: *Ipse se tantum humiliavit, ut ultra non posset* (In Phil. 2).

Hij werd door een zijner leerlingen verraden en verkocht voor dertig zilverlingen; door een ander zijner leerlingen werd Hij verloochend; Hij werd door de straten van Jerusalem gesleurd, geboeid als een misdadiger, en door iedereen verlaten; Hij werd smadelijk gegeeseld als een verachtelijke slaaf; Hij werd, in het openbaar, door een

kaakslag gehoond; Hij werd als een dwaas behandeld door Herodes, die Hem met een wit kleed deed omhangen, om Hem daardoor te doen aanzien als een onwetend en zinneloos mensch; Hij werd behandeld als een spotkoning; men gaf Hem een rietstok in de hand, in plaats van een schepter; men wierp op zijne schouderen een stuk rood laken, dat een purperen mantel moest verbeelden; en, als kroon, plaatste men op zijn hoofd een bundel van doornen; daarna groette men Hem en noemde Hem, uit spotternij, Koning der Joden: *ave, rex Judæorum*; vervolgens spuwden zij Hem in zijn aangezicht en overlaadden Hem met slagen: *et expuentes in Eum* (Mt. 27-50), *dabant Ei alapas* (Joan. 19-5).

Jesus wilde eindelijk voor ons sterven; en welken dood? den schandelijksten dood, den dood des kruises: *humiliavit semetipsum, factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis* (Phil. 2-8).

Men beschouwde hen, die gekruisigd werden als de verachtelijkste en de hatelijkste misdadigers; hunne namen waren voor altijd vervloekt en der schande prijs gegeven: *maledictus omnis qui pendet in ligno*

(Gal. 3-15). Daarom zegt de Apostel, dat Jesus voor ons een vloek is geworden: *factus pro nobis maledictum* (ibid.). Ja, het HART van Jesus heeft dien vloek op zich willen nemen, om ons van de eeuwige vervloeking te redden. Maar, o Heer! roept hier de heilige Thomas van Villanova uit, wat is er geworden van uwe glorie en majesteit in dien eerloozen toestand? *ubi est, Deus, gloria tua, majestas tua?* en hij antwoordt: *noli quærere; exlasim passus est Deus* (Serm. de Transfig.): zoek hier glorie, noch majesteit in Jesus-Christus; want Hij is gekomen om het voorbeeld der ootmoedigheid te geven, en om de liefde, die Hij den menschen toedraagt, te openbaren, eene liefde, welke Hem, om zoo te spreken, buiten zich zelve heeft gebracht. «O genade! O kracht der liefde van een God!» roept op zijn beurt de heilige Bernardus uit; ziedaar dan, hoe de Opperheer aller menschen de laatste van allen is geworden! *O gratiam! O amoris vim! itane summus omnium imus factus est omnium* (In cant. S. 64)? En wie heeft dit dan gedaan? *Quis hoc fecit? — Amor.* De liefde van God voor de menschen heeft dit alles gedaan, om ons te toonen, hoezeer Hij ons

bemint, en ons, door zijn voorbeeld, te leeren, de verachtingen en de beleedigingen geduldig te verdragen.

Dewijl een God zich alzoo, ter liefde van den mensch, heeft vernederd, zal de mensch er dan nog een afkeer van hebben, om zich ter liefde Gods te vernederen? Wij behooren gevoelens te hebben, welke met die van het HART van Jesus overeenstemmen, zegt de Apostel: *hoc enim sentite in vobis, quod et in Christo Jesu* (Phil. 2-3). Men verdient den naam van Christen niet, als men niet ootmoedig is, en het voorbeeld van Jesus-Christus niet zoekt na te volgen.

Door een zoo schandelijken dood voor zich uit te kiezen, heeft het HART van Jesus de versmadingen en de vernederingen veredeld en ze voor ons beminnenswaardig gemaakt.

Al de Heiligen waren dan ook zóó begeerig, zóó gretig naar vernederingen, dat zij niets anders schenen te verlangen, dan veracht te worden ter liefde van Jesus-Christus. De wereldsche menschen zijn niet zoo gelukkig om de eerbewijzingen, die men hun geeft, als de Heiligen het waren, om de verachtingen, waarmede zij werden bejegend. Wanneer de franciscanerbroeder Juni-

perus werd versmaad, beurde hij zijn kleed op en hield het vast, als wilde hij paarden opvangen. Als zeker Heilige beleedigd werd, ging hij verheugd naar het H. Sacrament en zeide : « Heere Jesus, ik ben te arm, om U iets kostbaars te kunnen aanbieden, maar ik geef U thans het klein geschenk, dat ik zoo even heb ontvangen. » O ! wat is eene ziel, die behagen schept in de vernederingen, aangenaam aan het HART van Jesus-Christus ! De Heilige Paulinus aarzelt niet te zeggen, dat zij het HART zelf van Jesus-Christus wordt ; *humilis corde Cor Christi est* (Ep. ad Sever).

TOEPASSING

Ik zal de voortreffelijke oefening verrichten, welke Pater Torres zijnen biechtelingen leerde : Zij bestaat hierin, dat men dikwijls een *Onze Vader* en een *Wees gegroet* bidde ter eere der vernederingen van het HART van Jesus, en men ter zijner liefde, al de ver-smadingen, die ons kunnen overkomen, met geduld en vreugde, verdrage.

GEBED.

O HART van mijn vernederden Jesus ! wat

heeft uw voorbeeld de versmadingen aangenaam en dierbaar gemaakt aan hen, die U beminnen ! Hoe komt het dan, dat ik, in plaats van ze met vreugde aan te nemen, gelijk Gij hebt gedaan, mij integendeel zoo hoovaardig hebt gedragen jegens hen, die mij veracht hebben ? Helaas ! ik heb zelfs uwe oneindige Majesteit beleedigd ; ik ben een zondaar, een hoovaardige geweest ! Heere Jesus, nu begrijp ik het ; ik heb de kracht niet gehad, de beleedigingen verduelig te verdragen, omdat ik U niet heb weten te beminnen ; had ik U bemind, ik zou ze zoet en aangenaam hebben gevonden. Gij belooft de vergiffenis aan allen, die berouw hebben over hunne zonden ; welnu, ik verfoei uit geheel mijn hart de zonden van mijn leven, dat, helaas ! zoo verschillend is geweest van het uwe. Lang genoeg heb ik U beleedigd ; il wil mij beteren ; daarom beloof ik U, voortaan alle versmadingen met gelatenheid te zullen verdragen, en dat ter uwer liefde, o mijn Jesus, die zoozeer ter mijner liefde versmaad zijt geworden. Ik weet, dat de vernederingen kostbare mijnen zijn, door welke Gij de zielen met eeuwige schatten verrijkt. Ik verdien wel grootere vernederin-

gen en versmadingen, ik, die uwe genade heb veracht ; ja, ik verdien door de duivelen vertrappt te worden. Maar, mijn Zaligmaker, de afgrond van barmhartigheid van uw HART is mijne hoop. Ik wil van leven veranderen, ik wil U niet meer beleedigen : ik wil voortaan niets anders meer zoeken dan U te behagen. Ik heb meer dan eens de hel verdiend ; mijn Jesus. Gij, die mij tot nu toe hebt afgewacht en mij zelfs vergiffenis hebt geschonken, gelijk ik het vertrouwen, geef, dat ik moge branden niet door het vreeselijk hellevuur, maar door het goddelijk vuur uwer heilige liefde. Neen, o minnend HART, ik wil niet meer leven zonder U te beminnen, help mij, laat niet toe, dat ik nog ondankebaars jegens U zij. Ik wil voortaan u alléén beminnen ; ik wil, dat mijn hart U alléén toebehoore ; ik bid U, neem er bezit van, bewaar het altijd, opdat ik immer, met U vereenigd, leve, en wij eeuwig elkaar beminnen.

Ja, ik hoop, o oneindig beminnelijk HART, dat ik U altijd zal beminnen en Gij ook mij altijd zult lief hebben. Beschik over mij volgens uw welbehagen ; geef mij slechts de genade, U te beminnen ; dit is mij genoeg ;

doe met mij overigens alles wat Gij wilt ; uwe liefde is en zal altijd mijn eenig goed, mijne eenige liefde zijn.

Maria, mijne hoop , Moeder der schoone liefde ! help mij , om vurig en altijd het oneindig beminnelijk HART van mijn Jesus te beminnen.

SCHIETGEBED.

O HART, geschapen om de menschen te beminnen, hoe is het mogelijk, dat die menschen U verachten.

ZEVENTIENDE DAG.

Jerusalem.

II.

GAAN WIJ NAAR JERUSALEM ; WIJ VINDEN ER
HET HART VAN JESUS, DAT DE BOEIEN
AANNEEMT.

O hemel ! wat zie ik ? een God geboeid ! door wie ? door de menschen, door aardwormen, die Hij zelf uit het niet heeft getrokken ! — Engelen des hemels ! wat dunkt u ? — En Gij , mijn Jesus ! waarom laat Gij U boeien ? Wat hebben de slavenketenen ge-

meens met U, zoo roept de H. Bernardus uit, met U den Heilige der heiligen, den Koning der koningen, den Heer der heeren ? *O Rex regum et Dominus dominantium, quid Tibi et vinculis* (De Pass.c. 4). En als de menschen U met boeien beladen, waarom verbreekt Gij ze niet, waarom bevrijdt Gij U niet van de foltering en den dood, die zij U bereiden ? Dat uwe goddelijke Moeder U, een Kindje, in windselen wikkeld en vast bond ; dat Gij, in het H. Altaarsacrament, onder de heilige gedaanten, als 't ware, gebonden en gevangen zijt, het zij zoo ; maar dat ondankbare Joden U boeien als een boosdoener, om door de straten van Jerusalem, van rechtbank tot rechtbank, gesleurd te worden, om eindelijk in het gerechtshof aan eene kolom te worden vastgebonden en er de afgrijselijkste geeseling te ondergaan, o Jesus, beminnelijkste der menschenkinderen, duld het niet ! — O ! ik begrijp het : het zijn niet zoozeer de boeien, neen ! de liefde alléén, uw al te minnend HART houdt U gebonden en dwingt U voor ons te lijden en te sterven *O charitas, quam magnum est vinculum tuum, quo Deus ligari potuit* (Lign. Vit. de Char. c. 6) ! O goddelijke Liefde, roept de H. Laurentius

Justinianus uit, Gij alléén hebt een God aldus kunnen binden, en Hem uit liefde voor de menschen, ter dood kunnen voeren !

Het HART van Jesus heeft vrijwillig de schande willen ondergaan, als een boosdoener en dwaze geboeid te worden, om ons de genade te verdienen, de ketenen af te schudden, welke ons aan de zonde boeien, en die men noemt : *zondige gelegenheden*. Die soorten van ketenen zijn sterk en moeilijk te verbreken ; men geraakt er nooit toe, ze te verbrijzelen , als men het niet plotseeling en in éénen keer doet. Het is onnoodig te zeggen, dat er, tot nu toe, niets onbetamelijks is voorgevallen ; want de duivel drijft u niet dadelijk tot de uiterste ongeregeldheid ; hij geleidt, zachtjens aan, de onvoorzichtige zielen tot aan den boord des afgronds ; en dan is de geringste stoot genoeg, om ze neer te storten. Het is een grondregel, door alle geestelijke schrijvers aangenomen, dat er geen ander middel bestaat, vooral in zake van oneerbaarheid, dan de gelegenheid te vluchten en aan de gehechtheid te verzaken.

Men zal mij misschien zeggen : als ik die persoon wegzend, die gemeenzame betrek-

kingen afbreek, dan zal zulks ergernis geven, men zal er over spreken. — Ik antwoord: er zal veeleer ergernis plaats hebben, als gij die gelegenheid niet verwijderd; wees er van verzekerd, dat men er van spreekt achter uw rug, al zou men er van zwijgen in uw bijzijn.

Maar, zal men nog zeggen, dezen wegzen-den is eene onbeleefdheid, zelfs eene ondankbaarheid, want hij helpt mij. — Hij helpt u, maar waarin? Om u van God te verwijderen, om hier een ongelukkig leven te leiden, en u nog een rampzaliger te bereiden in het ander leven. Het is eene onbeleefdheid, eene ondankbaarheid! Vóór alles moeten wij de beleefdheid en de dankbaarheid beoefenen jegens Jesus-Christus, wiens liefderijk HART ons met zoovele weldaden heeft overladen.

Maar, zal men antwoorden, ik heb hem mijn woord gegeven, hem niet te zullen verlaten. — En hebt gij niet eerder uw woord aan Jesus-Christus gegeven? Ziet gij niet, dat uw hartstocht u alzoo doet spreken? Ach! houd op het HART van den goddelijken Bruidegom te bedroeven; ja, Hij voelt zich als in het HART gewond, als Hij eene ziel

zich dwaselijk ziet vasthechten aan hetgeen haar eeuwigen ondergang kan berokkenen. Dit toonde Hij eens aan de heilige Ludgardis: zij was toen ongelukkiglijk door eene verkeerde vriendschap vastgeketend; Jesus verscheen haar en toonde haar zijn diep gewond HART. Dit ziende, kwam zij tot inkeer, verliet de gelegenheid, beweende haren misslag en werd eene heilige. Indien ook gij, christen ziel, in die banden des doods waart vastge-
raakt, luister dan naar hetgeen het HART van Jesus u zegt: *solve vincula colli tui, captiva filia Sion* (Is. 52-2): verbreek uwe banden, arme ziel; verbrijzel die ketenen, welke u in den eeuwigen afgrond kunnen sleepen, en kom tot Mij; laat uw hart aan het mijne vasthechten door mijne banden, welke gouden banden zijn, banden van liefde, banden van vrede, banden van zaligheid: *vincula illius alligatura salutaris* (Eccli 6-51).

Hoe worden de zielen met het HART van Jesus vereenigd? Door de liefde, welke de band der volmaaktheid is: *charitatem habete, quod est vinculum perfectionis* (Coll. 3-14). Zoolang eene ziel zich slechts aan God hecht door de vrees voor straffen, verkeert zij altijd in groot gevaar; doch als zij zich

met God vereenigt door de liefde, is zij zeker, Hem nooit te zullen verliezen, zoolang zij Hem blijft beminnen.

TOEPASSING.

Indien eenig schepsel mijn hart houdt vastgebonden, wil ik nog heden dien band verbreken. Er zijn er zoovelen in de hel, die immer zeiden: morgen... morgen...!

GEBED.

O zachtmoedig Lam, hoe zou ik uwe straffen kunnen duchten, als ik uwe handen geboeid zie, en Gij u zelven, als 't ware, van de macht berooft, den arm op te heffen, om mij te straffen. Gij geeft mij hierdoor te kennen, dat Gij mij niet wilt straffen, als ik het juk mijner driften wil afschudden, en mij aan U wil vasthechten. Ja, mijn Jesus! ik wil die slavernij afwerpen; het is mij van harte leed, U te hebben verlaten, door misbruik te maken van de vrijheid, welke Gij mij hebt geschonken. Gij biedt mij eene andere vrijheid aan, eene volmaaktere vrijheid, die mij van de slavenketenen des duivels moet bevrijden en mij opnemen onder het getal der kinderen Gods. Gij hebt U laten boeien ter mijner

liefde; ik wil door uwe liefde geboeid zijn. O gelukkige ketenen! schoone banden van zaligheid, gij die de zielen met het HART van Jesus vereenigt! maakt u ook meester van mijn arm hart; bindt het zoo vast, dat het nooit meer van dat liefdevol HART gescheiden worde. Mijn Jesus, ik bemin U, ik vereenig mij met U, ik schenk U geheel mijn hart, geheel mijnen wil. Ik heb het nu vast besloten, mijn beminde Zaligmaker! nooit meer wil ik U verlaten. O zoete Verlosser, die, om mijne schulden te betalen, U, als een boosdoener, door de beulen hebt willen laten boeien; Gij, die, met ketenen beladen, U door de straten van Jerusalem hebt willen laten sleuren, om vervolgens ter dood te worden gevoerd, gelijk een onschuldig lam, dat ter slachtbank wordt geleid; Gij, die aan het Kruis hebt willen gehecht worden, en het niet hebt verlaten, dan na uw leven er aan te hebben prijs gegeven, ik bid U, laat niet toe, dat ik nog ooit het ongeluk hebbe, mij van U af te scheiden, en mij beroofd te zien van uwe genade en liefde.

O Maria, hecht mij vast, hoe groot zondaar ik ook ben, hecht mij vast aan het HART van uw Zoon Jesus, opdat ik mij nooit meer van

Hem verwijdere, immer met Hem vereenigd leve, om eens het geluk te hebben het hemelsch Vaderland binnen te treden, waar ik geen vrees meer zal hebben, ooit van Hem gescheiden te worden.

SCHIETGEBED.

O mijn Jesus, hecht mij aan U, vereenig mij nauw met uw HART.

ACHTTTIENDE DAG.

Jerusalem.

III.

GAAN WIJ NAAR JERUSALEM; WIJ ZULLEN ER
HET HART VAN JESUS VINDEN, DAT HET
KRUIS AANVAARDT.

Jesus wachtte niet, totdat de beulen Hem met het Kruis belaadden; neen! zijne handen uitstreckende, nam Hij het zelf met vurigheid aan en legde het op zijne doorwonde schouderen. Kom, riep Hij toen uit, kom geliefkoosd Kruis! drie en dertig jaren reeds verlang ik, verzucht ik naar u; ik omhels u, ik druk u aan mijn HART, want gij zijt het

altaar, waarop ik mijn leven wil slachtofferen voor mijne schapen.

Men laat de veroordeelden uitgaan, en, in hun midden, ziet men ook den Koning des hemels, den eenigen Zoon van God, met zijn Kruis beladen, ter dood gaan. Ziedaar dien Messias, die, weinige dagen te voren, als de Zaligmaker der wereld was uitgeroepen, en met zooveel gejuich en heilwenschen door het volk werd ontvangen, terwijl de jubelkreten Jerusalems straten weergalmden: *Hosanna Filio David! benedictus qui venit in nomine Domini* (Mt. 21-9)! Hosanna den Zoon van David! gezegend Hij, die komt in den naam des Heeren! Ziet Hem daar heengaan, geboeid, uitgejouwd, door iedereen verwenscht, met een kruis beladen, om als booswicht te sterven. O overmaat van liefde! een God voor de menschen ter dood gebracht! En er zou een mensch gevonden worden, die dien God niet zou beminnen?

Verbeeld u, mijne ziel! dat gij Jesus langs dien smartvollen weg voorbij ziet gaan. Gelijk een lam, dat ter slachtbank wordt geleid, zoo wordt uw beminnelijke Verlosser ter dood gevoerd: *sicut ovis ad occisionem ducetur* (Is. 53-7). Hij is zoodanig uitgeput door

bloedverlies en verzwakt door de folteringen, dat Hij ter nauwernood op zijne voeten kan blijven staan. Zie Hem daar, geheel bedekt met wonden, met die doornenkroon op het hoofd, met dat zwaar Kruis beladen, voortgesleurd door beulen. Zie, hoe Hij voortgaat, het lichaam voorovergebogen, de knieën waggelend, druipend van bloed, en met zooveel moeite voortstappend, dat Hij, bij elke schrede, den geest schijnt te zullen geven. — Waar gaat Gij heen, mijn Jesus? — Ik ga voor u sterven: belet het Mij niet. Ik vraag en beveel u slechts ééne zaak: als gij Mij op het Kruis voor u gestorven zult zien, denk dan aan de liefde, die Ik u heb toegedragen, en vergeet niet Mij te beminnen. O liefde, o zachtmoedigheid, o geduld van het HART van Jesus!

Terwijl Jesus, met zijn Kruis beladen, voortgaat, noodigt Hij ons uit, Hem te volgen: *si quis vult post Me venire... tollat crucem suam, et sequatur Me* (Mt. 16-24). Overtuigen wij ons hier van hetgeen de H. Augustinus zegt, dat, namelijk, geheel het leven van een christen een aanhoudend Kruis moet zijn: *tota vita christiani, crux est* (Serm. 52). Dat Kruis is het lijden van

elken dag. God zeddt het ons over als een geneesmiddel en een beweegreden van hoop.

Bij de herinnering God te hebben be-leedigd, moeten wij ons verblijden, als wij zien, dat Hij ons hier doet lijden. De zonde is eene wonde in de ziel ; indien het lijden er de kwade vochten niet uitperst, dan is de ziel verloren. Wee der ziel die, na te hebben gezondigd, niet in dit leven gestraft wordt ! God zendt ons het kruis niet over, om ons ongelukkig te maken, maar om ons te redden ; het is onze schuld, als wij er geen voordeel uit weten te trekken. De Heer zeide aan Ezechiël, dat de Israëlieten als ijzer en lood in den oven waren geworden : *et ferrum et plumbum in medio fornacis... facti sunt* (Ez. 22-18). God wilde hen zuiveren, zegt de H. Gregorius, en hen in goud veranderen door het vuur der kwelling ; maar zij zijn als lood geworden. — Zoo zijn de zondaars, die ongeduldig zijn, als zij door lijden worden bezocht. Het grootste ongeluk voor een zondaar is, hier in de wereld niet gestraft te worden. God is nimmer meer vergramd, dan wanneer Hij den zondaar stil laat begaan. Als God ons dus bezoekt door eene ziekte,

eenig verlies of vervolging, vernederen wij ons dan, en zeggen wij met den goeden moordenaar : *digna factis recipimus* (Luc. 23-41): Mijn Jesus, ik verdien dit kruis, omdat ik U heb beleedigd ; ja, achten wij ons zelfs gelukkig, in dit leven gekastijd te worden, om aan de straffen des vagevuurs te ontkomen.

Achten wij ons daarenboven nog gelukkig, ons kruis te dragen, door de hoop op den hemel. De gelukzalige Calasanza zeide : « Om den hemel te winnen is alle lijden gering. » Zalig hij, zegt de H. Jacobus, die met geduld lijdt ; want, na alzoo beproefd te zijn, zal hij de eeuwige Kroon erlangen : *beatus vir qui suffert tentationem, quoniam cum probatus fuerit, accipiet coronam vitæ* (Jac. 1-12). Daarom zeide de H. Agapitus, gemarteld op vijftienjarigen ouderdom, toen de tiran zijn hoofd met gloeiende kolen deed bedekken : « Het is zoo erg niet, dat mijn hoofd hier verbrandt, want in den hemel moet het gekroond worden door glorie. » Het lijden, dat men in deze wereld verduurt, is een groot teeken van voorbeschikking ; alle uitverkorenen moeten aan Jesus-Christus gelijkvormig zijn ; welnu, heeft Jesus-Christus zijn kruis niet gedragen ? En noodigt Hij

ons niet uit, het onze te dragen, indien wij van het getal zijner leerlingen willen zijn ? *Si quis vult post Me venire, abneget semetipsum et tollat crucem suam et sequatur Me* (Mt. 16-24).

TOEPASSING.

Ik zal dikwijls den kruisweg volgen ; het HART van Jesus zal er mij leeren, hoe ik het aanhoudend lijden van dit leven moet heiligen.

GEBED.

Mijn goddelijke Verlosser, die, hoewel onschuldig, uw Kruis hebt willen dragen en mij uitnoodigt, U met het mijne te volgen ; ga voort, o goede Meester, ik volg U, ik zal U niet verlaten. Ik beken, dat ik verkeerd gehandeld heb, toen ik, in het verleden, heb geweigerd, U te volgen ; leg mij nu het kruis op, dat Gij verkiest ; ik omhels het, hoe zwaar het ook zij, en, met hetzelfde beladen, wil ik u tot den dood vergezellen. Hoe toch zou mijn hart niet, ter uwer liefde, het lijden en de vernederingen beminnen, daar uw HART ze zoo vurig heeft bemind voor mijne zaligheid ? Ja, mijn Jesus, als Gij mij

uitnoodigt, om U te volgen, zal ik U ook volgen, om met U te sterven. Maar geef mij de noodige sterkte ; ik vraag ze U door uwe verdiensten, en ik hoop ze te verkrijgen. Ik bemin U, o beminnelijke Jesus, ik bemin U uit geheel mijn hart en ik wil U niet meer verlaten. Lang genoeg ben ik ver van U verwijderd geweest; bind mij nu vast aan uw goddelijk HART. Het is mij leed, uwe liefde te hebben veracht, nu schat ik ze hooger, dan alle andere goederen. Eeuwige Vader, ik bid U door het kruis, dat uw goddelijke Zoon droeg naar Calvarië, geef mij de liefde voor het lijden en eene groote droefheid over mijne zonden. En Gij, o teeder en liefdevol HART van mijn Jesus ! heb medelijden met mij ; ik verfoei, uit geheel mijn hart, de beleedigingen, die ik U heb aangedaan en ik maak het vast voornemen, niets meer te beminnen, dan U alléén.

SCHIETGEBED.

O oneindig Goed, geef, dat ik mij geheel afsterve, om alleen voor U te leven.

NEGENTIENDE DAG.

Golgotha.

I.

GAAN WIJ NAAR CALVARIE; WIJ ZULLEN ER HET
HART VAN JESUS VINDEN, DOOR ALLEN
VERLATEN.

De H. Laurentius Justinianus zegt, dat de dood van Jesus-Christus de bitterste en de smartvolste was, welke den mensch kan overkomen; want de Zaligmaker stierf op het kruis zonder den minsten troost: *omni carens doloris temperamento* (De Tr. Chr. Ag. c. 17). Als anderen lijden, wordt de smart altijd gelenigd, ten minste door eene of andere troostende gedachte: doch in het HART van den stervenden Jesus zie ik niets dan louter smart, louter droefheid, zonder eenige verzachting. Wat vooral het HART van Jesus bedroeft, is de verlatenheid, aan welke Hij is prijs gegeven; Hij beklagt er zich over door den mond van den Psalmist: *et sustinui qui consolaretur, et non inveni* (Ps. 68-21): ik zocht iemand, die mij zou

troosten en ik vond hem niet. Wat meer is, op het oogenblik zelf, dat Hij ging sterven, overlaadden Hem de Joden en de Romeinen met verwenschingen en godslasteringen, Het is waar, dat Maria neven het kruis stond, om Hem, indien zij het had kunnen doen, eenige verkwikking te bezorgen ; maar die teedere Moeder vermeederde veeleer, door hare droefheid, de smarten van haar zoe dierbaar Kind. De H. Bernardus zegt, dat de smarten van Maria nog meer het HART van Jesus bedroefden : *repletâ Matre, ad Filium redundabat inundatio amaritudinis*. Jesus, zijne Moeder aan zoo groote droefheid ziende prijsgegeven, gevoelde nog levendiger hare smart, dan zijn eigen lijden, gelijk de H. Kerkleeraar ons verzekert, als hij Maria laat spreken : *Ipse, videns Me, plus dolebat de Me quam de Se*. En daarom zegt hij ons, dat Jesus meer leed in zijn HART, dan in zijn lichaam : *multo magis in Corde ex compassione Matris*. O ! wat bittere smart heeft die teedere HARTEN van Jesus en Maria niet moeten vervullen, vooral, toen het oogenblik genaderd was, waarop de Zoon, vóór Hij den geest gaf, zijne Moeder het vaarwel moest toeroepen ! Ziehier de laatste woor-

den, welke Jesus in deze wereld tot Maria sprak : *Mulier, ecce filius tuus* : Vrouw, ziedaar uw Zoon ! — Door dit woord « Zoon » duidde Hij den H. Joannes aan, en in hem alle geloovigen.

Jesus dan niemand vindende op aarde, die Hem troostte, hief zijne oogen en zijn HART tot zijn Vader, om Hem eenige leniging te vragen ; maar de hemelsche Vader, ziende zijn goddelijken Zoon bedekt met het kleed des zondaars, zeide Hem : Neen, mijn Zoon ! Ik kan U niet troosten ; want Gij voldoet thans aan mijne rechtvaardigheid voor al de zonden der menschen ; het is zelfs billijk, dat Ik U aan uw lijden overlaat, en U zonder troost laat sterven. — Het was alstoen, dat de Zaligmaker, met luiden kreet, deze woorden uitsprak : *Deus meus ! Deus meus ! ut quid dereliquisti Me* (Mt. 27-46) ? Mijn God ! mijn God ! waarom hebt Gij mij verlaten ? O wreede verlatenheid van het HART van Jesus !

Besluiten wij hier, welk vreeselijk ongeluk het moet zijn, eeuwig door God verlaten te wezen in de hel, waar reeds zoovele rampzalige verworpelingen lijden. Dáár zijn zij, in een afgrond van vuur gedompeld, waarin

zij een aanhoudenden doodstrijd uitstaan ; want dat wraaknemend vuur doet hun alle soorten van pijnen gevoelen. Dáár zijn zij overgegeven aan de duivelen, die, door onverzadelijke woede ontstoken, aanhoudend er op uit zijn, hen te folteren. Dáár worden zij, nog meer dan door het vuur en de andere pijnigingen, door de knaging van hun geweten gefolterd, door de herinnering aan de zonden, gedurende hun leven bedreven, welke voor hen de oorzaak waren hunner verdoemenis. Dáár zijn zij, voor altijd, van alle middelen beroofd, om uit dien afgrijselijken afgrond gered te worden. Dáár zijn zij voor altijd verbannen uit het gezelschap der Heiligen en uit den Hemel, waarvoor zij geschapen waren. Maar, wat hen het meeste kwelt, wat hunne eigenlijke hel uitmaakt, is, zich door God verlaten te zien, genoodzaakt, Hem niet meer te kunnen beminnen, en Hem, gedurende geheel de eeuwigheid, met haat en met de woede der wanhoop te moeten beschouwen.

Ziedaar het ongeluk, waarvan het HART van Jesus ons heeft bevrijd, toen Hij aan eene zoo wreede verlatenheid op het kruis was prijsgegeven.

TOEPASSING.

Ik zal geen enkelen dag later voorbijgaan zonder de zieltogenden aan het stervend HART van Jesus aan te bevelen. Daarvoor zal ik het volgende gebed zeggen :

O allerbarmhartigste Jesus ! die door eene zoo vurige liefde ontvlamd zijt voor de zielen, ik bid U, door den doodstrijd van uw allerheiligst HART, en door de smarten uwer onbevleete Moeder, zuiver in uw bloed al de zondaren der aarde, die nu in doodstrijd verkeeren, en die van daag nog moeten sterven. Amen.

Zieltogend HART van Jesus; heb medelijden met de stervenden. (100 dag. aflat — elke maal 2 Febr. 1850).

GEBED.

O HART van mijn beminden Jesus ! Gij beklagt U ten onrechte, als Gij zegt : Waarom hebt Gij Mij verlaten ? — Gij vraagt *waarom* ? Maar waarom, zal ik U vragen, hebt Gij het op U willen nemen, om voor ons te betalen ? Wist Gij niet, dat wij door onze zonden verdienden, door God verlaten te worden ? Te recht dus heeft uw hemelsche

Vader U verlaten, en laat Hij U sterven in eene zee van smarten en bitterheden. O mijn Zaligmaker ! Uwe verlatenheid bedroeft en troost mij tevens : zij bedroeft mij, omdat ik U zie sterven ter prooi aan zooveel lijden ; maar zij troost mij, omdat zij mij doet hopen, dat ik, om uwe verdiensten, niet door uwe barmhartigheid zal verlaten worden , gelijk ik het verdiend heb , dewijl ik U zoo dikwijls heb verlaten, om mijne driften in te volgen. En indien het U zoo smartelijk was, slechts voor eenige oogenblikken, van de gevoelige tegenwoordigheid der Godheid beroofd te zijn, hoe groot zou dan mijne straf niet zijn, indien ik voor immer van God beroofd moest wezen ! Ik bid U, mijn Jesus, door die wreede verlatenheid, die Gij voor mij hebt geleden, verlaat mij niet, vooral in het uur van sterven ; wanneer allen mij zullen verlaten hebben, ach ! verlaat Gij mij dan niet, mijn Zaligmaker , Gij, mijn bedroefde Jesus ! Wees Gij mijn Trooster in mijne troosteloosheid. Ik weet wel, dat ik meer aan uw Hart zou behagen, als ik U beminde zonder troost ; maar Gij kent mijne zwakheid ; sterk mij door uwe genade ; geef mij in die laatste

oogenblikken het geduld en de volharding.

Maria, mijne Moeder ! help mij in mijne laatste oogenblikken. Van nu af aan beveel ik U mijn geest. Spreek voor mij ten beste bij het HART van uw Zoon ! zeg Hem, dat Hij medelijden met mij hebbe in het uur van mijnen dood. O Moeder, U beveel ik mij zelve aan.

SCHIETGEBED.

O HART van Jesus, zoo doordrongen van smart op het kruis om de zonden der wereld ! geef mij een waar berouw over mijne zonden.

TWINTIGSTE DAG.

Golgotha.

II.

GAAN WIJ NAAR CALVARIE ; WIJ ZULLEN ER HET
HART VAN JESUS VINDEN, STERVENDE VOOR
ALLEN.

Onze beminnelijke Zaligmaker is zijn einde nabij. — Zie, mijne ziel ; zijne oogen verduisteren, zijn schoon gelaat verbleekt, zijn HART klopt langzamer ; zijn heilig lichaam

geeft zich aan den dood over. Jesus gaat dan den geest geven. — Komt, Engelen des hemels, komt den dood van uw God bijwonen. — En Gij, o Maria, Moeder van smarten! nader het kruis, hef uwe oogen op naar uw Zoon, want Hij gaat sterven. — Onze goddelijke Verlosser noodigt reeds den dood uit; Hij staat hem toe, Hem te treffen: Kom, o dood! zegt Hij hem, doe uw plicht, beneem Mij het leven en red mijne schapen. — Op dit oogenblik beeft de aarde, de graven openen zich, het voorhangsel des tempels scheurt van boven tot beneden. Door de hevigheid zijner smarten overmeesterd, gevoelt de Zaligmaker zijne krachten te kort schieten; zijne natuurlijke warmte neemt af; zijne ademhaling is belemmerd; zijn lichaam bezwijkt; Hij slaakt een diepen zucht uit zijn bedroefd HART; zijn hoofd buigt zich neder; Hij opent den mond en geeft den geest. O schoone ziel van mijn Jesus, verlaat dat goddelijk lichaam; vertrek, en ga ons den Hemel openen, die tot nu toe voor ons gesloten was. Zij, die op Calvarië tegenwoordig zijn, geene beweging meer in Hem bespeurende, roepen uit: Hij is dood! Hij is dood! — Maria hoort deze woorden en Zij

ook herhaalt ze : Ach, mijn Zoon ! Gij zijt dan dood.—

Hij is dood ! — Maar wie is dan dood ? — De oorsprong van het leven, de eenige Zoon Gods, de Meester van het heelal. — O dood, die én den hemel én de gansche natuur verbaast ! Een God sterft voor zijne schepselen ! Maar wie dan heeft hem ter dood gevoerd ? — Zijn HART, zijne liefde. — O oneindige liefde ! een God slachtoffert zich geheel ; Hij offert zijne vreugde op, zijne eer, zijn bloed, zijn leven, en voor wie ! Voor ondankbare schepselen !

O mijne ziel ! hef uwe oogen op en beschouw dien God-Mensch, voor u gekruist ; beschouw dat goddelijk Lam, geslachtofferd op dat altaar van smarten ; Hij is de welbeminde Zoon des hemelschen Vaders ; en Hij is gestorven ter uwer liefde. Zie, hoe Hij de armen heeft uitgestrekt, om u te ontvangen ; het hoofd gebogen, om u den vredokus te geven ; de zijde geopend, om u in zijn HART binnen te laten ! Wat zegt gij ? Verdient een zoo goede en zoo minnende God niet bemind te worden ? Hoort gij wat uw goede Zaligmaker, van de hoogte van dit kruis tot u zegt ? — Mijn kind, zie geheel de

wereld rond, of er iemand is, die u meer bemint, dan Ik, die uw God ben.

Door zijn dood heeft Jesus alles weggenomen, wat onze dood vreeselijks had. Te voren was de dood alleenlijk eene aan weerspanningen opgelegde straf, maar door de genade en de verdiensten van onzen Zaligmaker is onze dood een offer geworden, zóó aangenaam aan God, dat wij, hem vereenigende met den dood van Jesus-Christus, waardig worden bevonden, de glorie, welke God zelf geniet, te gaan deelen.

Door den dood van Jesus-Christus, heeft dus onze dood opgehouden een voorwerp van smart en vrees te zijn, het HART van Jesus heeft hem veranderd in een overgang van de ellenden dezer wereld tot de onuitsprekelijke geneugten des hemels.

Van daar, dat de rechtvaardigen den dood beschouwen, niet met vreeze, maar met vreugde. De H. Augustinus zegt, dat zij, die den gekruisten Jesus beminnen, met geduld het lijden dezer wereld verdragen, en den dood met vreugde aannemen : *patienter vivunt, delectabiliter moriuntur* (In I Joan. Tr. 9). En de dagelijksche ondervinding leert, dat de deugdzame menschen, die, gedurende

hun leven, het meest te lijden hebben door de vervolgingen, de bekoringen, de angsten of andere onaangenaamheden, juist het meest, door den gekruisten Jesus, in hunne laatste oogenblikken worden getroost.

O ! wat was het harder te sterven vóór den dood van Jesus-Christus ! Maar door dezen dood, zoo heilzaam voor ons, is de hel verwonnen geworden, de genade aan de zielen medegedeeld, God verzoend met de menschen, en het hemelsch vaderland geopend voor allen die sterven, hetzij in onschuld, hetzij in boetvaardigheid.

Beschouwen wij dus den dood, zoolang wij in deze ballingschap leven, niet als een ramp, maar als het einde van onze vreemdelingschap, welke met zooveel lijden en gevaren vergezeld is, en als het begin van de eeuwige zaligheid, welke wij eenmaal, door de verdiensten van het zoo liefderijk HART van Jesus, hopen te verkrijgen.

TOEPASSING.

Ik zal mij nu aan God opofferen, Hem betuigen dat ik wil sterven, wanneer en op de wijze, gelijk het Hem zal behagen, en bidden, door de oneindige verdiensten van

het HART van Jesus, mij te laten sterven in staat van genade.

GEBED.

Mijn Jesus, herinner U, dat Gij hebt be-
loofd, alle harten tot U te trekken, wanneer
Gij aan het kruis zoudt zijn geheven ; zie-
hier mijn hart : verteederd door de over-
weging van uw dood, wil het zich niet meer
tegen U verzetten ; ik bid U, trek het geheel
tot uwe liefde. Gij zijt voor mij gestorven, ik
wil dan ook slechts voor U leven. O smarten
van Jesus ! O vernederingen van Jesus ! O
dood van Jesus ! O liefde van Jesus ! prent U
diep in mijn hart ; dat ik immer aan U denke,
om door de liefde voor Jesus altijd ontvlamd
en verteederd te worden ! O hemelsche Vader !
Zie neêr op Jesus, die voor mij gestorven is ;
wees mij, door de verdiensten van uw god-
delijken Zoon, barmhartig. — Mijne ziel,
heb vertrouwen, al hebt Gij nog zooveel zon-
den bedreven ; God zelf heeft zijn Zoon op
aarde gezonden, om ons zalig te maken ;
en die Zoon Gods heeft zich vrijwillig ge-
slachtofferd, om onze zonden uit te boeten.
Mijn Jesus, Gij, die, om mij vergiffenis te
schenken, U zelven niets hebt vergeven, zie,

thans op mij neêr met dezelfde liefde, waarmede Gij op mij hebt neêrgezien, toen Gij stervend aan het Kruishout hingt; en vergeef mij vooral de ondankbaarheid, waaraan ik mij jegens U, in het verleden, heb schuldig gemaakt, dewijl ik zoo weinig dacht aan uw lijden, en aan de liefde, welke Gij mij hebt bewezen. Ik bedank U voor het licht, waarmede Gij mij hebt bestraald, toen Gij mij, door uwe wonden en verscheurde ledematen heen, de teedere liefde liet zien, welke Gij voor mij in uw HART bewaart. Wee mij, indien ik, na zulke genade, ophield U te beminnen, of iets anders beminde dan U! Laat toe, dat ik U zegge met uwen ijverigen dienaar, den H. Franciscus van Assisië: «Dat ik sterve door de liefde van uwe liefde, o mijn Jesus, die door de liefde van mijne liefde hebt willen sterven!» O geopend HART van mijn Verlosser, gelukkige verblijfplaats der minnende zielen! verstoot mijne arme ziel niet en laat ze ook in U wonen.

O Maria, Moeder van smarten! beveel mij aan uwen goddelijken Zoon, wiens HART van liefde voor mij verteerd is. Beschouw zijne verscheurde ledematen, beschouw zijn kostbaar Bloed, voor mij vergoten, en weet daar-

het HART van Jesus, mij te laten sterven in staat van genade.

GEBED.

Mijn Jesus, herinner U, dat Gij hebt beloofd, alle harten tot U te trekken, wanneer Gij aan het kruis zoudt zijn geheven ; zie hier mijn hart : verteederd door de overwieg van uw dood, wil het zich niet meer tegen U verzetten ; ik bid U, trek het geheel tot uwe liefde. Gij zijt voor mij gestorven, ik wil dan ook slechts voor U leven. O smarten van Jesus ! O vernederingen van Jesus ! O dood van Jesus ! O liefde van Jesus ! prent U diep in mijn hart ; dat ik immer aan U denke, om door de liefde voor Jesus altijd ontvlamd en verteed te worden ! O hemelsche Vader ! Zie neêr op Jesus, die voor mij gestorven is ; wees mij, door de verdiensten van uw goddelijken Zoon, barmhartig. — Mijne ziel, heb vertrouwen, al hebt Gij nog zooveel zonden bedreven ; God zelf heeft zijn Zoon op aarde gezonden, om ons zalig te maken ; en die Zoon Gods heeft zich vrijwillig geslachtofferd, om onze zonden uit te boeten. Mijn Jesus, Gij, die, om mij vergiffenis te schenken, U zelven niets hebt vergeven, zie,

thans op mij neêr met dezelfde liefde, waarmee Gij op mij hebt neêrgezien, toen Gij stervend aan het Kruishout hingt; en vergeef mij vooral de ondankbaarheid, waaraan ik mij jegens U, in het verleden, heb schuldig gemaakt, dewijl ik zoo weinig dacht aan uw lijden, en aan de liefde, welke Gij mij hebt bewezen. Ik bedank U voor het licht, waarmee Gij mij hebt bestraald, toen Gij mij, door uwe wonden en verscheurde ledematen heen, de teedere liefde liet zien, welke Gij voor mij in uw HART bewaart. Wee mij, indien ik, na zulke genade, ophield U te beminnen, of iets anders beminde dan U! Laat toe, dat ik U zegge met uwen ijverigen dienaar, den H. Franciscus van Assisië: «Dat ik sterve door de liefde van uwe liefde, o mijn Jesus, die door de liefde van mijne liefde hebt willen sterven!» O geopend HART van mijn Verlosser, gelukkige verblijfplaats der minnende zielen! verstoot mijne arme ziel niet en laat ze ook in U wonen.

O Maria, Moeder van smarten! beveel mij aan uwen goddelijken Zoon, wiens HART van liefde voor mij verteerd is. Beschouw zijne verscheurde ledematen, beschouw zijn kostbaar Bloed, voor mij vergoten, en weet daar-

door, hoezeer het Hem behaagt, dat Gij Hem mijne zaligheid aanbeveelt. Mijne zaligheid bestaat in Hem te beminnen; verwerf mij dus de liefde tot Jesus-Christus, maar eene vurige en eeuwige liefde.

SCHIETGEBED.

O mijn gekruiste Liefde! reeds van nu af beveel ik U mijn laatste uur.

EEN EN TWINTIGSTE DAG.

Golgotha.

III.

GAAN WIJ NAAR CALVARIË; WIJ VINDEN ER HET
HART VAN JESUS, VOOR ALLEN GEOPEND.

De soldaten kwamen en braken de beenen der beide moordenaars. Doch tot Jesus gekomen, en ziende dat Hij reeds gestorven was, braken zij Hem de beenen niet; maar een van de krijgsknechten opende zijne Zijde met eene speer en terstond vloei-
*de er bloed en water uit: sed unus militum lanced
latus Ejus aperuit, et continuo exivit san-
guis et aqua* (Joan. 19-34). Volgens de ge-
tuigenis van den H. Cyprianus, trof de lans

rechtstreeks het HART van Jesus-Christus, en wel zoodanig, dat het in tweeën werd verdeeld, gelijk het aan de H. Brigitta geopenbaard werd: *lanced attigit costam et ambæ partes Cordis fuerunt in lanced* (Rev. I. 2 c. 21). Men meent daarom, dat het water met het bloed uit de zijde van den Zaligmaker vloeide, dewijl de lans, om het HART te kunnen treffen, eerst het vlies, waarin het hart gewikkeld is, heeft moeten doorboren.

De H. Augustinus merkt op, dat de Evangelist het woordje *openen* heeft gebruikt: *aperuit*: omdat alstoen in het HART van Jesus de deur des levens werd geopend, door welke de sacramenten tot ons kwamen, die noodzakelijk zijn, om het eeuwig leven te kunnen bezitten (In Joan. Tr. 120). Het bloed en het water, vloeiend uit Jesus' Zijde, waren het zinnebeeld van de sacramenten; want het water verbeeldt het Doopsel, het eerste der sacramenten, en het bloed van den Zaligmaker is vervat in het heilig Sacrament des Altaars, dat het waardigste der sacramenten is.

Jesus-Christus, zegt de heilige Bernardus, heeft deze zichtbare wonde willen ontvangen, om ons te doen verstaan, dat zijn HART,

op eene onzichtbare wijze, door de liefde jegens de menschen was gewond: *propterea vulneratum est, ut, per vulnus visibile, vulnus amoris invisibile videamus; carnale ergo vulnus, vulnus spirituale ostendit*. Wie dan, zoo besluit hij, zou dit van liefde gewond HART niet beminnen? *Quis illud cor tam vulneratum non diligit* (Lib. de Pass. c. 5)?

O mijn Verlosser! Gij hebt de menschen zoozeer bemind, dat men niet aan uwe liefde kan denken, zonder gedwongen te zijn, U wederliefde te bewijzen; want uwe liefde doet onze harten geweld aan: *charitas enim Christi urget nos* (2 Cor. 5-14). Die liefde van Jesus' HART voor de menschen heeft haar oorsprong in de liefde, welke Hij voor zijn Vader heeft; daarom zeide Hij na het laatste avondmaal: opdat de wereld wete, dat ik mijn Vader liefheb..., staat op, laat ons van hier gaan: *ut cognoscat mundus quia diligo Patrem...*, *surgite, eamus* (Joan. 14-31). En waarheen wilde Hij gaan? — Op het Kruis gaan sterven voor de menschen.

Geen verstand kan beseffen, welke de hevigheid is van dat goddelijk vuur in Jesus' HART. Indien Hij, in plaats van éénmaal,

duizend malen had moeten sterven, Hij zou genoeg liefde hebben, om zulks te doen. En indien Hij voor de zaligheid van één enkel mensch had moeten verduren, wat Hij voor alle menschen heeft geleden, Hij zou voor eenieder gedaan hebben, wat Hij voor allen heeft gedaan. Indien Hij eindelijk, in plaats van drie uren, tot den dag van het laatste oordeel, op het Kruis had moeten blijven hangen; zijne liefde zou Hem die langdurige marteling hebben doen ondergaan. De liefde van Jesus was dus grooter dan zijn lijden. O liefde van Jesus' HART! Hoeveel grooter waart gij, dan al de blijken van teederheid, die Gij ons hebt gegeven! Groot hebt Gij U getoond door al die zichtbare liefdeblijken; want zooveel wonden, zooveel kwetsuren toonen waarlijk eene groote liefde; maar toch, zij zeggen mij niet alles, wat Gij geweest zijt; de werkelijkheid overtreft den uiterlijken schijn; wij hebben slechts één vonkje aan dat onmetelijk liefdevuur zien ontspringen. Het grootste liefdeblijk is, zijn leven te geven voor zijne vrienden; maar dit was het HART van Jesus niet genoeg, om geheel zijne teederheid te toonen: Hij is gestorven voor zijne wreedste vijanden.

Deze zoo groote liefde verbaast de heiligen en brengt hen in geestvervoering, als zij er aan denken; zij is het, die vurigen liefdegloed in het hart ontsteekt, het verlangen tot den marteldood opwekt, de ziel van vreugde doet trillen in het hevigst lijden; zij is het, die op de gloeiende roosters doet zegevieren, op gloeiende kolen, als op rozen, doet wandelen, naar folteringen doet verzuchten, doet beminnen wat de wereld vreest, en met vreugde omhelzen, wat de wereld veraschuwet. — De H. Ambrosius zegt, dat eene ziel, met Jesus-Christus op het Kruis vereenigd, niets roemrijker vindt, dan in haar zelve de kenteekenen van haar gekruisten Bruidegom rond te dragen.

Hoe toch, o teeder HART van mijn Zalig-maker, zal ik de liefde, die Gij mij bewezen hebt, kunnen vergelden? Het is billijk, dat het bloed met bloed worde betaald. O! ware ik, besproeid met dit goddelijk Bloed, aan het Kruis van Jesus vastgenageld! Heilig Kruis! ontvang mij met Hem, dien gij draagt voor mijne zaligheid. — O Kroon! verwijdu, opdat ik mijn hoofd met het hoofd van mijn zoeten Meester kunne vereenigen. — O al te wreede nagelen! komt uit de on-

schuldige handen van mijn God en doordringt mijn hart van medelijden en liefde. — De H. Paulus verzekert ons, o mijn Jesus! dat Gij gestorven zijt om over de levenden en de dooden te heerschen, niet door straffen maar door de liefde: *in hoc enim Christus mortuus est et resurrexit, ut et mortuorum et vivorum dominetur* (Rom. 14-9).

O veroveraar der harten! de kracht uwer liefde heeft de versteendheid onzer harten vermorzeld. Gij hebt geheel de wereld door uwe liefde ontvlamd. O zeer liefderijk HART, laaf onze harten met dien heiligen wijn, ontvlam ze door dat goddelijk vuur, doorhoor ze met den schicht uwer liefde. O Jesus! uw Kruis is een gespannen boog, om de harten te treffen. Dat iedereen wete, dat mijn hart gewond is door uwe liefde. O al te minnend HART! wat hebt Gij gedaan? Gij zijt gekomen, om mij te genezen, en Gij hebt mij gewond! Gij zijt gekomen, om mij te leeren goed te leven, en Gij hebt mij als dwaas van liefde gemaakt! O dwaasheid, vol wijsheid! dat ik nimmer meer zonder u leve! Mijn Jesus! alles, wat ik op het Kruis zie, noodigt mij uit, U te beminnen: het martelhout, uw gelaat, de wonden van uw lichaam en vooral

uw HART en uwe liefde, alles noodigt mij uit,
U te beminnen en U nooit te vergeten.

TOEPASSING.

Ik schenk vergiffenis aan al mijne vijanden, indien ik er heb, ter liefde van het H. HART. Ik zal mij zoo spoedig mogelijk met hen verzoenen; ik zal mij zelfs de aangedane beledigingen niet herinneren. *Dimittite et dimittimini* (Luc. 6-37). Vergeeft, zegt Jesus-Christus, en u zal vergeven worden.

GEBED.

O bedroefde Moeder! ik heb medelijden met de smart, die Gij leedt, toen Gij het zoet HART van uw goddelijken Zoon zaagt doorboord worden, die gestorven was voor die ondankbaren, welke, zelfs na Hem gedood te hebben, Hem nog zochten te martelen. Ik bid U, o Moeder van smarten, door die wreede mishandeling, waarvan Gij alléén de pijn hebt gevoeld, verkrijg mij de genade, in het gewonde en voor mij geopend HART van Jesus te mogen wonen, in dat HART, schoon toevluchtsoord en rustplaats der liefde, waar alle zielen, die God beminnen, gaan uitrus-

ten, en waar God alléén, zoolang ik er toeven zal, het voorwerp mijner gedachten en genegenheden zal wezen. H. Maagd! Gij kunt mij dit geluk bezorgen; ik verwacht het van U.

SCHIETGEBED.

O HART van Jesus, geopend om het toevluchtsoord der zielen te zijn, laat mij in U wonen.

DERDE DEEL.

HET HART VAN JESUS IN HET H. SACRAMENT DES ALTAARS.

TWEE EN TWINTIGSTE DAG.

Het Altaar.

1.

NADEREN WIJ HET ALTAAR; WIJ VINDEN ER HET
HART VAN JESUS, DAT ZICH AAN ONS GEEFT.

Jesus heeft van Maria een volmaakt lichaam ontvangen. Gelijk wij dus aan Maria het lichaam van Jesus verschuldigd zijn, zoo kunnen wij ook zeggen, dat zij ons het HART van Jesus heeft geschonken. Welnu, Jesus wordt elken dag, onder de H. Mis, door de woorden der consecratie, in de handen van den priester geboren; wij kunnen dus hieruit de zoete gevolgtrekking maken, dat de heilige Mis ons het heilig HART van Jesus schenkt.

Bewonderen wij hier de waardigheid van den priester. God heeft het priesterschap zelfs boven Maria verheven, zegt de heilige Bernardinus, en zie hier de reden, die Hij er van geeft: Maria heeft Jesus-Christus slechts éénmaal ontvangen, doch de priester, die consacreert, ontvangt Hem, als 't ware, zoo dikwijls hij wil; en wel zoodanig, dat, indien de persoon des Zaligmakers niet in de wereld hadde bestaan, de priester door de woorden der consecratie waarlijk den verheven persoon van den Godmensch zou voortbrengen (T. 1. S. 20. a. 2. c. 7). Daarom roept de H. Augustinus uit: O ontzagwekkende waardigheid der Priesters, in wier handen de Zoon van God, als in den schoot der Maagd, mensch wordt: *O veneranda Sacerdotum dignitas, in quorum manibus, velut in utero Virginis, Filius Dei incarnatur* (Molina. Inst. Sac. Tr. 1 c. 5 § 2). Daarom worden de Priesters, gelijk de H. Bernardus zich uitdrukt, *Vaders van Christus* genoemd, *parentes Christi* (S. ad Past. in Syn.); in waarheid, zij zijn de werkende oorzaak van het bestaan van Jesus-Christus in de geconsecreeerde Hostie. De Priester kan zelfs, in zekeren zin, Schepper van zijn Schepper ge-

noemd worden, want, de woorden der consecratie uitsprekende, schept hij, als 't ware, Jesus-Christus op het altaar, waar hij Hem het sacramenteel bestaan geeft, en van Hem een slachtoffer maakt, om den hemelschen Vader te worden aangeboden. God had maar één woord te spreken, om de wereld te scheppen: «*ipse dixit et facta sunt*» (Ps. 52-9); zoo ook behoeft de Priester over het brood slechts te zeggen: dit is mijn lichaam, *hoc est corpus meum* (Luc. 22-19); en ziet, het brood is geen brood meer; het is het Lichaam des Zaligmakers.

Maken wij hieruit deze gevolgtrekking, zoo zoet voor de zielen, die het heilig HART vereeren: als de priester consacreert, brengt hij weder het HART van Jesus voort; draagt hij Het in zijne handen, gelijk Maria Het droeg in haren schoot, hij mag, in zekeren zin, genoemd worden *Vader* en *Schepper* van het HART van Jesus; en de geloovige, die de H. Mis bijwoont, heeft hetzelfde geluk, als ware hij tegenwoordig geweest te Nazareth, op het oogenblik der menschwording, of te Bethlehem, toen de goddelijke Zaligmaker werd geboren. Wanneer wij dus de H. Mis bijwonen, verbeelden wij ons op het oogenblik

der consecratie, dat de Engel ook aan ons komt hoodschappen, wat hij zeide aan de herders van Bethlehem: Ik verkondig u eene groote blijdschap; heden is u een Zaligmaker geboren, die een HART bezit, oneindig liefderijk en beminnenswaardig: *ecce evangelizo vobis gaudium magnum... quia natus est vobis hodie Salvator* (Luc. 2-10).

Wat is het niet een groot feest in een rijk als de eerste zoon des konings geboren is! Wij moesten nog meer verheugd zijn, als wij zien, hoe in onze kerken, elken dag, onder de H. Mis, de Zoon van God wordt geboren, komende ons bezoeken, gedreven door zijne overgroote goedertierenheid, door zijn mededoogend HART: *per viscera misericordiæ Dei nostri, in quibus visitavit nos* (Luc. 1-78). Hij is de goede Herder, die zijne schapen van den dood komt redden, voor hunne zaligheid zijn sacramenteel leven offerende. Hij is het Lam Gods, dat zich op nieuw komt slachtofferen, om ons de goddelijke genade te verwerven, om onze Redder, ons Licht, ja zelfs ons Voedsel te zijn.

TOEPASSING.

Ik zal elken dag, als ik kan, de heilige Mis

bijwonen. Hoe zou ik kunnen zeggen, dat ik een levendig geloof heb en vooral, dat ik eene groote liefde voor het heilig HART bezit, indien ik deze hoofdzaak in de godsvrucht verwaarloosde.

GEBED.

O mijn Jesus, wat liefderijke vinding van uw H. HART is de heilige Mis, waarin Gij U onder de gedaante van brood opoffert, om U te doen beminnen, en U op aarde door iedereen, die naar U verlangt, te doen vinden! Met recht wekte de profeet de menschen op, hunne stem te verheffen en overal te verkondigen, tot hoever de vindingrijke liefde van onzen goeden God is gegaan: *notas facite in populis ad inventiones ejus* (Is. 12-4). O zeer minnend HART van mijn Jesus, waardig alle harten der schepselen te bezitten! HART, ontstoken door de zuiverste liefdevlammen! O brandend Vuur! verteer mij geheel en al, en geef mij een nieuw leven van liefde en genade. Vereenig mij zoodanig met U, dat ik nooit meer van U kunne gescheiden worden. O HART, geopend om het toevluchtsoord der zielen te zijn, laat mij in U wonen. O HART, met zoo groote droefheid bevangen op het

Kruis, om de zonden der wereld! geef mij een waar leedwezen over mijne zonden. Ik weet, mijn Zaligmaker! dat Gij in deze goddelijke Offerande met dezelfde gevoelens van liefde zijt bezield, welke Gij hadt, toen Gij voor mij op het kruishout stierft; ik weet dus, dat Gij vurig verlangt, mij geheel met U te vereenigen; is het dan mogelijk, dat ik nog langer wacht, mij geheel aan uwe liefde over te geven, en aan uw verlangen te voldoen? O Jesus! ik bid U, door uwe verdiensten, wond mij door uwe liefde; bind, hecht mij aan U vast; vereenig mij geheel met uw goddelijk HART! Ik maak thans het voorneemen, met de hulp uwer genade, U alle voldoening te schenken, het menschelijk opzicht met voeten te treden; alles op te offeren, wat mij zou kunnen beletten, U geheel toe te behooren, mijne neigingen, mijn tegenzin, mijne vermaken, mijn gemakkelijk leven; laat mij, Heere, dit voornemen getrouw vervullen, zoodanig, dat voortaan al mijne daden, gedachten en genegenheden, geheel en al gelijkvormig zijn aan uw heiligen wil. O liefde van mijn God, verwijder uit mijn hart alle andere liefde.

Maria, mijne Hoop, Gij zijt almachtig bij

God, verkrijg mij de genade, tot den dood een getrouw dienaar van het liefderijk HART van Jesus te zijn. Amen. Amen. Zoo hoop ik, zoo zij het, in den tijd en in de eeuwigheid.

SCHIETGEBED.

O HART van Jesus, liever sterven dan zonder uwe liefde te leven!

DRIE EN TWINTIGSTE DAG.

Het Altaar.

II.

NADEREN WIJ HET ALTAAR; WIJ VINDEN ER
HET HART VAN JESUS, DAT ZICH VOOR
ONS OFFERT.

Het heiligste, grootste, verhevenste werk, dat bestaat, is de Mis. God zelf kan geene heiligere handeling instellen. Al de offeranden der Oude Wet waren slechts eene schaduw, een afbeeldsel van de Mis. De groote heilige Augustinus merkt op, sprekend van het Altaarsacrament, dat de Offerande der Mis niet minder krachtadig is bij God, dan dat offer, op het Kruis opgedragen, toen het

bloed en het water uit de wonde van Jesus' HART vloeiden. En waarom? Omdat de Mis de Offerande is van het Lichaam en het Bloed van den Zoon Gods zelven, opgedragen door het HART zelf van een God, en bijgevolg eene volmaakte, verhevene, oneindige Offerande. Ja, het HART van Jesus heeft niets grooters op aarde gemaakt.

En wat doet dit goddelijk HART in de Mis? Het brengt den hemelschen Vader die eer en aanbidding, welke zijner waardig zijn. Al de huldeblijken, welke God ooit door de aanbidding der Engelen heeft ontvangen; al de eer die Hem ooit door de deugden, verstervingen, martelingen en goede werken der menschen is gegeven, hebben Hem niet zooveel glorie kunnen bezorgen als *ééne enkele Mis*; want alle eerbetoon der schepselen is beperkt, terwijl de glorie, die God ontvangt van de Offerande onzer altaren, zijnde Hem geschonken door het HART van een God, oneindig is. De Mis is dus de heiligste, de goddelijkste, de Gode aangenaamste handeling.

God heeft ons tallooze weldaden geschonken, en wij zijn onbekwaam Hem naar verdiensten te bedanken, doch troosten wij

ons ; het HART van Jesus zal Hem in de Mis waardigen dank betuigen. Want, zegt de H. Irenëus, deze goddelijke Offerande is juist ingesteld, opdat wij niet ondankbaar zouden zijn jegens God : *divinum sacrificium ideo institutum est, ne nos ingrati simus apud Deum* (Adv. Haer. l. 4, c. 52).

Het goddelijk HART stilt ook Gods gram-schap in de Mis. Wee ons, indien deze verhevene Offerande, die de goddelijke gerechtigheid belet, ons om onze zonden te straffen, niet bestond ! Al offerde men het leven van alle menschen en engelen, men zou daardoor niet volmaaktelijk kunnen voldoen aan de Rechtvaardigheid van God voor ééne enkele zonde, bedreven door een schepsel tegen zijn Schepper; het HART van Jesus alléén heeft waardige voldoening voor onze zonden kunnen schenken : *Ipse est propitiatio pro peccatis nostris* (I Joan. 2-2). Elken keer, als de H. Mis gelezen wordt, offert Jesus aan zijn Vader zijne oneindige verdiensten op, en alsdan is God genegen, den zondaars het noodige licht en de kracht te geven, om hunne zonden te betreuren, en vervolgens hun de vergiffenis te schenken.

Onder de Mis eindelijk, kunnen wij voor

ons zelven en voor anderen alle genaden, die wij wenschen, verkrijgen. Zonder twijfel, wij verdienen geen genaden ; maar het HART van Jesus verdient ze voor ons. Hij zelf heeft ons het middel gegeven, om ze te verkrijgen: ze, namelijk, te vragen in zijn naam, door Hem zelven den hemelschen Vader in de Offerande der Mis op te dragen : want alsdan vereenigt Hij zich met ons, om met ons te bidden. Wat zoudt gij niet met groot vertrouwen bidden, als gij wist dat de Moeder Gods en geheel de Hemel zich met u vereenigden, om uw gebed te ondersteunen ? Welnu ! als gij de Mis bijwoont, om eene genade aan God te vragen, dan bidt het HART van Jesus voor u, welks gebeden oneindig meer vermogen, dan die van het gansche Paradijs ; dan offert Het voor u de verdiensten van zijn lijden.

In één woord, de Mis is, volgens de uitdrukking van den profeet Zacharias, het voortreffelijkste en het schoonste in de Kerk : *quid enim bonum ejus, et quid pulchrum ejus, nisi frumentum electorum et vinum germinans virgines* (Zach. 9-17). — De Mis geeft ons het H. Altaarsacrament, zij is het einde en de voltrekking van al de andere

sacramenten ; zij schenkt ons het HART van Jesus ; zij is het kort begrip van de goddelijke liefde en van al de weldaden, waarmede God de menschen heeft overladen.

TOEPASSING.

Ik zal mij bezielen met een grooten geest van zelfopoffering. Verdient niet het HART van een God, dat zich dagelijks voor mij slachtoffert, dat ook ik mij voor hetzelfde ten offer brenge ? Welnu, wat zal ik dan doen voor God, voor mijn evennaaste, voor de armen ?

GEBED.

O eeuwige Vader ! ik offer U thans al de deugden, al de daden, al de genegenheden van het HART van uw welbeminden Jesus. Neem ze voor mij aan ; en geef mij door zijne verdiensten, die de mijne zijn, dewijl Hij ze mij heeft geschonken, al de genaden, welke Jesus U voor mij vraagt. Ik offer U deze verdiensten, om U te bedanken voor die groote barmhartigheid, die Gij mij hebt bewezen. Ik offer ze U ook, om U voldoening te geven voor al mijne zonden. Door die verdiensten eindelijk, hoop ik van U al de

genaden, de vergiffenis, de volharding, den hemel, en boven alles, de voortreffelijkste gave uwer liefde. Ik weet wel, dat ik zelf weerstand bied aan uwe genade, maar wil ook dit niet meer toelaten; ik vraag het U in den naam van Jesus-Christus, die ons heeft beloofd, dat Gij ons zoudt verhooren: *si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis* (Joan. 16-23). Gij kunt het mij dan niet weigeren. Ik verlang niets anders, o Heer, dan U te beminnen, mij geheel aan U te geven, en niet meer ondankbaar te zijn, zoo als ik tot nu toe ben geweest. Zie op mij neer, en verhoor mij. Geef, dat ik thans mij volkomen bekeere, om nooit meer op te houden U te beminnen. Ik bemin U, mijn God! Ik bemin U, mijne Liefde, mijn Hemel, mijn Geluk, mijn Leven, mijn Al!

SCHIETGEBED.

O slachtoffer van liefde! ik offer U mijne ziel, mijnen wil, en mijn leven.

VIER EN TWINTIGSTE DAG.

Het Altaar.

III.

NADEREN WIJ HET ALTAAR ; WIJ VINDEN ER HET
HART VAN JESUS, DAT ONS MET ZIJN APOSTO-
LAAT WIL VEREENIGEN.

Het groot Apostolaat van het HART van Jesus is op het kruis volbracht. Het offer van zijn lichaam, van zijn bloed, van zijn leven, en van zijne verdiensten, dat Hij alsdan zijnen Vader opdroeg, heeft de zaligheid der wereld en de vervulling van het zoo noodzakelijk verlossings-werk tot uitwerksel gehad.

Gelooven wij echter niet, dat dit verlossingsapostolaat op den Calvarieberg een einde heeft genomen ; neen, het HART van Jesus oefent het nog aanhoudend uit in de H. Mis. Om dit goed te begrijpen, herinnere men zich, dat de Altaarofferande dezelfde is als de Offerande des kruises, met dit verschil, dat op het kruis het bloed van Jesus in werkelijkheid stroomde, terwijl Het op het altaar slechts op geheimzinnige wijze vloeit. Indien gij op dat oogenblik op den Calvarieberg

waart geweest, met welke godsvrucht, met welke aandoening zoudt gij niet dat groot offer hebben bijgewoond! Welnu, verlevendig uw geloof, en bedenk: wat alstoen geschiedde op Calvarië voor de zaligheid der zielen, dat gebeurt nog dagelijks in de H. Mis.

Maar ziehier voor u een voorwerp van grooten troost: gij zelf kunt dat verlossingsapostolaat in al zijne kracht uitoefenen. En hoe! Door de Mis bij te wonen. Want bemerk wel; dit goddelijk Offer wordt niet slechts door den priester, maar nog door al diegenen, die het bijwonen, opgedragen. Ja, allen oefenen, in zekeren zin, de bediening van den priester uit, als zij de Mis bijwonen, door welke de verdiensten van het lijden des Zaligmakers op ieder, in het bijzonder, worden toegepast.

Maar wat moet men doen, om in de bedoeling van dit verheven Apostolaat te treden? Men moet zich, gedurende de Mis, met de meening van het HART van Jesus vereenigen, om met Hem te doen, wat Hij aanhoudend doet voor de zaligheid der wereld. Hij offerde zich op Calvarië en Hij draagt zich nog dagelijks in de Mis op, om voor de zonden,

die dagelijks gepleegd worden, te voldoen ; want Hij alléén kan volkomen voldoening geven aan de goddelijke Gerechtigheid. Offeren wij dan, in de Mis, den hemelschen Vader, het heilig Hart met al zijne verdiensten, daardoor zullen wij God eene volmaakte voldoening geven voor al de zonden der menschen ; wij zullen het werk verrichten, dat het krachtdadigst de gramschap van God tegen de zondaars kan stillen en de hellemacht fnuiken ; het werk, dat aan de menschen op aarde de overvloedigste genaden bezorgt en aan de zielen van het vagevuur de grootste verkwikking verleent ; het werk eindelijk, waaraan de zaligheid der gausche wereld is verbonden. Door eene Mis, op deze wijze bijgewoond , voldoen wij beter aan de goddelijke Gerechtigheid voor onze zonden, dan door elk ander werk van boete.

Hoewel echter de Mis van oneindige waarde is, is het nogtans waar, dat God ze op beperkte wijze aanneemt, volgens de gesteltenissen van hem, die er bij tegenwoordig is ; die gesteltenissen zijn als eene vaas, welke eenieder draagt, om er Gods gaven in te ontvangen en welke God altijd vult ; hoe

grooter de vaas is, des te overvloediger zijn de genaden, welke men verkrijgt ; daarom is het nuttig meerdere Missen bij te wonen.

De vermaarde hertog Alphonsus van Albuquerque was eens op zee in gevaar, met zijn schip tegen eene rots verbrijzeld te worden. Hij waande zich reeds verloren ; maar, een weenend kind ziende, nam hij het op zijne armen en het naar den hemel heffend, riep hij uit : « Heere, ben ik niet waardig verhoord te worden, zie ten minste neer op de tranen van dit onschuldig kind, en red ons. » En zie, na dit gebed, bedaarde de storm, en het gevaar verdween. Doen wij ook zóó voor ons zelven en voor de zondaars. Wij hebben God beleedigd ; wij verdienen ten eeuwigen dood veroordeeld te worden ; de goddelijke Gerechtigheid wil voldoening hebben ; wat moeten wij doen ? — Wanhopen ? O, neen ! gaan wij naar de Mis ; offeren wij er aan God het beminnelijk HART van Jesus, zijn Zoon. O ! wat zal dat goddelijk HART goed onze zaak bepleiten ! Ziedaar juist het middel van zaligheid, dat de H. Anselmus ons aanraadt. Hij zegt, dat Jesus zelf, gedreven door het verlangen naar onze zaligheid, ieder zondaar aldus toe-

spreekt : « Heb moed ; als uwe zonden u slaaf der hel hebben gemaakt, neem Mij dan, offer Mij aan mijn Vader ; zóó zult gij den dood ontkomen en zalig worden. » — Wie kan eene grootere barmhartigheid uitdenken vraagt de H. Leeraar dan Jesus te hooren zeggen aan den mensch : neem Mij en betaal uwe schuld ? *quid misericordius intelligi valet, quam cum Filius dicit : tolle Me et redime te* (Cur. D. H. l. 2, c. 20) ?

TOEPASSING.

Ik zal elken morgen bidden met de leden van het Apostolaat des gebeds : « Goddelijk HART van Jesus, ik offer U, door het onbevleete Hart van Maria, al mijne gebeden, mijne werken en mijn lijden van dezen dag, in vereeniging met al de meeningen, die Gij hebt, U aanhoudend slachtofferend op het altaar. » Daarna zal ik één *Onze Vader*, één *Wees gegroet*, en : *Ik geloof in God den Vader* bidden met het schietgebed : *goddelijk Hart van Jesus, maak dat ik U meer en meer beminne !* O ! het is zoo schoon zielen te redden ! Tot dat verheven einde zal ik dagelijks de H. Mis bijwonen.

GEBED.

Hemelsche Vader ! Ik arme zondaar, die zoo dikwijls de hel heb verdiend, heb niets, om U ter boeting mijner zonden aan te bieden ; doch ik offer U het onschuldig HART van uw Zoon, die zich op onze altaren slachtoffer, en om zijne verdiensten, vraag ik U barmhartigheid. Had ik niet dit goddelijk HART, dan ware ik verloren, dan ware er geene hoop voor mij ; maar Gij hebt Het mij gegeven, opdat ik, door zijne verdiensten U op te offeren, mijne zaligheid verhope. Mijne ondankbaarheid, o Heer, is groot geweest, maar uwe Barmhartigheid is nog grooter. En welke grootere Barmhartigheid kon ik van U verwachten, dan die, welke Gij mij hebt bewezen, door mij uw eigen Zoon, als verlosser te schenken, en als een slachtoffer, dat ik U voor mijne zonden kan aanbieden ?

Vergeef dan, om de liefde van Jesus-Christus, mijne zonden ; oneindige Goedheid ! het is mij van harte leed, U te hebben beleedigd ; geef mij ook, om dezelfde liefde, de heilige volharding. O mijn God, indien ik U nog beleedigde, nadat Gij mij met zooveel geduld hebt afgewacht, met zooveel licht hebt

verrijkt, en met zooveel liefde vergiffenis hebt geschonken, dan verdiende ik eene hel, opzettelijk voor mij geschapen ! Ik bid U, mijn Vader, verlaat mij niet; ik sidder bij de gedachte mijner zonden; hoe dikwijls ben ik U niet ontrouw geworden, na U beloofd te hebben, U te zullen beminnen ! O mijn Schepper, laat niet toe, dat ik nog van U gescheiden worde: *ne permittas me separari a Te! ne permittas me separari a Te!* Ik herhaal dit gebed en wil het tot den laatsten oogenblik van mijn leven herhalen, maar geef mij de genade, het zonder ophouden te herhalen: *ne permittas me separari a Te!* Mijn Jesus, o liefde van mijn hart ! hecht mij aan uw goddelijk HART door de banden uwer liefde, ik bemin U en wil U eeuwig beminnen; laat niet toe, dat ik ooit van uwe liefde gescheiden worde.

Ook U, teedere Moeder Maria, bemin ik; verwaardig U, ook mij lief te hebben, en als Gij mij bemint, verkrijg mij dan de genade, zonder ophouden mijn God te beminnen.

SCHIETGEBED.

O veroveraar der harten ! heersch over al de harten der menschen.

VIJF EN TWINTIGSTE DAG.

De Tabernakel.

I.

NADEREN WIJ DEN TABERNAKEL; WIJ VINDEN
ER HET HART VAN JESUS, DAT VAN ONS
EEN BEZOEK VAN DANKBAARHEID
VERWACHT.

Jesus-Christus *bedanken* voor de groote gave, ons in het heilig Altaar-sacrament geschonken; den hoon *herstellen*, Hem in dit liefdegeheim aangedaan; Hem eindelijk *vergoeding geven* voor de vergetelheid en onverschilligheid, welke Hij in vele kerken te verduren heeft, ziedaar het drievoudig doeleinde, tot hetwelk Jesus zelf het feest van zijn H. HART wilde ingesteld hebben. Doch merken wij dit wel op: Jesus heeft beloofd de rijkdommen van zijn HART overvloediglijk te zullen uitstorten over hen, die Hem deze drievoudige hulde brengen, niet alleen op den dag zelf van dit feest, maar ook nog alle andere dagen. En wat moet men doen, om zich deze belofte waardig te maken? Men moet Hem in het aller-

heiligste Sacrament, met dat drievoudig doeleinde, gaan bezoeken. *

* Wij geven hier drie overwegingen, die met het drievoudig doeleinde van de godsvrucht tot het H. HART overeenstemmen. Dat drievoudig doel wordt volkomen uitgedrukt in het gebed van voorbereiding voor de bezoeking, in het seraïjnsch boekje: *Bezoeken bij Jesus-Christus in het H. Sacrament des Altaars.*

Het zij ons geoorloofd eenige woorden van Mgr. De-champs, Aartsbisschop van Mechelen, aan te halen:

« Het bezoek bij Jesus in het H. Sacrament is de oefening » van godsvrucht, welke de devotie tot het H. HART voor- » namelijk kenmerkt.

» Moet ons dit verwonderen? Is het niet in het heilig » Sacrament, dat onze Heer Jesus-Christus waarachtig op » aarde blijft? Is het niet in het heilig Sacrament, dat zijn » HART van liefde tot ons brandt? Is het niet daar vooral, » dat dit aanbiddelijk HART van ons liefde voor liefde, » dankbaarheid en eereherstelling verwacht?

» Dit begreep zoo goed een der vurigste aanbidders van » het heilig Altaargeheim, een man, groot door weten- » schap en heiligheid, de H. Alphonsus de Liguori; daar- » om schreef hij zijn boek van de bezoeken bij Jesus- » Christus in het heilig Sacrament, gulden boekje of liever » boekje van vuur, in alle talen overgezet, bekend bij alle » vo ken en overal zoo verspreid, dat, om het te vinden, » men het slechts behoeft te willen.

» Verschaft u dan dit boekje, mijne geliefde Broeders, en » gij zult met troost bevinden, dat de geleerde Kerkleeraar » het geschreven heeft, om aan het verlangen van Jesus- » Christus te voldoen, dat Hij bekend maakte in de open- » baring van zijn goddelijk HART....

» Ziehier, inderdaad, de eerste woorden van het gebéd

Welke liefde, welke dankbaarheid zijn wij niet aan het HART van Jesus verschuldigd voor de instelling van het heilig Sacrament? Wat zouden wij ongelukkig zijn geweest in deze aardse ballingschap, zonder die liefdevolle uitvinding van Jesus! Hadden wij hier geen HART noodig, zoo goed en machtig, dat Het met onze ellenden medelijden kon hebben, en ze wilde verzachten? Welnu, dat HART, gelijk wij het behoefden, bezitten wij in het heilig Sacrament; want wat is het heilig Altaar-sacrament? Het is de gave van het HART van Jesus, den menschen door

» van voorbereiding voorelk zijner bezoeken bij het heilig
» Sacrament: (*Dat gebed vindt gij bij het einde van de*
» *eerste overweging, blz. 17*).

» Gij ziet het, mijne beminde Broeders, deze oefening
» van dankbaarheid, van liefde en eereherstelling is juist
» die, welke Jesus-Christus heeft gevraagd aan de zielen,
» die Hem beminnen, toen Hij de vereering wilde open-
» baren, welke zijn HART van haar verlangt in het heilig
» Altaar-sacrament.

» Wij aarzelen dus niet te zeggen, dat niemand kracht-
» dadiger heeft bijgedragen, om aan het verlangen van het
» H. HART van Jesus te voldoen, dan de heilige schrijver
» der *Bezoeken bij het H. Sacrament*, want er is geen
» boek van godsvrucht meer verspreid dan dit....

» Neemt de gelukkige gewoonte aan, Jesus dagelijks te
» gaan bezoeken....»

(Herderlijk brief voor de vasten van 1874).

het HART van Jesus geschonken. Zonder twijfel, het geloof leert ons, en wij gelooven vastelijk, dat de geconsacreerde Hostie, die in den tabernakel rust, waarachtig het Lichaam, het Bloed, de Ziel en den goddelijken Persoon van Jesus-Christus bevat; maar hetzelfde geloof leert ons ook, dat, waar het Lichaam van Jesus-Christus is, daar zich ook zijn HART bevindt.

O! welk geluk! daar is dat zoo beminne-lijk, zoo minnend HART; daar is Het, om allen, die Het komen bezoeken, af te wachten, uit te noodigen en te ontvangen. — *Erunt oculi mei et Cor meum ibi cunctis diebus* (III Reg. 9-5): Mijne oogen en mijn HART zullen daar ten allen tijde zijn. Zoete belofte! Jesus heeft ze vervuld in het heilig Altaar-sacrament, waar Hij, dag en nacht, bij ons blijft. Herinneren wij ons hier dat smartelijk oogenblik, waarop de Zaligmaker afscheid nam van zijne leerlingen, om te gaan sterven; van droefheid overstelpt, weenden zij bij de gedachte, dat zij hun geliefden Meester gingen verliezen; doch Jesus troostte hen met deze woorden, welke Hij ook tot alle geloovigen richtte: Mijne kinderen, ik ga sterven, om u de liefde, welke Ik u toedraag,

te toonen; maar al ga Ik sterven, Ik zal u toch niet alléén laten; zoolang gij op aarde zult leven, wil Ik er met u blijven in het H. Sacrament des Altaars: *ecce Ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi* (Mt. 28-20). Ik laat u mijn Lichaam, mijne Ziel, mijne Godheid en vooral mijn HART, dat u zoozeer heeft bemind: *erunt oculi mei et Cor meum ibi...*

Het HART van Jesus is dan daar, maar voor hoelang? O! het is het HART van een getrouwen vriend; Het is daar voor altijd, tot het einde der wereld: *cunctis diebus... usque ad consummationem sæculi*. Maar waarom, o goddelijk HART, blijft Gij in zoovele kerken, zelfs des nachts, daar men toch de deuren sluit en U alleen laat? Het ware immers genoeg, er alleen gedurende den dag te zijn. — Neen, Jesus wil er zelfs des nachts blijven, al is Hij dan ook gansch alleen, altijd in afwachting, opdat zij, die Hem des morgens zoeken, Hem aanstonds vinden. De Bruid van het Hooglied zocht overal haren Beminde en vroeg aan allen, die zij ontmoette, of zij Hem niet gezien hadden: *num quem diligit anima mea vidistis?* En Hem niet vindende, riep zij uit: Beminde Bruidegom mijner ziel, zeg

mij, waar Gij zijt: *indica mihi . . . ubi pas-cas, ubi cubes in meridie* (Cant. 1-6). De bruid mocht toen zoeken, waar zij wilde, zij kon Hem niet vinden, want het heilig Altaar-sacrament bestond toen nog niet; maar zoo-dra thans eene ziel Jesus-Christus wil vin-den, behoeft zij slechts naar eene kerk te gaan en daar zal zij haar Welbeminde vinden, die haar reeds afwacht, en, met een van liefde ontvlamd HART, haar verlangt te zien. Daar is Hij! En wie doet Hem daar blijven? wie houdt Hem daar, als 't ware, gevangen? Het is de liefde, die Hij ons toedraagt. De liefde immers, zegt de H. Augustinus, is een gouden keten: *est quædam vitta . . .* De H. Petrus van Alcantara, die onuitsprekelijke liefde bewonderend, riep uit: «geene tong kan de grootheid der liefde verklaren, welke Jesus-Christus iedere ziel, die in staat van genade is, toedraagt; en daarom ook, toen die teedere Bruidegom uit dit aardse leven scheiden zou, liet Hij haar, om altijd levendig in haar geheugen te blijven, dit allerheiligste Sacrament, waarin Hij altijd zou tegenwoor-dig zijn, tot eene gedachtenis na; Hij wilde namelijk tusschen zich en onze zielen, zijne bruiden, geen ander onderpand van liefde

stellen dan zich zelveu." — Het HART van Jesus is dus onze gevangene, als geketend in onze tabernakelen, door de boeien zijner liefde.

TOEPASSING.

Ik zal elken dag het allerheiligste Sacrament bezoeken, en tot mij zelveu zeggen: Maar hoe! het HART van Jesus stelt zijn vermaak er in bij ons te zijn, en ik zou er geen genoegen in vinden, bij het HART van Jesus te wezen!

GEBED.

Heere Jesus! uw HART heeft ons te veel bemind; was het dan niet voldoende gedurende den dag in dit liefdevol Sacrament te verblijven, wanneer Gij aanbidders kunt hebben, die U gezelschap houden? Waarom er nog geheel den nacht willen wezen als de kerken gesloten zijn en de menschen naar huis gaan en U geheel alleen laten? Maar ik begrijp U, de liefde heeft U onzen Gevangene gemaakt; uwe teedere liefde voor ons houdt U zoo aan ons gehecht, dat Gij, noch bij nacht, noch bij dag, van ons kunt scheiden. O beminnelijke Zaligmaker! alleen dit liefde-

blijk van uw HART moest alle menschen in aanhoudende aanbidding voor de heilige Ciborie doen neerknielen, zoodanig, dat zij er slechts met geweld van verwijderd konden worden; en, gedwongen U te verlaten, moesten zij aan den voet van het altaar al de genegenheden van hun hart laten voor dien menschgeworden God, die in dien tabernakel wil opgesloten blijven, om over ons te waken, aan onze behoeften te voorzien, en om ons te beminnen, steeds wachtende op den dag, wanneer uwe geliefkoosde minnaars U komen bezoeken. Ja, mijn Jesus! ik wil U voldoening geven; ik wijd U geheel mijn wil en al mijne genegenheden toe. Dat alles, wat in mij is, wijke voor uwe liefde: eigenvoldoening, vermaken, eigen wil; wees meester van alles. O Liefde! o God van liefde! heersch over mij; bezit geheel mijn wezen; vernietig in mij alles, wat aan mij toebehoort en niet aan U is. O mijne Liefde! laat niet toe, dat mijne ziel zich nog vasthechte aan de schepselen. Ik bemin U, mijn God! en ik wil U alléén en voor altijd beminnen.

SCHIETGEBED.

O Maria, wat zijt Gij gelukkig, Gij, wier Hart volkomen aan het HART van Jesus gelijkvormig is geweest!

ZES EN TWINTIGSTE DAG.

De Tabernakel.

II.

NADEREN WIJ DEN TABERNAKEL; WIJ VINDEN ER
HET HART VAN JESUS, DAT VAN ONS EEN
BEZOEK VAN EERBOETE VERWACHT.

O! hadde ik het hart, de stem en de tranen van een H. Franciscus van Assisië, om op alle plaatsen der wereld te roepen: de Liefde is niet bemind! de Liefde is niet bemind!... Er bestaat geen pijnlijker smart voor een minnend hart, dan zijn liefde verwacht te zien, vooral als het groote blijken zijner liefde heeft gegeven en men aan deze liefde door eene zwarte ondankbaarheid beantwoordt. Konde het HART van Jesus nu nog lijden gelijk in zijn sterfelijk leven, dan zouden de meeste tabernakelen voor Hem zoovele Olijfbergen zijn, waar Jesus den doodstrijd

uitstond. Wat een overmaat van liefde van dit goddelijk HART voor de menschen! Ter hunner liefde is Hij zoo ver gekomen, dat Hij in dit sacrament zijne Majesteit verbergt, zijne glorie verduistert; ja, zijn goddelijk leven, als 't ware, vernietigt; en daar op het altaar schijnt Hij geene andere bezigheid te hebben, dan de menschen te beminnen. Maar welke dankbaarheid betuigen Hem de menschen? . . . Ja, zijne teederheid is boven mate groot geweest, want Hij heeft het geluk van de menschen boven zijne eigene waardigheid gesteld. Wist Hij dan niet aan welke verachting deze uitvinding zijner liefde zou blootgesteld worden? Wij zien, en Hij heeft het reeds vóór ons gezien, dat de meeste menschen Hem niet aanbidden en Hem niet in dit H. Sacrament willen erkennen. Wij weten, dat diezelfde menschen het meer dan eens gewaagd hebben, de geconsacreerde Hostiën met voeten te treden, ze ter aarde, in het water, en in het vuur te werpen. Wij zien nog, dat de meesten zelfs van hen, die in Hem gelooven, o jammer! in plaats van zooveel beledigingen door hunne godvruchtige eerebetuigingen te vergoeden, zijne smart nog komen vergrooten door hunne

oneerbiedigheden in de kerken, of Hem alleen laten op het altaar, soms zelfs zonder licht en de noodige versierselen. Eene stem doet zich hier aan elke edelmoedige ziel hooren: *Eerboete! Eerboete!* Het HART van Jesus verlangt, dat men Het bezoeke in geest van eerboete. En het krachtdadigste middel, om zoovele versmadingen te herstellen, is het gebed voor de bekeering der zondaars; want, als een zondaar zich bekeert, dan wischt hij zijne bedrevene zonden door de tranen van zijn berouw uit; en is dit geene voortreffelijke eerboete? Meer nog, hij zorgt voortaan niet meer in de zonde te hervallen door zijne edelmoedige voornemens; en is dit geene andere, nog voortreffelijkere eerboete? Jesus zeide eens aan de heilige Maria Magdalena van Pazzi: «Aan u, de geliefkoosde zielen van mijn HART, heb Ik het toevluchtsoord (dat is het Lijden, waarvan het Altaar-sacrament de voortdurende gedachtenis is) toevertrouwd, opdat gij wetet, waar gij hulp kunt vinden voor mijne schepselen; gaat er dus heen, en helpt die arme zielen, die anders verloren gaan, zelfs met het offer van uw leven.” De Heilige dan, door zielenijver ontvlamd, offerde aan God, vijftig maal

elken dag, het bloed van den goddelijken Zaligmaker voor de bekeering der zondaars, en liet nooit een uur voorbijgaan, zonder voor hen te bidden; zij stond zelfs dikwijls des nachts op, en ging bij het H. Sacrament voor hen ten beste spreken. In weerwil van dien ijver vond men haar eens in tranen wegsmelten; en toen men haar naar de oorzaak harer droefheid vroeg, antwoordde zij: «Ik ween, omdat het mij voorkomt, dat ik niets doe voor de bekeering der zondaars.» Dikwijls offerde zij zich als slachtoffer op, en zeide dan: «Heere Jesus, laat mij zoo dikwijls sterven en weer herleven, dat ik voor hen aan uwe Gerechtigheid kunne voldoen.» Zulke gedachte had deze groote Heilige van de eerboete, die wij aan Jesus' HART verschuldigd zijn.

Eerboete! Eerboete! onze eigene zonden vorderen het. En wat de toekomst betreft, zijn wij overtuigd, dat het een blijk van vertrouwen is, alleraangenaamst aan het HART van onzen God, als wij, na eene bedrevene zonde, niet bevreesd zijn, ons voor zijne voeten te gaan werpen, om er Hem vergiffenis over te vragen.

Het HART van Jesus is eene voor alle men-

schen geopende bron, waarin wij, zoo dikwijls wij willen, onze zielen kunnen zuiveren van al de fouten en zonden, die wij elken dag bedrijven. Het beste middel dus, als men eene zonde heeft bedreven, is, aanstonds zijne toevlucht te nemen tot het heilig HART van Jesus in het allerheiligste Sacrament.

TOEPASSING.

Ik zal in mijn dagelijksch bezoek bij het heilig Sacrament eerboete geven aan het H. HART van Jesus voor de zonden, die in de wereld bedreven worden, vooral, voor zoo-vele heiligschennissen, die gepleegd worden, niet alleen om *het verzwijgen der zonden* in de biecht, maar ook om *het gemis van ware bekeering*. Ik zal dikwijls, in den geest van eerboete, dit schietgebedje zeggen:

Mijn Jesus! barmhartigheid! (100 dagen aflat, 25 Sept. 1856).

GEBED.

O mijn allerbeminnelijkste, zoete, dierbare Jesus; leven, hoop, schat, eenige liefde mijner ziel! wat heeft het U veel gekost, om bij ons, in het heilig Sacrament, te kunnen

blijven! Gij hebt moeten sterven, om vervolgens op onze altaren te kunnen wonen. En wat al beledigingen hebt Gij in dit Sacrament zelf niet moeten verduren, om ons de weldaad uwer tegenwoordigheid te schenken! Alles heeft voor uwe liefde en voor uw verlangen, om door ons bemind te worden, moeten wijken. O zoete Zaligmaker, konde ik met mijne tranen, ja met mijn bloed, die droevige plaatsen besproeien, waar uw liefdevol HART zooveel in het heilig Sacrament heeft moeten lijden! Maar, dewijl mij deze troost niet geschonken is, verlang ik toch, o Jesus, en ik maak het voornemen, U dikwijls te bezoeken, om U te aanbidden, gelijk ik het thans doe, ter vergoeding van de versmadingen, waarmede de menschen U in dit liefdegeheim bejegenen.

Hemelsche Vader, gewaardig de nietige hulde aan te nemen, die ik U thans breng, ik, de ellendigste der menschen, om den hoon te herstellen, welke uw Zoon Jesus op het altaar wordt aangedaan; neem ze aan in vereeniging van de oneindige hulde, welke Jesus zelf U op het Kruis heeft gebracht en welke Hij U nog, elken dag, geeft in zijn Sacrament. — O mijn Jesus! Konde

ik alle menschen van vurige liefde doen branden voor uw Sacrament van liefde!

SCHIETGEBED.

O mijn Zaligmaker! mochten alle harten voor U van liefde branden, gelijk uw HART brandt van liefde voor ons!

ZEVEN EN TWINTIGSTE DAG.

De Tabernakel.

III.

NADEREN WIJ DEN TABERNAKEL; WIJ VINDEN ER
HET HART VAN JESUS, DAT VAN ONS EEN
BEZOEK VAN LIEFDE VERWACHT.

Pater Balthazar Alvarez weende, als hij de paleizen der grooten zoo vol menschen zag, die hunne opwachting gaan maken bij een mensch, van wien zij eene armzalige voldoening hopen, terwijl men de kerken, waar de goddelijke Meester der wereld woont, zoo leêg laat. Inderdaad, wat treurige eenzaamheid is er gewoonlijk bij onze tabernakelen! Komt Jesus gezelschap houden en Hem door uwe tegenwoordigheid troosten; zijn goddelijk HART vraagt het u en belooft u den

overvloed zijner genaden, als gij Het dezen troost bezorgt.

Komt tot dit minnend HART; Het zal u elk uur *met goedheid ontvangen*. Jesus is daar voor allen die naar Hem verlangen. — Ik ben, zegt Hij ons in het Hooglied, de Bloem des velds en de Lelie der dalen: *Ego Flos campi et Lilium convallium* (Cant. 2-4). Hij noemt zich lelie der dalen, om ons te doen begrijpen, dat Hij ootmoedig van HARTE is, en dat de nederigen alléén Hem vinden. Hij noemt zich bloem des velds, omdat Hij voor allen genaakbaar is. De tuinbloemen worden bewaard en achter de muren opgesloten; iedereen mag ze niet plukken noch ze zelfs zien. De veldbloemen integendeel kunnen door iedereen gezien worden en eenieder mag ze afplukken: zoo is het HART van Jesus voor allen, die naar Hetzelve verlangen, genaakbaar. Als men de paleizen der grooten wil ingaan, vindt men dikwijls een schildwacht, die zegt: het is thans geen geschikt uur, maar als men het HART van Jesus wil binnen gaan, is het voldoende zich tot Maria te wenden; dan verkrijgt men op hetzelfde oogenblik gehoor. Komt tot dit HART, voor allen zoo toegankelijk; Het is daar, om u te ver-

rijken, want Het is zoo goed, zegt de heilige Augustinus, dat Het meer verlangt ons zijne genaden uit te deelen, dan wij ze wenschen te ontvangen: *plus vult Ille dare quam nos accipere*. Het is daar, bij het heilig Sacrament, zegt de zalige Henricus Suso, dat Jesus het spoedigst onze gebeden verhoort. Hij is daar als eene moeder, die zich van haren te overvloedigen melk wil ontlasten. Deze Koning van glorie, zegt de H. Teresia, heeft zich in het Altaar-sacrament onder de gedaanten van brood verborgen en alzoo zijne majesteit omsluiert, om ons aan te moedigen, met grooter vertrouwen tot zijn aanbiddelijk HART te naderen. Naderen wij Hem dan met groot vertrouwen en vragen wij zijne genaden.

Komt tot dit zoo rijk en goed HART; Het is daar, om u te *troosten*. O! haddet gij het ondervonden, gij zoudt zeggen met de gravin van Feria, later non geworden in de Orde der H. Clara, en om hare veelvuldige bezoeken bij Jesus, bruid van het heilig Sacrament genoemd: « Ik zou wel voor eeuwig daar kunnen blijven!... Wilt gij dus aan het liefderijk HART van uw God behagen, bezoekt Hem dan zoo dikwijls gij kunt en spreekt

met Hem met het grootste vertrouwen; Hij, van zijnen kant, zal zich gewaardigen, u te antwoorden en met u te spreken. Gij zult wel niet op gevoelige en hoorbare wijze zijne stem vernemen; maar Hij zal u inwendig toespreken in woorden, die uw hart wel zal verstaan, wanneer gij u zult onthechten van de schepselen, om, hart aan hart, met uw God te onderhandelen: *ducam eam in solitudinem et loquar ad cor ejus* (Os. 2-14). Hij zal dan tot u spreken door goddelijke ingevingen, door innerlijke lichtstralen, door liefdeblijken, door zoete aandoeningen, die het hart doordringen, door innige overtuigingen van bekomene vergiffenis, door verzekering van vriendschap, door de hoop op den hemel, door zielsgeneugten, door streelingen zijner genade, door omhelzingen en teedere bejengingen. In één woord, Hij zal u die woorden van liefde doen hooren, welke de zielen, die Hij bemint en die Hem alléén zoeken, altijd verstaan. Als gij het HART van Jesus, zoo verlaten in de eenzame kerken, bezoekt, zult gij het HART gevonden hebben, waaraan gij behoefte hebt, het HART van den *waren en eeuwig getrouwen Vriend*. Laat dus geen enkelen dag voorbijgaan, zonder in eene

kerk, eenigen tijd, al ware het maar één kwartier uurs, voor het heilig Sacrament te gaan doorbrengen. O! wat is het zoet, aan den voet van het altaar met geloof te vertoeven! O! wat is het troostend, zijn hart in het HART van Jesus te gaan uitstorten! . . .

TOEPASSING.

Het HART van Jesus is getrouw en standvastig in zijne liefde, omdat Het nooit onze kerken verlaat, in weerwil der beleedigingen, die Het heeft te verduren. Waarom zou ik Het dan niet dagelijks blijven bezoeken? Indien Jesus van daag mijn bezoek verdient, zal Hij het dan morgen en overmorgen niet evenzeer waardig zijn? . . . Na mijn bezoek bij Jesus, zal ik niet vergeten, Maria en Josef te groeten.

GEBED.

Duld, dat ik tot U spreke, o liefdevol HART van mijn Jesus, waaruit al de sacramenten, en vooral dit liefde-sacrament gevloeid zijn. Ik wenschte U zooveel eer en glorie te geven, als Gij glorie geeft aan den hemelschen Vader in de kerken. Ik weet dat Gij mij op dit altaar met dezelfde liefde bemint,

waardoor Gij voor mij ontvlamd waart, toen Gij op het Kruis in een afgrond van smarten stierft. O aanbiddelijk HART! verlicht hen, die U niet kennen en maak, dat zij U kennen. Verlos door uwe verdiensten de bedroefde zielen uit het vagevuur, die toch uwe bruiden zijn, of wil ze ten minste troosten en verkwikken. Ik aanbid U, ik bedank U, ik bemin U met al de zielen, die, op aarde en in den hemel, U op dit oogenblik beminnen. O allerzuiverst HART, zuiver mijn hart van alle gehechtheid aan de schepselen, en vervul het met uwe heilige liefde. O allerzoetst HART, maak U meester van geheel mijn hart, zoodat het gansch aan U toebehoore en het altijd kunne zeggen, dat niets bij machte is, het van U te scheiden: *neque mors, neque vita... poterit nos separare a charitate Dei, quæ est in Christo Jesu* (Rom. 8-38). O allerheiligst HART! prent in mijn hart de bittere smarten, welke Gij op aarde zoovele jaren, en met zooveel liefde voor mij hebt geleden, opdat ik, ze altijd voor oogen hebbende, voortaan naar het lijden van dit leven verlange, of ten minste het geduldig ter uwer liefde verdrage. Alleroetmoedigst HART van Jesus!

leer mij uwe ootmoedigheid. Zachtmoedig HART van mijn Zaligmaker, doe mij in zachtmoedigheid aan U gelijken. Verwijder uit mijn hart alles, wat U niet aangenaam is; trek het geheel tot U, opdat het niets wille of verlange, dan wat Gij wilt. Maak, in één woord, dat ik slechts leve, om U te gehoorzamen, om U te beminnen, om U te behagen. Ik erken, dat ik U te veel verschuldigd ben, dat Gij mij te veel hebt verplicht; het is nog al te weinig, mij geheel voor U te slachtofferen.

SCHIETGEBED.

O Welbeminde van mijn hart! Ik wenschte, dat alle menschen de teedere liefde kenden, die Gij hun toedraagt.

ACHT EN TWINTIGSTE DAG.

De Heilige Communie.

I.

NADEREN WIJ TOT DE H. COMMUNIE; WIJ VINDEN
ER HET HART VAN JESUS, VERLANGEND ZICH
INNIG MET ONS TE VEREENIGEN.

Wat is de gedachte van den H. Laurentius

Justinianus schoon! O God van liefde, zoo roept hij uit, Gij hebt gewild, dat ons hart met het *Uwe* slechts één hart zou uitmaken: *voluisti ut tecum unum cor haberemus* (De Inc. div. am. c. 5).

Één hart! O heilig Geloof, zeg het ons: Hij, zegt Jesus-Christus, die mijn vleesch eet, blijft in mij en ik in hem: *qui manducat meam carnem... in me manet et ego in illo* (Joan. 6-57). Hij die dus communiceert is in Jesus en Jesus is in hem. Jesus is in zijn hart en hij is in het HART van Jesus; er bestaat hier eene ware vereeniging.

Één hart! Ja, zegt de heilige Cyrillus van Alexandrië, hij, die communiceert vereenigt zich met Jesus gelijk twee stukken was, als zij te zamen gesmolten worden.

Één hart! Wie heeft dit onuitsprekelijk wonder gedaan? — De liefde. Het voornaamste uitwerksel der liefde, zegt de heilige Dionysius, de Areopagiet, is tot de vereeniging te voeren, daarom juist heeft het minnend HART van Jesus de H. Communie willen instellen, om zich op de innigste wijze met ons te vereenigen. Dewijl Hij ons vurig beminde, heeft Hij zich met ons in het heilig Sacrament willen vereenigen, opdat wij als

ééne en dezelfde zaak met Hem zouden zijn ; zoo sprak de heilige Joannes Chrysostomus : *semetipsum nobis immiscuit, ut unum quid simus; ardenter enim amantium hoc est* (Ad pop. Ant. Hom. 61).

Één hart! Ziet, hoe die vereeniging innig is: Jesus had zich aan ons gegeven als Meester, als toonbeeld en als slachtoffer; nu moest Hij nog de uiterste liefdegrens overschrijden: zich aan ons geven als voedsel, om met ons als een en dezelfde zaak te worden, gelijk het voedsel dezelfde zaak wordt met hem, die het gebruikt. Welnu, dit deed Jesus toen Hij dit wonderbaar Sacrament van liefde onder de gedaante van brood instelde. «Neen,” roept de H. Franciscus van Sales uit, verrukt door eene zoo wonderbare liefde, «neen, de Zaligmaker kan in geene handeling liefelijker, noch beminnelijker beschouwd worden dan in deze, waarin Hij zich, om zoo te spreken, vernietigt, en ons voedsel wordt, om onze zielen te doordringen en zich innig met het hart en het lichaam zijner vrienden te vereenigen.”

Één hart! Moeten wij hier vooral niet uitroepen met den H. Laurentius Justinianus: *vidimus Sapientiam amoris nimietate infa-*

tuatam (Serm. de Nat. Dom.): Wij hebben de Wijsheid zelve als dwaas gezien door de bovenmatige liefde voor de menschen. — Maar, o Heere Jesus, zulke overmaat van liefde betaamde niet aan uwe Majesteit! — Zij betaamde aan mijn door liefde ontvlamd **HART**, antwoordt Jesus door den mond van den H. Petrus Chrysologus; weet gij dan niet, dat een hart, door de liefde ingenomen, geen acht slaat op hetgeen betamelijk is? Het gaat, niet waarheen de rede het roept, maar waarheen zijne liefde het medesleept: *amor ratione caret, et vadit quo ducitur, non quo debeat* (Serm. 147).

Één hart! En ik zou zonder liefde tot de communie naderen? Is het dan mogelijk vuur in zijn boezem te verbergen, zonder de kleederen te verbranden? God is een verblindend vuur: *ignis consumens est* (Deut. 4-24). Hij komt zelf in de communie, om de zielen te ontvlammen door de goddelijke liefde, en mijne ziel zou koud blijven te midden van dat vuur? Neen, ik zal mij verbeelden, als ik mijn Jesus ontvang, dat Hij mij zegt, wat Hij aan zijne getrouwe dienaress Margareta van Yperen zeide: « Zie, mijne dochter, wat eene schoone vereeniging er

bestaat tusschen Mij en u, tusschen mijn HART en het uwe: bemin Mij dan, blijven wij immer door de liefde vereenigd en scheiden wij nooit van elkaar."

Één hart! Ik zal het nimmer vergeten!
Één hart nu in den tijd!... en dan... *één hart* in de eeuwigheid!... Want het heilig Altaar-sacrament is het onderpand der toekomstende glorie: *pignus futuræ gloriæ*

TOEPASSING.

Zoo dikwijls als ik te communie ga, zal ik zeggen: « o Maria, mijne Moeder, geef mij uwen zoeten Jesus, gelijk Gij Hem eertijds hebt gegeven aan de herders en de Wijzen. Ik wenschte uw Hart te bezitten, om Hem te beminnen. Zeg Hem, dat ik uw toegenegen dienaar ben, dan zal Hij mij inniger met zijn HART vereenigen."

GEBED.

O mijn Jesus, ware en eenige Vriend mijner ziel! Wat kondet Gij meer doen, om door mij bemind te worden? Gij waart niet tevreden met voor mij te sterven, Gij wildet nog dit aanbiddelijk Sacrament instellen, om U geheel aan mij te geven, en U daardoor

innig, hart aan hart, met een zoo verachtelijk en ondankbaar schepsel, als ik ben, te vereenigen; meer nog, Gij zelf noodigt mij uit, om U te ontvangen, en Gij verlangt dit vurig! O onmetelijke, onbegrijpelijke, oneindige liefde! Een God wil zich aan mij geven! — Mijne ziel, gij gelooft dit wonder van liefde, en wat doet gij? wat zegt gij? — O God! O God! O oneindige Beminnelijkheid, eenig Voorwerp van alle liefde! Ik bemin U uit geheel mijn hart, ik bemin U boven alles, ik bemin U meer dan mij zelven, meer dan mijn leven. O! mocht Gij toch door alle menschen bemind worden; konde ik maken, dat alle harten U beminden, gelijk Gij het verdient! Ik bemin U, o oneindig beminnelijke God! En ik vereenig de liefde van mijn arm hart met de liefde van de Serafijnen, met de liefde van het Hart van Maria, met de liefde van het HART van Jesus, uw zoo beminden en minnenden Zoon, zoodat ik U bemin, o oneindige Goedheid, met de liefde, waarmede de Heiligen, Maria en Jesus U beminnen; ik bemin U, omdat Gij het verdient en om U te behagen. Verwijdert U uit mijn hart, gij, aardsche genegenheden, die niet voor God zijn.

O Moeder der schoone liefde! Allerheiligste Maagd Maria! help mij dien God beminnen, dien Gij zoo vurig verlangt bemind te zien.

SCHIETGEBED.

O schoone vlammen, die uit het van liefde brandend HART van mijn Jesus opstijgt, ontvlamt mijn hart door liefde.

NEGEN EN TWINTIGSTE DAG.

De Heilige Communie.

II.

NADEREN WIJ TOT DE HEILIGE COMMUNIE; WIJ
VINDEN ER HET HART VAN JESUS, VERLANGEND ZICH ZEER DIKWILS MET ONS
TE VEREENIGEN.

De liefde leidt van nature tot de vereeniging met het beminde voorwerp, of liever, volgens de gedachte van den H. Augustinus, de liefde is een gouden keten, die de harten van hen, die elkaar beminnen, samenbindt: *amor est quædam vitta, duo aliqua copulans* (De Trin. l. 8. c. 10). En dewijl deze

vereeniging niet van verre tot stand kan worden gebracht, daarom verlangt hij, die bemint, altijd de tegenwoordigheid van den beminden persoon. De bruid van het Hooglied, zich verwijderd ziende van haren Beminde, kwijnde en bad hare gezellinnen, Hem hare smart bekend te maken, opdat Hij haar zou komen troosten door zijne tegenwoordigheid: *adjuro vos, filiæ Jerusalem, si inveneritis Dilectum meum, ut nuntietis ei quia amore langueo* (Cant. 5-8).

Die vereeniging nu van den mensch met zijn God heeft plaats in de *Heilige Communie*, gelijk het woord zelf het aanduidt. Doch staan wij hier verbaasd over een wonder van ondankbaarheid en een wonder van liefde. Van den eenen kant zie ik het hart van den mensch, dat toch zoo groote behoefte heeft aan zijn God, zich van de heilige Communie verwijderen, of zoo zelden mogelijk tot dezelve naderen; en van den anderen kant zie ik het minnend HART van Jesus, dat deze vereeniging verlangt, zoekt en op alle mogelijke wijzen dringend afsmeekt. Hij geeft zijn vurig verlangen te kennen: *desiderio desideravi hoc Pascha manducare vobiscum* (Luc. 22-15). Ik heb vurig verlangd

dit Paschen met u te eten. — Dit vurig woord werd in het laatste avondmaal uitgesproken; maar het vuur, dat toen Jesus' HART verteerde, is thans niet verminderd. Daarom houdt Hij niet op, ons de teederste uitnoodigingen te doen: Komt, eet het brood en drinkt den wijn, dien Ik u heb bereid: *venite, comedite panem meum, et bibite vinum quod miscui vobis* (Prov. 9-5). Niet tevreden ons uit te noodigen, legt Hij er ons de verplichting van op door een uitdrukkelijk gebod: Neemt en eet: dit is mijn Lichaam: *accipite et comedite: hoc est Corpus meum* (Math. 26-26). Wat meer is, Hij lokt ons uit door de belofte van het eeuwig leven: Hij, die dit brood zal eten zal eeuwig leven: *qui manducat hunc panem vivet in æternum* (Joan. 6-55). Hij bedreigt ons zelfs met het verlies van den hemel, als wij zijn Vleesch niet willen eten: tenzij gij het Vleesch van den Zoon des menschen zult gegeten hebben, zult gij het leven niet in u bezitten: *nisi manducaveritis carnem Filii hominis, non habebitis vitam in vobis* (Joan. 6-54). — Wat zeggen ons al die uitnoodigingen, die beloften, die bedreigingen? Zij duiden ons het verlangen aan, dat het HART van

Jesus heeft, zich met ons in het H. Sacrament te vereenigen, en dit verlangen spruit voort uit de groote liefde, welke Hij ons toedraagt. Het is duidelijk, dat dit verlangen van Jesus slechts bevredigd kan worden door dikwijls tot de communie te naderen.

Maar is het niet waar, dat het hart van den mensch deze zoete vereeniging, door het HART van Jesus zoo gewenscht, zooveel mogelijk ontwijkt? O dwaze minnaars der wereld! roept de heilige Augustinus uit, ongelukkigen, waar gaat gij heen, om uw hart te bevredigen? Komt tot het HART van Jesus; dit alléén kan u het geluk, dat gij zoekt, geven: *quo itis? bonum quod amatis, ab illo est* (Conf. 1. 4. c. 12). Gij, die dit leest, wacht u voor deze dwaling; komt naar dit heilig gastmaal, om dat eenig Goed, waarin alle andere schatten gevonden worden, te zoeken: *ama unum Bonum in quo sunt omnia bona* (S. Aug. Man. c. 34). Gij vreest! — In de eerste eeuwen der kerk, braken de geloovigen elken dag dit hemelsch Brood in hunne vergaderingen: *quotidie... frangentes circa domos Panem* (Act. 2-46). Ja, dat is ons dagelijksch Brood, zegt de heilige Ambrosius; gaat het dus elken dag eten,

opdat Het u elken dag voordeelig zij: *iste panis quotidianus est; accipe quotidie, ut quotidie tibi prosit* (De Sacram. l. 5. c. 4).

Kunt gij niet elken dag communiceeren, gelijk die ijverige christenen van de groote eeuwen des geloofs, doet het ten minste zoo dikwijls gij kunt. Vergeet vooral de communie van den *eersten Vrijdag* van elke maand niet, waaraan het H. HART van Jesus de uitgelezenste genaden heeft gehecht. Offert die communie op tot de drie reeds vermelde doeleinden; namelijk: 1^e Om Jesus te bedanken voor de onuitsprekelijke gave, welke Hij ons heeft geschonken in het heilig Sacrament, door ons zijn Lichaam, zijn Bloed, zijne Ziel, zijne Godheid, zijn HART te geven; 2^e om de nalatigheid te vergoeden, waaraan gij u zoo dikwijls hebt schuldig gemaakt in het naderen tot de heilige Communie. Vraagt de vurigheid van eene H. Catharina van Siena, die naar haar biechtvader ging en uitriep: «O mijn Vader! geef mij het geliefkoosd voedsel mijner ziel, geef mij het voedsel mijner ziel!» Vraagt het geloof van eene H. Maria Magdalena van Pazzi, die weende, omdat zoovelen de Communie verwaarloozen; zij vreesde niet te zeggen: «Ik zou liever

sterven dan eene enkele communie, die mijn biechtvader mij verleent, achter te laten.”

3^e Om aan Jesus eerboete te geven voor uwe zonden en voor zooveel heiligschennissen, die jegens dit aanbiddelijk sacrament gepleegd worden. De goddelijke Zaligmaker sprak eens deze troostvolle woorden aan de eerbiedwaardige zuster Pudentiana Zagnoni: « Als gij dikwijls communiceert, zal Ik al uwe ondankbaarheden vergeten.” Nadert ook dikwijls tot de heilige Communie met een teeder medelijden. De heilige Teresia zag eens met ontzetting eenen ongelukkigen heiligschender, door twee duivelen die voor het heilig Sacrament sidderden, omringd; en zij hoorde Jesus uit de H. Hostie haar deze woorden zeggen: « Zie eens, Teresia, hoe ver mijne goedheid gaat, dat Ik, voor uw geluk en dat van alle menschen, Mij zoo in de handen van mijn vijand stel.”

TOEPASSING.

Ik zal den eersten Vrijdag van elke maand de communie van eerboete aan Jesus opdragen. Zijn goddelijk HART vraagt het mij. Zou ik Jesus iets dat mij zoo voordeelig is, willen weigeren?

GEBED.

O teederste en edelmoedigste aller harten, HART van mijn beminden Jesus! wat heeft U toch kunnen bewegen, U geheel aan ons tot spijs te schenken? En wat zoudt Gij daarna nog meer kunnen doen, om ons te noodzaken U te beminnen? O! verlicht ons, doe ons die overmaat van liefde begrijpen, die U heeft bewogen, U zelven aan ons, arme zondaars, als voedsel te schenken. Maar als Gij U zelven geheel aan ons geeft, dan is het billijk, dat ook wij ons geheel aan U schenken. O HART van mijn Verlosser! hoe heb ik U toch zoo kunnen beleedigen, U, die mij zoozeer hebt bemind en die niets hebt gespaard, om mijne liefde te winnen? Voor mij, o Jesus! zijt Gij mensch geworden; ja, Gij hebt U zelven aan mij tot spijs gegeven; zeg mij dan, wat kunt Gij nog meer doen? Ik bemin U, oneindige Goedheid! Ik bemin U, oneindige Liefde! Heere Jesus, *kom dikwijls* in mijne ziel; ik wil mij dikwijls door de communie met U vereenigen, om mij van alles te onthechten en om U te beminnen, U alléén, die mijn leven zijt.

Allerheiligste Maagd Maria! bid voor mij

en maak mij door uwe voorbede waardig, uwen goddelijken Zoon, in zijn sacrament van liefde, dikwijls te ontvangen.

SCHIETGEBED.

O beminnelijk HART van mijn Jesus, hoe arm en ongelukkig is het hart, dat U niet bemint!

DERTIGSTE DAG.

De Heilige Communie.

III.

NADEREN WIJ TOT DE HEILIGE COMMUNIE: WIJ
VINDEN ER HET HART VAN JESUS, VERLAN-
GEND ONS ZIJNE GENADEN MEDE TE
DEELEN.

Toen de laatste nacht van Jesus' leven genaderd en het uur daar was, waarop Hij voor den mensch moest sterven, het uur, waarnaar Hij zoo vurig had verlangd, kon toch zijn HART niet besluiten, ons in dit tranendal alléén te laten: en om zelfs niet door den dood van ons gescheiden te zijn, wilde Hij zich geheel voor ons als voedsel achterlaten.

Maar welk doel heeft Jesus, met zich zoo aan ons te geven? Wij weten, dat het der liefde eigen is, goed te doen aan hem, dien men bemint. Het HART van Jesus wil dan ook in ons komen, om ons goed te doen; daarvoor bezit Het al de rijkdommen van zijn hemelschen Vader: *omnia dedit ei Pater in manus* (Joan. 13-5). Als Jesus dus in ons komt door de heilige Communie, brengt Hij ons een grooten schat van genaden. Na de communie kan men te recht zeggen: *venereunt mihi omnia bona pariter cum illd* (Sap. 7-11). Alle schatten zijn met haar bij mij gekomen.

Het voornaamste uitwerksel, dat het heilig HART in dit goddelijk gastmaal in ons te weeg brengt, is het leven der genade te onderhouden. Van daar, dat het H. Sacrament *Brood des levens* genoemd wordt; want, gelijk het stoffelijk brood het leven van het lichaam bewaart, zoo bewaart dit geestelijk Brood het leven der ziel, dat in de heiligmakende genade bestaat.

Maar dit kostbaar leven zou van korten duur wezen, als men van de ziel de ziekten niet verwijderd hield, die haar allengskens tot den dood zouden voeren; ik bedoel de

dagelijksche zonden en de driften. Welnu, ook dit werkt het HART van Jesus in ons uit door de heilige Communie; Hij doet dan gelijk een liefdadig geneesheer, die zelf het geneesmiddel aan een dierbaren zieke brengt. Inderdaad, de Communie is, volgens de Kerkvergadering van Trente, een behoedmiddel, dat ons van de dagelijksche zonden zuivert en ons voor de doodzonden bewaart: *antidotum quo liberemur a culpis quotidianis et a peccatis mortalibus præservedum* (Sess. 13. cap. 2). De communie zuivert ons van de dagelijksche zonden, want dit goddelijk Sacrament, gelijk de heilige Thomas zegt (P. 3-q. 79 a. 4), wekt den mensch op, om akten van liefde te doen, die de dagelijksche zonden uitwischen; zij bewaart ons, ter zelfder tijd, voor doodzonden, door de vermeerdering der genade, welke zij in ons bewerkt. In de communie ontspringt er aan Jesus' HART eene bron van levend water, dat het vuur der driften, die ons verteren, stuit; dat hij dus, die bij zich dat vuur voelt branden, tot de H. Communie nadere, en hij zal weldra zijne driften, zoo niet uitgeroeid, toch verkoeld zien. «Indien iemand uwer,” zeide de heilige Bernardus,

« zich niet zoo dikwijls en minder hevig gedreven voelt tot gramschap, tot nijd, tot onzuiverheid en tot andere ondeugden, dat hij het Sacrament der liefde, hetwelk hij ontvangt, bedanke; want dit brengt in hem dat gelukkig uitwerksel te weeg.”

Doch niets is meer onvereinigbaar met de zonde, dan de ware liefde tot God: Wie zal er dan onze harten door ontvlammen? Wederom het H. HART van Jesus door de liefderijke uitvinding der Communie.

God is liefde: *Deus charitas est* (I Joan. 4-8). Hij is een vuur, dat in onze harten alle aardsche genegenheden verslindt: *ignis consumens est* (Deut. 4-24). En dat liefdevuur is de Zoon van God op de aarde komen brengen, gelijk Hij zelf het verklaart: *ignem veni mittere in terram*; en Hij voegt er bij, dat Hij niets zoozeer verlangt, dan er onze harten door ontvlamd te zien: *et quid volo nisi ut accendatur* (Luc. 12-49). Welken liefdegloed ontwaren zij dan ook niet in hun hart, die met vurigheid communiceeren! Wij komen van de heilige Tafel terug, zegt de heilige Joannes Chrysostomus, dragende in onzen boezem eene gloeiende kool, die ons zoodanig ontsteekt, dat de liefde-

vlammen, welke uit onze harten opstijgen, ons zelfs voor de hel verschrikkelijk maken, en dan nemen de duivelen niet slechts de vlucht, maar wij worden nog omringd door de heilige Engelen. (Ad pop. Ant. Hom. 61).

Door de heilige Communie eindelijk worden wij door het HART van Jesus tot eene voor ons zwak verstand onbegrijpelijke hoogte opgevoerd; want het hemelsch Brood wordt eene en dezelfde zaak met ons, gelijk het lichamelijk voedsel in ons bloed veranderd wordt, doch met dit verschil, dat de aardsche spijzen in ons wezen veranderd worden, terwijl wij, dit goddelijk voedsel nuttigende, in Jesus-Christus worden veranderd; daarom laat Rupertus den Zaligmaker aldus spreken: *comedite et eritis vos gratia quod Ego sum natura* (In exod. lib. 3. c. 12): eet, en gij zult door mijne genade worden, wat Ik ben van nature. — Dit is het juist, wat Jesus eens zeide aan den heiligen Augustinus: *nec tu me in te mutabis, sed tu mutaberis in me* (Conf. l. 7. c. 10): gij zult Mij niet in u veranderen, maar gij zult in Mij veranderd worden. — Zoo zal het heilig HART geheel ons wezen komen her-

vormen, door ons een nieuw hart te schenken: *dabo vobis cor novum* (Ez. 36-26).

Indien de communie zoo voordeelig is, van waar komt het dan, vraagt de Kardi-naal Bona, dat zoovele zielen er zoo weinig vrucht mede doen? Dit komt niet, antwoordt hij, omdat het voedsel geen genoegzame kracht heeft, maar, omdat hij, die het nuttigt, niet goed gesteld is: *defectus non est in cibo, sed in edentis dispositione* (De Sac. M. c. 6 § 6). Al het kwaad komt van de slechte gesteltenis en vooral van het gebrek aan voorbereiding. Het vuur verteert spoedig het droog hout, maar langzaam het groene en vochtige, omdat dit niet geschikt is om te branden. De Heiligen hebben zooveel vrucht met hunne communiën gedaan, omdat zij zich zoo goed voorbereidden. De heilige Aloïsius van Gonzaga bereidde zich drie dagen tot de communie en besteedde drie andere aan zijne dankzegging; tot dat einde droeg hij al de dagelijkse werken aan Jesus-Christus op.

TOEPASSING

Ik zal mij zorgvuldig tot de Communie

voorbereiden, vooreerst, door mij meer en meer te onthechten van de schepselen; en vervolgens, door vurig te *verlangen*, in de liefde Gods toe te nemen. Reeds daags te voren zal ik naar de komst van mijn God verlangen en zeggen: O HART van Jesus! Kom, mijne ziel verzucht naar U! — Tot dankzegging zal ik dikwijls gedurende mijne bezigheden zeggen: O zoet HART van Jesus! laat niet toe, dat ik nog door de zonde van U gescheiden worde; maak, integendeel, dat ik U meer en meer beminne.

GEBED.

O mijn goede, zeer beminnelijke Zaligma-ker! met wat groote liefde bezoekt Gij mij, als Gij door de heilige Communie in mijne ziel komt; dan vereert Gij mij niet slechts door uwe tegenwoordigheid, maar Gij wordt zelfs mijn voedsel, Gij vereenigt U met mij, Gij geeft U geheel aan mij, zoodat ik U in waarheid kan zeggen: Mijn Jesus! Gij zijt geheel aan mij; het is billijk dat ik mij geheel aan U geve. — Ik ben slechts een ellendige aardworm, en Gij zijt mijn God! O God van liefde, o Liefde

mijner ziel ! Wanneer zal ik U geheel toebehooren , niet alleen met woorden , maar inderdaad ? Gij kunt dit bewerkstelligen , o Jesus ! Vermeerder in mij , door de verdiensten van uw HART , het vertrouwen , opdat ik van U deze groote genade verkrijge , geheel U toe te behooren vooraleer ik sterve . Mijn God ! Gij verhoort allen , die U aanroepen , verhoor dan heden het gebed eener ziel , die U waarlijk verlangt te beminnen . Ik wil U beminnen uit al mijne krachten , ik wil U in alles gehoorzamen , zonder eigenbelang , zonder troost , zonder belooning ; ik wil U dienen uit liefde , alleenlijk , om U te behagen , om uw HART , dat mij zoo teeder bemint , te voldoen . Mijn loon zal zijn , U te mogen beminnen . O beminde Zoon des Vaders ! maak U meester van mijne vrijheid , van mijnen wil , van alles , wat mij toebehoort , van geheel mij zelven , en schenk U aan mij ; ik bemin U , ik zoek U , ik verzucht naar U : ik verlang naar U , ik verlang naar U , ik verlang naar U !

O Maria , Moeder van mijn Verlosser ! bid voor mij , opdat ik , met uwe hulp , uwen goddelijken Zoon , met eene vol-

maakte liefde ontvange en ik eene ziel volgens zijn HART moge worden.

SCHIETGEBED.

O liefdevol HART van mijn Jesus! maak,
dat mijn hart U geheel toebehoore.

[-

,

VERSCHIJNING VAN DEN ZALIGMAKER
aan de Zalige
Margareta Maria Alacoque.

HET HEILIG UUR.

HET HEILIG UUR.

INLEIDING.

I. OORSPRONG VAN HET HEILIG UUR.

Wij zijn de godvruchtige oefening, welke *het Heilig Uur* genoemd wordt, aan het liefderijk HART van Hem, die zijn vermaak er in vindt, met de menschen te wonen, verschuldigd. Op zekeren dag verscheen de goddelijke Zaligmaker aan de zalige Margareta Maria, en zeide haar: «Ik zal u al de nachten van Donderdag op Vrijdag deelachtig maken aan die doodelijke droefheid, welke Ik in den hof van Olijven heb ondervonden; en deze deelneming aan mijne droefheid zal u eene soort van doodstrijd doen uitstaan, die smartelijker is dan de dood zelf. Gij zult u vereenigen met het nederig gebed, dat Ik alstoen, in mijne smart, mijnen hemelschen Vader aanbood, en daarom moet gij tusschen elf uren en middernacht opstaan, en met Mij,

gedurende één uur, ter aarde neergebogen, blijven bidden, om, door barmhartigheid voor de zondaars af te smeeken, de goddelijke gramschap te stillen, en tevens de smart te vereeren en te lenigen, die Ik uitstond, omdat mijne apostelen Mij hadden verlaten, waarom Ik hun moest verwijten, dat zij nog geen uur met Mij konden waken."

De zalige Margareta was getrouw aan dit aanbiddings-uur; en het HART van Jesus, dat zich nooit in edelmoedigheid laat overwinnen, wist haar te beloonen door ontelbare gunsten. Van daar komt dan die gewoonte bij de godvruchtige personen, een uur van den nacht, van Donderdag op Vrijdag, in het gebed door te brengen, om *de smarten van het HART van Jesus* in den hof van Olijven, te vereeren.

II. GEMAKKELIJKE WIJZE, OM HET HEILIG UUR DOOR TE BRENGEN.

Velen doen de oefening van het *Heilig Uur* niet, omdat zij de moeielijkheden, er aan verbonden, bij zich zelven overdrijven. Het is goed op te merken, dat deze godvruchtige oefening, zijnde niet verplichtend, op elk uur

kan gehouden worden; en op elk uur zal zij het goddelijk HART van Jesus aangenaam zijn; het is nogtans beter, ze te verrichten, of wel op het uur, door Jesus zelf bepaald, of tegen zonnenondergang, of daarna. Geene bepaalde plaats of houding wordt vereischt; het is om het even ze te doen in de kerk, of te huis, of onder weg, of geknield, staande of gezeten. Het is ook geoorloofd dit uur in verschillende godvruchtige oefeningen te verdeelen: bij voorbeeld: men kan gedurende een kwartier eenige bemerkingen over Jesus' Lijden lezen; een tweede kwartier kan men over het gelezene wat nadenken; een derde, de statien van den Kruisweg rondgaan; een vierde, den rozenkrans van de zeven smarten van Maria bidden. In een woord, iedereen kan die gebeden storten, welke het meest met zijne godsvrucht strooken. Het is dan het geschikte oogenblik te bidden voor de H. Kerk, voor Zijne Heiligheid den Paus, voor zijne eigene familie, voor de voortplanting van het geloof, de bekeering der zondaren, de stervenden, de zielen in het vagevuur, enz. enz.

Men ziet, dat de oefening van het Heilig Uur, aldus begrepen, zeer gemakkelijk in

het heiligdom van het huisgezin, gemeenschappelijk, zou kunnen verricht worden; en, zoo gedaan, zou zij nog aangename aan het HART van Jesus zijn, die in het Evangelie heeft gezegd: « wanneer twee of drie in mijnen naam vergaderd zijn, daar ben Ik in hun midden » (Math. 18-20).

Men zou zelfs den tijd, waarop men gaat biechten, kunnen doen gelden voor het Heilig Uur. Als men naar de kerk gaat, verbeeldt men zich, dat men Jesus-Christus vergezelt naar den hof van Olijven; in de kerk gekomen, herinnert men zich, door het onderzoek van geweten, de zonden, welke men heeft bedreven, en die reeds voor den geest van den Zaligmaker zweefden, toen Hij in doodstrijd was; men beweent ze vervolgens met Hem, door vurige akten van berouw; men belijdt ze aan den biechtvader, als ware hij Jesus-Christus in persoon; eindelijk volbrengt men de opgelegde boete en men maakt weer het vast voornemen, nooit meer die zonden, welke het beminnenswaardig HART van Jesus in zoo bittere droefheid hebben gestort, te bedrijven. Is dit geen voortreffelijke en tevens zeer gemakkelijke en nuttige wijze om de oefening van het

Heilig Uur te verrichten en te biechten te gaan? Om zooveel mogelijk deze godvruchtige oefening te vergemakkelijken, geven wij hier twaalf overwegingen (uit de werken van den H. Alphonsus getrokken) over de droefheid van het HART van Jesus in den hof van Olijven. Wij geven er twaalf *, omdat wij vooral het vieren en de communie van den eersten Vrijdag der maand bedoelen, waarvan het Heilig Uur als de natuurlijke voorbereiding zal wezen. Wij noodigen dan ook de geloovigen uit, deze hulde niet aan het H. HART, dat hen zoozeer heeft bemind, te weigeren. Het Heilig Uur zal voor hen eene school van de verhevenste deugden wezen, een schat van onwaardeerbare genaden, eene bron van troost, welke dikwijls zoo noodig is in dit aardsch tranendal, en eindelijk een onderpand van bijzondere bescherming van het HART van Jesus. Dan zal de Zaligmaker niet meer met den profeet kunnen zeggen: Ik heb iemand gezocht, die Mij zou troosten, en Ik heb hem niet gevonden: *quæsi vi qui me consolaretur, et non inveni*

* Men kan ook voor het Heilig Uur de overwegingen nemen, die in de maand van het H. HART worden gevonden.

(Ps. 68-21); maar Hij zal in ons het woord van den H. Geest bewaarheid zien: *in servis suis consolabitur* (II Mach. 7-6). Hij zal in zijne dienaren getroost worden.

GEBEDEN VOOR HET HEILIG UUR.

I.

GEBED TOT HET HART VAN JESUS DOOR DE
VERDIENSTEN VAN ELKE SMART, DIE HIJ IN
HET LIJDEN VERDUURDE.

Zoet HART van mijn Jesus! ik bid U, door die vernedering, welke Gij hebt willen ondergaan, met de voeten uwer leerlingen te wasschen, mij de ware ootmoedigheid te geven, waardoor ik mij gaarne voor iedereen verneder, en vooral voor hen, die mij verachten.

Zoet HART van mijn Jesus! ik bid U, door die doodelijke droefheid, welke Gij in den hof van Olijven hebt ondervonden, mij te bewaren voor de droefheid der hel, waar ik eeuwig van U verwijderd zou moeten blijven, zonder U te kunnen beminnen.

Zoet HART van mijn Jesus! door dien heiligen afschrik, welken Gij van mijne zonden, die reeds voor uwen geest zweefden, hebt

gehad, geef mij eene ware droefheid over al de beledigingen, die ik U heb aangedaan.

Zoet HART van mijn Jesus! door de smart, die Gij hebt geleden, toen Gij door Judas met een kus werdt verraden, maak, dat ik U getrouw zij en U niet meer, gelijk voorheen, verlate.

Zoet HART van mijn Jesus! door het verdriet, dat Gij hadt, toen men U als een boosdoener, boeide en naar de rechtbank sleepte, hecht mij aan U door de zoete banden uwer liefde, zoodat ik nooit meer van U, mijn eenig Goed, gescheiden worde.

Zoet HART van mijn Jesus! door al die versmading, die slagen, die bespuwing, waarvan Gij in het huis van Caïphas het voorwerp waart, geef mij de kracht, geduldig en ter uwer liefde al den smaad te verduren, dien de menschen mij zullen aandoen.

Zoet HART van mijn Jesus! door die bespotting, waarmede Herodes U bejegende, toen Hij U als een dwaas behandelde, geef mij de genade, met zachtmoedigheid al de beledigingen te verdragen, en geduldig te blijven, al zou men mij een ellendig, dwaas of slecht mensch noemen.

Zoet HART van mijn Jesus! door dien hoon,

U aangedaan, toen de Joden Barabbas boven U stelden, geef mij de genade, met vreugde te verdragen, dat anderen, ook op onrechtvaardige wijze, mij worden voortgetrokken.

Zoet HART van mijn Jesus! door die pijnen, die Gij in uw allerheiligst Lichaam in de geeseling hebt willen uitstaan, maak, dat ik alles, wat ik in ziekten en vooral bij mijn dood zal te lijden hebben, met geduld verdrage.

Zoet HART van mijn Jesus! door de smart, welke de doornenkroon in uw goddelijk Hoofd veroorzaakte, geef mij de genade, nooit toe te stemmen in gedachten, die U mishagen.

Zoet HART van mijn Jesus! door die goedheid, waarmede Gij den Kruisdood, tot welken Pilatus U had veroordeeld, hebt aangenomen, geef, dat ik met gelatenheid den dood, die mij wacht, en al de kwellingen, die hem zullen vergezellen, aanvaarde.

Mijn Jesus! door de smarten, welke het dragen van het Kruis naar Calvarië U veroorzaakte, geef mij de genade, geduldig al de kruisen mijns levens te dragen.

Mijn Jesus! door de pijn, die Gij hebt geleden, toen men uwe handen en voeten aan

het Kruis vastnagelde, bid ik U, mijnen wil aan uwe voeten vast te hechten, opdat ik niets meer wille, dan wat Gij wilt.

Mijn Jesus! door die bitterheid, welke Gij hebt geproefd, toen men U met gal laafde, schenk mij de genade, U niet te beleedigen door onmatigheid in eten en drinken.

Zoet HART van mijn Jesus! door die droefheid, waarin Gij gedompeld waart op het Kruis, toen Gij uwe heilige Moeder vaarwel zeydet, ontdoe mij van de ongeregelde genegheden jegens mijne bloedverwanten of alle andere schepselen, opdat mijn hart geheel en altijd U toebehoore.

Zoet HART van mijn Jesus! door die troosteloosheid, waaraan Gij waart overgegeven op het oogenblik van uw dood, toen Gij zelfs door uwen hemelschen Vader waart verlaten, geef mij de genade, geduldig al mijn hartzeer te verdragen, zonder ooit het vertrouwen in uwe goedheid te verliezen.

Mijn Jesus! door die drie uren van foltering en doodstrijd, die Gij op het Kruis hebt doorgebracht, geef dat ik, ter uwer liefde, met overgiving de smarten van mijnen doodstrijd verdure.

Mijn Jesus! door dat hevig lijden, dat Gij

uitstondt, toen uwe heilige ziel zich van uw aanbiddelijk lichaam scheidde, geef, dat ik op het oogenblik van mijn sterven, den geest geve, terwijl ik U al mijn lijden met eene akte van volmaakte liefde opoffer, om vervolgens U in den hemel te gaan aanschouwen van aanschijn tot aanschijn, en U te beminnen uit al mijne krachten gedurende de gansche eeuwigheid.

En Gij, o heilige Maagd Maria, mijne Moeder! Ik bid U, door het zwaard van droefheid, dat uw Hart doorboorde, toen Gij uw beminden Zoon het hoofd zaagt buigen en sterven, mij bij te staan in het uur van mijnen dood, opdat ik U ga zegenen en bedanken in den hemel, voor al de genaden, die Gij mij van het HART van Jesus zult hebben verworven.

II.

GEVOELENS VAN VERTROUWEN.

Mijn Jesus! mijne zonden maken mij bevreesd, maar uw voor mij geopend HART boezemt mij vertrouwen in en troost mij. Gij zult mij de vergiffenis, die ik U vraag, niet weigeren, want Gij hebt voor mij uw bloed en uw leven gegeven. — O wonden

van Jesus! O HART van Jesus! Gij zijt mijne hoop.

Mijn dierbare Verlosser! Gij moet mijn steun zijn in het uur van mijnen dood, als de hel tegen mij den laatsten en hevigsten strijd zal voeren. De wreede dood, dien Gij voor mij hebt ondergaan, doet mij hopen, in staat van genade en met eene vurige liefde voor U, te sterven. Ik bid U, door die drie uren van doodstrijd, welke Gij op het Kruis hebt doorgebracht, verleen mij de kracht, met gelatenheid en ter uwer liefde, al de smarten van mijn doodstrijd uit te staan.

En Gij, o Maria! bid voor mij en verkrijg mij, door de droefheid welke Gij ondervondt bij Jesus' dood, de genade van te sterven, terwijl ik eene akte van liefde doe, opdat ik het geluk hebbe, God eeuwig te gaan beminnen in den hemel.

Mijn zoete Jesus! ik hoop door uwe verdiensten, dat Gij mij al mijne zonden zult kwijtschelden. En hoe zou ik daaraan kunnen twifelen, o mijn gekruiste Liefde! Gij zijt immers gestorven, om mij vergiffenis te schenken! Hoe zou ik aan uwe barmhartigheid kunnen twifelen, daar zij U van den hemel heeft doen nederdalen, om mijne ziel

op te zoeken? Zou ik vreezen, dat Gij mij de genade zult weigeren, U te beminnen, daar Gij zooveel hebt geleden, om mijne liefde te winnen? Zou ik vreezen, dat mijne zonden, die ik verfoei, mij voor immer van uwe genade berooven, daar Gij al uw bloed hebt vergoten, om mijne zonden uit te wisschen en mij in uwe vriendschap te herstellen? Ik zie, o Heere, dat Gij mijne zaligheid verlangt; Gij doet mij mijne zonden verfoeien; Gij doet mij door uw hemelsch licht de ijdelheid dezer wereld inzien en de liefde van uw H. HART begrijpen; Gij boezemt mij het verlangen in, geheel aan U te behooren; O! ik maak nu het vast voornemen, mijne ziel zalig te maken, om voor altijd uwe erbarmingen, in den hemel, te gaan bezingen: *misericordias Domini in æternum cantabo* (Ps. 88-2). Och! mocht ik immer in mijne ziel het leedwezen bewaren, uw HART zoo bedroefd te hebben, en het verlangen, U uit al mijne krachten te beminnen!

Mijn beminde Verlosser en opperste Rechter! verwerp mij niet van uw aanschijn, als ik, bij mijn dood, voor U zal verschijnen: *cum veneris judicare, noli me condemnare*. Veroordeel mij toch niet tot de hel, want

daar zou ik U niet meer kunnen beminnen. Laat niet toe, dat uwe wonden, die een bewijs uwer liefde jegens mij zijn, mijne kwelling in de eeuwigheid uitmaken. Vergeef mij mijne zonden, vooraleer het uur van mijn oordeel genaderd zij. En als ik U voor de eerste maal zal zien, dat het niet zij als een vergramden Rechter; neem mij dan op onder het getal uwer uitverkorenen. Uw HART, zoo vol goedheid, doet mij het geluk hopen, U eens in den hemel te aanschouwen.

O Koningin des hemels, Moeder Gods, onze Hoop! o Toevlucht der zondaars! heb medelijden met ons!

III.

GEVOELENS VAN BEROUW.

Goedertieren HART van mijn Jesus! om den afschrik, dien Gij in den hof van Olijven van de zonden hebt gehad, geef mij eene ware droefheid over al mijne zonden. Vervloekte zonden, ik verfoei u; gij hebt mij de genade van God doen verliezen! Ik erken het kwaad, dat ik gedaan heb, door mij van U, hoogste Goed, te scheiden. Ik zou liever alle smarten, alle ellenden en straffen hebben

moeten verduren, dan U, ook maar éénmaal, te vergrammen. Ik kon geen grooter kwaad bedrijven, dan uwe genade te willen verliezen. O! mijn Jesus! niets doet mij meer leed, dan U, oneindige Goedheid, veracht te hebben.

Ik bedank U, vergevensgezind HART van mijn Jesus! voor de zoete belofte, welke Gij aan de zondaars hebt gedaan, hunne zonden te zullen kwijtschelden, als zij er berouw over hebben: *omnium iniquitatum ejus... non recordabor* (Ez. 18-22). Dat alles is de vrucht uwer smarten. — O zoete doodstrijd, o zoete barmhartigheid, o zoete liefde van Jesus' HART! gij zijt mijne hoop. O! wat goedheid! op het oogenblik zelf, dat ik er aan dacht, U te beleedigen, dacht Gij er aan, mij barmhartigheid te bewijzen; en als ik, na mijne zonde, van U verwijderd wilde blijven, dacht Gij er aan mij tot boetvaardigheid uit te noodigen. In één woord, ik heb alles gedaan, wat ik kon, om mij te verdoemen; en Gij hebt, om zoo te spreken, alles gedaan, wat Gij hebt gekunnen, om mij zalig te maken. Ziedaar, hoe ik mij jegens U, mijn God, heb gedragen! jegens U, die mijn Opperheer zijt; jegens U, die de oneindige Goedheid

zijt; jegens U, die eene oneindige liefde verdient; jegens U, die mij zoozeer hebt bemind. Gij hebt gezegd, dat Gij een vermorzeld en ootmoedig hart niet versmaadt; welnu, ik ben bedroefd, U te hebben beleedigd; neem mij in genade aan; ik bid er U om door het bloed, dat Gij voor mij hebt vergoten.

O Maria, Hoop der zondaars! verwerf mij, van het HART van Jesus, de vergiffenis van al mijne zonden.

IV.

GEVOELENS VAN GOED VOORNEMEN.

Mijn zoete Jesus! ik maak het voornemen liever alles te verliezen, dan uwe genade. Ik ben zwak, maar Gij zijt sterk; uwe sterkte moet mij kracht geven tegen al mijne vijanden. Wat heb ik te vreezen onder uwe bescherming? *Jesu dulcissime! ne permittas me separari a Te:* laat niet toe, o zoetste Jesus, dat ik van U gescheiden worde! Sta mij bij in de gevaren, waarin ik zal geraken; geef, dat ik dan altijd tot U mijne toevlucht neme. Ik ontwaar een vurig verlangen, U getrouw te blijven, en, al den tijd, die mij nog overig is, voor U alléén te leven;

maar Gij moet mij daarvoor de noodige krachten geven.

O allerzuiverst HART van Jesus! vermeerder in mij de vreeze, U te mishagen. Ik sidder, als ik op mijne zonden denk; maar uwe verdiensten en de groote genaden, die Gij mij hebt verleend, boezemen mij vertrouwen in. Ik hoop, dat Gij mij thans, nu ik U bemin, niet zult verlaten; uwe barmhartigheid jegens mij, toen ik U beleedigde, strekt mij hiertoe tot waarborg. Ik steun niet op eigen krachten; ik weet door de ondervinding, wat zij vermogen; doch ik reken geheel en al op uwe Goedheid en daarom hoop ik, dat ik nooit meer van U zal gescheiden worden. Mijn goddelijke Zaligmaker, ik ben vast besloten, U niet meer te verlaten. Zouden ook alle menschen U verlaten, ik zal U toch getrouw blijven, al kostte het mij het leven. Ja, al ware er geen hemel, noch hel, ik zou U toch immer beminnen, omdat Gij, mijne Liefde! altijd oneindig beminnenswaardig zijt. O! konde ik mijn leven weer beginnen, ik zou het alleen besteden, om U te beminnen! maar de verlorene jaren keeren niet terug. Ik bedank U, mij tot dezen dag te hebben verdragen, en mij niet in de

hel te hebben geworpen, gelijk ik het verdiende. Gij hebt mij gespaard, het is dus billijk, dat ik U het overige van mijn leven toewijde; ik wil dan, dat al mijne gedachten, al mijne verlangens en al mijne genegenheden op U gericht zijn.

Mijn beminde Jesus! ik wil niet wachten om mij aan U te hechten, totdat Gij mij op mijn sterfbed, in het Kruisbeeld, zult worden aangeboden. Neen! van nu af aan geef ik mij aan U. En als in mijn laatste uur iedereen mij zal verlaten hebben, verlaat Gij mij dan niet, Gij, die mijn Verlosser zijt. Ontvang mij in uw H. HART, en maak, dat ik sterve in uwe liefde, om U voor eeuwig te gaan beminnen.

V.

GEVOELENS VAN LIEFDE.

Dat alle engelen en schepselen eeuwig uwe oneindige liefde voor de menschen loven, o liefderijk HART van mijn Jesus! Mocht ik door het offer van mijn leven kunnen bewerken, dat alle menschen U beminden! Neem dit verlangen aan en geef mij de genade iets voor U te lijden, vooraleer ik sterve. O oneindig gocdertieren HART! Gij

hebt de beleedigingen, die ik U eens zou aandoen, voorzien, en ook reeds aan de vergiffenis gedacht; Gij hebt mijn val in de zonde voorzien, en het redmiddel bereid; Gij hebt mijne ondankbaarheden voorzien, en zorg gedragen voor de wroeging, de vrees, het licht, de uitnoodigingen tot boete, de geestelijke vertroosting en zoovele andere blijken uwer teederheid, welke Gij mij wilt geven. Het schijnt dus, dat Gij hebt willen zien, wie de overhand zou hebben, ik, met U te beleedigen, of Gij, met mij te overladen met genaden; ik, met uwe gramschap uit te dagen, of Gij, met mij tot uwe liefde uit te noodigen.

O menschengeworden Woord! O Man van smarten, geboren, om te lijden! O eerste en laatste der menschen! de eerste, omdat Gij God, de Opperheer van alles zijt; de laatste, omdat Gij hier als de verachtelijkste aller menschen hebt willen behandeld worden! O goddelijk Lam! O oneindige Liefde, eene oneindige liefde waardig! ik bemin U. Gij hebt U zelve aan mij in uw lijden en in het H. Altaar-sacrament gegeven, en wel zonder voorbehoud; ik ook schenk mij aan U, zonder eenig voorbehoud.

Spreekt, ongelukkige verwoepelingen, en zegt ons, wat u het meest kwelt; is het het vuur, dat u foltert, of de liefde, welke het HART van Jesus u heeft toegedragen? O! zeker, de hel van uwe hel is de gedachte, dat God van den hemel is nedergedaald, om u te redden, en dat gij, uwe oogen sluitend voor het licht, u hebt willen verdoemen, en een oneindig Goed hebt willen verliezen, uwen God, dien gij niet meer bezit en nooit meer zult kunnen terugvinden.

O! mijn Jesus! mijn Schat, mijn Leven, mijn Troost, mijne Liefde, mijn Al! ik bedank U, dat Gij mij zoo gewaardigt te verlichten. Ik smeeek U, verbreek de ketenen mijner ongeregelde genegenheden, die mij beletten, mij gansch met U te vereenigen en bind mij aan uw HART door de zoete banden uwer liefde; maar bind mij zoo vast, dat ik niet meer van U kan gescheiden worden.

Gij verlangt door mij bemind te worden, o Jesus! ik zie het; daarom hebt Gij mij niet ter helle verwezen; daarom achtervolgt Gij mij reeds jaren lang, mij zonder ophouden toeroepende: bemin Mij, bemin Mij uit geheel uw hart. Welnu, geef mij

uwe liefde met uwe heilige genade, en dan ben ik rijk genoeg; dan verlang ik niets meer.

VI.

GEVOELENS VAN ONDERWERPING AAN GODS
HEILIGEN WIL.

Zoet HART van Jesus! elken keer, als ik zal zeggen: God zij geloofd! — of wel: Gods Wil geschiede! — dan bedoel ik daarmede al de beschikkingen van uwe Voorzienigheid te mijnen opzichte, voor tijd en eeuwigheid, aan te nemen.

Ik wil geen anderen staat des levens, geene andere woning, geen ander voedsel, geene andere gezondheid, geene andere kleederen, dan die Gij mij zult geven.

Ik wil geen ander fortuin, geene andere bediening, geen andere talenten, dan die Gij mij hebt bestemd.

Indien Gij wilt, dat mijne zaken niet slagen, dat mijne plannen verijdeld worden, dat mijne processen verloren gaan, dat alles, wat ik bezit, mij worde ontnomen; dan wil ik het ook.

Indien Gij wilt, dat ik veracht worde, gehaat, verlaten, gelasterd en mishandeld, zelfs

door hen, die ik het meest bemín; dan wil ik het ook.

Indien Gij wilt, dat ik van alles beroofd worde, verbannen uit mijn vaderland, in eene gevangenis opgesloten, en dat ik in aanhoudende smarten en angsten leve; dan wil ik het ook.

Indien Gij wilt, dat ik ziek zij, met wonden bedekt, gebrekkelijk, op een smartbed uitgestrekt, door iedereen verlaten; dan wil ik het ook.

Dat alles geschiede gelijk het U behaagt en voor zoolang het U zal behagen. Mijn leven zelfs stel ik in uwe handen; ik neem den dood aan, dien Gij voor mij bestemt en al de smarten, die hem zullen vergezellen. Ik vereenig mijnen dood met den uwen, o mijn Zaligmaker! en ik offer hem U op, om U mijne liefde te betuigen. Ik wil sterven om U te behagen en uwen goddelijken Wil te volbrengen.

O Jesus, Maria, Josef, voorwerpen mijner liefde! dat ik voor U lijde; dat ik voor U sterve; dat ik U geheel toebehoore, zonder voorbehoud.

JANUARI.

VOORTREFFELIJKHEID VAN HET HEILIG UUR.

Het Heilig Uur is eene oefening van gods-
vrucht, zeer aangenaam aan het HART van
Jesus en uiterst voordeelig voor de ziel,
want het is eene oefening van dankbaarheid,
van gebed en van liefde.

Het Heilig Uur is ten eerste eene *oefening van dankbaarheid*; want men overweegt er de smarten van het HART van Jesus in den hof van Gethsemane, en daardoor toont men, dat men Hem gaarne gezelschap zou hebben willen houden in zijne verlatenheid en troosten in zijn doodstrijd, en dat men ten volle de liefde, die Hem aanzette, zooveel voor ons te lijden, erkent. Indien iemand veel voor een vriend had geleden, en nu hoorde, dat die vriend nooit aan die daad van zelfopoffering wilde denken, zou die ondankbaarheid hem geen leed veroorzaken? En integendeel, wat zou het hem geen genoegen verschaffen, indien hij hoorde, dat zijn vriend erkende, hem eeuwige dankbaarheid ver-

schuldigd te zijn, en dat hij zich nooit zijne weldaden herinnerde, of van dezelve sprak, zonder tot tranen toe bewogen te worden.

Besluiten wij hieruit, welk genoegens wij aan Jesus-Christus verschaffen, door te denken op zijn lijden; hij dus, die de oefening van het Heilig Uur verricht, kan te recht genoemd worden de trooster van het bedroefde HART van Jesus.

Het Heilig Uur is ook eene *oefening van gebed*. Het is een uur in het gebed voor zich zeiven en voor anderen doorgebracht. O! wat is het gebed noodzakelijk voor den mensch, om in de genade van God te volharden! Het is zeer zeker goed, dikwijls tot het HART van Jesus te zeggen: ik zal U nooit verlaten, maar die wil zal zwak zijn, indien hij niet gesterkt wordt door het gebed. Herinneren wij ons, wat den H. Petrus overkwam. Hij had van den Zaligmaker vernomen, dat al zijne leerlingen Hem in dienzelfden nacht zouden verlaten: *omnes vos scandalum patiemini in me in ista nocte* (Math. 26-31). Deze waarschuwing opende hem de oogen niet. In plaats van zijne zwakte te erkennen, en Jesus de genade te vragen, om Hem niet ontrouw te worden, ver-

klaarde hij, te veel op eigen krachten steunende, dat, al zouden ook allen Hem ontrouw worden, hij Hem nimmer zou verlaten: *etsi omnes scandalizati fuerint in te, ego numquam scandalizabor* (Math. 26-35). Jesus voorzeide hem op nieuw, dat hij zelf, vooraleer de haan tweemaal zou kraaien, Hem driemaal zou verloochend hebben: desniettegenstaande, altijd te veel op zich zelve vertrouwend, zeide hij stout weg, dat hij Hem getrouw zou blijven tot den dood: *etiamsi oportuerit me mori tecum, non te negabo* (Math. 26-35). Maar wat gebeurt? nauwelijks was hij het huis des hoogenpriesters binnengetreten, of, beschuldigd, een der leerlingen van Jesus te zijn, verloochende hij Hem driemaal onder eed, beweerende, dat hij Hem nooit gekend had: *et iterum negavit cum juramento: quia non novi hominem* (Math. 26-72). Hadde Petrus de genade van volharding gevraagd, hij zou Jesus niet verloochend hebben. Zijn goede Meester, die zich door hem had laten vergezellen in den hof van Olijven, had hem zelfs vermaand te bidden en te waken, om niet in de bekoring te bezwijken: *vigilate et orate ut non intretis in tentationem* (Math. 26-41).

Doch Petrus was, in plaats van te bidden, inges'uimerd; daarom verweet hem Jesus: *sic non potuistis und hord vigilare mecum?* Kunt gij dan niet één uur met mij waken? Gelukkig de ziel, die de oefening van het Heilig Uur verricht! Jesus zal haar niet, gelijk aan Petrus, verwijten, nog geen uur met Hem te kunnen waken. Zij waakt en bidt; en door het gebed krijgt zij de kracht, het menschelijk opzicht te verachten, de bekoringen te overwinnen, ootmoedig te leven en God getrouw te blijven.

Het Heilig Uur is eindelijk eene *oefening van liefde*. Daar gaat de ziel zich ontsteken van het brandend vuur, dat Jesus' HART verteert. Daar is die heilige wijnkelder, waarvan de Bruid van het Hooglied spreekt. Zoo dikwijls, zeide zij, als haar goddelijke Bruidgom haar dien heiligen wijnkelder zijns Lijdens en zijner liefde binnenleidde, zag zij zich door de goddelijke liefde vervoerd; en dan moest zij, kwijnend van liefde, leniging zoeken voor haar gewond hart: *introduxit me in cellam vinariam, ordinavit in me charitatem. Fulcite me floribus, stipate me malis, quia amore langueo* (Cant. 2-4). Hoe ware het, inderdaad, mogelijk, dat eene ziel,

het lijden van Jesus overwegende, niet gewond wierde, als door zoovele liefdepijlen, door al die smarten en angsten, welke het HART van Jesus zoo bitter kwelden; hoe ware het mogelijk, dat zij niet door een zoet geweld gedwongen wierde, Hem, die haar zoo bemind heeft, wederliefde te bewijzen? De Heiligen waren dan ook bijna aanhoudend bezig, met de smarten van onzen beminlijken Zaligmaker te overwegen. Een godvruchtig kluizenaar verzocht God, hem te leeren, wat hij zou kunnen doen, om Hem volmaakt te beminnen; en God openbaarde hem, dat er geene oefening nuttiger was, om tot de volmaakte liefde te geraken, dan de overweging van het lijden. Het was in die voortreffelijke school, dat Franciscus van Assisië een aardsche Serafijn werd. Hij weende zóó aanhoudend, als hij het lijden van Jesus-Christus overwoog, dat hij er bijna geheel het gezicht door had verloren.

Volgen wij dus, edelmoedige zielen, het voorbeeld van de Bruid des Hooglieds, die, gelijk zij zeide, eene zoete rust genoot aan de voeten van haar Beminde: *sub umbra illius quem desideraveram sedi* (Cant. 2-5). Stellen wij ons dikwijls Jesus in doodstrijd, in den

hof van Olijven, voor den geest; blijven wij een weinig bij den goddelijken Zaligmaker, en beschouwen wij met verteedering de troosteloosheid, waaraan Hij was prijs gegeven, en de onmetelijke liefde, die Hij ons, in dezen doodstrijd van zijn HART, heeft bewezen. Mochten ook wij zeggen, dat wij in de schaduwe van Hem, dien wij beminnen, hebben uitgerust: *sub umbra illius quem desiderave am sedi*. O! wat een zalige rust voor de Godminnende zielen, te midden van het gewoel der wereld, van de bekoringen der hel en van de vrees, die men ontwaart bij de gedachte aan Gods oordeelen, in de eenzaamheid en de stilte van het Heilig Uur, het tot den dood toe bedroefde HART van onzen zoeten Jesus te beschouwen! Het daar te beschouwen in den hof, waar men zijn bloed van zijne ledematen ziet afdruppelen en op de aarde vloeien, nog niet vergoten door de marteling der geeselsroeden, der doornen en der nagelen, maar door de hevigheid der droefheid en der liefde. O! wat wordt, bij de beschouwing van dit gefolterd HART, onze ziel onthecht van alle wereldsche eer, van aardschen rijkdom en van alle zingenot! Dan gaat er uit het HART van Jesus

een hemelsche straal, die in ons een heilig verlangen ontsteekt, om te lijden ter liefde van Hem, die alles heeft willen lijden ter onzer liefde.

TOEPASSING.

Ik zal de oefening van het Heilig Uur elken Donderdagavond verrichten in eene eenzame plaats of kerk. Ik zal dat kostbaar oogenblik doorbrengen met bidden, met mediteeren, met de statiën van den Kruisweg rond te gaan, of met iets te lezen over het bitter lijden van Jesus-Christus.

GEBED.

O! mijn beminnelijke Verlosser! ik zou van droefheid willen sterven, als ik er aan denk, uw HART, dat mij zoozeer heeft beminde, zoo bedroefd te hebben. Wil, o Heer! al het ongenoegen, dat ik U heb aangedaan, vergeten, en op mijne ziel een blik van liefde werpen, gelijk Gij dit deedt op Petrus, toen hij U had verloochend, en waardoor hij, geheel zijn leven, zijne zonde betreurde. O Zoon Gods! O oneindige Liefde! Gij, die voor die menschen zelve, welke U haten en mishandelen, lijdt! O oneindige Majesteit,

welke de engelen aanbidden, reeds te groote eer zoudt Gij aan de menschen hebben bewezen, indien Gij hen uwe voeten had laten kussen; hoe hebt Gij dan zoo bedroefd willen worden voor ondankbaren, die niet zullen ophouden U te verachten? Mijn Jesus, Gij, die voor mij veracht hebt willen worden, geef, dat ik veracht worde voor U; hoe zou ik de vernederingen kunnen weigeren, als ik zie, dat Gij, die mijn God zijt, zoo vernederd zijt geworden ter mijner liefde? O! mijn Jesus! dat allen U kennen en beminnen!

SCHIETGEBED.

O liefdevol HART van Jesus! al te ondankbaar zou ik zijn, als ik U niet beminde.

het lijden van Jesus overwegende, niet gewond wierde, als door zoovele liefdepijlen, door al die smarten en angsten, welke het HART van Jesus zoo bitter kwelden; hoe ware het mogelijk, dat zij niet door een zoet geweld gedwongen wierde, Hem, die haar zoo bemind heeft, wederliefde te bewijzen? De Heiligen waren dan ook bijna aanhoudend bezig, met de smarten van onzen beminnelijken Zaligmaker te overwegen. Een godvruchtig kluizenaar verzocht God, hem te leeren, wat hij zou kunnen doen, om Hem volmaakt te beminnen; en God openbaarde hem, dat er geene oefening nuttiger was, om tot de volmaakte liefde te geraken, dan de overweging van het lijden. Het was in die voortreffelijke school, dat Franciscus van Assisië een aardsche Serafijn werd. Hij weende zóó aanhoudend, als hij het lijden van Jesus-Christus overwoog, dat hij er bijna geheel het gezicht door had verloren.

Volgen wij dus, edelmoedige zielen, het voorbeeld van de Bruid des Hooglieds, die, gelijk zij zeide, eene zoete rust genoot aan de voeten van haar Beminde: *sub umbra illius quem desideraveram sedi* (Cant. 2-5). Stellen wij ons dikwijls Jesus in doodstrijd, in den

hof van Olijven, voor den geest; blijven wij een weinig bij den goddelijken Zaligmaker, en beschouwen wij met verteederling de troosteloosheid, waaraan Hij was prijs gegeven, en de onmetelijke liefde, die Hij ons, in dezen doodstrijd van zijn HART, heeft bewezen. Mochten ook wij zeggen, dat wij in de schaduwe van Hem, dien wij beminnen, hebben uitgerust: *sub umbra illius quem desiderave am sedi*. O! wat een zalige rust voor de Godminnende zielen, te midden van het gewoel der wereld, van de bekoringen der hel en van de vrees, die men ontwaart bij de gedachte aan Gods oordeelen, in de eenzaamheid en de stilte van het Heilig Uur, het tot den dood toe bedroefde HART van onzen zoeten Jesus te beschouwen! Het daar te beschouwen in den hof, waar men zijn bloed van zijne ledematen ziet afdruppelen en op de aarde vloeien, nog niet vergoten door de marteling der geeseiroeden, der doornen en der nagelen, maar door de hevigheid der droefheid en der liefde. O! wat wordt, bij de beschouwing van dit gefolterd HART, onze ziel onthecht van alle wereldsche eer, van aardschen rijkdom en van alle zingenot! Dan gaat er uit het HART van Jesus

een hemelsche straal, die in ons een heilig verlangen ontsteekt, om te lijden ter liefde van Hem, die alles heeft willen lijden ter onzer liefde.

TOEPASSING.

Ik zal de oefening van het Heilig Uur elken Donderdagavond verrichten in eene eenzame plaats of kerk. Ik zal dat kostbaar oogenblik doorbrengen met bidden, met mediteeren, met de statïen van den Kruisweg rond te gaan, of met iets te lezen over het bitter lijden van Jesus-Christus.

GEBED.

O ! mijn beminnelijke Verlosser ! ik zou van droefheid willen sterven, als ik er aan denk, uw HART, dat mij zoozeer heeft bemind, zoo bedroefd te hebben. Wil, o Heer ! al het ongenoegen, dat ik U heb aangedaan, vergeten, en op mijne ziel een blik van liefde werpen, gelijk Gij dit deedt op Petrus, toen hij U had verloochend, en waardoor hij, geheel zijn leven, zijne zonde betreurde. O Zoon Gods ! O oneindige Liefde ! Gij, die voor die menschen zelven, welke U haten en mishandelen, lijdt ! O oneindige Majesteit,

welke de engelen aanbidden, reeds te groote eer zoudt Gij aan de menschen hebben bewezen, indien Gij hen uwe voeten had laten kussen; hoe hebt Gij dan zoo bedroefd willen worden voor ondankbaren, die niet zullen ophouden U te verachten? Mijn Jesus, Gij, die voor mij veracht hebt willen worden, geef, dat ik veracht worde voor U; hoe zou ik de vernederingen kunnen weigeren, als ik zie, dat Gij, die mijn God zijt, zoo vernederd zijt geworden ter mijner liefde? O! mijn Jesus! dat allen U kennen en beminnen!

SCHIETGEBED.

O liefdevol HART van Jesus! al te ondankbaar zou ik zijn, als ik U niet beminde.

FEBRUARI.

BEDROEFD HART VAN JESUS, VRIJWILLIG SLACHTOFFER.

De droefheid, waarin het HART van Jesus in den hof van Gethsemane gedompeld was, zal weinig indruk op ons maken, indien wij dezelve niet beschouwen met een levendig geloof. Het is dus noodzakelijk, in het begin van elke overweging, ons geloof te verlevendigen, met ons af te vragen: Wie is hij, die lijdt? Was hij verplicht te lijden?

Wie is hij, die lijdt? De Apostel, sprekende van de goddelijke gelukzaligheid, noemt God alléén gelukkig en machtig: *beatus et solus potens* (I Tim. 6-15). En te recht, want het geluk, dat wij, zijne schepselen, kunnen genieten, is slechts eene zeer geringe deelneming aan het oneindig geluk van God; in dat geluk vinden de uitverkorenen in den hemel hunne eigene zaligheid, welke in de mededeeling van de vreugde des Heeren bestaat: *intra in gaudium Domini tui* (Math. 25-21). Dit is het paradijs,

dat God aan de getrouwe ziel schenkt, als zij in het bezit van het eeuwig rijk wordt gesteld.

Toen God den mensch schiep en hem de aarde tot woonplaats schonk, heeft Hij eerst niet geweld, dat hij zou lijden: *posuit eum in paradiso voluptatis* (Gen. 2-15). Hij plaatste hem in een lusthof, om van daar in den hemel te worden opgenomen, waar hij eeuwig de glorie der gelukzaligen zou genieten. Doch de mensch maakte zich door de zonde, het aardsch paradijs onwaardig; hij veroordeelde zich zelve vrijwillig ter dood en tot een eeuwig lijden, en sloot zich alzoo de deuren van den hemel. Toen wilde de Zoon van God den mensch uit dit groot ongeluk redden, en wat deed Hij? Oneindig gelukkig zijnde van alle eeuwigheid, wilde Hij, in zekeren zin, ongelukkig worden, geweld en vervolgd zijn.

Was de Zoon van God verplicht voor ons te lijden en onze zonden uit te boeten? Geenszins; Hij heeft vrijwillig geleden, gelijk de Koninklijke profeet het ons zegt: *oblatus est quia ipse voluit* (Is. 53-7). Hij heeft onze zonden op zich geladen en ze uitgeboet, om ons van de eeuwige verdoemenis te verlos-

sen; vrijwillig en uit loutere goedheid, is Hij borg geworden voor onze schulden en heeft zich zoo geheel voor ons geslachtofferd, dat Hij den smartvolsten dood heeft ondergaan: *Ego pono animam meam... nemo tollit eam a me, sed ego pono eam a meipso* (Joan. 10-17).

Verbeelden wij ons, volgens onze manier van denken, dat het Woord Gods tot zijn Vader zegt: *ecce Ego, mitte me* (Is. 6-8): Mijn Vader! Uwe oneindige Majesteit, door den mensch beledigd, kan geene volkomene voldoening van een engel, die een schepsel is, ontvangen; en waart Gij ook tevreden van de voldoening van een engel, denk er aan, dat wij tot nu toe, in weerwil der weldaden, die wij den mensch hebben bewezen, zijne liefde niet hebben kunnen winnen, dewijl hij nog niet weet, hoezeer wij hem lief hebben; thans hebben wij de schoonste gelegenheid, om ontwijfelbaar door hem bemind te worden: Ik zelf, uw eenige Zoon, zal den verloren mensch redden; ik zal op de aarde nederdalen, een menschelijk lichaam aannemen, en door mijn lijden volkomen aan uwe Gerechtigheid voldoen. — Maar denk er aan, mijn Zoon, antwoordt de hemelsche Va-

der, dat Gij, U belastende met de voldoening voor den mensch, een leven van smarten, zult moeten leiden. — Om het even, zend mij: *ecce ego, mitte me.* — Denk er aan, dat Gij in eene grot, te midden der dieren, zult geboren worden; nog een kind, naar Egypte zult moeten vluchten, om aan de handen te ontkomen van diezelfde menschen, die Gij wilt redden, en die, reeds bij uwe geboorte, er op uit zullen zijn, U het leven te benemen. — Om het even, zend mij: *ecce ego, mitte me.* — Denk er aan, dat Gij, teruggekeerd in Palestina, er een behoeftig en nederig leven zult moeten leiden, als een eenvoudig werkman. — Om het even, zend mij: *ecce ego, mitte me.* — Denk er eindelijk aan, dat Gij slechts weinige leerlingen zult hebben, als Gij uwe leer zult gaan verkondigen, en U aan de wereld zult openbaren; dat de meeste menschen U zullen verachten, en ten laatste U op het Kruis zullen doen sterven. — Om het even, zend mij: *ecce ego, mitte me.*

Het Woord is dan vleesch geworden: *Verbum caro factum est*; en de eeuwige Liefde kwam een HART bezielen, gelijk aan het onze, dat geschapen was, om ons te beminnen en veel voor ons te lijden. Reeds drie en dertig

jaren was Hij op aarde, toen Hij eens, tegen den avond, naar den hof van Olijven ging; en daar zag men de Vreugde des hemels, de Blijdschap der engelen, de Gelukzaligheid zelve, prijs gegeven aan de bitterste droefheid: *cæpit contristari et mæstus esse* (Math. 26-57).

Beschouwen wij, met geloof, de eeuwige en oneindige Gelukzaligheid van den Zoon van God, en tevens de onmetelijke liefde, die Hem heeft genoopt, vrijwillig den bloedigen doodstrijd in den hof van Olijven uit te staan, en wij zullen gedwongen zijn, verwonderd uit te roepen: O vernietiging van een God! O liefde van een God!

Merken wij hier op, dat Jesus-Christus zich niet tevreden heeft gesteld, met te zeggen: ik wilde wel de wereld verlossen; maar Hij heeft ze werkelijk verlost en ten koste der grootste opofferingen. Zoo moet ook ons gedrag zijn ten opzichte onzer zaligheid en volmaaktheid. Het is niet genoeg te zeggen: ik wilde wel zalig en heilig worden. Deze zijn krachtelooze verlangens, die tot niets dienen; want, terwijl men zegt: ik wilde wel, vervult men de plichten van zijn staat niet, verwaarloost men het gebed en

de communie, hecht men zich aan de wereld en hare ijdelheden, lijdt men zonder geduld, bedrijft men elken dag moedwillig zonden, versterft men weinig zijne driften en men is er geenszins op uit, zich te beteren. Zeggen wij niet: ik wilde wel; maar ik wil, ik doe wat God van mij wil en vraagt. Ik doe het van daag, ik zal het morgen en altijd doen. Zoo handelen is voortsnelen naar de volmaaktheid en den hemel.

TOEPASSING.

Ik zal mij ernstig onderzoeken, of ik alles doe, wat God voor mijn geestelijken vooruitgang van mij vraagt. Heb ik tot nu toe mijne plichten van staat niet verwaarloosd? Ben ik getrouw geweest aan mijne godvruchtige oefeningen, zooals de H. Mis, het gewetensonderzoek, de geestelijke lezing, de meditatie, de communie, het bezoek bij het allerheiligste Sacrament, het bidden van den rozenkrans en van den Kruisweg, enz.? Hoe zal ik voortaan mijn leven regelen?

GEBED.

O mijn Jesus! wat heeft het U gekost, om mij uit den afgrond, waarin de zonde mij

had geworpen, te redden! Om mij van de slavernij des duivels te verlossen, hebt Gij gelijk de grootste der zondaren willen behandeld worden; en ik heb uw allerbeminnelijkst HART, dat mij zoozeer heeft bemind, zoo dikwijls kunnen bedroeven!

Maar, omdat Gij, mijn God, die onschuldig zijt, ter mijner liefde een zoo smartvol leven en zoo pijnlijken dood hebt aangenomen, daarom neem ik, ter uwer liefde, o mijn Jesus, al de kruisen aan, waarmede Gij mij zult beladen; ik neem ze aan en omhels ze, omdat zij komen uit die handen, welke eertijds zijn doorboord geworden, om mij van de hel, die ik zoo dikwerf heb verdiend, te redden; de liefde, die Gij mij hebt bewezen, o mijn Verlosser, door U zelven zoo op te offeren, om voor mij te lijden, dwingt mij alle lijden en verachting voor U te verduren. Heere Jesus! geef mij door uwe verdiensten uwe liefde; uwe liefde zal alle smarten en versmadingen zoet en beminlijk voor mij maken. Ik bemin U boven alles, ik bemin U uit geheel mijn hart, ik bemin U meer dan mij zelven. Geef, dat ik U voor het overige van mijn leven eenig liefdeblijk schenke; want ik zou op den dag des oordeels niet

voor U durven verschijnen, zoo arm als ik nu ben, daar ik nog niets ter uwer liefde gedaan heb. Maar wat kan ik doen zonder uwe genade? Ik kan U slechts bidden, mij te helpen, en dit gebed zelf is een uitwerksel uwer genade. Mijn Jesus! help mij door de verdiensten van uw lijden en van het bloed, dat Gij voor mij hebt vergoten.

Allerheiligste Maagd Maria! beveel mij aan uw goddelijken Zoon; ik bid er U om, door de liefde, welke Gij voor Hem hebt; denk er aan, dat ik een dier schapen ben, voor welke uw Zoon zijn leven heeft gegeven.

SCHIETGEBED.

O HART van Jesus! hij, die U niet bemint, toont, dat hij U niet kent.

MAART.

BEDROEFD HART VAN JESUS , ALGEMEEN SLACHTOFFER.

Gelijk al de wateren zich in de zee werpen, zoo vereenigden zich al de smarten in het HART van Jesus; en Hij wilde ze verduren ter onzer liefde, eene liefde, die buitensporig, ja dwaas scheen; want is het geene dwaasheid van liefde, vraagt de Kardinaal Hugo, dat eer. God zich heeft willen beladen met al de zonden der wereld, om er de verdiende straf voor te ondergaan? *Stultitia videtur quod mortuus fuerit Deus propter salutem hominum* (In I Cor. 1).

Jesus-Christus wist, dat al de offeranden van bokken en stieren, welke tot dan toe aan God waren opgedragen, niet voor de zonden der menschen hadden kunnen veldoen, maar dat er een goddelijk Persoon noodig was, om den prijs hunner verlossing te betalen. Wat deed Jesus nu? Hij offerde zich zelven aan zijn Vader om zijne gramschap te stillen en voor ons te voldoen. Om dit te volvoeren

openden zich voor Hem twee wegen, de eene van vermaak en glorie, de andere van lijden en vernedering; en welken koos Hij?

Daar Hij niet alleen ons wilde verlossen van den dood, maar nog de liefde onzer harten winnen, verzaakte Hij aan het vermaak en de glorie en koos het lijden en de vernedering: *proposito sibi gaudio, sustinuit crucem* (Heb. 12-2). Zoo nam deze beminnelijke Zaligmaker vrijwillig al onze schulden op zich, gelijk het de profeet Isaïas zoo duidelijk verklaart: *vere languores nostros ipse tulit et dolores nostros ipse portavit* (Is. 53-4).

Ziedaar dan het HART van Jesus, dat de onschuld, de zuiverheid, de heiligheid zelve is, beladen met al de godslasteringen, met al de schandelijkheden, met al de heiligschennissen, met al de diefstallen, met al de onzuiverheden en alle misdaden der menschen; ziet het daar ter onzer liefde, om onze zonden, voor welke Hij wil voldoen, het voorwerp van Gods vloek geworden; ziet het daar, beladen met zooveel vervloeking, als er ooit doodzonden zijn bedreven op aarde of nog zullen bedreven worden. In dien staat, als een schuldige en een borg

voor al onze zonden biedt Hij zich zijn Vader aan, en de Vader veroordeelt Hem als zoodanig tot den schandelijken dood des Kruises. De Zaligmaker wierp zich alsdan met het aanschijn ter aarde neder: *procidit in faciem suam* (Math. 26-59), als schaamde Hij zich om zooveel zonden de oogen ten hemel te verheffen. Het was alstoen, dat Hij in die bittere droefheid werd gedompeld, die Hem deed uitroepen: *tristis est anima mea usque ad mortem*. — O hemelsche Vader! hoe kunt Gij uw Zoon met zooveel smart beladen? *Propter scelus populi mei percussi eum* (Is. 53-8): Ik weet wel, zegt de hemelsche Vader, dat mijn Zoon onschuldig is; maar, omdat Hij op zich heeft genomen, aan mijne Gerechtigheid voldoening te schenken voor al de zonden der menschen, moet Ik Hem ter prooi laten aan al die smarten, welke de zonden verdienen.

O onvergelykelijke liefde van het HART van Jesus! Onze God zelf, zegt de Apostel, is onze Borg geworden: *melioris Testamenti Sponsor factus est Jesus* (Hebr. 7-32); en na voor ons voldaan te hebben, belooft Hij ons het eeuwig leven. Daarom vermaant ons de Wijze Man, nooit de weldaad, welke wij aan

onzen hemelschen Borg verschuldigd zijn, te vergeten: *gratiam Fidejussoris ne obliviscaris; dedit enim pro te animam suam* (Eccli 29-20).

O oneindige liefde van het HART van Jesus! De geneesheeren doen hun best om een beminde zieke te genezen; maar waar is de geneesheer, die, om een zieke te genezen, zelf de ziekte op zich neemt? Jesus-Christus is de eenige geneesheer, die, om onze ziekten te genezen, er zich mede heeft beladen. Hij heeft geen ander willen zenden, om ons deze barmhartigheid te bewijzen; Hij zelf is gekomen, om geheel onze liefde te winnen.

O waarlijk goddelijke liefde van het HART van Jesus! Hij heeft zich niet tevreden gesteld aan de goddelijke Gerechtigheid eene genoegzame voldoening te geven; Hij wilde dat zij zelfs overvloedig zou zijn; ik zeg *overvloedig*, want een eenvoudig gebed van den Godmensch ware voldoende geweest, om ons te verlossen; maar dit was niet genoeg voor een HART, dat ons op goddelijke wijze beminde: *quod sufficiebat redemptioni, non sufficiebat amori*.

O waarlijk onuitsprekelijke en ongehoorde liefde van het HART van Jesus! waardoor wij

verplicht worden een onbeperkt vertrouwen in Hem te stellen, want niets kan ons zoozeer ontrusten als Jesus-Christus ons vertrouwen kan inboezemen.

Dat dan mijne zonden mij voor den geest zweven, dat de vrees voor de toekomst mij bevange, dat de duivelen mij hinderlagen leggen, als ik Jesus-Christus, die mij tot den dood toe heeft bemind, om erbarming smeeke, dan kan ik het vertrouwen niet verliezen; want een God zelf heeft zich voor mij overgeleverd. — O HART van Jesus! Gij zijt de veilige haven voor allen, die in den storm tot U hunne toevlucht nemen. O waakzame Herder! hij, die een goeden wil heeft, zich te beteren, en niet op U vertrouwt, bedriegt zich. Gij hebt gezegd: Ik ben het, vrees niet; Ik bezoek met kwellingen, maar breng ook weer troost aan. Soms geef Ik mijne dienaren aan smarten over, die op eene hel gelijken, maar daarna bevrijd Ik ze er van en beur ze op. Ik ben uw Voorspreker, en uw belang is het mijne geworden. Ik ben uw Borg en Ik ben gekomen, om uwe schulden te betalen. Ik ben uw Heer en Ik heb u door mijn bloed vrijgekocht, niet om u te verlaten, maar om u, die mij zooveel gekost hebt, te

verrijken. Hoe zou Ik mij verwijderen van hem, die Mij zoekt, Ik die hen, die Mij wilden beledigen, te gemoet ben gegaan? Ik heb mijn aangezicht niet afgewend van hem, die Mij sloeg; zou Ik het dan afwenden van hem die Mij wil aanbidden? Hoe toch kunnen mijne kinderen er aan twifelen of Ik hen bemin, terwijl zij Mij in de handen mijner vijanden zien ter hunner liefde? Heeft men ooit gezien, dat Ik iemand, die Mij beminde, verachtte, of iemand verliet, die mijne hulp inriep? Ik zoek zelfs hen op, die Mij niet zoeken.

TOEPASSING.

Mijn vertrouwen op het HART van Jesus zal grenzeloos zijn, omdat zijne liefde voor mij zonder perk is. Komen dan ook vervolgingen, ziekten, dorheden, gewetensangsten, bekoringen, vrees voor de zaligheid, ik zal altijd zeggen met den psalmist: *in manus tuas commendo spiritum meum, redemisti me Domine* (Ps. 50-6). O Heere, in uwe handen beveel ik mijnen geest; ik stel geheel mijn vertrouwen in U, omdat Gij mij hebt verlost.

GEBED.

O mijn Jesus! God heeft U met al de zonden der menschen beladen: *posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum* (Is. 53-6), en ik heb door de mijne het Kruis, dat Gij droegt naar Calvarië, nog zwaarder gemaakt. O mijn zoete Zaligmaker! Gij zaagt toen reeds de beleedigen, die ik U zou aandoen; desnietteenstaande hebt Gij niet nagelaten, mij te beminnen en mij groote genaden voor te bereiden, waarmede Gij mij in het vervolg hebt overladen. Indien ik U dan zoo dierbaar ben geweest, ik, de ellendigste en ondankbaarste der zondaars, die U zoo beleedigd heb, dan is het ook billijk, dat Gij, mijn God, oneindige schoonheid en goedheid, die mij zoozeer bemind hebt, mij dierbaar zijt. Hadde ik U nooit bedroefd! Nu, o Jesus, ken ik het kwaad, dat ik heb gedaan. O vervloekte zonden! gij hebt het zoo teeder HART van mijn Verlosser met droefheid vervuld! Ik smEEK U, mijn Jesus! schenk mij vergiffenis! het is mij leed, U te hebben beleedigd; voortaan zult Gij het eenig voorwerp mijner liefde zijn. O oneindige Beminnelijkheid! Ik bemin U uit geheel mijn hart, en ik wil

niets anders meer beminnen dan U. Heere,
ik zeg U met den H. Ignatius: *amorem tui
solum cum gratia tua mihi dones, et dives
sum satis*: geef mij alleen uwe liefde met
uwe genade, en ik ben rijk genoeg.

SCHIETGEBED.

Lam zonder vlek ! dat zooveel lijden, voor
mij verduurd, niet verloren zij !

APRIL.

BEDROEFD HART VAN JESUS, VOORTDUREND SLACHTOFFER.

Het is goed, dat de godvruchtige ziel, welke de oefening van het Heilig Uur houdt, zich de voortdurende smart van het HART van Jesus voorstelle. Het ware eene dwaling te denken, dat zijn doodstrijd maar drie uren heeft geduurd; neen, het leven van onzen teederen Verlosser is eene aanhoudende smart geweest, zonder leniging; het is eene zee van bitterheid geweest, zonder verzoe-ting: *magna est enim velut mare contritio tua* (Thren. 2-13). Dit openbaarde de Zalig-maker eens aan de H. Margareta van Cortona; Hij zeide haar, dat Hij, gedurende zijn gansch leven, nooit den minsten gevoeligen troost had genoten. De droefheid, welke Jesus in den hof ondervond, kwelde Hem toen niet alleen; reeds van af het eerste oogenblik zijner menschwording onderstond Hij de-zelve: *dolor meus in conspectu meo semper* (Ps. 37-18); en van toen af offerde Hij ze op

aan zijn Vader, ter voldoening onzer zonden. Hij heeft geopenbaard aan een zijner diena-
ren, dat Hij, van het begin zijns levens af tot
aan zijn dood, zonder ophouden leed om
onze zonden, en wel zoodanig dat, hadde Hij
zooveel levens gehad als er menschen bestaan,
Hij zoo dikwijls ook van smart zou gestorven
zijn, indien God Hem het leven niet hadde
bewaard, om nog meer te lijden. O wat was
het eene marteling voor Jesus' HART, de zon-
den aller menschen aanhoudend voor oogen
te hebben ! Hij zag gestadig elke zonde van
ieder onzer, zegt de heilige Bernardinus van
Siena, en elke zonde bedroefde Hem uiter-
mate : *ad quamlibet culpam singularem ha-
bit aspectum.*

Men is bezorgd voor de zieken het mes en
het vuur te verbergen, dat men ter hunner
genezing moet aanwenden; Jesus echter heeft
niet gewild, dat de werktuigen van zijn lij-
den, waardoor Hij zooveel smart moest uit-
staan, om ons het eeuwig leven te schenken,
voor Hem verborgen zouden zijn; Hij wilde
aanhoudend de geeselhoeden, de doornen,
de nagelen, het Kruis voor oogen hebben,
vreeselijke werktuigen, welke Hem tot den
laatsten bloeddruppel zouden afpersen en

Hem van louter smart zouden doen sterven. Zuster Magdalena Orsini was reeds lang door eene groote kwelling beproefd; op zekeren dag verscheen haar Jesus op het Kruis, om haar door de gedachte aan zijn lijden te sterken, en Hij wekte haar op, om geduldig te lijden. Magdalena antwoordde Hem: Maar, Heere! Gij hebt maar drie uren op uw Kruis gehangen, en ik verduur deze smart reeds jaren lang. Nu berispte haar Jesus en zeide: « O onwetende! wat zegt gij? Van het eerste oogenblik, dat ik in den schoot mijner Moeder vertoefde, leed Ik alles in mijn HART, wat Ik later op het Kruis uitstond.” Men kan hieruit besluiten, dat onze Zaligmaker, in zekeren zin, gedurende geheel zijn leven, op het Kruis is geweest. Zelfs als Hij sliep, zegt Bellarminus, folterde het Kruis zijn HART: *quando dormiebat, Cor vigilabat, nec ab intuitu crucis vacuum erat.* Geheel het leven dus van onzen goddelijken Verlosser was een leven van smart en tranen: *defecit in dolore vita mea, et anni mei in gemitibus* (Ps. 80-11). Zijn aanbiddelijk HART was nooit zonder lijden; Jesus had immer deze droevige voorstelling, die meer zijne ziel kwelde, dan de wreedste folteringen de mar-

telaren pijnigden , voor oogen , hetzij Hij waakte of sliep, werkte of rust nam, bad of zich met anderen onderhield. De martelaren leden; doch, door de genade gesterkt, verduurden zij hunne smarten met de vreugde en vertroosting, welke de vruchten zijn van den ijver in den dienst van God ; Jesus-Christus integendeel leed maar altijd met een HART, vervuld met verdriet en droefheid. De H. Joannes Chrysostomus besluit hieruit, dat wij slechts moeten treuren over de zonde, en gelijk Jesus-Christus gedurende geheel zijn leven om onze zonden bedroefd was, ook wij, die de zonden hebben bedreven, aanhoudend moeten treuren bij de herinnering, dat wij een God, die ons zoozeer bemind heeft, hebben beleedigd. Volgen wij de H. Margareta van Cortona, die voortreffelijke boetelinge, na; zij betreurde aanhoudend hare zonden en toen haar biechtvader haar eens zeide: «Margareta, wees bedaard, ween niet meer, God heeft u vergiffenis geschonken,” antwoordde zij: «O! mijn vader! hoe zou ik kunnen ophouden mijne zonden te beweenen, als ik er aan denk, dat zij het HART van mijn Zaligmaker, gedurende geheel zijn leven, hebben bedroefd?”

Zijn wij niet tevreden met onze zonden te verfoeien. Het onschuldig HART van Jesus heeft gedurende geheel zijn leven de straf, die onze zonden verdienden, willen ondergaan; nemen wij dan ook met geduld de kwellingen aan, die ons overkomen, zonder te klagen, als zij van langen duur mochten wezen. Als dus God ons bezoekt door eene ziekte, door een verlies, door eene vervolging of smart, vernederen wij ons dan en zeggen wij met den goeden moordenaar: *digna factis recipimus* (Luc. 23-41); wij ontvangen loon naar werken. Vernederen en troosten wij ons; want als God ons in dit leven straft, is het een bewijs, dat Hij ons voor de eeuwige straffen wil behoeden. Zoo sprak Job: *Et hæc sit mihi consolatio, ut, affligens me dolore, non parcat* (Job 6-10): Mochte ik dezen troost genieten, dat God mij hier met smart belade en mij niet spare, om mij barmhartig te zijn in het ander leven! Maar hoe toch kan hij, die de hel verdiend heeft, zich beklagen, als God hem in dit leven met eenige kweeling bezoekt? Als men in de hel slechts geringe smarten had te verduren, zouden wij evenwel liever alle tijdelijke straffen moeten verkiezen, want deze hebben

een einde, en de hellepijnen zijn eeuwig; maar wat zullen wij nu niet doen, wetende, dat de hel de plaats is van alle folteringen, en dat er alle smarten hevig en altijddurend zijn!

Veronderstellen wij, dat wij de onschuld van het doopsel hebben bewaard; is het dan niet waar, al hebben wij de hel niet verdiend, dat wij ten minste een langdurig vagevuur verdiend hebben? Welnu, wat lijdt men niet in het vagevuur? De H. Thomas beweert, dat de zielen er door hetzelfde vuur gefolterd worden, hetwelk de verdoemden in de hel pijnigt. Achten wij ons dus gelukkig, in dit leven gestraft te worden en niet in het ander; te meer, daar wij in dit leven, als wij de kwellingen met geduld aannemen, met verdiensten lijden, terwijl wij in het ander meer zullen lijden en zonder verdiensten.

TOEPASSING.

Bij de beschouwing van den bedroefden Jesus in den hof, zal ik denken aan de lijdende zielen van het vagevuur; ik zal voor haar bidden en het voornemen maken, de zonden te vermijden, die de oorzaak zijn van haar lijden, gelijk zij de oorzaak waren van de smarten van Jesus.

GEBED.

Het zijn dan mijne zonden, o beminde Jesus! die de oorzaak waren van uwe doodelijke droefheid; hadde ik minder gezondigd, dan hadt Gij minder geleden; naarmate ik vermaak vond in U te beleedigen, heb ik ook uwe smart vermeerderd. Helaas! waarom sterf ik niet van droefheid bij de gedachte, dat ik uwe liefde heb beantwoord, door uw lijden en uwe droefheid te vermeerderen! Ik heb dan dat HART, dat mij zoo heeft bemind, bedroefd! Jegens de schepse-len was ik dankbaar; jegens U alleen ben ik ondankbaar geweest! O mijn Jesus! vergeef het mij; het is mij van harte leed.

SCHIETGEBED.

O HART vol liefde! wat heb ik tot nu toe voor U gedaan? wat heb ik tot nu toe voor U geleden?

MEI.

BEDROEFD HART VAN JESUS, ONPEILBARE AFGROND VAN SMART.

Wat is het inwendig lijden, door Jesus-Christus in den hof van Gethsemane uitgestaan, een onpeilbare afgrond! Wie zal ooit de onmetelijke droefheid van dit goddelijk HART, welke duizendmaal smartelijker was dan al de uitwendige folteringen van het lijden, kunnen verklaren of zelfs maar kunnen beseffen? Die droefheid was zoo hevig, dat zij Jesus ter plaatse had kunnen dooden, gelijk Hij zelf het verklaart: *tristis est anima mea usque ad mortem* (Math. 26-58). Maar waarom stierf Hij dan niet, indien die droefheid er voldoende voor was? Omdat Jesus zelf, antwoordt de H. Thomas, zijn dood tegenhield, dewijl Hij zijn leven wilde bewaren, om het weldra op het Kruis te slachtofferen. Het is waar, dat een engel uit den hemel kwam, om Jesus in die hevige droefheid te sterken, gelijk de H. Lucas het verhaalt: *apparuit autem illi angelus de cælo confor-*

tans Eum (Luc. 22-45). Maar de eerbiedwaardige Beda merkt op, dat deze bijstand, verre van zijne smart te verlichten, haar nog deed toenemen: *confortatio dolorem non minuit, sed auxit*; want de engel deed zijne krachten herleven, opdat Hij met meer standvastigheid voor de zaligheid der menschen zou lijden; hij deed zulks, door Hem de overvloedige vruchten van zijn lijden te toonen, zonder echter dat lijden te lenigen: *confortatus est ex fructûs magnitudine, non subtractâ doloris magnitudine*. Onmiddelijk dan ook, na de verschijning des engels, geraakte Jesus in doodstrijd en zweette overvloediglijk bloed, zoodanig, dat de grond er door bevochtigd werd: *et factus in agonîâ, prolixius orabat; et facius est sudor ejus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram*. Volgens den H. Bonaventura steeg de droefheid van Jesus' HART tot den hoogsten graad: *dolor fuit in summo*; door de beschouwing der folteringen, die een einde aan zijn leven zouden maken, werd Hij zóó verschrikt, dat Hij zijn Vader bad, er Hem van te bevrijden: *Pater mi, si possibile est, transeat a Me calix iste* (Math. 26-39). Jesus deed nogtans niet dit gebed, om de smart die Hem wachtte,

te ontwijken, want Hij had zich vrijwillig opgeofferd: *oblatus est, quia ipse voluit* (Is. 53-7); maar om ons te toonen, welken angst Hij doorstond door eenen zoo smartvollen dood; aanstonds echter voegde Hij er bij, om zich te onderwerpen aan den Wil zijns Vaders en onze zaligheid, waarnaar zijn HART zoo vurig verlangde, te bekomen: *verumtamen, non sicut Ego volo, sed sicut tu*: Uw Wil nogtans geschiede en niet de mijne! — en Hij ging door met bidden en zich aan zijns Vaders Wil te onderwerpen gedurende drie uren: *et oravit tertio, eundem sermonem dicens*.

Gemakkelijk kan men hier begrijpen, welke afgrond van weedom de hel moet zijn, dewijl een God in zulke zee van smarten heeft willen gedompeld worden, om er ons voor te behoeden. Rampzalig zij, die voor altijd zullen gescheiden zijn van Hem, die zooveel voor hunne zaligheid heeft geleden! Niet zoozeer zullen de duisternissen, de verpesting, het gehuil, het vuur hunne hel uitmaken, maar boven alles het verlies van God. Alle smarten vereenigd, zegt de H. Bruno, zijn niet te vergelijken met deze: *addantur tormenta tormentis, ac Deo non priventur*.

De H. Joannes Chrysostomus beweert, dat duizend hellen niets zijn bij deze smart: *si mille dixeris gehennas, nihil par dices illius dolori* (Ad. pop. Ant. h. 8). Om u een denkbeeld van deze smart te maken diene deze vergelijking: iemand die een edelgesteente van de waarde van honderd gulden heeft verloren, gevoelt daar leed over; maar in geval die steen twee honderd gulden waard is, zal zijn leed grooter wezen; ware hij er vier honderd waard, zijne droefheid zou nog grooter zijn; zoo neemt de droefheid toe over het verlies eener zaak, naarmate deze meer waard is. Welk goed nu heeft de verdoemde verloren? Een *oneindig* goed, dat God is; de smart, die hij er dus over gevoelt, is, volgens den H. Thomas, in zekeren zin, *oneindig*: *pæna damnati est infinita, quia est amissio boni infiniti* (1. 2. q. 87, a. 4).

Zij alleen, die God beminnen, kunnen hier op aarde dit ongeluk begrijpen. De zondaars tellen dit verlies niet; zij leven maanden en jaren lang van God verwijderd, en zij bekommeren er zich niet over; waarom niet? Omdat zij in de duisternissen leven. Maar, bij den dood, zullen zij zien, welk oneindig Goed zij, door hunne schuld, hebben verloren.

Helaas! Helaas! dan zal het *te laat* zijn!...
te laat voor *altijd*!...

TOEPASSING.

Wat is deze beschouwing geschikt, mij het Heilig Uur te doen hoogschatten, omdat ik door deze godvruchtige en heilzame oefening vele zielen van de hel kan redden. Indien het mij kost, ze te verrichten, zal ik tot mij zelve zeggen: dit uur van strijd is zeer zacht, vergeleken met den doodstrijd van Christus in den hof van Olijven en met den eeuwigen doodstrijd der verworpenen in de hel.

GEBED.

O zoet, beminnelijk en liefdevol HART van Jesus! Gij waart dan vervuld met smart in den hof van Olijven zonder leniging, zonder dat iemand uwe droefheid zag of ten minste U troostte en medelijden met U had. Gij hebt dit alles willen lijden, o mijn Jesus, om te voldoen voor de eeuwige smarten, die ik, om mijne zonden, in de hel moest lijden. Gij wildet verlaten zijn en beroofd worden van allen troost, om mij, die het durfde wagen, U te verlaten, ter bevrediging mijner booze

lusten, zalig te maken. Ik bedank U, bedroefd en liefdevol HART van mijn Jesus! Ik bedank U en ik heb medelijden met uwe smarten, vooral, als ik zie, dat Gij zooveel lijdt ter liefde van de menschen en dat die menschen er ongevoelig voor zijn. O liefde van Jesus! O ondankbaarheid der menschen! — O menschen! beschouwt dan dit onschuldige Lam, voor u bedroefd tot den dood, om te voldoen aan Gods Gerechtigheid voor uwe zonden; ziet Hem voor u bidden en ten beste spreken bij zijn hemelschen Vader; beschouwt Hem goed en bemint Hem. O mijn zoete Verlosser! wat zijn er weinigen die denken aan uwe smarten en uwe liefde! wat zijn er weinigen, die U beminnen! He-las! ik zelf was zoo ongelukkig, zoolang te leven, zonder aan U te denken! Gij hebt zooveel geleden, om door mij bemind te worden, en ik heb U niet bemind! Vergeef het mij, mijn Jesus, vergeef het mij! ik wil mij beteren, ik wil U voortaan beminnen. Wat ware ik ongelukkig, o Heere! als ik nog aan uwe genade weerstond en mij zoo verdoemde! De barmhartigheid, die Gij mij hebt bewezen, en vooral, de zoete uitnoodiging, die Gij mij thans doet, om U te beminnen, zouden in de

hel mijne grootste foltering zijn. Mijn be-
minde Jesus! heb medelijden met mij! laat
niet toe, dat ik nog ooit uwe liefde met on-
dank betale; verlicht mij en geef mij de
kracht, alles te boven te komen, om uwen
heiligen Wil te volbrengen. Verhoor mij, bid
ik U, door de verdiensten van uw lijden, in
hetwelk ik al mijn vertrouwen stel.

O Maria, mijne dierbare Moeder! sta mij
bij; Gij hebt mij zoovele genaden van het
HART van Jesus verkregen; ik bedank er U
voor, maar, als Gij mij niet blijft helpen, zal
ik altijd, gelijk tot nu toe, ongetrouw zijn.

SCHIETGEBED.

O oneindig mededoogend HART van Jesus!
laat niet toe, dat ik naar verdiensten voor
mijne zonden, gestraft worde!

JUNI.

HART VAN JESUS, BEDROEFD OM DE ZONDEN DER WERELD.

Het bedroefd HART van Jesus schijnt ons tot de godvruchtige oefening van het Heilig Uur uit te noodigen door deze woorden van den profeet Jeremias: *O vos omnes qui transitis per viam, attendite et videte, si est dolor sicut dolor meus* (Thren. 1-12). O gij allen, die langs den weg gaat, schenkt Mij een uurtje uwe aandacht en ziet, of er ooit eene smart is geweest, gelijk aan de mijne. Nooit zullen wij de uitgestrektheid en de hevigheid van Jesus' droefheid beseffen, indien wij niet van den eenen kant de liefde beschouwen, welke het HART van Jesus, dat tegen elken prijs onze zaligheid wilde, ons toedroeg; en van den anderen kant den afschrik, welchen Hij had voor de zonde, welke de oorzaak van ons ongeluk is; en deze zoo heilzame overweging houdt men gedurende de oefening van het Heilig Uur.

Jesus droeg alle menschen in zijn godde-

lijk HART, want Hij beminde ze allen. Maar, zegt de H. Augustinus, wat waren al de menschen, die zoovele zondaars zijn, anders voor het minnend HART van Jesus, dan wreede doornen, die Het verscheurden: *spinæ quid nisi peccatores*. Het is dan waar, dat wij de beulen van het beminnelijk HART van Jesus zijn geweest, ja, zelfs wreedere beulen, dan zij die zijn lichaam hebben gemarteld. Inderdaad, gij zult in den hof van Olijven geen beulen vinden, die Hem geeselen, noch doornen, noch nagelen, en toch stroomt daar bloed: *et factus est sudor ejus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram* (Luc. 22-44). Wat is dan de oorzaak van die bloedvergieting? Is dit het vooruitzicht zijner folteringen? Neen, want Hij heeft zich vrijwillig opgeofferd, om die smarten te verduren: *oblatus est quia Ipse voluit* (Is. 53-7). Onze zonden zijn er de oorzaak van. Gelijk de wijnpers het nat uit de druiven perst, zoo drongen onze zonden het bloed uit de heilige aderen van Jesus-Christus. Hoe dikwijls hebben wij, door zonden op een te stapelen, zijne droefheid niet vermeerderd. Overwegen wij hier de boosheid der zonde, opdat wij voor altijd verfoeien, wat het HART

De H. Joannes Chrysostomus beweert, dat duizend hellen niets zijn bij deze smart: *si mille dixeris gehennas, nihil par dices illius dolori* (Ad. pop. Ant. h. 8). Om u een denkbeeld van deze smart te maken diene deze vergelijking: iemand die een edelgesteente van de waarde van honderd gulden heeft verloren, gevoelt daar leed over; maar in geval die steen twee honderd gulden waard is, zal zijn leed grooter wezen; ware hij er vier honderd waard, zijne droefheid zou nog grooter zijn; zoo neemt de droefheid toe over het verlies eener zaak, naarmate deze meer waard is. Welk goed nu heeft de verdoemde verloren? Een *oneindig* goed, dat God is; de smart, die hij er dus over gevoelt, is, volgens den H. Thomas, in zekeren zin, *oneindig*: *pœna damnati est infinita, quia est amissio boni infiniti* (1. 2. q. 87, a. 4).

Zij alleen, die God beminnen, kunnen hier op aarde dit ongeluk begrijpen. De zondaars tellen dit verlies niet; zij leven maanden en jaren lang van God verwijderd, en zij bekommeren er zich niet over; waarom niet? Omdat zij in de duisternissen leven. Maar, bij den dood, zullen zij zien, welk oneindig Goed zij, door hunne schuld, hebben verloren.

Helaas! Helaas! dan zal het *te laat* zijn!...
te laat voor *altijd*!...

TOEPASSING.

Wat is deze beschouwing geschikt, mij het Heilig Uur te doen hoogschatten, omdat ik door deze godvruchtige en heilzame oefening vele zielen van de hel kan redden. Indien het mij kost, ze te verrichten, zal ik tot mij zelve zeggen: dit uur van strijd is zeer zacht, vergeleken met den doodstrijd van Jesus-Christus in den hof van Olijven en met den eeuwigen doodstrijd der verworpingen in de hel.

GEBED.

O zoet, heminnelijk en liefdevol HART van Jesus! Gij waart dan vervuld met smart in den hof van Olijven zonder leniging, zonder dat iemand uwe droefheid zag of ten minste U troostte en medelijden met U had. Gij hebt dit alles willen lijden, o mijn Jesus, om te voldoen voor de eeuwige smarten, die ik, om mijne zonden, in de hel moest lijden. Gij wildet verlaten zijn en beroofd worden van allen troost, om mij, die het durfde wagen, U te verlaten, ter bevrediging mijner booze

lusten, zalig te maken. Ik bedank U, bedroefd en liefdevol HART van mijn Jesus! Ik bedank U en ik heb medelijden met uwe smarten, vooral, als ik zie, dat Gij zooveel lijdt ter liefde van de menschen en dat die menschen er ongevoelig voor zijn. O liefde van Jesus! O ondankbaarheid der menschen! — O menschen! beschouwt dan dit onschuldig Lam, voor u bedroefd tot den dood, om te voldoen aan Gods Gerechtigheid voor uwe zonden; ziet Hem voor u bidden en ten beste spreken bij zijn hemelschen Vader; beschouwt Hem goed en bemint Hem. O mijn zoete Verlosser! wat zijn er weinigen die denken aan uwe smarten en uwe liefde! wat zijn er weinigen, die U beminnen! He-laas! ik zelf was zoo ongelukkig, zoolang te leven, zonder aan U te denken! Gij hebt zooveel geleden, om door mij bemind te worden, en ik heb U niet bemind! Vergeef het mij, mijn Jesus, vergeef het mij! ik wil mij beteren, ik wil U voortaan beminnen. Wat ware ik ongelukkig, o Heere! als ik nog aan uwe genade weerstond en mij zoo verdoemde! De barmhartigheid, die Gij mij hebt bewezen, en vooral, de zoete uitnoodiging, die Gij mij thans doet, om U te beminnen, zouden in de

hel mijne grootste foltering zijn. Mijn be-
minde Jesus! heb medelijden met mij! laat
niet toe, dat ik nog ooit uwe liefde met on-
dank betale; verlicht mij en geef mij de
kracht, alles te boven te komen, om uwen
heiligen Wil te volbrengen. Verhoor mij, bid
ik U, door de verdiensten van uw lijden, in
hetwelk ik al mijn vertrouwen stel.

O Maria, mijne dierbare Moeder! sta mij
bij; Gij hebt mij zoovele genaden van het
HART van Jesus verkregen; ik bedank er U
voor, maar, als Gij mij niet blijft helpen, zal
ik altijd, gelijk tot nu toe, ongetrouw zijn.

SCHIETGEBED.

O oneindig mededoogend HART van Jesus!
laat niet toe, dat ik naar verdiensten voor
mijne zonden, gestraft worde!

JUNI.

HART VAN JESUS , BEDROEFD OM DE ZONDEN DER WERELD.

Het bedroefd HART van Jesus schijnt ons tot de godvruchtige oefening van het Heilig Uur uit te noodigen door deze woorden van den profeet Jeremias : *O vos omnes qui transitis per viam, attendite et videte, si est dolor sicut dolor meus* (Thren. 1-12). O gij allen, die langs den weg gaat, schenkt Mij een uurtje uwe aandacht en ziet, of er ooit eene smart is geweest, gelijk aan de mijne. Nooit zullen wij de uitgestrektheid en de hevigheid van Jesus' droefheid beseffen, indien wij niet van den eenen kant de liefde beschouwen, welke het HART van Jesus, dat tegen elken prijs onze zaligheid wilde, ons toedroeg; en van den anderen kant den afschrik, welchen Hij had voor de zonde, welke de oorzaak van ons ongeluk is; en deze zoo heilzame overweging houdt men gedurende de oefening van het Heilig Uur.

Jesus droeg alle menschen in zijn godde-

lijk HART, want Hij beminde ze allen. Maar, zegt de H. Augustinus, wat waren al de menschen, die zoovele zondaars zijn, anders voor het minnend HART van Jesus, dan wreede doornen, die Het verscheurden: *spinæ quid nisi peccatores*. Het is dan waar, dat wij de beulen van het beminnelijk HART van Jesus zijn geweest, ja, zelfs wreedere beulen, dan zij die zijn lichaam hebben gemarteld. Inderdaad, gij zult in den hof van Olijven geen beulen vinden, die Hem geeselen, noch doornen, noch nagelen, en toch stroomt daar bloed: *et factus est sudor ejus sicut guttæ sanguinis decurrentis in terram* (Luc. 22-44). Wat is dan de oorzaak van die bloedvergieting? Is dit het vooruitzicht zijner folteringen? Neen, want Hij heeft zich vrijwillig opgeofferd, om die smarten te verduren: *oblatus est quia Ipse voluit* (Is. 53-7). Onze zonden zijn er de oorzaak van. Gelijk de wijnpers het nat uit de druiven perst, zoo drongen onze zonden het bloed uit de heilige aderen van Jesus-Christus. Hoe dikwijls hebben wij, door zonden op een te stapelen, zijne droefheid niet vermeerderd. Overwegen wij hier de boosheid der zonde, opdat wij voor altijd versoeien, wat het HART

van dien goeden Meester zoo heeft bedroefd.

De zondaar bedroeft het HART van Jesus, omdat hij zijn God onteert, wiens glorie de Zaligmaker moest herstellen: *per pravariationem legis Deum inhonoras* (Rom. 2-23). Inderdaad, verzaakt hij niet aan zijne genade; treedt hij, door eene onwaardige voldoening, zijne vriendschap niet met voeten? De mensch zou een groot kwaad bedrijven, indien hij er in toestemde, de vriendschap van zijn God te verliezen, om een koninkrijk, ja zelfs geheel de wereld te winnen; want Gods vriendschap is meer waard dan de wereld en duizend werelden. Maar waarom beledigt de zondaar zijn God? Om een handvol stof, om eene opwelling van gramschap, om eene dierlijke wellust, om wat rook, om eene eigenzinnigheid. Als de zondaar bij zich zelve beraadslaagt, of hij in de zonde zal toestemmen, ja dan neen, dan neemt hij, om zoo te spreken, de weegschaal in de hand, om te zien, wat het meeste weegt, wat verkieslijker is, of de genade van God, of die drift, die beuzelingen, dat genoegen; en geeft hij vervolgens zijne toestemming, dan verklaart hij, zooveel in hem is, dat die drift,

dat vermaak meer waard is dan de vriendschap van God. Is dit niet God onteeren? De zondaar bedroeft ook het HART van Jesus, omdat hij zich overgeeft aan de macht des duivels, wiens rijk de Zaligmaker is komen vernietigen. Als eene ziel in de zonde toestemt, zegt zij tot God: Heere, verwijder U van mij: *dixerunt Deo: recede a nobis* (Job 21-14). Zij zegt dit niet door woorden, maar door hare daden; want zij weet, dat God niet met de zonde kan wonen; zij dwingt dus God, door hare zonde, haar te verlaten. En door God uit haar hart te verbannen, leidt zij er onmiddellijk den duivel binnen, om er bezit van te nemen. Door dezelfde deur, door welke God zich verwijdert, komt de satan binnen en neemt de plaats van God in. Als men een kind doopt, verheugt zich het HART van Jesus, omdat de priester den duivel beveelt die ziel te verlaten en plaats te maken voor den H. Geest: *exi ab eo, immunde spiritus, et da locum Spiritui sancto*. Maar als de mensch toestemt in de zonde, dan bedroeft zich het HART van Jesus; want de rampzalige zegt tot zijn God, zijne ziel te verlaten en plaats te maken voor den duivel. Is dit niet het rijk van satan, dat door

de Verlossing vernietigd is, weder op-
richten?

Wat eindelijk nog het HART van Jesus be-
droeft, is, dat de zondaar Hem noodzaakt het
noodlottig vonnis der verdoemenis tegen
hem uit te spreken: *discedite a Me, male-*
dicti, in ignem æternum (Math. 25-41). Wee
hem, die de genaden, welke Jesus-Christus
door zooveel arbeid en smart verdiend heeft,
verwerpt! Zijne grootste foltering in de hel
zal de gedachte zijn, dat een God zijn leven
op een kruis heeft gesiachtofferd, om hem te
bekeeren, en dat hij, integendeel, met zijne
volle toestemming, zich heeft willen verdoe-
men, zich onherroepelijk voor altijd, voor de
gansche eeuwigheid, in het ongeluk heeft
willen storten!

TOEPASSING.

Ik zal dikwijls, ter voldoening van mijne
zonden en van die der geheele wereld, de
droefheid van het HART van Jesus aan den
hemelschen Vader opofferen.

GEBED.

Mijn Jesus! het was dan niet het gezicht
van de geesetroeden, van de doornen en van

het Kruis, dat U in den hof van Gethsemane zoo bedroefde; het waren mijne zonden, die uw HART met zoo groote droefheid vervulden, U bloed deden zweeten en U in doodstrijd brachten. Ziedaar dan, hoe ik aan uwe liefde, die Gij mij hebt betoond, door voor mij te sterven, heb beantwoord. O Jesus! geef mij iets van die droefheid, welke Gij, in den hof van Olijven, over mijne zonden hebt gevoeld, opdat ik, het overige van mijn leven, mijne zonden betreure. O mijn zoete Verlosser! Konde ik nu door mijn leedwezen en mijne liefde, U zooveel troosten, als ik U toen heb bedroefd. O mijne Liefde! het is mij leed uit geheel mijn hart, eene ellendige voldoening boven U te hebben gesteld. Ik ben er bedroefd over en ik bemin U boven alles. Ik vraag uwe liefde in weerwil der beleedigingen, die ik U heb aangedaan; Gij wilt, dat ik U uit geheel mijn hart beminne: *diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo et in totâ animâ tuâ* (Math. 22-57). Ja, mijn God! ik bemin U uit geheel mijn hart, ik bemin U uit geheel mijne ziel; geef mij zooveel liefde, als Gij van mij vraagt. Heb ik mij zelven voorheen gezocht; nu wil ik niets meer zoeken dan U alléén. Ik erken, dat Gij

mij meer dan anderen hebt bemind; ik wil U dan ook meer dan anderen beminnen. Trek mij altijd tot U, mijn Jesus! trek mij meer en meer tot uwe liefde door den aangename geur uwer reukwerken, dat is, door de zoete bekoorlijkheden uwer genade. Geef mij, in één woord, de kracht, aan zooveel liefde, welke een God aan een ondankbaren en ontrouwen aardworm betoont, te beantwoorden. — O Maria, Moeder van barmhertigheid! help mij door uwe gebeden,

SCHIETGEBED.

Hemelsche Vader! schenk mij door de verdiensten van het Hart van Jesus vergiffenis.

JULI.

HART VAN JESUS , BEDROEFD OM DE ERGER- NISSEN DER WERELD.

Eene der voornaamste oorzaken der droefheid van het HART van Jesus in den hof van Gethsemane, was het vooruitzicht der ergerissen, welke Hem, tot het einde der wereld toe, zielen zouden ontrooven.

Dit is gemakkelijk te begrijpen, als men nagaat, hoe dierbaar Hem eene ziel is. Hij heeft die ziel geschapen naar zijn beeld en gelijkenis. Hij schiep de andere schepselen door een *het worde*, door een teeken van zijn Wil; maar de ziel is als 't ware een uitvloeisel van den goddelijken adem: *et in spiravit in faciem ejus spiraculum vitæ* (Gen. 2-7): en Hij blies in zijn aangezicht den adem des levens. God heeft die ziel van alle eeuwigheid bemind: *in charitate perpetuè dilexi te* (Jer. 31-5). Hij heeft haar geschapen, om eens in den hemel te heerschen en zijne goddelijke glorie te deelen, als Hij zelf haar overgroot loon zal zijn: *Ego ero merces tua magna minis* (Gen. 15-1).

Maar niets bewijst beter, hoezeer het HART van Jesus eene ziel waardeert, dan alles, wat Hij gedaan heeft, om haar vrij te koopen, toen zij door de zonde verloren was. Eene zaak immers wordt geschat naar den prijs, welken een verstandig mensch er voor geeft; welnu, Jesus-Christus heeft, gelijk de Apostel zegt, zijn bloed voor de zielen gestort: *empti enim estis pretio magno* (I Cor. 6-20); eene ziel is dus het bloed van een God waard. Wat den Apostel Paulus het meest trof en in liefde tot Jesus ontvlamde, was de gedachte, dat Hij had willen sterven, niet alleen voor al de menschen in het algemeen, maar nog voor hem in het bijzonder: *dilexit me et tradidit semetipsum pro me* (Gal. 2-20): Hij heeft mij bemind, zeide hij, en Hij heeft zich zelven voor mij overgeleverd! — Ieder van ons kan hetzelfde zeggen; want de H. Chrysostomus beweert, dat God voor ieder mensch, in het bijzonder, dezelfde liefde koestert, als Hij ze heeft voor geheel de wereld: *adeo singulum quemque hominum pari charitatis modo diligit quo diligit universum orbem* (In Gal. 2-2); ieder van ons heeft dus dezelfde verplichting jegens Jesus-Christus, als hadde Hij slechts

voor hem alléén geleden, wat Hij leed voor allen. Wie zal dan ooit, vraagt de heilige Laurentius Justinianus, de liefde, welke het HART van Jesus ieder van ons toedraagt, kunnen verklaren? Deze liefde overtreft de liefde van een kind voor zijne moeder en die van eene moeder voor haar kind: *præcellit omnem maternum ac filialem affectum* (De Tr. Chr. Ag. c. 5). Zij is zoo groot, dat, volgens eene openbæring aan de H. Brigitta, Jesus bereid zou zijn zoo dikwijls te sterven, als er verdoemde zielen zijn, indien zij nog verlost konden worden: *toties morerer quot sunt animæ in inferno* (Rev. l. 7. c. 19). Besluiten wij dus hieruit, welke bittere droefheid Jesus in den hof van Olijven heeft moeten uitstaan, als Hij er aan dacht, wat al kwaad de ergernisgevers aan zoovele zielen, voor welke Hij ging sterven, zouden berokkenen. De H. Leo aarzelde niet den ergernisgever moordenaar te noemen: *quisquis scandalizat, mortem infert animæ proximi*. Ja, hij is een moordenaar, wreeder en goddelooser dan elk ander moordenaar, want hij doodt niet het lichaam, maar de ziel, welke oneindig kostbaarder is dan het lichaam; en hij laat daarenboven al de tranen, al het

lijden van den Zaligmaker, alles wat Hij heeft moeten doen, om die arme ziel te redden, verloren gaan. De Apostel Paulus zeide dan ook, dat hij, die door het slecht voorbeeld zijn broeder doet zondigen, tegen Jesus-Christus zelven zondigt: *si autem peccantes in fratres, et percutientes conscientiam eorum infirmam, in Christum peccatis* (I Cor. 8-12). Helaas! roept de H. Ambrosius uit, hij, die eene ziel in het verderf stort, doet aan Jesus een werk verliezen, dat Hem drie en dertig jaren moeite en smart heeft gekost.

Ziedaar wat den doodstrijd van Jesus in den hof zoo bitter heeft doen zijn, ziedaar wat het HART van Jesus zoo deed klagen: *quæ utilitas in sanguine meo?* Wat nut is er in mijn bloed, daar zoovele menschen, door hunne ergernissen, mijn lijden, zoo voor zich zelven als voor anderen nutteloos zullen maken? In één woord, wat de beulen het heilig lichaam van Jesus hebben doen lijden, door het te kruisigen, dat hebben de ergernisgevers zijn heilig HART doen lijden, door zoovele zielen in het verderf te storten, die Het dierbaarder waren dan het leven. Ja, zegt de H. Bernardus, Jesus verduurt eene wree-

dere vervolging van de ergernisgevers dan van de beulen, die Hem kruisigden (In Conv. S. Pauli 5-1).

Wachten wij ons wel zielen te verliezen door het slecht voorbeeld. Wij moeten daarom zorgvuldig vermijden niet alleen daden, die in zich zelven slecht zijn, maar ook die slecht schijnen, volgens het woord van den Apostel: *ab omni specie malæ abstinete vos* (I Thess. 5-22). Hij leert ons, dat wij ons soms van zekere geoorloofde zaken moeten onthouden, uit vrees, dat zij een steen des aanstoots mochten wezen voor zwakke zielen: *ne forte... offendiculum fiat infirmis* (I Cor. 8-9). Men moet zich ook zorgvuldig onthouden van zekere beginselen der wereld te uiten, gelijk deze: men moet zich niet laten beleedigen; men moet het tegenwoordig leven maar genieten; gelukkig hij die rijkdom bezit, enz... Ergerlijk ware het ook iemand te prijzen, die kwaad doet, bij voorbeeld: een mensch, die zich wreekt, die een gevaarlijken omgang houdt, die slechte en onchristelijke boeken leest. En heeft men vroeger ergernis of gelegenheid tot ergernis gegeven, men wete wel, dat het eene verplichting is, het kwaad, dat men gedaan

heeft, door goede voorbeelden te herstellen. Dit is eene voldoening, welke het bedroefde HART van Jesus vordert.

TOEPASSING.

Ik zal van den tijd van het Heilig Uur gebruik maken, om met Jesus de ergernissen der wereld, die oorzaak zijn van het verlies van zoovele zielen, te beweenen, en, naar mijn vermogen, middelen te beramen, om zooveel kwaad te herstellen.

GEBED.

Helaas! mijn Jesus! ik zelf ben een dier ongelukkigen, wier slechte voorbeelden uw II. HART met droefheid hebben vervuld. Zeg mij, mijn Jesus! hoe Gij zooveel voor mij hebt kunnen lijden, daar Gij toch de beleedigingen, die ik U zou aandoen, voorzaagt? Maar, dewijl Gij mij tot nu toe hebt verdragen en mijne zaligheid verlangt, geef mij thans eene groote droefheid over mijne zonden, eene droefheid, die mijne ondankbaarheid evenaart. Heere Jesus! ik haat en verfoei de beleedigingen, die ik U heb aangedaan; heb ik voorheen uwe genade veracht, thans waardeer ik dezelve meer dan alle

koninkrijken der wereld. Ik bemin U uit geheel mijn hart, U, die eene oneindige liefde waardig zijt! Ik verlang voortaan slechts te leven, om U te beminnen; ontvlam mij meer en meer in liefde voor U; herinner mij steeds de liefde, die Gij mij hebt toegedragen, opdat mijn hart zonder ophouden brande van liefde tot U, gelijk uw HART brandt van liefde voor mij. — O van liefde brandend Hart van Maria! ontvlam mijn arm hart in heilige liefde.

SCHIETGEBED.

O HART, brandend van liefde voor de zielen, geef mij de genade, het kwaad, dat ik heb gedaan, te herstellen.

heeft, door goede voorbeelden te herstellen. Dit is eene voldoening, welke het bedroefde HART van Jesus vordert.

TOEPASSING.

Ik zal van den tijd van het Heilig Uur gebruik maken, om met Jesus de ergernissen der wereld, die oorzaak zijn van het verlies van zoovele zielen, te beweenen, en, naar mijn vermogen, middelen te beramen, om zooveel kwaad te herstellen.

GEBED.

Helaas! mijn Jesus! ik zelf ben een dier ongelukkigen, wier slechte voorbeelden uw H. HART met droefheid hebben vervuld. Zeg mij, mijn Jesus! hoe Gij zooveel voor mij hebt kunnen lijden, daar Gij toch de beleedigingen, die ik U zou aandoen, voorzaagt? Maar, dewijl Gij mij tot nu toe hebt verdragen en mijne zaligheid verlangt, geef mij thans eene groote droefheid over mijne zonden, eene droefheid, die mijne ondankbaarheid evenaart. Heere Jesus! ik haat en verfoei de beleedigingen, die ik U heb aangedaan; heb ik voorheen uwe genade veracht, thans waardeer ik dezelve meer dan alle

koninkrijken der wereld. Ik bemin U uit geheel mijn hart, U, die eene oneindige liefde waardig zijt! Ik verlang voortaan slechts te leven, om U te beminnen; ontvlam mij meer en meer in liefde voor U; herinner mij steeds de liefde, die Gij mij hebt toegedragen, opdat mijn hart zonder ophouden brande van liefde tot U, gelijk uw HART brandt van liefde voor mij. — O van liefde brandend Hart van Maria! ontvlam mijn arm hart in heilige liefde.

SCHIETGEBED.

O HART, brandend van liefde voor de zielen, geef mij de genade, het kwaad, dat ik heb gedaan, te herstellen.

AUGUSTUS.

HART VAN JESUS, BEDROEFD OM DE ONDANK- BAARHEID DER WERELD.

Op zekeren dag ging de H. Franciscus van Assisië weenend en zuchtend langs de wegen en bosschen en scheen ontroostbaar. Toen men hem naar de reden zijner diepe droefheid vroeg, antwoordde hij: «maar hoe zou ik niet weenen, als ik zie, dat de *liefde* niet bemind is? Ik zie een God den mensch, bijna tot dwaasheid toe, beminnen, en den mensch zoo ondankbaar jegens dien God!» Indien deze ondankbaarheid het hart van den H. Franciscus zoozeer bedroefde, hoeveel te meer moest zij dan het HART van Jesus in den hof van Gethsemane niet bedroeven. Hij, die van den hemel was gekomen, om het vuur der goddelijke liefde op de aarde te ontsteken, zag, dat de mensch weinig aan zoovele liefdebewijzen zou beantwoorden. Dit gezicht alléén, zegt Pater Lessius, was voldoende, om Hem duizendmaal van smart te doen sterven. Wij zelven zijn

tot in het diepste onzer ziel gegriefd, als wij met ondank bejegend worden; inderdaad, de ondankbaarheid, zegt de zalige Simon van Cassia, kwelt dikwijls meer onze ziel, dan eenige andere foltering ons lichaam pijnigt. Wat een smart heeft dan het zoo teeder en liefdevol HART van Jesus niet moeten uitstaan, daar Hij zag, dat wij zijne weldaden en liefde met beleedigingen en versmading zouden betalen, gelijk David het reeds had voorzien: *et posuerunt adversum me mala pro bonis, et odium pro dilectione mea* (Ps. 108-5). Deze voorzegging is bewaarheid geworden in het lijden des Zaligmakers; maar schijnt Hij niet ook nog heden zich te beklagen over de ongevoeligheid en onverschilligheid, welke Hij bij de zijnen ondervindt: *extraneus factus sum fratribus meis* (Ps. 68-9)? Immers, Hij ziet een zoo groot getal menschen, die zonder zijne liefde leven, als hadde Hij hun geen enkele weldaad bewezen en niets ter hunner liefde geleden. Maar hoe! de dieren zelven zijn ons dankbaar, als wij ze liefkoozen of ze iets geven; zij komen naar ons toe, gehoorzamen ons op hunne manier, zijn blijde, als zij ons zien; en wij, hoe kunnen wij zoo ondankbaar zijn

jegens Jesus-Christus? Antwoordt mij: kon Jesus meer doen, om onze liefde te verdienen? Indien de Zoon Gods zijn Vader zelve van den dood had moeten redden, wat had Hij dan meer kunnen doen, dan het menschelijk vleesch aannemen en sterven op een Kruis? Ik ga verder: als Jesus slechts een mensch en geen goddelijke Persoon ware geweest, en Hij, door een bewijs zijner genegenheid, de liefde van zijn God had willen winnen, wat had Hij dan meer kunnen doen, dan Hij nu voor ons gedaan heeft? Als een onzer dienstboden zijn bloed en leven ter onzer liefde had veil gehad, zou hij dan ons hart niet gewonnen hebben? Zou hij ons niet verplicht hebben hem, ten minste uit dankbaarheid, lief te hebben? Waarom dan heeft Jesus, die zijn leven voor ons heeft gegeven, onze liefde nog niet kunnen winnen? Het was meer door de ondankbaarheid der menschen dan door het vooruitzicht van het lijden, dat het Hart van onzen Zaligmaker in den hof van Olijven in zoo hevige droefheid werd gestort. Die ondankbaarheid deed Hem bloed zweeten, bracht Hem in doodstrijd en vervulde Hem met zóó groote droefheid, dat deze, volgens zijne eigene verklaring, vol-

doende was, om Hem te doen sterven: *tristis est anima mea usque ad mortem* (Math. 26-58). Die ondankbaarheid had hem reeds doen weenen in den stal van Bethlehem. Die ondankbaarheid deed Hem, verlaten en troosteloos, sterven op het Kruis. Die ondankbaarheid wekte bij Hem het verlangen op, dat men, in deze laatste tijden, op bijzondere wijze, de godsvrucht tot zijn H. HART zou beoefenen, en Hetzelve eereherstelling en liefde zou schenken: « Ziehier dit HART, » zeide Hij aan de zalige Margareta-Maria, « dat de menschen zoo heeft bemind!... en voor erkentelijkheid krijg Ik van de meesten niets dan ondank... »

Beminnen wij dan Jesus-Christus. Maar wat moeten wij doen en welke middelen aanwenden, om Hem te beminnen? Vooreerst moeten wij alle doodelijke en dagelijksche zonden vluchten. Jesus heeft gezegd: *si quis diligit Me, sermonem meum servabit* (Joan. 14-23). Het eerste liefdeblijk is de zorg, alles te doen verdwijnen, wat aan hem, dien men bemint, kan mishagen. Hoe kan hij, die niet vreest God te beleedigen, ook maar in kleine zaken, met recht zeggen, dat hij Hem uit geheel zijn hart bemint? « De Hemel beware

mij," zeide de H. Teresia, «van alle, zelfs de minste goedwillige zonde!" Wij moeten daarenboven, om God uit geheel ons hart te beminnen, een groot verlangen hebben naar zijne liefde. De godvruchtige verlangens zijn de vleugelen, waarop wij ons tot het HART van Jesus verheffen.

Het is eindelijk noodzakelijk het voorneemen te maken, te streven naar de volmaakte liefde tot God. Vele zielen verlangen zich aan God te geven, maar zij kunnen niet besluiten de middelen daartoe ter hand te nemen; zij komen ook geen schrede in de volmaaktheid vooruit. Willen wij God beminnen, slaan wij dan de handen aan het werk: *quodcumque facere potest manus tua, instanter operare* (Eccli 9-10); onthechten wij ons namelijk van de schepselen, beminnen wij God zonder voorbehoud, en gaan wij in de bronnen van liefde, zooals zijn de overweging, de communie, het gebed, genaden putten.

De ziel, welke zich geheel aan Jesus geeft, niets anders zoekt dan Hem te behagen, en duizendmaal liever zou sterven, dan Hem te beleedigen, troost het HART van Jesus en wordt teederlijk door Hem bemind. Vragen

wij aanhoudend de genade, het HART van Jesus te beminnen; vragen wij ook die genade aan het HART van Maria; die goddelijke Moeder is de Uitdeelster van alle genaden en de genade, welke zij het liefste geeft, is de gave der goddelijke liefde.

TOEPASSING.

Ik zal mij dikwijls, gedurende het Heilig Uur, Jesus-Christus voorstellen, mijne ondankbaarheid betreurende: ik zal ze met Hem beweenen en beloven, Hem voortaan met eene trouwe en dankbare liefde te beminnen.

GEBED.

Toen Gij, o Jesus! de ondankbaarheid der menschen betreurdet, dacht Gij ook aan mijne ondankbaarheid, aan het ongeluk mijner ziel. Mijn beminnelijke Verlosser! Gij beweent het kwaad, dat ik mij zelven heb berokkend, toen ik U uit mijn hart verbande, en U dwong, mij, voor wien Gij zijt gestorven, tot de hel te veroordeelen; ach! laat mij weenen! ja! het betaamt, dat ik weene! om de beleedigingen, die ik U heb aangedaan, nadat Gij mij zoozeer hebt bemind.

Hemelsche Vader! om de tranen, welke uw goddelijke Zoon toen voor mij vergoot, geef mij eene groote droefheid over mijne zonden. En Gij, o teeder en liefdevol HART van mijn Jesus! heb medelijden met mij: ik verfoei uit geheel mijn hart de beleedigingen, die ik U heb aangedaan, en ik maak het voorneemen, voortaan U alléén te beminnen.

SCHIETGEBED.

O teeder HART van Jesus, mocht ik immer aan U denken!

SEPTEMBER.

HART VAN JESUS, BEDROEFD OM DE LAUWHEID DER RECHTVAARDIGE ZIELEN.

Het zou eene dwaling zijn te meenen, dat al de zielen, in staat van genade, een voorwerp van troost zijn voor het bedroefde HART van Jesus in den hof van Olijven. Helaas! dit is niet zoo. En waarom niet? Bemint Hij ze dan niet? Ja, Hij bemint ze; Hij bemint ze zelfs meer dan de andere, want zij zijn in zijne vriendschap; maar juist die grootere liefde is de oorzaak eener grootere droefheid. Verklaren wij ons. Er zijn in de wereld door God bevoorrechte zielen, die in lauwheid leven. En die zielen zijn wreede en pijnlijke doornen voor het HART van Jesus; immers, Hij voorziet, dat die zielen door die lauwheid ongevoeliglijk in de doodzonde zullen vallen, dat zij dan weinig moeite zullen doen, om uit dien zondestaat op te staan en zij alzoo zullen verloren gaan.

Eene ziel verkeert in staat van lauwheid, als zij dikwijls en met open oogen dagelijk-

sche zonden bedrijft, zonder poging te doen, om zich te beteren. O! in wat gevaar verkeert eene ziel, welke God door zijne genade heeft bevoorrecht, als zij, moedwillig, vele dagelijksche zonden bedrijft, zonder zich te verontrusten, zeggende: het is genoeg, dat ik zalig worde. Al die kleine beekjes zullen eenen stroom vormen, die haar naar den afgrond zal sleepen. God verweet aan den bisschop van Laodicea, dat hij noch warm noch koud was: *scio opera tua, quia neque frigidus es, neque calidus* (Apoc. 3-15). Dit is de staat van eene lauwe ziel; zij durft God niet geheel en al verlaten; maar zij bekommert er zich niet over Hem dagelijks herhaalde malen door dagelijksche zonden te vergrammen, door ongeduld, leugentaal, ongehoorzaamheid, gulzigheid, verwenschingen, afkeerigheden, in het hart gevoed, gehechtheid aan de schepselen, enz.; en zij doet geen moeite zich van zoovele gebreken te beteren. Och! of gij warm of koud waart, zeide God aan dien bisschop van Laodicea; maar, omdat gij lauw zijt en noch koud noch warm, zal ik u uit mijn mond spuwen. — Dat wil zeggen: het ware beter dat gij beroofd waart van mijne genade, want dan was er meer

hoop op uwe bekeering; maar in die lauwheid levende, loopt gij groot gevaar verloren te gaan, omdat gij van dien staat gemakkelijk in de doodzonde zult vallen, en dan zal er niet veel hoop zijn op uwe bekeering.

Utinam frigidus esses aut calidus! sed quia tepidus es... incipiam te evomere ex ore meo.

Let wel op deze woorden: omdat gij lauw zijt zal ik beginnen met u uit den mond te spuwen. O! wat ligt die ziel zwaar op het HART van Jesus! Men neemt gemakkelijk een drank, als hij koud of warm is, maar niet als hij lauw is, want daardoor krijgt men neiging tot spuwen. Zoo is eene lauwe ziel aan het gevaar blootgesteld, door God te worden uitgespuwd, of van zijne genade beroofd en verlaten te worden; en dit is juist door de spuwing uitgedrukt, want men heeft er een afkeer van, weer terug te nemen, wat men heeft uitgespuwd.

Het grootste bewijs van de lauwheid is een moedwillige en aangewende afkeer van het gebed. Als een tuin gedurig door een weldadigen regen wordt besproeid, dan zijn er de bloemen en planten altijd vol leven en frischheid. Zoo is het ook met eene ziel, die het gebed bemint; zij klimt aanhoudend in deugd

en hare verlangens worden immer vuriger; en dit zijn de vruchten van het gebed, dat haar steeds met zijne heilzame en vruchtbare wateren besproeit en van haar een waren lusthof maakt. Zoudt gij echter die gelukkige bron dempen, aanstonds zullen de bloemen verflensen, de planten verleppeu, alles zal verdwijnen; en waarom? Omdat de levensbron is opgedroogd. Gij zult zien, dat die persoon, zoolang hij het gebed bemint, een voorbeeld van zedigheid, van ootmoed, van godsvrucht en van versterving is; verwaarloost hij echter het gebed, dan zal weldra zijne onzedigheid in zijne blikken te lezen staan; zijne hoovaardigheid zal bij het minste stootend woord aan den dag komen; hij zal zoo dikwijls niet meer tot de Sacramenten naderen en naar de H. Mis gaan; hij zal er niet meer aan denken, om zich te versterven; integendeel, hij zal de ijdelheden en de wereldsche gezelschappen beminnen, de vermaken en aardsche genoegens najagen; en waarom? Omdat de regen der genade niet meer zijne ziel besproeit; hij heeft het leven verloren; hij heeft het gebed verwaarloosd en daarom is de tuin zijner ziel verdord en zijn toestand wordt dagelijks

erger en erger. Als eene ziel het gebed verwaarloost, dan beschouwt de heilige Joannes Chrysostomus haar niet slechts als ziek, maar als dood: *animæ mors est non provolvi coram Deo* (De orat. Dom. l. 1).

Zuster Maria Bonaventura, eene kloosterlinge van Rome, verkeerde in dien staat van lauwheid. Zij werd er gelukkig uit verlost door de overweging, door het vast voorneemen en de godsvrucht tot het H. HART. Ziehier op welke wijze : na de eerste meditatie, welke zij hield, gedurende de geestelijke oefeningen, door Pater Lancicius gegeven, werd zij zoozeer door de genade getroffen, dat zij, in tranen wegs meltend, zich ging opsluiten in hare kamer, en dáár, voor de voeten van het Kruisbeeld, de volgende acte schreef: «Ik, Maria Bonaventura, offer mij van daag, nu de geestelijke oefeningen een aanvang nemen, geheel aan U, mijn God; ik beloof niemand meer te zullen beminnen, dan U alléén, mijn Jesus! Neem, o zoete Verlosser, dit geschrift, dat ik met mijne tranen bevochtig, aan; ik bied U deze acte als een onderpand mijner liefde en ik leg ze in de wonde uwer Zijde, op uw HART, U bidde, mij door de verdiensten van uw bloed,

mijne zonden te vergeven, en mij zoodanig in uwe liefde te bevestigen, dat ik niet meer mij zelve, maar U, geheel U, toebehoore." Zij werd heilig in korten tijd; en men zegt zelfs, dat men, na haren dood, duidelijke bewijzen had van de hemelsche glorie, welke zij genoot.

TOEPASSING.

Indien ik misschien in staat van lauwheid ben, zal ik mijn best doen, er uit te geraken, door de ernstige overweging der eeuwige waarheden, door een vast en bepaald voornemen te maken en door mij aan het goddelijk HART van Jesus toe te wijden. Ben ik echter niet in dien ongelukkigen staat, dan zal ik voor de lauwe zielen bidden.

GEBED.

O mijn God! Gij hebt mij, meer dan anderen, met weldaden overladen, en ik heb U met beleedigingen betaald. Heb ik wel ooit, op eene zoo onwaardige wijze, een mijner kennissen behandeld? O lijdend HART van mijn Verlosser! O HART, dat in den hof van Olijven, door het zien mijner zonden, zoo bedroefd en gekweld zijt geweest, geef mij,

door uwe verdiensten, dat ik mijne zonden kenne en ze bitter betreure. O mijn Jesus! ik ben met zooveel zonden beladen, met zooveel ondeugden behebt, maar Gij zijt almachtig, Gij kunt mij door uwe liefde ontvlammen. Ik stel dan in U, die eene oneindige Goedheid en Barmhartigheid zijt, geheel mijn vertrouwen. O oneindig Goed! het spijt mij, U te hebben beleedigd; ware ik toch gestorven voordat ik U zoo mishagde! Thans maak ik het vast voornemen, U uit geheel mijn hart te beminnen en U alléén. O oneindige Goedheid! ik aanbid U voor allen, die U niet aanbidden, ik bemin U voor allen, die U niet liefhebben. Ik geloof in U, ik hoop op U, ik bemin U, ik offer mij geheel aan U op. Help mij door uwe genade: Gij weet, hoe zwak ik ben, maar als Gij mij zooveel genaden hebt bewezen, toen ik U niet beminde, wat moet ik nu niet hopen van uwe barmhartigheid, nu ik U bemin en verlang U immer te beminnen. Zoet HART van Jesus! geef mij uwe liefde, maar eene vurige liefde, die mij alle schepselen doet vergeten; eene sterke liefde, die mij alle hinderpalen, om U te behagen, te boven doet komen; eene

standvastige liefde, die mij met onverbreekbare banden aan U vasthecht.

O Maria, Moeder der schoone liefde! verkrijg mij de genade, zonder voorbehoud aan Jesus toe te behooren.

SCHIETGEBED.

O schoone liefdevlammen van het HART van Jesus! verteert in mij alle ongeregelde genegenheden.

OCTOBER.

BEDROEFD HART VAN JESUS, TOEVLUCHT DER BEKOORDE ZIELEN.

Aan welk een inwendigen strijd heeft het HART van Jesus zich niet willen onderwerpen in den hof van Olijven! Van den eenen kant deed een levendige afkeer voor zijn lijden Hem zeggen: *transeat a Me calix iste* (Math. 26-39): laat deze bittere lijdenskelk mij voorbijgaan; van den anderen kant deed de volmaakte onderwerping aan den Wil zijns Vaders, Hem er aanstonds bijvoegen: *verumtamen non sicut Ego volo, sed sicut Tu* (Ibid): nogtans niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij! Jesus-Christus heeft ons in deze omstandigheid willen toonen, dat Hij zich waarlijk met de ellende van onze menscheit had beladen; maar Hij heeft ons te gelijker tijd eene sterkte verdiend, die onze geringe krachten verre overtreft; want, zegt de H. Paulus, daar Hij zelf beproefd is geweest, kan Hij ons in de bekoringen bijstaan: *in eo enim in quo passus est ipse et*

tentatus, potens est eis qui tentantur auxiliari (Hebr. 2-18). En waarom? Omdat onze Zaligmaker, na zelf bekoringen te hebben ondervonden, meer genegen is, medelijden te hebben met onze ellenden en ons te helpen in onze bekoringen. De Apostel zelf verklaart het ons aldus op eene andere plaats: *non enim habemus Pontificem qui non possit compati infirmitatibus nostris; tentatum autem per omnia pro similitudine absque peccato* (Hebr. 4-15). En hij vermaant ons daarom, met vertrouwen te naderen tot den troon der genade, tot het HART van Jesus, om de ons noodige hulp te erlangen: *adeamus ergo cum fiducia ad thronum gratiae, ut... gratiam inveniamus in auxilio opportuno* (Hebr. 4-16). Troosten wij ons derhalve; wij hebben onze ware rustplaats, ons toevluchtsoord in de bekoringen gevonden: ik bedoel het HART van Jesus. God laat toe, dat zelfs de heilige zielen door de bekoringen beproefd worden, opdat zij beter hare zwakheid ondervinden en overtuigd zijn van de behoefte, welke zij hebben aan Gods bijstand, om niet te bezwijken; Hij laat het vervolgens toe om ze rijker in verdiensten te doen worden, gelijk aan Tobias werd ge-

zegd: *quia acceptus eras Deo, necesse fuit ut tentatio probaret te* (Tob. 12-13): omdat gij aangenaam waart aan God, was het noodzakelijk, dat de bekoring u beproefde. Hij laat het eindelijk toe, om ze meer en meer van de wereld te onthechten, en ze vuriger naar den hemel te doen verlangen. Als de deugdzaame zielen zich dag en nacht door zoovele vijanden aangevallen zien, dan worden zij dit leven moede en roepen zuchtend uit: *Heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est* (Ps. 119-5)! Mij arme, dat mijne ballingschap verlengd is!

Verontrusten wij ons niet, als de bekoringen ons kwellen. Indien het HART van Jesus voor ons is, wat vermag dan tegen ons al het geweld der hel? Het HART van Jesus is getrouw; Het zal niet dulden, dat wij boven onze krachten bekoord worden; integendeel, volgens de verklaring van den grooten Apostel, zal Hij ons groot voordeel uit de bekoring doen trekken: *fidelis autem Deus est, qui non patietur vos tentari supra id, quod potestis, sed faciet etiam cum tentatione proventum* (I Cor. 10-13). Hij dus, die weerstand biedt aan de bekoring, verliest niets, maar wint veel. Dat hij dan dezen

raad van den heiligen Augustinus volge: hij werpe zich vol vertrouwen in het HART van Jesus en vreeze niets; want dat HART is zoo goed! Het zal hem niet verlaten, hem niet laten bezwijken: *projice te in eum, noli metuere; non se subtrahet ut cadas* (Conf. l. 8. c. 11). Hoe toch zouden wij vreezen, dat Hij ons zijne hulp zal weigeren, na zoo vele beloften? Als uwe vijanden u kwellen, zegt Hij, roep Mij aan; en Ik zal u uit het gevaar redden en gij zult Mij verheerlijken: *invoca Me in die tribulationis; eruam te et honorificabis Me* (Ps. 49-15). Alsdan, zegt Isaïas, zult gij den Heer om hulp roepen en Hij zal u verhooren: gij zult zeggen: Haast U, Heere, help mij; en Hij zal u antwoorden: Zie, hier ben Ik, om u te helpen: *tunc invocabis et Dominus exaudiet; clamabis et dicet: ecce adsum* (Ps. 58-9). God is dicht bij allen die Hem aanroepen, zegt de Koninklijke profeet: *prope est Dominus omnibus invocantibus Eum* (Ps. 144-18). Vergeten wij alsdan niet de heilige namen van Jesus en Maria, zoo krachtig tegen de onzuivere bekoringen, aan te roepen. «Zoodra de kinderen den wolf bespeuren,” zegt de heilige Franciscus van Sales, «werpen zij

zich in de armen van vader en moeder en blijven daar in veiligheid;" zoo ook moeten wij, de heilige namen aanroepende, aanstonds in de heilige HARTEN van Jesus en Maria vluchten, zonder het oor te leenen aan de bekoring, of met haar te rede-neeren.

Het zieltogend HART van Jesus is dan ons toevluchtsoord in den levensstrijd, en vooral zal Het zulks wezen in den beslissenden strijd van den dood. Dan meer dan ooit zullen wij de aanvallen der hel te duchten hebben; de duivel, ons einde nabij ziende, zal dan des te meer zijne krachten inspannen. Rainaldi verhaalt, dat de H. Elzear, wiens leven zoo zuiver was geweest, bij zijn dood vreeselijke aanvallen van de duivelen te verduren had, en dat hij alstoen zeide: «de bekoringen der hel zijn op dit oogenblik zeer hevig, maar Jesus-Christus doet, door de verdiensten van zijn lijden, hare kracht bezwijken." Jesus, zegt de H. Augustinus, wilde bij het zien van den naderenden dood bevreesd worden, opdat wij het vertrouwen niet zouden verliezen, indien wij in het stervensuur eenige ongerustheid ontwaarden; wij moeten ons dan

raad van den heiligen Augustinus volge: hij werpe zich vol vertrouwen in het HART van Jesus en vreeze niets; want dat HART is zoo goed! Het zal hem niet verlaten, hem niet laten bezwijken: *projice te in eum, noli metuere; non se subtrahet ut cadas* (Conf. l. 8. c. 11). Hoe toch zouden wij vreezen, dat Hij ons zijne hulp zal weigeren, na zoo vele beloften? Als uwe vijanden u kwellen, zegt Hij, roep Mij aan; en Ik zal u uit het gevaar redden en gij zult Mij verheerlijken: *invoca Me in die tribulationis; eruam te et honorificabis Me* (Ps. 49-15). Alsdan, zegt Isaïas, zult gij den Heer om hulp roepen en Hij zal u verhooren: gij zult zeggen: Haast U, Heere, help mij; en Hij zal u antwoorden: Zie, hier ben Ik, om u te helpen: *tunc invocabis et Dominus exaudiet; clamabis et dicet: ecce adsum* (Ps. 58-9). God is dicht bij allen die Hem aanroepen, zegt de Koninklijke profeet: *prope est Dominus omnibus invocantibus Eum* (Ps. 144-18). Vergeten wij alsdan niet de heilige namen van Jesus en Maria, zoo krachtig tegen de onzuivere bekoringen, aan te roepen. «Zoodra de kinderen den wolf bespeuren,” zegt de heilige Franciscus van Sales, «werpen zij

zich in de armen van vader en moeder en blijven daar in veiligheid;" zoo ook moeten wij, de heilige namen aanroepende, aanstonds in de heilige HARTEN van Jesus en Maria vluchten, zonder het oor te leenen aan de bekoring, of met haar te rede-neeren.

Het zieltogend HART van Jesus is dan ons toevluchtsoord in den levensstrijd, en vooral zal Het zulks wezen in den beslissenden strijd van den dood. Dan meer dan ooit zullen wij de aanvallen der hel te duchten hebben; de duivel, ons einde nabij ziende, zal dan des te meer zijne krachten inspau-nen. Rainaldi verhaalt, dat de H. Elzear, wiens leven zoo zuiver was geweest, bij zijn dood vreeselijke aanvallen van de duivelen te verduren had, en dat hij alstoen zeide: «de bekoringen der hel zijn op dit oogenblik zeer hevig, maar Jesus-Christus doet, door de verdiensten van zijn lijden, hare kracht bezwijken." Jesus, zegt de H. Augustinus, wilde bij het zien van den naderenden dood bevreesd worden, opdat wij het vertrouwen niet zouden verliezen, indien wij in het stervensuur eenige onge-rustheid ontwaarden; wij moeten ons dan

herinneren, dat de stervende Jesus zelf ontsteld wilde wezen. Als de duivel ons dan schrik komt aanjagen, door de zonden onzer jeugd ons voor oogen te stellen, kunnen wij hem antwoorden met den H. Bernardus: *quod ex me mihi deest, usurpo mihi ex visceribus Domini* (In Cant. S. 61): ik weet het wel, ik verdien den hemel niet; maar wat mij ontbreekt, neem ik uit mijne schatkist, uit het HART van Jesus; daar zijn voor mij al de verdiensten van Hem, die wilde lijden en sterven, om mij, de eeuwige glorie, die ik niet verdiende, te schenken. Ik zeg dan ook met den H. Franciscus van Sales: «Ik zal leven en sterven, rustend op zijn HART; noch de dood, noch het leven zullen mij ooit van Hem scheiden.»

TOEPASSING

In al de moeilijkheden, neerslachtigheden, bekoringen, duisternissen des geestes zal ik mijne toevlucht nemen tot de HH. HARTEN van Jesus en Maria; ik zal hunne zoete namen met liefde uitspreken en gerust zijn. Zoo zal ik eene allerheilzaamste gewoonte voor het stervensuur hebben aangenomen.

GEBED.

O mijn Jesus! al te weinig is het, dat een hart U bemint; en al had ik de harten van alle menschen, om U te beminnen, het ware nog maar weinig: hoe ondankbaar zou ik dan niet zijn, indien ik mijn hart verdeelde tusschen U en de schepselen! Neen, mijne Liefde, geene verdeeling; Gij wilt, Gij verdient geheel mijn hart; ik wil het U geheel schenken. En kan ik het U niet geven, gelijk ik moet, neem het zelf en maak, dat ik U in waarheid den God van mijn hart kunne noemen: *Deus cordis mei* (Ps. 72-26). Ik bid het U, mijn goddelijke Verlosser! door de verdiensten van uw heilig leven, dat Gij voor mij in de vernedering en het lijden hebt doorgebracht, geef mij de ware ootmoedigheid, die mij een nederig en veracht leven doe beminnen. Dat ik met liefde omhelze de ziekten, de beleedigingen, de vervolgingen, de zielsmarten en al de kruisen, die mij van uwe hand komen. Geef mij uwe liefde en beschik dan over mij volgens uw welbehagen. O liefdevol HART van mijn Jesus! Laat mij U, die het oneindig Goed zijt, kennen, en ontvlam mij door uwe liefde.

Dat ik geheel U toebehoore, vooraleer ik sterve. Ik bemin U, mijn Jesus! Gij, die zoo beminnenswaardig zijt en mijne liefde zoo zeer verlangt! Ik bemin U uit geheel mijn hart, uit geheel mijne ziel.

SCHIETGEBED.

O HART van Jesus! sta mij bij in mijnen laatsten strijd tegen de hel.

NOVEMBER.

BEDROEFD HART VAN JESUS, GETROOST DOOR DEN ZIELENIJVER.

Gelukkig, duizendwerf gelukkig de medelijdende ziel, die het bedroefde HART van Jesus in den hof van Olijven tracht te troosten! Wat moet men doen om Het te troosten? Dewijl de eenige oorzaak zijner droefheid de ondergang der zielen is, die Hem liever beleedigen dan beminnen, vraagt Hij ook vooral van ons, dat wij, om Hem te troosten, zooveel zielen mogelijk redden. Jesus heeft geweend en zijn bloed gestort voor de zielen. Als wij dus zielen redden, dan droogen wij zijne tranen af en vangen zijn kostbaar bloed op. — Maar, zult gij zeggen, ik laat deze zorg aan de priesters over. — Neen, antwoordt de H. Augustinus, dit is niet voldoende; als gij waarlijk God bemint, moet gij uw best doen, om ook anderen door die liefde te ontvlammen: *si amatis Deum, rapite omnes ad amorem Dei.* (In Ps. 53). Wat moet gij dan doen? O! vraagt aan God

het hart der Heiligen en de liefde zal u zeggen, wat gij doen moet. De H. Bonaventura verklaart, dat hij zoo dikwijls zou hebben willen sterven, als er zondaars in de wereld zijn, indien hij ze daardoor had kunnen redden. De H. Cajetanus bevond zich te Napels, gedurende de vreeselijke revolutie van 1647, en toen hij zag, dat die onlusten de oorzaak waren van het verlies van zoovele zielen, stierf hij van droefheid. Zorgen wij ten minste zooveel te doen voor de zondaars, als wij kunnen, door onze woorden, door onze voorbeelden, door onze werken en vooral door onze gebeden.

O! wat zouden wij het HART van Jesus behagen, als wij ons van tijd tot tijd in de eenzaamheid begaven, om met den weenenden en biddenden Jesus te weenen en te bidden. Houden wij ons overtuigd, dat al de leerlingen van het HART van Jesus moeten ijveren voor zijne glorie, gelijk Hij het van de heilige Teresia verlangde: Voortaan, zoo zeide Hij haar, zult gij als eene ware bruid ijveren voor mijne glorie: *deinceps ut vera sponsa, meum zelabis honorem* (Off. 15 Oct.). Als een leerling van het HART van Jesus niet bezorgd is voor de belangen zijner glorie, wie

zal het dan doen? De Zaligmaker heeft beloofd, iedereen, die Hem bidt, te verhooren: Voorwaar, voorwaar, Ik zeg het u, alles wat gij mijn Vader in mijnen naam zult vragen, Hij zal het u geven: *amen, amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis* (Joan. 16-25). Vele godgeleerden beweren met den H. Basilius, dat deze belofte niet alleen geldt voor hem, die bidt, maar nog voor allen, die men in zijn gebed aan God aanbeveelt, als zij maar geen bepaald beletsel stellen aan het uitwerksel des gebeds. Verzuimen wij dus nooit, als wij bidden, te communie gaan, het H. Sacrament bezoeken, of de godvruchtige oefening van het Heilig Uur verrichten, Gode aan te bevelen de arme zondaars, de ketters, de ongeloovigen en allen, die leven, beroofd van hun God.

O! hoe aangenaam is het aan Jesus' HART, voor de zondaars te worden aangeroepen! Hij zeide eens aan de eerbiedwaardige Seraphina van Capri: «Mijne dochter, help Mij, door uwe gebeden, zielen redden.» Een ander maal zeide Hij aan de heilige Maria Magdalena van Pazzi: «O mijne dochter! zie, hoe de christenen in de handen des

duivels zijn; indien mijne uitverkorenen hen niet verlost door hunne gebeden, zouden zij zijne prooi worden." Van daar sprak de Heilige deze ernstige woorden tot hare medezusters: «mijne zusters, wij zullen rekenschap moeten geven aan God van al de zielen, die verloren gaan; als wij vurig voor haar hadden gebeden, waren zij misschien niet verdoemd geweest". Wij lezen dan ook in haar Leven, dat zij geen enkel uur van den dag liet voorbijgaan, zonder voor de zondaars te bidden. Eene andere groote dienaress van God, zuster Stephanía van Soncino, deed, gedurende veertig jaren, strenge boetvaardigheid voor de bekeering der zondaars. Vele zielen zijn hare bekeering meer verschuldigd aan de gebeden der godvruchtige personen, dan aan de preeken der priesters. Aan een hunner werd geopenbaard, dat de bekeeringen, die hij bewerkte, niet aan zijne welsprekendheid, maar aan de gebeden van een werkbroeder toe te schrijven waren. Bidden wij, ja, bidden wij voor de zielen, die in zonden leven, en bidden wij ook voor de priesters, die God roept, om te werken voor de bekeering der zondaars. Wat een troost, wat een vertrouwen zal, vooral op het sterf-

bed, ons de gedachte niet schenken, dat wij door onze gebeden, door ons voorbeeld, door onzen omgang, of door ons lijden, eene of andere ziel voor Jesus-Christus gewonnen hebben! Zielen winnen voor God is, volgens den H. Gregorius, het gemakkelijkste middel zijne eigene zonden te boeten; en, volgens den H. Augustinus, is het zijne zaligheid verzekeren: *animam salvasti, animam tuam prædestinasti*. Als men reeds eene groote belooning verdient, wanneer men iemand redt van den tijdelijken dood, wat verdient men dan niet, indien men eene ziel van den eeuwigen dood redt, en men haar een leven bezorgt, dat geen einde zal hebben? Hoe zou het HART van Jesus niet dankbaar zijn jegens hem, die eene ziel, tot zoo hoogen prijs vrijgekocht, aan de hel zal ontrukkt hebben?

TOEPASSING.

Ik wil tot elken prijs zielen redden; ik behoef daarom niet mijn vaderland te verlaten, noch mijne familie, noch van staat te veranderen. Ik kan apostel van mijn vaderland zijn door de *instelling van den heiligen Franciscus van Sales*; apostel der ongeloo-

vigen, door de broederschap *van de voortplanting des geloofs* en der *Heilige Kindsheid*; apostel van de stad of het dorp, waar ik woon, door mijn goed voorbeeld; apostel van de geheele wereld door het *Apostolaat des Gebeds*, enz. enz. Doch vooral moet ik apostel van mijn huisgezin wezen, door aan mijne kinderen, indien God ze mij heeft geschonken, eene ware katholieke opvoeding te bezorgen, door hun elke verdachte lezing te verbieden, door de vlijtigste waakzaamheid te beoefenen, om alles, wat voor hen gelegenheid tot zonde zou kunnen worden, te verwijderen. Indien ik het ernstig wilde, konde ik dan van mijn huis geen waar heiligmaken, toegewijd aan het HART van Jesus? Daarvoor ware voldoende dagelijks te zamen den rozenkrans en het avondgebed te bidden, eene kleine geestelijke lezing te houden, enz.

GEBED.

O allerbeminlijkst HART van mijn goddelijken Zaligmaker! HART, ontvlamd van liefde voor de menschen, HART, dat over al onze harten, onverdeeld, verdient te heerschen! Konde ik aan alle menschen doen

kennen de liefde, die Gij voor hen koestert, en de weldaden, waarmede Gij de zielen, die U zonder voorbehoud beminnen, overlaadt! O allerbeminlijkst en liefdevol HART van mijn Jesus! Wee het hart, dat U niet bemint! Gij, mijn Verlosser, zijt op het Kruis gestorven, zonder eenige leniging, ter liefde van de menschen; hoe kunnen dan toch de menschen leven, zonder aan U te denken? O liefde van God! O ondankbaarheid der menschen! — O menschen! beschouwt dan het Lam Gods, dat onschuldig Lam, stervend op den boom des Kruises, om uwe zonden te boeten, de goddelijke Gerechtigheid te verzoenen, om u door deze weldaad, in liefde te ontvlammen; ziet, hoe Hij zijn Vader bidt u vergiffenis te schenken; beschouwt Hem en gij zult Hem beminnen. — O mijn Jesus! wat zijn er weinigen, die U beminnen! Ongelukkige die ik ben! ik heb zelf zooveel jaren doorgebracht, zonder aan U te denken; ik heb U zooveel beleedigd. Mijn beminde Verlosser! het is minder de straf, die ik verdiend heb, dan uwe liefde voor mij, die mij zoo doet treuren. — O smarten van Jesus! O vernederingen van Jesus! O wonden van Jesus! O dood van Jesus! prent u in mijn

vigen, door de broederschap *van de voortplanting des geloofs* en der *Heilige Kindsheld*; apostel van de stad of het dorp, waar ik woon, door mijn goed voorbeeld; apostel van de geheele wereld door het *Apostolaat des Gebeds*, enz. enz. Doch vooral moet ik apostel van mijn huisgezin wezen, door aan mijne kinderen, indien God ze mij heeft geschonken, eene ware katholieke opvoeding te bezorgen, door hun elke verdachte lezing te verbieden, door de vlijtigste waakzaamheid te beoefenen, om alles, wat voor hen gelegenheid tot zonde zou kunnen worden, te verwijderen. Indien ik het ernstig wilde, konde ik dan van mijn huis geen waar heilgdom maken, toegewijd aan het HART van Jesus? Daarvoor ware voldoende dagelijks te zamen den rozenkrans en het avondgebed te bidden, eene kleine geestelijke lezing te houden, enz.

GEBED.

O allerbeminneijkst HART van mijn goddelijken Zaligmaker! HART, ontvlamd van liefde voor de menschen, HART, dat over al onze harten, onverdeeld, verdient te heerschen! Konde ik aan alle menschen doen

kennen de liefde, die Gij voor hen koestert, en de weldaden, waarmede Gij de zielen, die U zonder voorbehoud beminnen, overlaadt! O allerbeminnelijkst en liefdevol HART van mijn Jesus! Wee het hart, dat U niet bemint! Gij, mijn Verlosser, zijt op het Kruis gestorven, zonder eenige leniging, ter liefde van de menschen; hoe kunnen dan toch de menschen leven, zonder aan U te denken? O liefde van God! O ondankbaarheid der menschen! — O menschen! beschouwt dan het Lam Gods, dat onschuldig Lam, stervend op den boom des Kruises, om uwe zonden te boeten, de goddelijke Gerechtigheid te verzoenen, om u door deze weldaad, in liefde te ontvlammen; ziet, hoe Hij zijn Vader bidt u vergiffenis te schenken; beschouwt Hem en gij zult Hem beminnen. — O mijn Jesus! wat zijn er weinigen, die U beminnen! Ongelukkige die ik ben! ik heb zelf zooveel jaren doorgebracht, zonder aan U te denken; ik heb U zooveel beleedigd. Mijn beminde Verlosser! het is minder de straf, die ik verdiend heb, dan uwe liefde voor mij, die mij zoo doet treuren. — O smarten van Jesus! O vernederingen van Jesus! O wonden van Jesus! O dood van Jesus! prent u in mijn

hart, dat de zoete herinnering aan U er immer bewaard blijve, dat zij mij altijd door liefde wonde en ontvlamme. — Ik bemin U, mijn Jesus! ik bemin U, oneindig Goed! ik bemin U, mijne Liefde! mijn Al! ik bemin U zonder voorbehoud, en ik wil U altijd beminnen. Ach! laat niet toe, dat ik nog het ongeluk hebbe, U te verlaten, U te verliezen. Geef, dat ik U geheel toebehoore; geef mij die genade door de verdiensten van uw dood, in welken ik een vast vertrouwen stel.

Ik beveel mij ook aan U, o Maria, verhevene Koningin! Maak, dat ik Jesus-Christus beminne, en ook U liefhebbe, U, die mijne Moeder en mijne Hoop zijt.

SCHIETGEBED.

Allerbarmhartigst HART van Jesus! wees door alle zondaars bemind, gelijk Gij het verdient.

DECEMBER.

BEDROEFD HART VAN MARIA.

Jesus-Christus was niet de eenige, die ter onzer liefde leed ; Maria, zijne zoete Moeder en de onze was zijne onafscheidbare gezellin in het lijden. Maria, brandend van liefde voor de menschen, ondervond zeker, gelijk haar Zoon, een grooten troost, als zij er aan dacht, dat het menschdom ging verlost worden, maar ook, gelijk Jesus, was zij in eene zee van droefheid gedompeld. Het zien van dat zwaard van droefheid, dat het Hart van Maria zou doorboren, was niet een der geringste oorzaken van de droefheid van Jesus' HART in den hof van Olijven. Hij had alstoen al de bijzonderheden van dat martelaarschap van liefde voor oogen. Wij kunnen dus heden overwegen, wat toen het HART van Jesus zooveel deed lijden.

Om te begrijpen, hoe groot de droefheid van Maria's Hart was, zou men de hevigheid der liefde, welke zij Jesus toedroeg, moeten beseffen. In het Hart van Maria, zegt de

zalige Amedeüs, waren twee liefden vereenigd; zij beminde Jesus met eene natuurlijke liefde als haren Zoon, en met eene bovennatuurlijke liefde als haren God. Deze twee liefden vormden er maar ééne, doch eene zoo groote, dat zij Jesus beminde zoo veel als een eenvoudig schepsel dit vermag. Dewijl dan geen schepsel zoozeer God heeft bemind als Maria, is er ook nooit eene smart geweest, gelijk aan de hare.

Gelijk het HART van Jesus reeds begon te lijden bij zijne ontvangenis, zoo ook leed Maria, in alles gelijkvormig aan haar goddelijken Zoon, gedurende geheel haar leven; Maar hare smart nam bovenmate toe op den tijd van Jesus' lijden.

Wat was de ontmoeting van dien Zoon en die Moeder op den weg naar Calvarië niet hartverscheurend! Jesus en Maria zagen elkander aan, en hunne blikken waren als zoovele schichten, waarmede zij wederkeurig hunne van liefde ontvlamde harten doorboorden.

Maar het medelijdende Hart van Maria was nog meer bedroefd, als Zij Jesus op het Kruis hoorde klagen, dat Zijn hemelsche Vader zelf Hem had verlaten: *Deus meus!*

Deus meus! ut quid dereliquisti Me (Math. 27-46)? En wat hare droefheid tot het hoogste toppunt voerde, was de gedachte, dat hare tegenwoordigheid, haar medelijden, verre van Jesus te troosten, nog zijne smart vermeerderde. De droefheid van Maria's Hart, zegt de H. Bernardus, vloeide over in het HART van Jesus: *repleta Matre, ad Filium redundabat inundatio amaritudinis*.

De laatste ademhaling van Jesus was niet het einde van Maria's smarten; want, terwijl Zij den dood van haar Zoon beweent, ziet Zij gewapende soldaten tot Hem naderen. Dit ziende, huivert Zij van angst en roept uit: Ach! mijn Zoon is reeds dood; hoont Hem niet meer, spaart mij, zijne arme moeder, deze nieuwe foltering! Zoo smeekte Zij, zegt de heilige Bonaventura (Med. vit. Chr. c. 80). Maar, terwijl Zij zoo bad, zag Zij, helaas! een soldaat, die gewelddadig de heilige Zijde van haar Jesus met eene lans doorboorde: *unus militum lanced Latus Ejus aperuit* (Joan. 19-34). Die lanssteek deed het Kruis trillen en verdeelde het HART van Jesus in tweeën, gelijk het aan de heilige Brigitta werd geopenbaard: *ita ut ambæ partes Cordis essent in lanced* (Rev. l. 2. c. 21).

Er vloeide bloed en water uit; dit weinig bloed was alles wat er nog in het lichaam van Jesus was overgebleven; Hij wilde ook dat vergieten, om ons te toonen, dat Hij al zijn bloed, tot den laatsten druppel, voor ons had gegeven.

Door die lans werd Jesus eene wonde toegebracht, maar, zegt de godvruchtige Lanspergius, Maria gevoelde er de smart van (De Pass. Chr. hom. 54).

De heilige Vaders meenen, dat dit eigenlijk het zwaard was, door den H. Simeon aan Maria voorzegd, een zwaard, niet van metaal, maar van smart, dat hare gezegende ziel doorboorde in het HART van Jesus, waarvan zij niet kon worden losgerukt; zoo spreekt, onder anderen, de H. Bernardus: *lancea, quæ ipsius aperuit Latus, animam Virginis penetravit quæ inde nequibat avelli* (In Sign. m.). Dit strookt met hetgeen de H. Maagd aan de H. Brigitta openbaarde: «Toen de lans uit de Zijde werd getrokken was zij rood van het bloed en toen Ik het HART van mijn Zoon doorstoken zag, scheen het mij, dat mijn hart zelf was doorboord" (Rev. l. 1. c. 10). Slechts door een mirakel overleefde Maria zooveel smarten. Helaas! te voren

had zij ten minste een Zoon, die medelijden had met haar lijden, en thans niet meer!

Daar Zij nog andere gewelddadigheden voor haar beminden Zoon vreesde, verzocht de bedroefde Moeder Josef van Arimathea dat hij aan Pilatus het lichaam van Jesus zou gaan vragen; en die rechter gaf er zijne toestemming voor uit medelijden voor zijne Moeder. De godvruchtige leerlingen namen Hem dan van het Kruis af. Bernardinus de Bustis overweegt, hoe de arme Moeder, hare armen uitstreckende, zich van den grond verhief, om haar dierbaar Kind aan te nemen, Hem omhelsde en vervolgens zich neerzette aan den voet des Kruises. Zij ziet zijn mond geopend, zijne oogen gebroken; Zij werpt hare blikken op zijne verscheurde ledematen en zijne ontvleeschde beenderen; Zij neemt Hem de doornenkroon af, en beschouwt de verwoesting door die punten op dat heilig Hoofd aangericht; Zij beziet die handen, die voeten, die doorstokene Zijde en roept uit: Ach! mijn Zoon! in welken staat heeft U de liefde tot de menschen gebracht! Welk kwaad hadt Gij hun dan gedaan, dat zij U zoo heb-

ben mishandeld? — O wreede doornen! O nagelen! O onmeedoogende lans! hoe hebt gij toch uwen Schepper zoo kunnen pijnigen?... Maar wat zeg ik? de doornen! de nagelen! de lans! — O zondaars! zondaars! gij zijt het, uwe zonden hebben mijn Zoon zoo mishandeld!

TOEPASSING.

Ik zal Maria als toonbeeld van medelijden jegens het bedroefde Hart van Jesus nemen. Zij deed het eerste de oefening van het Heilig Uur, en met welk harteleed! In dat uur werd Zij de Moeder der Kerk en van ieder geloovige; toen schonk haar Zoon haar eene algemeene macht, om ons *in alles, overal en altijd* te helpen. Wij behagen haar dus zeer, als wij haar den zoo zoeten naam van *Moeder* geven, en den zoo glorieijken titel van *Altijddurenden Bijstand*; als wij Haar een onbeperkt vertrouwen toonen, zoodat wij Haar voor al de noodwendigheden der Kerk aanroepen. Wij behooren dus dikwijls Haar alzo te bidden: O heilige Maagd Maria! die wij zoo gaarne *onze Moeder van altijd-durenden Bijstand* noemen, toon ons, dat Gij dezen schoonen titel verdient, door de Kerk en haar Opperhoofd voortdurend te

beschermen. Door de oneindige verdiensten van het HART van Jesus, welke wij door U den hemelschen Vader aanbieden, verkrijg voor de zondaars de genade eener ware bekeering; voor de stervenden de genade van een zaligen dood; voor de zielen van onze overledene bloedverwanten de verlossing uit de vlammen des vagevuurs; en voor ons allen de genade van volkomene vergiffenis en overvloedige barmhartigheid. Amen.

GEBED.

O heilige Maagd! verhevenste en voortreffelijkste aller schepselen, ik, arme zondaar, die straffen en geen genaden, rechtvaardigheid en geene barmhartigheid verdien, ik groet U van uit deze aardse ballingschap.

Mijne beminnelijke Koningin, ik spreek zoo niet, omdat ik uwe goedheid mistrouw; ik weet, dat Gij er op roemt, zoo weldadig als verheven te zijn; ik weet, dat Gij U gelukkig acht, zooveel schatten te bezitten, omdat Gij ze aan ellendigen, gelijk wij zijn, kunt mededeelen; ik weet, dat hoe armer zij zijn, die tot U hunne toevlucht nemen, zij des te meer door U begunstigd en be-

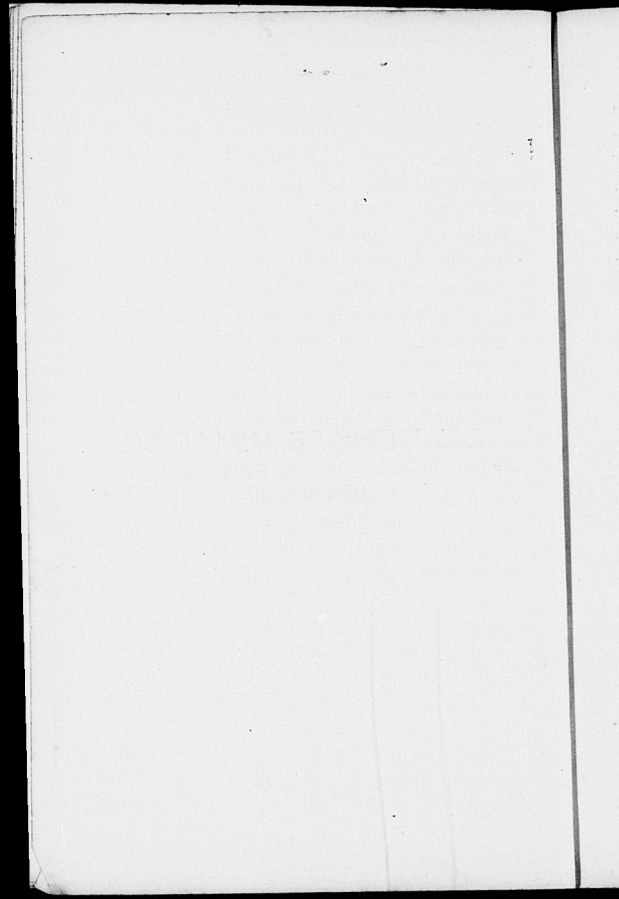
schermd worden. O mijne Moeder! Gij, die weleer uwen voor mij gestorven Zoon beweendet, offer, bid ik U, uwe tranen aan God, en verkrijg mij eene ware droefheid over mijne zonden. De zondaars hebben U alstoen zooveel smart berokkend, en ik zelf heb U zoo bedroefd door mijne zonden; o Maria! verwerf mij ten minste de genade, dat ik U en uwen goddelijken Zoon niet meer door mijne ondankbaarheid bedroeve. Waartoe zouden mij de tranen, voor mij vergoten, dienen, als ik voortging met jegens U ondankbaar te zijn? Wat zou mij uwe barmhartigheid baten, als ik U weer ontrouw werd en mij verdoemde? Neen, mijne Koningin! neen, laat het niet toe. Gij verkrijgt van God alles, wat Gij wilt; Gij verhoort allen, die U bidden; ziehier dan twee genaden, welke ik U vraag; ik verwacht ze zeker van U, ik wil ze: geef mij de genade aan het HART van Jesus getrouw te zijn, Het niet meer te beleedigen, en Het, voor het overige van mijn leven, zooveel te beminnen, als ik Het bedroefd heb.

SCHIETGEBED.

Jesus en Maria! ik beveel mijne ziel aan Uwe voor mij van liefde ontvlamde HARTEN.

ij,
on
an
id
U
lf
o
e,
et
e.
-
s
e
-
e
-
e
-

DE EERSTE VRIJDAG
DER MAAND.

DE EERSTE VRIJDAG DER MAAND.

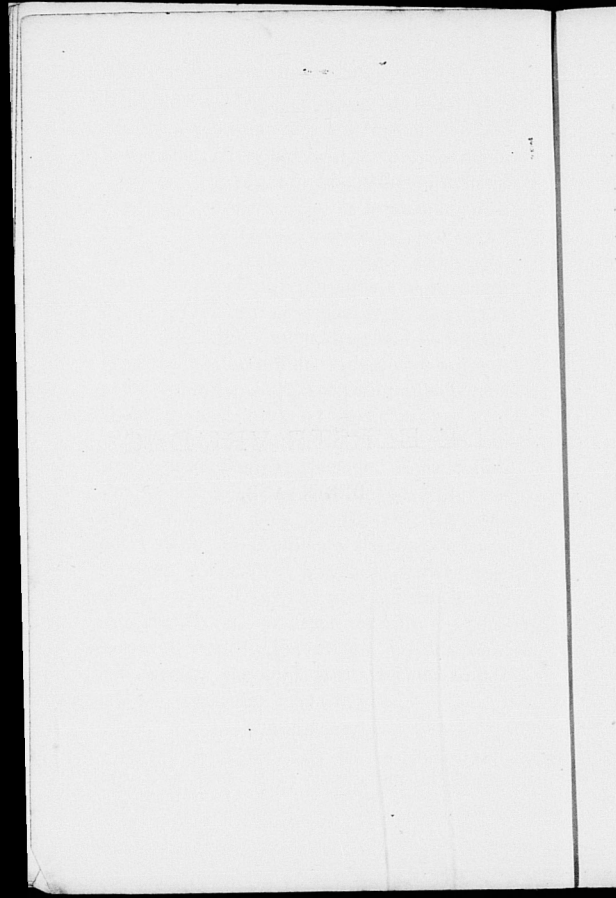
INLEIDING.

BEWEEGREDEN OM HET H. HART DEN VRIJDAG
EN VOORAL DEN EERSTEN VRIJDAG DER
MAAND TE VEREEREN.

Het H. HART van Jesus heeft immer eene bijzondere voorliefde voor den Vrijdag getoond.

De Vrijdag werd van alle eeuwigheid door de goddelijke Liefde uitgekozen, om de dag der voltooiing van het verlossingswerk te zijn. Die dag was de groote dag der wereld, dag duizendmaal gezegend, naar welken de Oudvaders, de Profeten en al de ongelukkige kinderen van Adam, vier duizend jaren, hadden verlangd.

Dien dag had Jesus gedurende drie en dertig jaren voor oogen gehad, want van het eerste oogenblik van zijn bestaan in den

DE EERSTE VRIJDAG DER MAAND.

INLEIDING.

BEWEEGREDEN OM HET H. HART DEN VRIJDAG
EN VOORAL DEN EERSTEN VRIJDAG DER
MAAND TE VEREEREN.

Het H. HART van Jesus heeft immer eene bijzondere voorliefde voor den Vrijdag getoond.

De Vrijdag werd van alle eeuwigheid door de goddelijke Liefde uitgekozen, om de dag der voltooiing van het verlossingswerk te zijn. Die dag was de groote dag der wereld, dag duizendmaal gezegend, naar welken de Oudvaders, de Profeten en al de ongelukkige kinderen van Adam, vier duizend jaren, hadden verlangd.

Dien dag had Jesus gedurende drie en dertig jaren voor oogen gehad, want van het eerste oogenblik van zijn bestaan in den

schoot van Maria, voorzag Hij alles, wat Hem in zijn lijden zou overkomen, en immer zweefde het Hem duidelijk voor den geest : *dolor meus in conspectu meo semper* (Ps. 51-18).

Die dag was het voorwerp der vurigste verlangens van zijn goddelijk HART : *baptismo habeo baptizari et quomodo coarctor donec perficiatur* (Luc. 12-50). Het was zijn *geliefkoosd uur*, zegt ons de H. Joannes : *sciens Jesus quia venit hora ejus* (Joan. 13-1).

Op dien dag had dat groot treurspel van liefde plaats, dat men het Lijden en den Kruisdood van den mensch geworden God noemt.

Op dien dag werden al de zonden der menschen geboet, en een bloedbad bereid, om er onze zielen van hare zonden in te zuiveren : *lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo* (Ap. 1-5).

Op dien dag hebben de Rechtvaardigheid en de Barmhartigheid elkaar omhelsd : *Justitia et Pax osculatæ sunt* (Ps. 84-11). God heeft zich met de wereld verzoend: *Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi* (II Cor. 5-19). Op dien dag is de hel overwonnen en het Kruis de sleutel des hemels geworden.

Op dien dag werd den goeden moordenaar vergiffenis geschonken, en al de zondaars kregen toen de hoop, gelijk hij, vergiffenis te erlangen.

Op dien dag heeft het liefderijkste HART, het HART van een God ons aan de teederste Moeder toevertrouwd, aan de Moeder van God, de onze geworden.

Op dien dag werd het HART van Jesus, de zetel der goddelijke liefde, doorboord, en uit Zijne wonde vloeiden de Kerk en de Sacramenten.

Op dien dag gaf ons Jesus zijn geopend HART, als een toevluchtsoord, als een schat en eene bron van alle genaden. Sedert negentien eeuwen is die dag als het middenpunt, om hetwelk de herschapene wereld zich beweegt. De Apostelen prediken den God-Mensch, op dien dag gekruist; de martelaren verheugen zich hun bloed met het goddelijk bloed, dat op dien dag werd vergoten, te kunnen mengen; de Maagden wijden zich toe aan den Bruidegom des bloeds, die haar op dien dag beminnelijker toeschijnt dan op elken anderen: *sponsus sanguinum Tu mihi es*; de grootste zondaren smeecken om vergiffenis en verkrijgen ze door

de verdiensten van dien dag. De heilige Mis wordt op duizend verschillende altaren ter gedachtenis van het Offer van dien dag opgedragen. Alles herinnert ons aan dien grooten dag: onze godsdienstige plechtigheden, het Kruis dat op onze gedenkteeken schittert, het Kruisbeeld, dat onze woningen versiert, en dat teeken van den christen, hetwelk Gods zegen doet neerdalen over onze voorhoofden, over onze maaltijden en onze voornaamste handelingen.

Het is de dag van het HART van Jesus. Noemt men den Zondag *den dag des Heeren*, omdat Hij op een Zondag verrezen is; men kan, in alle waarheid, den Vrijdag *den dag van het HART van Jesus noemen*, omdat zijne liefde zich op dien dag zoo krachtig heeft geopenbaard, dat Mozes en Elias haar op den Thabor bovenmatig noemden: *dicebant excessum ejus quem completurus erat in Jerusalem* (Luc. 9-51).

Ziedaar overvloedige beweegredenen, om de geloovigen op te wekken, het HART van Jesus bijzonder des Vrijdags te vereeren. De heilige Kerk zelve noodigt er ons toe uit: want, gelijk zij van den Zondag *een dag van vreugde* maakt, ter herinnering aan de glo-

rierijke Verrijzenis des Zaligmakers, zoo wil zij dat de Vrijdag *een dag van boetvaardigheid* zij, ter gedachtenis van zijn bitter lijden. Maar hoe kunnen de geloovigen denken aan het lijden, zonder te denken aan de liefde, die er de oorzaak van was en aan het HART van Jesus, dat de zetel der liefde is? Meer nog, wij zien in het leven der Heiligen, dat Jesus-Christus hun des Vrijdags verscheen, hen deel deed hebben aan zijn lijden, en hun de verschillende geheimen van dat lijden openbaarde. Jesus koos vooral den Vrijdag uit, om aan de zalige Margareta Maria den rijkdom van zijn H. HART te toonen. Hij verzocht, dat het feest van het H. HART zou worden ingesteld op den Vrijdag, die op de octaaf van H. Sacramentsdag volgt.

Het is eindelijk aan den Vrijdag, dat Hij de grootste genaden heeft gehecht voor de zielen en huisgezinnen, die op dien dag communiceeren. Ziehier die allervoortreffelijkste belofte:

«In de overmaat van de barmhartigheid van mijn HART beloof Ik u,» zeide Jesus aan de zalige Margareta Maria, «dat zijne almachtige liefde aan allen, die negenmaal

achtereenvolgens, op den eersten Vrijdag der maand, zullen communiceeren, de genade der volhardende boetvaardigheid zal geven, en dat zij niet in mijne ongenade zullen sterven, noch zonder de laatste sacramenten te hebben ontvangen; en mijn HART zal voor hen in dat laatste uur een veilig toevluchts-oord wezen."

Alles dus wekt ons op het H. HART des Vrijdags bijzonder te vereeren, ons eigenbelang, onze zaligheid, de dankbaarheid en de liefde, die wij aan Jesus-Christus verschuldigd zijn. Trachten wij dus op dien dag, tot dat einde, eene of andere bijzondere godvruchtige oefening te verrichten, bij voorbeeld, de statïën van den Kruisweg rond te gaan, vijf Onze Vaders en Wees gegroeten te bidden voor het Kruisbeeld, eene meditatie of lezing over het H. HART te houden, enz. Vieren wij vooral met ijver den eersten Vrijdag der maand; wonen wij dan de H. Mis bij; naderen wij dan tot de H. Tafel; wijden wij ons toe aan het H. HART; doen wij de plechtige verklaring voor een goeden dood; gaan wij naar het Lof; en, bereiden wij, 's avonds te voren, onze ziel door de oefening van het Heilig Uur, om de zegenin-

gen van het heilig HART te ontvangen. Wij geven hier twaalf overwegingen van het H. HART, getrokken uit de werken van den H. Alphonsus, voor den eersten Vrijdag der maand.

Mogen zij den geloovigen nuttig zijn en hun eene of andere heilzame gedachte geven, die hen, geheel de maand, ijverig doet wezen.

achtereenvolgens, op den eersten Vrijdag der maand, zullen communiceeren, de genade der volhardende boetvaardigheid zal geven, en dat zij niet in mijne ongenade zullen sterven, noch zonder de laatste sacramenten te hebben ontvangen; en mijn HART zal voor hen in dat laatste uur een veilig toevluchts-oord wezen."

Alles dus wekt ons op het H. HART des Vrijdags bijzonder te vereeren, ons eigenbelang, onze zaligheid, de dankbaarheid en de liefde, die wij aan Jesus-Christus verschuldigd zijn. Trachten wij dus op dien dag, tot dat einde, eene of andere bijzondere godvruchtige oefening te verrichten, bij voorbeeld, de statïen van den Kruisweg rond te gaan, vijf Onze Vaders en Wees gegroeten te bidden voor het Kruisbeeld, eene meditatie of lezing over het H. HART te houden, enz. Vieren wij vooral met ijver den eersten Vrijdag der maand; wonen wij dan de H. Mis bij; naderen wij dan tot de H. Tafel; wijden wij ons toe aan het H. HART; doen wij de plechtige verklaring voor een goeden dood; gaan wij naar het Lof; en, bereiden wij, 's avonds te voren, onze ziel door de oefening van het Heilig Uur, om de zegenin-

gen van het heilig HART te ontvangen. Wij geven hier twaalf overwegingen van het H. HART, getrokken uit de werken van den H. Alphonsus, voor den eersten Vrijdag der maand.

Mogen zij den geloovigen nuttig zijn en hun eene of andere heilzame gedachte geven, die hen, geheel de maand, ijverig doet wezen.

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND JANUARI.

DE GODSVRUCHT TOT HET HEILIG HART, UIT-
GEKOZEN LIEFDEPIJL.

De H. Augustinus zegt, dat God verscheidene liefdepijlen op de harten der menschen heeft afgeschoten, om hunne liefde te winnen: *novit Dominus sagittare ad amorem; sagittat ut faciat amantem* (In Ps. 119). Welke zijn die liefdepijlen? Het zijn vooreerst de schepselen, vervolgens het menschgeworden Woord, en eindelijk de godsvrucht tot het H. HART, uitgekozen en bewaard voor deze laatste tijden.

Al de schepselen, die wij zien, zijn liefdepijlen; God heeft ze voor den mensch gemaakt, om zijn hart te winnen. De H. Augustinus meende dan ook, dat zij hem de liefde tot God predikten: *cælum et terra et omnia mihi dicunt, ut Te amem* (Conf. l. 10. c. 6). Het scheen hem, dat de zon, de maan, de sterren, de bergen, de velden, de zeeën, de rivieren, de bloemen, de vruchten,

de vogelen en de visschen hem beurtelings toeriepen: Augustinus, bemin God; Augustinus, bemin God; want God heeft ons voor u geschapen, om u op te wekken Hem te beminnen.

Al die schepselen zijn dus zoovele liefdepijlen, die het hart van den mensch moeten ontvlammen; maar God kon er zich niet mede tevreden stellen, want zij hebben Hem niet door de menschen doen beminnen. De hemelsche Vader heeft ons dan zijn eigen, zijn eenigen Zoon geschonken. God heeft zoo de wereld bemind, dat Hij zijnen eenigen Zoon heeft gegeven: *Sic enim Deus dilexit mundum ut Filium suum unigenitum daret* (Joan. 5-16). O! wat is die Jesus een vurige liefdepijl! Wat zijn zijne goddelijke eigenschappen geschikt, alle harten te rooven! Toen de dochters van Jerusaleem aan de Bruid van het Hooglied vroegen, hoedanig haar Welbeminde was: *qualis est dilectus tuus?* antwoordde zij met heilige geestdrift: mijn Welbeminde is gekozen uit duizenden; zijne schoonheid overtreft alle andere schoonheden: *dilectus meus... electus ex millibus* (Cant. 5-10). Zijn hoofd glinstert als zuiver goud; zijn aanschijn is wit

en rood... — En zoo gaat zij voort met Jesus-Christus te beschrijven door de schoonste zinnebeelden, totdat zij, niet meer wetende, wat te zeggen, met deze woorden eindigt: mijn Welbeminde is geheel verlangenswaardig: *Totus desiderabilis, talis est dilectus meus*. Hij is niet gelijk de andere kinderen der menschen; Hij overtreft allen door zijne schoonheid: *speciosus forma præ filiis hominum* (Ps. 44-5). Hij is zóó volmaakt, dat Hem geene enkele volmaaktheid ontbreekt; Hij is onder alle opzichten de schoonste. Inderdaad, Jesus schijnt ons altijd geheel verlangenswaardig, geheel beminnelijk, in welken toestand van zijn leven Hij zich ook aan ons vertoone, of als klein Kind in de grot, of als eenvoudig werkmán in den winkel van den H. Josef, of als kluizenaar in de woestijn, of als prediker van het Evangelie, doorkruisend Judea en Galilea; maar nergens schijnt Hij ons beminnelijker dan op het Kruis, waar wij Hem met zijn geopend HART beschouwen, en in het Altaar-sacrament, waar Hij zich aan ons geeft als slachtoffer, als Vriend, als Voedsel: *totus desiderabilis, talis est Dilectus meus*.

Deze vurige liefdepijl ontvlamde vele zie-

len, die door liefde voor God verteerd werden; maar, helaas! vele harten bleven versteend. Wat deed nu Jesus? Hij verscheen aan de zalige Margareta-Maria, en zeide haar: *Ziehier dit HART, dat de menschen zoozeer heeft bemind!...* Een jager bewaart den besten zijner pijlen voor het laatste schot, om te zekerder de prooi, die hij achtervolgt, meester te worden; zoo heeft Jesus, onder al zijne weldaden, de bijzondere godsvrucht tot zijn H. HART, als een uitgekozen liefdepijl, tot in onze tijden bewaard; en nu doet Hij deze overal verspreiden, als om een laatste schot te doen en de harten der menschen door zijne liefde te kwetsen: *posuit me sicut sagittam electam; in pharetra sua abscondit me* (Is. 49-2).

Het is dan nu de tijd van beminnen, o christen ziel; *het is nu de tijd der liefde: ecce tempus tuum tempus amantium* (Ez. 16-8). En welk liefdebewijs zult gij Jesus-Christus geven? O! gij zult voortaan trachten, Hem te behagen; gij gaat tot leus nemen: *Aan God behagen en sterven!*

O! wat is het schoon aan God te behagen. Als gij wilt weten, wat het is, God te behagen, luister dan naar hetgeen er Pater

Antonius Torrès van geschreven heeft: Dat is, zegt hij, behagen aan dat liefdevol HART, aan hetwelk wij zooveel verschuldigd zijn; welbehagelijk zijn aan dat goddelijk oog, dat altijd zorgvuldig over ons welzijn waakt; voldoen aan dien goddelijken Wil, die altijd bezig is, met ons te beminnen. Aan God behagen, dat is het einde, tot hetwelk wij zijn geschapen, het doel, waarheen al onze verlangens moeten streven, de regel van geheel ons gedrag. God te behagen, dat zochten de Heiligen vóór alles; dat bewoog zoovele maagden zich den Heere in de kloosters toe te wijden; dat maakte hen, die vervolgd werden, ongevoelig voor laster en beledigingen; dat maakte de folteringen en den dood zelf den Martelaren zoet. Aan God behagen is zoo voortreffelijk, dat men het boven alle belangen, boven het hoogste geluk moet stellen... Ziedaar, wat wil zeggen: *Aan God behagen!*

Hij, die volmaakt aan God wil behagen, moet de volgende voornemens maken:

1^e Alle vrijwillige dagelijksche zonden vermijden.

2° Zich ontdoen van alle genegenheid voor wereldsche zaken.

3° Nimmer zijne gewone oefeningen van gebed en versterving verwaarloozen, al zou men ook nog zoo grooten afkeer of tegenzin gevoelen.

4° Elken dag over het Lijden mediteeren.

5° Zich in alle moeilijkheden aan Gods Wil onderwerpen.

6° God aanhoudend de gave zijner liefde vragen.

TOEPASSING.

Mijne leus zal zijn: *Behagen aan het HART van Jesus en sterven*. Jesus heeft mij zoozeer bemind! Zal ik Hem dan nooit zonder voorbehoud beminnen? Ik zal zulks doen, als ik de bovengemelde middelen wil aanwenden.

GEBED.

Mijn Heer, mijn God, mijne Liefde, mijn Al! ik weet, dat Gij alléén hier en hierna maals mijn geluk kunt uitmaken; maar ik wil U niet beminnen voor mijne eigene voldoening; geheel mijn verlangen is, door mijne liefde uw goddelijk HART tevreden te stellen; ik wil, dat mijn vrede, mijn geluk in dit leven, alleen besta in het volbrengen

van uw heiligen Wil, al moest ik dan ook alle smarten verduren. Gij zijt mijn God, en ik ben uw schepsel. En wat kan ik meer hopen, dan aan mijn Heer te behagen, aan mijn God, die mij zoo heeft bemind? O mijn Jesus! Gij zijt van den hemel nedergedaald, om hier op aarde een arm en verstorven leven ter mijner liefde te leiden; ik ook verzaak aan alles en wil slechts leven, om U te beminnen; al mijn genoegen zal zijn, U te behagen. Ik bemin U, mijn beminnelijke Verlosser! ik bemin U uit al mijne krachten. Handel met mij volgens uw welbehagen, als ik U maar mag beminnen! Ik ben vast besloten, U, zooveel ik kan, voldoening te geven.

O Maria, Moeder van mijn God! bescherm mij; maak mij aan U gelijkvormig, niet in de glorie, die ik niet verdien, gelijk Gij ze verdient, maar in de genade, aan God te behagen en zijn heiligen Wil te doen, gelijk Gij zelve dit deedt.

SCHIETGEBED.

Zoet HART van Jesus! wond mijn hart door uwe heilige liefde.

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND FEBRUARI.

BELOONING VAN DE GODSVRUCHT TOT HET H.
HART: DE VOORBESCHIKKING.

De predikers van het Evangelie overdrijven niet, als zij verzekeren, dat de godsvrucht tot het H. HART van Jesus een onderpand en een der grootste teekenen van voorbeschikking is. Om er ons van te overtuigen, is het voldoende, aandachtig te overwegen, wie Hij is, dien wij door deze godsvrucht vereeren. Het is duidelijk dat dit het liefdevolste, het dankbaarste, het goedertierenste, het meest onze zaligheid verlangende HART is, dat wij zouden kunnen vinden, want het is het HART van een God. Inderdaad, het HART van Jesus is geheel liefde voor ons. Wij hebben geen vriend, noch broeder, noch vader, noch moeder, noch bruidegom, die ons zooveel bemint als Hij. De goddelijke Zaligmaker bemint, wel is waar, alle menschen, want Hij heeft zijn leven voor allen zonder uitzondering geschonken; maar Hij bemint

vooral hen, die Hem beminnen: *Ego diligentes Me diligo* (Prov. 8-17). En bemint men Hem niet, bewijst men Hem geene liefde, als men zijn goddelijk HART vereert? Indien het dan waar is, wat de H. Thomas zegt, dat de harten, die elkaar beminnen, zich zoeken te vereenigen, om nooit meer gescheiden te worden: *amantes desiderant ex duobus fieri unum* (1. 2. q. 28. a. 1), dan volgt daaruit, dat het HART van Jesus verlangen moet, zich met ons te vereenigen; dat doet Het reeds hier op aarde door het H. Sacrament des Altaars, doch die vereeniging is van korten duur; zij zal eerst in den hemel volmaakt zijn, waar zij eeuwig zal wezen. En is dit zoo, dan is het ook waar, dat wij, met het HART van Jesus te blijven vereeren, zeker zijn, eens met Hem in den hemel vereenigd te zullen worden. O! wat zal het voor ons zoet zijn te sterven, als wij, gedurende ons leven, Jesus-Christus zullen bemind hebben! Toen eene geestelijke dochter van de heilige Teresia, op haar sterfbed lag en hare medezusters zag weenen, zeide zij: «mijne zusters, waarom weent gij? ik ga naar Jesus-Christus, het voorwerp mijner liefde; verheugt u met mij, als gij mij lief hebt.»

Het HART van Jesus is daarenboven zoo dankbaar, dat Het geen glas koud water, ter zijner liefde geschonken, onbeloond kan laten. Hoe zou Het, in het laatste uur, hem kunnen verlaten, die Het door zoovele gebeden, communiën en goede werken, ter zijner liefde gedaan, heeft vereerd? Neen, Jesus-Christus verlaat zijne dienaren niet bij den dood. De heilige Hilarion werd, bij zijn dood, met die natuurlijke vrees bevangen, die iedereen bij de gedachte aan sterven, gewaar wordt; doch hij boezemde zich zelven moed in, zeggend: *egredere, anima mea; quid times? Septuaginta prope annis servisti Christo*. Mijne ziel, wat zijt gij bevreesd? Hebt gij Jesus niet gediend? Zou zijn zoo dankbaar HART u thans kunnen verlaten? — Men vroeg eens aan een Pater van de Sociëteit van Jesus, of hij gerust stierf: «maar hoe,” antwoordde hij, «heb ik dan Mahomed gediend, om nu de goedheid van mijn God en zijn wil, mij zalig te maken, in twijfel te trekken?” Wat zou ons zoo kunnen bevreesd maken, waarover het H. HART ons niet zou kunnen gerust stellen?

Zouden wij onze bedrevene zonden vreezen? — Maar wij hebben te doen met een

HART, zoo goedertieren, dat Het, volgens den H. Joannes Chrysostomus, vuriger verlangt, ons de vergiffenis onzer zonden te schenken, dan wij ze begeeren te bekomen: *non adeo cupis dimitti peccata tua, sicut ille cupit peccata dimittere* (In act. hom. 56). Hij gaat er groot op, zegt de profeet Isaïas, den schuldigen barmhartigheid te bewijzen: *exaltabitur parcens vobis* (Is. 50-18); en hoelang wacht Hij, met vergiffenis te schenken? Hij doet het aanstonds: *plorans nequaquam plorabis, miserans miserebitur tui*: zondaar, zoo vervolgt dezelfde profeet, gij behoeft niet langen tijd te weenen: bij uw eersten traan zal de Heer door medelijden met u bewogen worden: *ad vocem clamoris tui, statim ut audierit, respondebit tibi*. Het HART van Jesus doet niet gelijk de menschen; zijn deze beleedigd, zij verwaardigen zich zelfs niet te antwoorden aan hem, die vergiffenis vraagt; maar het HART van Jesus antwoordt ons aanstonds, schenkt ons aanstonds vergiffenis, zoodra wij berouw hebben en genade vragen: *statim ut audierit, respondebit tibi*. En aan wie zal dit goedertieren HART meer barmhartigheid bewijzen, dan aan hen, die Het, gedurende hun leven, hebben ver-

eerd en Hetzelve zoovele akten van eereherstelling, zoovele vergoedingen voor hunne eigene zonden en zelfs voor die van anderen hebben aangeboden?

Zouden wij de bekoringen der hel vreezen? De duivel zal zonder twijfel pogingen doen, om mij te doen vallen; maar als het HART van Jesus voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Die goede Zaligmaker zal onzen Engelbewaarder afzenden, om ons te versterken; onze H. Patronen, om ons te beschermen; den H. Michaël, om ons te verdedigen; zijne heilige Moeder, om de helsche vijanden te verdrijven en ons met haren mantel te bedekken. Hij zelf zal eindelijk komen, om die ziel, welke zijn goddelijk HART zoo heeft vereerd, in de bekoringen bij te staan; Hij zal haar het vertrouwen en de kracht geven, die haar in dien laatsten strijd zoo noodzakelijk zullen zijn; zoodanig, dat zij al de hellemachten zal kunnen trotseeren, zeggend met den Apostel Paulus: *quis ergo me separabit a charitate Christi?* Wie dan zal mij kunnen scheiden van het HART van Jesus, met hetwelk ik door de genade zoo innig ben vereenigd, en dat mij ook aan zich verbonden houdt door zijne liefde?

Zouden wij misschien de smarten des doods vreezen? — Maar wat zullen dan onze smarten zijn, vergeleken met de folteringen, door de Martelaren verduurd? Wie schonk dan aan die edelmoedige geloofshelden den moed, de ijselijkste martelingen, welke de wreedheid der tirannen kon uitdenken, te verduren? En zij verdroegen die ongehoorde folteringen niet slechts met geduld, maar nog met vreugde en zelfs met het verlangen nog meer ter liefde van Jesus-Christus te lijden. Wie deed dit wonder? Het was de genade, die uit Jesus' HART vloeide; zij schonk hun het geduld en de noodige kracht, om zooveel te lijden. Die genade kan Jesus niet weigeren aan hen, die zich zoovele offers zullen getroost hebben, om Hem door de *Maand van het H. Hart, den Eersten Vrijdag der Maand, het Heilig Uur, het dagelijksch bezoek bij het Allerheiligste Sacrament* te vereeren.

Zouden wij eindelijk den Rechter vreezen, voor wien wij bij den dood zullen moeten verschijnen? — O! wat is de godsvrucht tot het H. HART al wederom geschikt, om ons ook hierin gerust te stellen. Want wie zal onze Rechter zijn? Troosten wij ons: *Pater..*

omne judicium dedit Filio (Joan. 5-22): de hemelsche Vader heeft aan onzen Verlosser zelven de macht gegeven, ons te oordeelen.— De H. Paulus geeft ons dan ook moed, zeggende: *quis est qui condemnet? Christus Jesus, qui mortuus est . . . qui etiam interpellat pro nobis* (Rom. 8-34): Wie is de Rechter, die ons zal moeten oordeelen? Dezelfde Zaligmaker, die, om ons niet tot den eeuwigen dood te veroordeelen, zich zelven heeft veroordeeld, om voor ons te sterven, en die, met deze onbegrijpelijke weldaad niet tevreden, nog voortgaat, met voor ons, in den hemel, bij God, Zijnen Vader, te bidden.— Hoe zou dat HART, welks barmhertigheid wij zoo dikwijls over ons hebben afgeroepen, ons kunnen veroordeelen? Wat zou Het ons kunnen verwijten, als wij de middelen van zaligheid, ons gegeven, aanwenden? Zou Hij, die beloofd heeft de trooster en het veilig toevluchtsoord te zullen zijn van hen, die zijn HART vereeren, kunnen weigeren, ons zalig te maken? Zou Hij zijne beloften hebben vergeten? Hoe zou Hij, dien wij zoo dikwijls met liefde in de H. Communie hebben ontvangen, ons kunnen verwerpen? Hoe zou Hij, dien wij zoo dikwijls in

het H. Sacrament door ons bezoek hebben getroost, ons niet in zijn eeuwig paleis opnemen? Wij moeten dus, vol vertrouwen, uitroepen: O! wat is de godsvrucht tot het H. HART een groot teeken van voorbeschikking! O! wat is het troostend te sterven, na een getrouw leerling van het HART van Jesus te zijn geweest!

TOEPASSING.

Ik zal den eersten vrijdag van iedere maand tot de sacramenten naderen, om van het HART van Jesus de genade van een zaligen dood te bekomen; en ik zal dien dag de plechtige verklaring voor een goeden dood doen, welke op het einde van dit boek te vinden is.

GEBED.

Mijn Jesus! wanneer zal de dag aanbreeken, waarop ik zal kunnen zeggen: Mijn God, ik kan U niet meer verliezen? — Wanneer zal ik U zien van aanschijn tot aanschijn en verzekerd zijn, U, uit al mijne krachten, gedurende de gansche eeuwigheid te beminnen? O mijn hoogste Goed, mijne eenige Liefde! zoelang ik hier op aarde leef,

zal ik altijd in gevaar zijn, U te beleedigen en uwe kostbare genade te verliezen! Er bestond een rampzalige tijd, waarin ik U niet beminde, en uwe liefde verachtte; nu is het mij van harte leed en ik vertrouw, dat Gij mij reeds vergiffenis hebt geschonken; ik bemin U uit geheel mijn hart; ik verlang alles te doen, wat ik kan, om U te beminnen en U te behagen. Intusschen ben ik immer aan het gevaar blootgesteld, U mijne liefde te weigeren, en uw goddelijk HART, dat mij zoo heeft bemind, te bedroeven. O! mijn Jesus! mijn Leven, mijn Schat! laat het niet toe. Indien mij dit groot ongeluk moest overkomen, laat mij dan liever nu den bittersten dood sterven; ik ben er tevreden mede en zal er U voor bedanken. Hemelsche Vader, om de liefde van Jesus-Christus en door de verdiensten van zijn goddelijk HART, verlaat mij niet in het midden der gevaren, die mij omringen. Straf mij, zooveel Gij wilt, maar bewaar mij voor het ongeluk, uwe genade en uwe liefde te verliezen.

Maria, mijne goede Moeder, beveel mij aan uw goddelijken Zoon; verkrijg mij van zijn zoo edelmoedig HART de volharding in zijne vriendschap, en dat het vervol-

gens met mij handele, volgens zijn welbehagen.

SCHIETGEBED.

Hemelsche Vader! geef, dat ik in de vereering van het H. HART van Jesus getrouw moge zijn tot den dood.

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND MAART.

MIDDEL OM ONS MET HET H. HART TE VER-
EENIGEN: DE GOEDE MEENING.

De goede meening is zoo aangenaam aan Jesus-Christus, dat zij ons in zijn H. HART kan binnenleiden. Gelukkig hij, die er zich van bedient, om in dat paleis van liefde te gaan wonen! Toen God onze eerste ouders, Adam en Eva schiep, vestigde Hij niet zijne oogen op hunne handen, maar op hunne harten: *posuit oculum suum super corda illorum* (Eccli 17-7). Want alle uiterlijke werken, die niet uit het hart komen, en niet met eene goede meening vergezeld zijn, hebben geen waarde bij God. Al de glorie eener ziel bestaat in de algeheele, innerlijke vereeniging van het hart met het HART van Jesus: *omnis gloria ejus... ab intus* (Ps. 44-14). Onze meening, met welke wij de akten van deugd beoefenen, kan op drie wijzen goed zijn: — ten eerste, als wij ze ver-richten, om van God tijdelijke weldaden te

erlangen, als men bij voorbeeld aalmoezen geeft, Missen laat opdragen of vast, om van eene ziekte genezen te worden; deze meening is goed, mits zij vergezeld ga met onderwerping aan Gods Wil; doch zij is niet volmaakt, dewijl haar voorwerp aardisch en tijdelijk is. — Ten tweede, als wij ze doen, om voldoening te schenken aan de goddelijke Gerechtigheid, en ons van de straffen, welke onze zonden verdienen, te bevrijden, of om van God geestelijke weldaden te verkrijgen, zooals deugden, verdiensten en grootere glorie in den hemel; deze meening is veel voortreffelijker dan de eerste. — De derde is echter de volmaaktste; als wij namelijk in onze daden slechts Gods welbehagen en de vervulling van zijn heiligen Wil in het oog hebben. Deze meening is ook de verdienstelijkste; want naarmate wij ons zelve vergeten in het goed, dat wij doen, zal God ook aan ons denken, en ons met zijne genaden overladen, gelijk Hij eens zeide aan de H. Catharina van Siëna: «Mijne dochter, denk aan Mij, en Ik zal aan u denken.» Deze woorden beteekenen: denk er slechts aan, Mij te behagen en Ik zal zorgen voor uwe vordering in de deugden voor uwe overwin-

ningen op uwe vijanden, voor uwe volmaakt-
heid en voor uwe glorie in den hemel. —
Ziedaar juist, wat de Bruid van het Hooglied
zeide: *ego dilecto meo, et ad me conversio
ejus* (Cant. 7-10): Ik behoer aan mijn Wel-
beminde, en zijn HART heeft zich aan mij
geschonken. — Daarin bestaat de navolging
der gelukzaligen, wier geluk bestaat in Gode
te behagen; want, gelijk de heilige Thomas
zegt, zij verheugen zich meer over het geluk
van God, dan over het hunne; zij treden
alzo in de vreugde van hun Heer, gelijk aan
ieder van hen is gezegd geworden: *intra in
gaudium Domini tui* (Mt. 25-21).

Onze goede meening leide ons ook Jesus'
HART binnen; dáár zullen wij de reinste
vreugde smaken, die in de wereld te vinden
is. Het oog, dat het HART van den goddelij-
ken Bruidegom wondt en van liefde ont-
vlamt, is geen ander, dan de meening, alles
te doen, om Hem te behagen: *vulnerasti
cor meum in uno oculorum tuorum* (Cant.
4-9).

Ziehier, hoe wij al de dagelijksche bezig-
heden aangenaam kunnen doen zijn aan het
HART van Jesus. Des morgens, bij ons ont-
waken, zij onze eerste gedachte, Hem alles

op te offeren, wat wij dien dag zullen doen en lijden en Hem te bidden ons door zijne genade bij te staan — Verrichten wij vervolgens de andere morgen-oefeningen; bidden wij de akten van dankzegging, van liefde, van goed voornemen, dien dag door te brengen als ware hij de laatste van ons leven. — Pater Saint-Jure geeft den raad, met God een verbond aan te gaan, dat men, telkens als men zekere beweging maakt, bijv. door de hand op het hart te leggen, de oogen ten hemel te verheffen, enz., de meening heeft eene akte van liefde te doen, of het verlangen te uiten, Hem door alle menschen bemind te zien, enz. — Plaatsen wij ons na de bovengenoemde akten in de heilige Zijde van Jesus en onder den mantel van Maria en bidden wij den hemelschen Vader ons ter liefde van Jesus en Maria dien dag te bewaren. — Doen wij zoodra mogelijk en vóór alle andere zaken, ons gebed of houden wij onze overweging, hetzij over het Lijden, het H. Altaar-sacrament of de allerheiligste Maagd, en verwekken wij alsdan vele akten van liefde en opoffering van ons zelve aan het HART van Jesus. Eene akte van liefde, des morgens met groote vurigheid verwekt,

is, volgens den eerbiedwaardigen Pater Vincentius Caraffa, voldoende om de ziel den dag ijverig te doen blijven. — Vergeten wij gedurende den dag de H. Offerande der Mis niet, noch het rozenhoedje, de geestelijke lezing, het bezoek bij het H. Sacrament, de H. Maagd en den H. Josef. — Doen wij des avonds het gewetensonderzoek. — Als wij ons ter ruste begeven, denken wij dan, dat wij in het vuur der hel moesten branden; slapen wij in, zeggend : *in pace in idipsum dormiam et requiescam* (Ps. 4-9). Onder de bescherming en in het HART van mijn Jesus zal ik in vrede rusten.

TOEPASSING.

Ik zal de zalige gewoonte aannemen, elken keer als ik het uur hoor slaan, de meening te vernieuwen, aan het HART van Jesus te behagen.

GEBED.

Mijn God ! ik ben die onvruchtbare boom, waarvan het Evangelie spreekt : reeds lang heb ik verdiend dit vonnis te hooren : *Succide illam : ut quid etiam terram occupat* (Luc. 13-6) ? houw dien boom om ; waarom

beslaat hij den grond? — Ongelukkige die ik ben, reeds zooveel jaren geeft Gij mij tallooze genaden en welke vruchten, o Heer! hebt Gij tot nu toe van mij ontvangen? Doch Gij wilt niet, dat ik wanhope, dat ik uw oneindig goedertieren HART mistrouwe. Hebt Gij niet gezegd: vraagt en gij zult verkrijgen: *petite et accipietis*? Welnu, de eerste genade, die ik U vraag, is de vergiffenis mijner zonden; zij zijn mij van harte leed, omdat ik er uw liefdevol en milddadig HART mede heb bedroefd. De tweede genade, die ik U vraag, is de gave uwer liefde, opdat ik U voortaan niet zoo flauw beminne als ik tot nu toe deed, maar vuriglijk en uit geheel mijn hart, door alles te vluchten, wat U kan mishagen, en alles te doen, wat U aangenaam is. De derde genade, die ik U vraag, is de volharding in uwe vriendschap; nu stel ik uwe liefde boven alle koninkrijken der wereld. Gij wilt, dat ik U geheel toebehoore; ik wil geheel aan U zijn. Gij hebt U zelven geheel aan mij geschonken op het Kruis en in het H. Sacrament des altaars; jk geef mij geheel aan U, zonder voorbehoud. Ik dank U, mij de gedachte te hebben gegeven, U dit offer aan te bieden; die ge-

dachte komt van U, Gij zult dus dit offer aannemen.

O edelmoedig en teeder HART van mijn Jesus ! ik behoor aan U en ik hoop, dat Gij mij zult toebehooren gedurende de gausche eeuwigheid.

O Maria, mijne Moeder ! vereenig mij met het HART van uw Zoon : verkrijg voor mij de genade, Hem altijd te beminnen.

SCHIETGEBED.

Bemind zij, overal het HART van Jesus !
(100 dag. afl. 20 sep. 1860).

beslaat hij den grond? — Ongelukkige die ik ben, reeds zooveel jaren geeft Gij mij tallooze genaden en welke vruchten, o Heer! hebt Gij tot nu toe van mij ontvangen? Doch Gij wilt niet, dat ik wanhope, dat ik uw oneindig goedertieren HART mistrouwe. Hebt Gij niet gezegd: vraagt en gij zult verkrijgen: *petite et accipietis*? Welnu, de eerste genade, die ik U vraag, is de vergiffenis mijner zonden; zij zijn mij van harte leed, omdat ik er uw liefdevol en milddadig HART mede heb bedroefd. De tweede genade, die ik U vraag, is de gave uwer liefde, opdat ik U voortaan niet zoo flauw beminne als ik tot nu toe deed, maar vuriglijk en uit geheel mijn hart, door alles te vluchten, wat U kan mishagen, en alles te doen, wat U aangenaam is. De derde genade, die ik U vraag, is de volharding in uwe vriendschap; nu stel ik uwe liefde boven alle koninkrijken der wereld. Gij wilt, dat ik U geheel toebehoore; ik wil geheel aan U zijn. Gij hebt U zelven geheel aan mij geschonken op het Kruis en in het H. Sacrament des altaars; ik geef mij geheel aan U, zonder voorbehoud. Ik dank U, mij de gedachte te hebben gegeven, U dit offer aan te bieden; die ge-

dachte komt van U, Gij zult dus dit offer aannemen.

O edelmoedig en teeder HART van mijn Jesus ! ik behoor aan U en ik hoop, dat Gij mij zult toebehooren gedurende de gausche eeuwigheid.

O Maria, mijne Moeder ! vereenig mij met het HART van uw Zoon : verkrijg voor mij de genade, Hem altijd te beminnen.

SCHIETGEBED.

Bemind zij, overal het HART van Jesus !
(100 dag. afl. 20 sep. 1860).

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND APRIL.

HET H. HART, VERZAMELPLAATS DER GENADEN.

Wij vinden in het HART van Jesus al de genaden en al de hulp, die wij kunnen verlangen : *in omnibus divites facti estis in illo... ita ut nihil vobis desit in ullâ gratiâ* (I Cor 1-5). In dit zoo rijk HART bevindt zich de ruime verzamelplaats van alle hemelsche gunsten ; uit dit edelmoedig HART vloeien die stroomen van genade, waarvan de profeet Isaïas spreekt : *haurietis aquas in gaudio de fontibus salvatoris* (Is. 45-5). Wij kunnen vooral vier bronnen van genade in het H. HART van Jesus beschouwen.

De eerste is eene bron van *Barmhartigheid*, waarin wij ons van alle zondenvlekken kunnen zuiveren. Die bron is voor ons ontstaan uit de tranen en het bloed van onzen goddelijken Verlosser : *dilexit nos et lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo* (Apoc.

4-5). Ziedaar tot hoever de liefde van Jesus voor ons is gegaan ; Hij heeft ons een bad van zaligheid uit zijn eigen bloed willen bereiden, opdat wij ons van de zondenvlekken zouden kunnen reinigen.

De tweede is eene bron van *Vrede* en *Troost* in onze kwellingen. *Si quis sitit, veniat ad Me et bibat* (Joan. 7-37). Indien iemand dorst naar waren troost, zelfs in dit leven, hij kome naar mijn HART en hij zal verkrijgen, wat hij verlangt. *Qui autem biberit ex aqua quam ego dabo ei, non sitiet in æternum* (Joan. 4-13) : hij, die het water mijner liefde zal geproefd hebben, zal voor altijd de wereldsche vermaken verachten ; en hij zal volkomen voldaan zijn, als hij het rijk der uitverkorenen zal binnentreden ; want het water mijner genade zal hem van de aarde tot den hemel verheffen : *fiet in eo fons aquæ salientis in vitam æternam* (Ibid. 14). De vrede, welken God schenkt aan de zielen, die Hem beminnen, is niet die vrede, welken de wereld belooft in de zinnelijke vermaken, die geen vrede, maar bitterheid in de ziel achterlaten ; de vrede, dien God schenkt, overtreft alle zingenot : *pax Dei quæ exsuperat omnem sensum* (Phil. 4-7). Zalig zij

die dorsten naar die goddelijke bron : *beati qui esuriunt et sitiunt justitiam* (Mt. 5.-6).

De derde is eene bron van *Godsvrucht*. O ! wat wordt men godvruchtig en gehoorzaam aan Gods stem ; hoe snelt men vooruit op den weg der deugd, als men dikwijls overweegt, wat het HART van Jesus ter onzer liefde heeft gedaan !

Hij die zulks doet, zal gelijk worden aan een boom, geplant bij den oever eener rivier : *erit tanquam lignum quod plantatum est secus decursus aquarum* (Ps. 1-3).

De vierde is eene bron van *Liefde* : *in meditatione med exardescet ignis* (Ps. 38-4). Als men het lijden en de vernederingen beschouwt, welke het HART van Jesus ter onzer liefde heeft willen verduren, dan is het onmogelijk zich niet ontvlamd te gevoelen van dat vuur der liefde, dat Hij op aarde is komen ontsteken. Hij dus die, volgens het woord van den profeet , in die zalige bronnen, welke wij in het HART van Jesus bezitten, gaat putten, vergadert wateren van vreugde en zaligheid : *haurietis aquas in gaudio de fontibus salvatoris*.

Als gij dus, in het verleden, niet meer genaden hebt gekregen, zegt de Heer, wijt

het Mij niet, maar u zelven, daar gij verwaarloosd hebt, ze te komen putten in mijn HART; vraagt en gij zult krijgen : *usque modo non petistis quidquam... petite et accipietis* (Joan. 16-24). O ! wat is het HART van Jesus rijk en milddadig jegens hen, die die Het aanroepen : *dives in omnes qui invocant illum* (Rom. 10-12). Het is voldoende Het iets te vragen, om verhoord te zijn : want is het HART van Jesus de oorspronkelijke bron, waaruit al de beken der genaden vloeien, het gebed is de vaas, waarmede men moet putten. Doch wil het gebed verhoord worden, dan behoort het de vereischte hoedanigheden te hebben, dat is, het behoort met ootmoed, met vertrouwen en met volharding gedaan te worden. God ziet met welgevallen op de gebeden zijner dienaren neêr, als zij met ootmoed gedaan worden : *respexit in orationem humilium* (Ps. 101.-18); anders verwerpt Hij ze : *Deus superbis resistit* (Jac. 4-6). Geheel de wetenschap des christens bestaat in de overtuiging, dat hij niets heeft en niets kan; en zoo, zijner onmacht bewust, zal hij immer tot God zijne toevlucht nemen door het gebed. Het gebed der ootmoedige ziel, al ware zij ook

nog zoo schuldig, doordringt de hemelen, nadert den troon des Allerhoogsten, en verwijdert zich niet, dan na gunstig te zijn aangenomen : want God kan een hart, dat zich vernedert , niet versmaden. « Weet, mijne dochter, » zoo zeide Hij eens aan de H. Catharina van Siena, « dat hij, die aanhoudt met mijne genaden nederig te vragen, alle deugden zal verkrijgen. » Het gebed behoort daarenboven nog met *vertrouwen* gedaan te worden. Deze deugd treft bijzonderlijk het HART van Jesus, dewijl zij zijne oneindige goedheid verheerlijkt. De Apostel beveelt ze ons dringend aan, en verzekert ons, dat God er eene groote belooning aan hecht : *nolite itaque amittere confidentiam vestram, quæ magnam habet remunerationem* (Heb. 10-35). Ons vertrouwen zal de maat der genaden zijn, die wij van het HART van Jesus zullen ontvangen ; als het vertrouwen groot is, zullen ook de genaden overvloedig zijn, zegt de H. Bernardus : *Magna fides magna meretur* (In Cant. S. 32). De barmhartigheid van Jesus'HART is eene onmetelijke Bron ; die er met grooter vertrouwen put, krijgt meer genaden. De Koninklijke profeet smeekte God, zijne

barmhartigheid over hem te doen nederdalen naar de maat van zijn vertrouwen op zijne hulp : *fiat misericordia tua, Domine, super nos, quemadmodum speravimus in Te* (Ps. 52-22). Dit zag de hoofdman ten zijnen gunste bewaarheid worden ; Jesus zeide hem, na zijn vertrouwen te hebben geprezen : Ga, u geschiede volgens uw geloof : *vade, et sicut credidisti fiat tibi* (Mt. 8-15). Jesus heeft aan de H. Gertrudis geopenbaard, dat hij, die Hem met vertrouwen bidt, Hem, als 't ware, geweld aandoet en zijn goddelijk HART dwingt, alles te geven, wat hij Hem vraagt. De H. Joannes Climacus had dus gelijk, als hij zeide, dat het gebed God geweld aandoet : *oratio pie Deo vim infert* (Scal. gr. 28) ; maar dit geweld is aangenaam en zoet aan zijn oneindig goedertieren HART. Vraagt, zegt Hij, alles wat gij verlangt en gij zult het krijgen : *quodcumque volueritis, petetis et fiet vobis* (Joan. 15-7).

De ootmoed en het vertrouwen moeten eindelijk gepaard gaan met de *volharding* in het gebed. Daarom vermaant ons Jesus-Christus : *petite, et dabitur vobis; quærite et invenietis; pulsate et aperietur vobis* (Luc. 11-9) : Vraagt en u zal gegeven wor-

den ; zoekt en gij zult vinden ; klopt aan en u zal worden opengedaan.—Het ware genoeg te zeggen : *vraagt* ; waarom er bijvoegen : *zoekt* en *klopt aan* ? Zijn deze woorden niet overtoollig ? Geenszins ; Jesus-Christus heeft ze er willen bijvoegen, om ons beter te doen begrijpen, dat wij, als wij bidden, de armen, die gaan bedelen, moeten navolgen ; als men hun de aalmoes weigert, blijven zij toch aanhouden met vragen ; en zij kloppen zoolang aan de deur, dat zij lastig worden. Jesus wil dat wij alzoo handelen, dat wij bidden, aanhouden en aan de deur van zijn HART blijven kloppen, om zijn bijstand, licht, kracht en volharding in de genade af te smeeken. Willen wij dus genaden, gaan wij ze zoeken in het HART van Jesus ; putten wij daar met de vaas van het gebed ; en deze zij groot door het vertrouwen, diep door de ootmoedigheid ; als wij zóó blijven bidden, zullen wij alles, wat wij wenschen, verkrijgen : *quodcumque volueritis* (Joan. 15-7).

TOEPASSING.

Om het HART van Jesus te bewegen ,
mijne ziel met hemelsche gaven te verrijken,

zal ik zelf edelmoedig zijn ten opzichte der armen, zieken, kerken en liefdadige werken. De maat mijner liefde zal de maat der goddelijke goedheid jegens mij zijn. Hoe behoort ik mij dus hierin te gedragen?

GEBED.

Mijn Jesus ! Ik zal u zeggen met de Samaritaansche vrouw : *Domine, da mihi hanc aquam* (Joan. 4-13). Heer, geef mij van dat water, dat uw goddelijk HART ontspringt, opdat ik voortaan voor U alléén leve, o oneindige Beminnelijkheid ! *Riga quod est aridum* : mijne ziel is eene drooge aarde, welke slechts distelen en doornen der zonden voortbrengt ; besproei ze, o Jesus ! met de wateren uwer genade, opdat zij eenige vrucht ter uwer glorie voortbrengende, voordae de dood mij deze wereld doet verlaten. O Bron van levend water ! O oneindig Goed ! hoe dikwijls heb ik U verlaten voor wat modderig water, dat mij van uwe liefde heeft beroofd ! Ware ik liever gestorven, dan U te beleedigen ! Voortaan wil ik niets anders zoeken dan U, mijn God ! Sta mij bij en geef, dat ik steeds mijne toevlucht neme tot uw H. HART door het gebed.

O Maria, mijne Voorspreekster en mijne
Moeder ! bid voor mij.

SCHIETGEBED.

HART van Jesus ! leer mij goed bidden.

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND
MEI.

ONZE LIEVE VROUW VAN HET H. HART, KANAAL
DER GENADEN.

Hoewel het HART van Jesus de algemeene verzamelplaats der genaden is, en het gebed het geschikte middel om ze te bekomen, verkrijgen wij ze toch niet, dan door de bemiddeling van de Allerheiligste Maagd Maria. Wij lezen in de H. Schrift, dat Eliëzer, knecht van Abraham, dorstig bij eenen put kwam ; hij vroeg Rebecca, die daar was gekomen, wat water om te drinken. Zij antwoordde hem, dat zij het gaarne zou geven, en zelfs zijne kameelen zou drenken. — Rebecca is hier een voortreffelijk afbeeldsel van Maria ; en zou die put het HART van Jesus niet kunnen beduiden ? Aan Maria alléén komt het recht toe, in deze bron van eeuwig leven de genaden te putten ; kostbaar voorrecht, dat Haar den naam heeft gegeven van *Onze Lieve Vrouw van het H. Hart*. Zij

kan door haar gebed in die goddelijke bron zooveel putten als zij wil. Zij heeft recht, zegt Suarez, op al de genaden van het HART van Jesus, omdat zij zijne Moeder is : *unde fit ut singulare jus habeat ad bona Filii sui* (De Inc. p. 2. d. 1. S. 2). Het HART van Jesus behoort met al zijne schatten aan Maria, gelijk eene uit Haar, volgens de menschheid, gesproten vrucht. Als zij bidt, dan bidt zij met het gezag eener moeder ; hare gebeden gelijken veel op bevelen; het is onmogelijk, dat zij niet alles verkrijge wat zij verlangt. Zij is zóó machtig, dat men kan zeggen, dat niets hare macht overtreft : alles, wat zij wil, geschiedt. Is het niet het HART van Jesus waardig, alzoó zijne Moeder te eeren ; te meer, daar Hij gekomen was om de wet te vervullen, welke ook beveelt, zijne ouders te eeren ? Daardoor wil Hij zijne dankbaarheid betuigen jegens haar, die Hem het menschelijk wezen gaf. Zijne liefde voor haar is zoo groot, dat zij slechts behoeft te spreken, zegt Wilhelmus van Parijs, om verhoord te worden : *a filio audiri, exaudiri est*. De H. Brigitta hoorde eens Jesus aan Maria zeggen : « Mijne Moeder, vraag Mij alles wat gij wilt ; Ik zal u nimmer iets weigeren. » O wonderbare

goedheid van het HART van Jesus! Hij heeft zich verwaardigd, ons haar, die alles, wat zij wil, van Hem kan verkrijgen, tot Voorspreester te geven. Iedereen had, gelijk Rebecca, water uit den put kunnen geven aan den knecht van Abraham; maar Jesus heeft een besluit uitgevaardigd, zegt de H. Bernardus, de genaden van zijn HART slechts te verleen en door de bemiddeling zijner Moeder: *sic est voluntas ejus qui totum nos habere voluit per Mariam* (De aquæd). Hij heeft aan Maria de volheid der genade geschonken, opdat wij door hare bemiddeling, als door een kanaal, alle goed zouden ontvangen. Door dit heilzaam kanaal vloeien aanhoudend de hemelsche gaven op ons neer. Toen Holofernes de stad Bethulië wilde veroveren, gebod hij de waterleidingen af te snijden. Zoo doet ook de duivel; hij doet zijn best de zielen te berooven van de godsvrucht tot Maria; want als dit zoo noodzakelijk kanaal eenmaal is afgesneden, dan zullen de genaden van het HART van Jesus niet meer tot ons genaken. Bedenken wij dus, hoezeer Jesus verlangt, dat wij zijne Moeder vereeren, en met vertrouwen tot haar onze toevlucht nemen; aan haar immers heeft Hij de volheid der

genade geschonken, zoodat wij geene genade van het HART van Jesus ontvangen zonder de bemiddeling van Maria.

Eliëzer was gelukkig Rebecca ontmoet te hebben; wij zullen duizendmaal gelukkiger zijn, als wij Maria vinden. Als men Maria vindt, vindt men alle goed, zegt de abt van Celles: *inventâ Mariâ, invenitur omne bonum* (De V. M. in prol.); want in haar bezitten wij alle genaden, alle deugden; zij toch verkrijgt ons door hare machtige voorspraak van het HART van haar Zoon alles wat noodig is, om rijk te zijn in hemelsche gaven. Zij zelve zegt ons, dat Zij alle rijkdommen des hemels bezit, dat is, de genaden, om ze aan hare dienaren uit te deelen: *meccum sunt divitiæ . . . , ut ditem diligentes me* (Prov. 8-18).

Rebecca was zoo goed, dat de knecht van Abraham slechts behoefde te spreken, om aanstonds water te krijgen. Wie zal ons de goedheid van Maria kunnen beschrijven? Is het niet genoeg te zeggen, dat zij onze Moeder is? Om den afgrond van liefde van dat moederlijk Hart te begrijpen, zou men den afgrond van liefde van Jesus' HART moeten beseffen. Ja, men moet het HART van Jesus

kennen, om het HART zijner Moeder te begripen; want, dewijl de HARTEN van Jesus en Maria door de liefde onafscheidbaar zijn, zoeken zij ook gelijkelijk ons geluk en onze zaligheid. De allerheiligste Maagd heeft zelve aan de H. Brigitta geopenbaard, dat hunne HARTEN reeds hier op *7de* slechts één en hetzelfde HART vormden: *unum erat cor meum et cor Filii mei*. Indien dit zoo is, kunnen wij ook zeggen, dat Jesus-Christus ons op den Calvarieberg tweemaal zijn H. HART en ook tweemaal Maria tot Moeder heeft geschonken: de eerste maal, toen Hij stervend dit woord van onuitsprekelijke liefde voor ons uitte: *Ecce mater tua*: zie daar uwe Moeder; de tweede maal, toen zijne Zijde werd geopend; want toen, zegt de H. Bonaventura, schonk Hij ons in de overmaat zijner liefde zijn H. HART: *præ nimio amore aperuit sibi Latus, ut tibi tribuat Cor suum* (Stim. am. p. 1 c. 1).

Maria bezit dus voor ons een moederhart, een Hart gevormd, om ons te beminnen, een Hart, in hetwelk haar goddelijke Zoon zijne goedheid, zijne barmhartigheid, zijne liefde of liever zijn eigen HART heeft gestort. En wij zouden vreezen tot haar onze toevlucht

te nemen? Maar wat anders dan goedheid kan uit eene bron van goedheid voortkomen, zegt de H. Bernardus? *Quid de fonte pietatis procederet nisi pietas* (Dom. 1 p. Epiph. S. 1)? Daarom wordt zij vergeleken met den Olijfboom: *quasi oliva speciosa in campis* (Eccli 24-19); want, gelijk uit de olijfvruucht de olie, het zinnebeeld der barmhartigheid, vloeit, zoo stroomen de genaden uit het Hart van Maria. — Maar, zal men zeggen, ik ben een zoo groot zondaar; zou Maria mij willen helpen? — Ja, als Rebecca de kameelen van Eliëzer met zooveel vreugde drenkte, met wat blijdschap komt het Hart van Maria den armen zondaar dan niet te hulp? Zij wordt Koningin van barmhartigheid genoemd, zegt de H. Bernardus, omdat zij den afgrond van barmhartigheid, het HART namelijk van haar Zoon, opent voor wien zij wil, wanneer zij wil, en hoe zij wil: *quod divinæ pietatis abyssum, cui vult, quando vult, ac quomodo vult, creditur aperire* (In Salv. R. S. 1); geen zondaar kan dus verloren gaan, als Maria hem beschermt. O! hoe verlangt Zij alle menschen, zelfs de schuldigste, te redden! — «Men noemt mij Moeder der barmhartigheid, zeide zij aan de H. Brigitta, en

ik ben le', want het zoo goedertieren HART van mijn Zoon heeft mij allerbarmhartigst gemaakt ten opzichte der zondaars." — O wonderbare goedertierenheid van het HART van Jesus! Hij wilde, dat wij niet te zeer de uitspraak zouden vreezen, die Hij, als Rechter over ons moet doen, en daarom heeft Hij ons eene voorspreekster gegeven, die zijne Moeder en de onze is; zoodat zij machtig genoeg is, om Hem te bewegen en medelijdend genoeg, om ons te willen helpen. O wat reden van vertrouwen! mijne zaligheid hangt af van het HART van Jesus, die de minzaamste der broeders is, en van het Hart van Maria, de teederste der moeders. — En wat verlangt zij van den zondaar, om hem te redden? Zij vraagt van hem maar ééne zaak: dat hij bidde met het verlangen, zich te beteren. Hij, die op haar vertrouwt, zal niet beschaamd worden. Ik noodig alle menschen uit, zegt zij ons, tot mij hunne toevlucht te nemen; ik wacht ze af, ik verlang vurig hen te helpen; ik ben altijd bereid, voor hen genaden, vergiffenis en de zaligheid te vragen; want het goedertieren HART van mijn Zoon, heeft mij zeer barmhartig gemaakt. Vertrouwt dus op Maria! Wilt gij zeker eene

plaats vinden in het HART van Jesus, zegt Ubertinus van Casal, treed er dan binnen met deze goede Moeder: *Fili hujus matris, ingredere cum ipsâ intra penetralia Cordis Jesu* (Arb. vit. l. 4. c. 24). Zij noodigt ons uit met den profeet Isaias tot het HART van Jesus te naderen, al waren wij ook de grootste zondaars der wereld: *redite prævatores ad Cor* (Is. 46-8): Keert terug, zegt zij, keert terug, zondaars, tot het HART van mijn Jesus; Het blijft altijd geopend om u binnen te laten; keert terug met leedwezen en Het zal u ontvangen.

TOEPASSING.

Ik zal geen enkelen zaterdag later voorbijgaan, zonder eenige versterving te doen of eenig gebed te storten ter eere van Maria; als de klok slaat zal ik een *Wees gegroet* bidden; ik zal dikwijls dit klein gebed zeggen, dat de H. Alphonsus zoo gaarne verspreidde: «*O Maagd Maria! die onbevlekt waart in uwe ontvangenis, bid voor ons God den Vader, wiens Zoon Jesus gij door de kracht van den H. Geest hebt ontvangen.*» (100 dagen aflat elken keer).

GEBED.

O Koningin van hemel en aarde! O Moeder van den Meester des heelals! O Maria, verhevenste, voortreffelijkste aller schepselen! het is waar, dat er op aarde velen u niet kennen, noch beminnen, maar hoeveel millioenen engelen en gelukzaligen zijn er niet in den hemel, die U zonder ophouden beminnen en loven! en hoevelen zijn er zelfs niet op aarde, die, door uwe goedheid gewonnen, van liefde voor U branden! O! mocht ook ik U beminnen, beminnelijke Koningin! mocht ik immer bezig zijn, U te dienen, te loven, te eeren en alles te doen, wat ik kan, om U door iedereen bemind te zien! Gij hebt door uwe schoonheid het HART van een God gewonnen, gij hebt Het, om zoo te spreken, uit den schoot des hemelschen Vaders op aarde getrokken, om mensch en uw Zoon te worden; en ik, ellendige aardworm, zou U niet beminnen? O! neen, zoete Moeder! dit zal niet gebeuren; ik wil U beminnen en veel beminnen en alles doen, wat in mijn vermogen is, om U ook door anderen te doen beminnen. Neem dus, o Maria! mijn verlangen naar uwe liefde aan en help mij

U beminnen. Ik weet, dat God hen, die U beminnen, met welbehagen beschouwt; na zijne eigeneglorie verlangt Hij niets zoozeer als de uwe; daarom wil Hij U door allen geëerd en bemind zien. Van U, o Koningin, verwacht ik alle goed; gij moet mij de vergiffenis mijner zonden en de volharding verkrijgen; gij moet mij bijstaan in het uur des doods; gij moet mij bevrijden van het vagevuur; gij moet mij eindelijk den hemel binnenleiden.

Dit is de hoop van hen, die U beminnen en hunne hoop is niet verijdeld; dit is ook mijne hoop, die U bemin uit geheel mijn hart en boven alles, na God.

SCHIETGEBED.

Zoet Hart van Maria, wees mijne toevlucht.
(500 dagen aflaat elken keer, 10 Dec. 1868).

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND JUNI.

DE EEREWACHT VAN HET H. HART.

Al de koningen der aarde hebben hunne eerewacht, die uit het edelste en het trouwste van het volk is samengesteld. De Koning der koningen, Jesus-Christus, heeft ook zijne eerewacht willen hebben gedurende zijn sterfelijk leven. Te Bethlehem, in Egypte en in Nazareth was zij slechts samengesteld uit Maria en Josef; zij was klein door het getal, maar zeer groot door de waardigheid der personen. De Apostelen en de leerlingen vergezelden Jesus in zijn openbaar leven. Op den berg van Calvarië zien wij het hof van den gekruisten Verlosser samengesteld uit Maria, zijne Moeder, eenige heilige vrouwen, Maria Magdalena en den H. Joannes, waarbij wij nog den goeden moordenaar kunnen voegen. Dit trouw gevolg zou de eerewacht van het H. HART kunnen genoemd worden, dewijl dat HART alsdan onder hunne oogen geopend werd, en zij de gestadige getuigen

waren van de liefdevlammen, die er, gedurende het lijden, uit opstegen: *patet arcum Cordis per foramina corporis* (S. Bern. in Cant. S. 61). Benijden wij hun geluk niet; het hangt slechts van ons af, hetzelfde geluk te genieten. Inderdaad, hebben wij in het H. Sacrament des Altaars datzelfde lichaam niet, dat op het Kruis werd geklonken, datzelfde bloed, op Calvarië vergoten; datzelfde HART, geopend om ons toevluchtsoord te zijn? Welnu, het HART van Jesus, in het H. Sacrament verborgen, noodigt ons uit, daar zijne eerewacht te zijn. En hoe? Op deze wijze: als wij deel willen uitmaken van de eerewacht van het H. HART, gaan wij Het dan dikwijls in den tabernakel bezoeken. O! hoe behagen zij aan het HART van Jesus, die Hem dikwijls bezoeken en Hem gaarne in de kerken, waar Hij rust in zijn Sacrament, gezelschap houden! Hij verlangde van de H. Maria Magdalena van Pazzi, dat zij Hem dagelijks drie en dertig malen in zijn Sacrament zou bezoeken. — De H. Aloysius van Gonzaga gevoelde zich zoodanig tot Jesus getrokken, dat hij zich verwijderend van den tabernakel, vol teederheid tot Hem zeide: Heere, laat mij toch gaan! — De groote

Apostel van Indië, de H. Franciscus Xaverius, ging bij Jesus in het H. Sacrament wat uitrusten van zijn moeielijken arbeid. — De H. Franciscus Regis deed hetzelfde; en als hij de kerk gesloten vond, vergenoegde hij zich aan de deur geknield te blijven, blootgesteld aan regen en koude, om zoo, van verre ten minste, bij den goddelijken Trooster de wacht te houden. — Al de Heiligen waren van deze zoete godsvrucht doordrongen. Zijn wij verzekerd, dat eene ziel, die een weinig ingetogen, voor het H. Sacrament neerknielt, grooter troost bij Jesus-Christus geniet, dan de wereld door al hare feesten en vermaken zou kunnen schenken. O! wat is het zoet aan den voet van het altaar met geloof uit te rusten! . . .

Als wij deel willen uitmaken van de eere-wacht van het HART van Jesus, laten wij dan geen enkelen dag voorbijgaan, zonder de H. Mis bij te wonen. God verleent ten allen tijde zijne genaden, als ze gevraagd worden in den naam van Jesus; maar gedurende de Mis geeft Hij ze overvloediger; dan: toch zijn onze gebeden vergezeld en bijgestaan door die van Jesus' HART, dat zich den hemelschen Vader opoffert, om ons genaden te verwerven.

Volgens het H. Concilie van Trente is het vooral gedurende de H. Mis, dat God op zijnen genadetroon zetelt; de heilige Joannes Chrysostomus verzekert, dat de engelen dat kostbaar oogenblik afwachten. om voor ons met meer vrucht te bidden, en hij voegt er bij, dat men niet gemakkelijk op een ander tijd zal verkrijgen, wat men niet erlangt gedurende de H. Mis. O! wat schatten van genade kunnen wij alsdan voor ons en voor anderen bekomen! Vergeten wij niet, dat wij, de Mis bijwonende, met den priester offeren; laten wij er ons dus niet te gemakkelijk van ontslaan. De eerbiedwaardige Joannes van Avila, was eens vermoeid van eene lange reis en wilde dien dag geen H. Mis lezen; maar Jesus-Christus verscheen hem en toonde hem zijne wonden, vooral die van zijne H. Zijde; hierdoor aangemoedigd, droeg hij de H. Offerande op, in weerwil zijner vermoeienis.

Willen wij deel uitmaken van de Eere-wacht van het H. HART, naderen wij dan zoo dikwijls mogelijk tot de H. Tafel. Zalig zij die hongeren naar dit hemelsch Brood! De godgeleerden zeggen, dat de Communie ons meer genaden bezorgt dan de andere sacra-

me
Be
een
sch
gro
laa
ber
cee
«ju
dri
doo
ik
zwa
ten
ons
als
nie
te l
een
waa
mu
Fra
dik
bie
zoo
in c
wor

menten, omdat wij er Jesus-Christus, den Bewerker zelve der genade ontvangen. Als een vorst iemand met eigen hand een geschenk aanbiedt, dan is dat geschenk altijd grooter dan hetgeen hij door een bemiddelaar geeft. — Gij zult misschien zeggen: ik ben niet waardig zoo dikwijls te communiceeren. — Ziehier wat eene heilige ziel zeide: «juist omdat ik zoo onwaardig ben, zou ik driemaal daags willen communiceeren, want door meer te naderen tot de H. Tafel, hoop ik minder onwaardig te worden.» Hoe zwakker wij ons gevoelen, des te meer moeten wij gebruik maken van het middel, dat ons in de H. Communie wordt aangeboden; als een muur overhelt, dan wordt hij gestut, niet om hem weer recht te maken, maar om te beletten, dat hij instort. Is het niet reeds eene groote genade, door de Communie bewaard te blijven tegen de doodzonde? «Communiqueert dus dikwijls,» zegt de heilige Franciscus van Sales; «communiqueert zoo dikwijls mogelijk, volgens den raad van uw biechtvader; en geloof mij, gij zult, door zoo dikwijls de Zuiverheid zelve te nuttigen in dit goddelijk Sacrament, geheel zuiver worden, gelijk de hazen op onze bergen wit

worden, omdat zij zich met sneeuw voeden.” Dikwijls echter houdt men zich verwijderd van de H. Tafel, omdat men wel weet, dat het dikwijls communiceeren niet kan samen-
gaan met die nuttelooze tijdverdrijven, die wereldsche vriendschap, die ijdelheid, die hoovaardij, dat zinnelijk leven; daarom gaat men niet zoo dikwijls te communie. Men vreest elken keer, als men dat liefde-sacrament ontvangt, de inwendige verwijten van Jesus-Christus; in een woord, men nadert Hem zoo zelden, omdat men met meer vrijheid wil leven. Wat zegt gij daarvan?

TOEPASSING.

Ik zal elken dag een oogenblik in eene kerk de wacht gaan houden bij Jesus-Christus; en kan ik dit niet, dan zal ik mijn engelbewaarder bidden, het in mijne plaats te willen doen en mijn hert en al mijne genegenheden mijn Welbeminden Koning aan te bieden.

GEBED.

Mijn dierbare Zaligmaker! Gij zijt de Koning des hemels, de Koning der koningen, de Zoon Gods; hoe komt het dan, dat ik U in

de kerken door iedereen verlaten zie? ik zie bij U slechts de engelen en eenige ijverige zielen. O! ik wil mij met hen vereenigen, om U gezelschap te houden; weiger mij die eer niet. Ik ben het wel niet waardig, maar ik gevoel mij door uwe zoete bekoorlijkheden uitgenoodigd. Ja, ik zal tot U naderen, om met U, goddelijke Zaligmaker, gansch alleen te blijven. O eenige liefde mijner ziel! Ongelukkige die ik ben! in het verleden heb ik U, mijn Jesus, verlaten! ik heb U alléén gelaten, om bij de schepselen ellendige en vergiftigde vermaken te gaan bedelen; nu echter, verlicht door uwe genade, heb ik geen ander verlangen meer, dan in de eenzaamheid met U te leven, die hier op aarde ter mijner liefde in afzondering wilt verblijven. *Quis mihi dabit pennas sicut columbæ, et volabo, et requiescam* (Ps. 54-7): Wie zal mij vleugelen geven om als eene duive mijne vlucht te nemen en in eene veilige rustplaats te vertoeven? Wie zal mij de kracht geven de wereld te vlieden en altijd bij U, die de vreugde des hemels en de ware vriend mijner ziel zijt, te blijven! Heere Jesus! hecht mij aan uw HART, opdat ik mij niet meer van U verwijdere en mijn geluk er in vinde, U

dikwijls in de kerken gezelschap te houden. Geef mij door uwe eenzaamheid in den tabernakel, eene aanhoudende ingetogenheid; geef, dat mijne ziel een eenzaam heiligdom worde, waar ik mij met U alléén bezig houde, U al mijne gedachten en daden aanbiede en U al mijne genegenheden toewijde, opdat ik U altijd beminne en steeds naar het oogenblik verzuchte, waarop ik mijn lichaam verlaten en U zonder sluier in den hemel zal gaan beminnen. Ik bemin U, oneindige Goedheid! ik hoop U altijd te beminnen in den tijd en de eeuwigheid.

O Maria! gij, die zoo machtig zijt, bid Jesus, dat Hij mij door zijne liefde aan zijn goddelijk HART vastbinde, en laat niet toe, dat ik nog ooit zijne genade verlieze.

SCHIETGEBED.

Geloofd en gedankt zij ten allen tijde het allerheiligste en goddelijk Sacrament! (100 dagen aflat. Leo XII, 1828).

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND JULI.

HART VAN JESUS, VOORBEELD VAN OOT- MOEDIGHEID.

O! wat is de ziel, versierd met de deugd van ootmoedigheid, toch schoon! De ootmoedige van harte, zegt de heilige Paulinus, wordt het HART van Jesus-Christus zelve: *humilis corde Cor Christi est* (Ep. ad Sever.) En waarom? omdat de ootmoedigheid ons vereenigt met het HART van Jesus-Christus, die, volgens zijne eigene woorden, de ootmoed zelve is: *discite a me quia mitis sum et humilis corde* (Mt. 11-29): leert van mij, dat ik zachtmoedig en ootmoedig van HARTE ben. Deze schoone deugd was op aarde niet bekend, niet bemind, ja zelfs verafschuwde; overal heerschte die vervloekte hoovaardij, welke het ongeluk van Adam en van geheel het menschedom berokkende; daarom kwam de Zoon Gods uit den hemel, om ons de ootmoedigheid te leeren, niet slechts door zijn woord, maar ook door zijn voorbeeld; Hij

vernederde dan zich zelven tot het menschelijk vleesch, ja, tot de gedaante van een slaaf aan te nemen: *semetipsum exinanivit, formam servi occipiens* (Phil. 2-7). Hij wilde zelfs, gelijk Isaias zegt, als een voorwerp van verachting en als de laatste der menschen behandeld worden: *despectum et novissimum virorum* (Is. 53-3). Inderdaad, wij zien Hem te Bethlehem in een stal geboren en in eene kribbe gelegd worden; wij zien Hem te Nazareth onbekend en arm als een knecht van een geringen ambachtsman; wij zien Hem vervolgens te Jerusalem, als een slaaf gegeeseld, als een verachtelijk mensch geslagen, als een spotkoning met doornen gekroond, en eindelijk als een misdadiger gekruist. — Luisteren wij nu, wat Hij ons aanbeveelt: Ik heb u het voorbeeld gegeven, zegt Hij, opdat gij zoudt doen, gelijk Ik gedaan heb: *exemplum enim dedi vobis, ut quemadmodum ego feci vobis, ita et vos faciatis* (Joan. 13-15). Als hadde Hij gezegd: mijne kinderen, Ik heb al dien smaad verdragen, opdat gij, naar mijn voorbeeld, hetzelfde zoudt doen. — De groote H. Augustinus zegt, dat indien de ootmoedigheid van Jesus-Christus ons niet van onze

hoovaardij geneest, hij geen ander middel kent, om er ons van te bevrijden: *hæc medicina si superbiam non curat, quid eam curet nescio* (Serm. 77). — Ziehier wat dezelfde Heilige aan Dioscorus schreef: indien gij wilt weten, mijn vriend, welke de voornaamste deugd is, die wij moeten beoefenen, om leerlingen van Jesus-Christus te zijn, en die ons het meest met God vereenigt, zal ik het u zeggen: de eerste is de ootmoedigheid, de tweede de ootmoedigheid, de derde de ootmoedigheid; en hoe dikwerf gij mij ook vraagt, ik zal u altijd hetzelfde antwoorden: *ea est prima humilitas, secunda humilitas, tertia humilitas; et quoties interrogares, hoc dicerem* (Ep. 118).

De ootmoedigheid des geestes bestaat in de overtuiging, dat men waardig is veracht te worden; maar de ootmoedigheid des harten bestaat hierin, dat men verlangt door anderen veracht te worden, en men in de vernederingen behagen schept. En deze is de ootmoedigheid, welke Jesus-Christus ons is komen leeren door zijn voorbeeld, als Hij zeide: leert van mij, dat ik zachtmoedig en ootmoedig van HARTE ben: *discite a me quia mitis sum et humilis corde*. Velen zijn oot-

moedig door woorden, maar niet van harte ; er zijn er, zegt de H. Gregorius, die zich misdadigers noemen, en zeggen, dat zij alle straffen verdienen, maar zij gelooven er niets van ; want zij worden aanstonds boos als men hen berispt, en houden vol, dat zij niet het gebrek hebben, dat men hun verwijt, dat zij geen ergernis hebben gegeven, en veel beter zijn dan anderen, aan wie men niets ten laste legt. Deze ootmoedigheid is slechts eene ootmoedigheid door woorden, en niet die ootmoedigheid des harten, door Jesus-Christus aanbevolen en beoefend. De ootmoedigheid, zegt de H. Vincentius a Paulo, schijnt schoon in de bespiegeling, maar in de beoefening baart zij afgrijzen, want zij bestaat in de liefde der vernederingen en versmadingen. De zucht naar achting is, volgens den heiligen Franciscus Xaverius, elken christen onwaardig, want het betaamt, dat hij aanhoudend de vernederingen van Jesus-Christus voor oogen hebbe ; doch hoeveel te meer is dit niet waar voor hem, die zich leerling van het oneindig ootmoedig HART van Jesus wil noemen ? Wilt gij dus heilig worden, luistert dan naar den raad van den H. Bonaventura : *ama nesciri*

et pro nihilo reputari (Alph. rel.): Stelt er uw vermaak in, onbekend en voor niets geacht te zijn.

TOEPASSING.

Ik zal zorgen nooit tot mijn lof te spreken, en als anderen mij prijzen, zal ik mij inwendig vernederen, aan mijne zonden denken en tot mij zelven zeggen: ik ben slechts wat ik ben voor God. En schiet ik hierin te kort, dan zal ik aanstonds het zoo ootmoedig HART van Jesus om vergiffenis vragen. Ik zal dikwijls dit schoon schietgebedje zeggen: «Jesus, zachtmoedig en ootmoedig van HARTE! maak mijn hart gelijkvormig aan het uwe.» (500 dagen aflat).

GEBED.

O allerootmoedigst HART van Jesus, dat ter mijner liefde U hebt vernederd en gehoorzaam zijt geworden tot den dood des Kruises! hoe durf ik voor U verschijnen en mij uw leerling noemen, ik, die een zoo groot zondaar ben en toch zoo hoovaardig, dat ik geene versmading kan verdragen, zonder in mij wraaklust te gevoe-

len? Hoe kan ik toch zoo hoovaardig zijn, ik, die door mijne zonden zoo dikwijls heb verdiend, eeuwig door de duivelen in de hel te worden vertreden? O goddelijk HART! door zooveel smaad verzadigd, sta mij bij en maak mij aan U gelijkvormig; ik wil van leven veranderen. Gij hebt U, ter mijner liefde, aan de verachting prijs gegeven: ik wil ook, ter uwer liefde, alle beleedigingen verdragen. Mijn goddelijke Verlosser! Gij hebt de vernederingen, door ze met zooveel liefde gedurende uw leven te omhelzen, zóó eervol en begeerbaar gemaakt, dat ik voortaan er groot op wil gaan, met U en voor U te lijden: *mihi absit gloriari nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi* (Gal. 6-14).

Allernederigste Maria, Koningin des hemels en Moeder Gods! Gij die in alles en vooral in het lijden volmaaktelijk geleeft op uwen goddelijken Zoon, verkrijg mij de genade, al de beleedigingen, die mij zullen worden aangedaan, met gelatenheid te verdragen. Amen.

SCHIETGEBED.

Heilig HART van Jesus! heb medelijden met mij. (100 dagen afluat, 26 Juni 1867).

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND AUGUSTUS.

HART VAN JESUS, VOORBEELD VAN ZACHT- MOEDIGHEID.

Eene der onderscheidendste en bekoorlijkste hoedanigheden van het HART van Jesus is de deugd van zachtmoedigheid. Leert van Mij, zeide Hij, dat ik zachtmoedig en ootmoedig van HARTE ben: *discite a me quia mitis sum et humilis corde* (Mt. 11-29). Onze goddelijke Verlosser wordt een Lam genoemd: *ecce agnus Dei* (Joan. 1-29), niet slechts om het offer des Kruises, dat Hij opdroeg ter boeting onzer zonden, maar ook om de zachtmoedigheid, waarvan Hij ons gedurende geheel zijn leven en voornamelijk in zijn lijden, het voorbeeld gaf.

Nescitis cujus spiritus estis (Luc. 9-55): gij weet niet van welken geest gij zijt. —

Zoo antwoordde de Zaligmaker zijnen leerlingen Joannes en Jacobus, toen zij Hem vroegen, de Samaritanen, die hen uit hun land hadden verbannen, te straffen. — Welke geest is deze? zeide Hij hun; hij is niet de mijne; mijn geest is een geest van zachtmoedigheid en goedheid. Ik ben niet gekomen, om de zielen te doen verloren gaan, maar om ze zalig te maken: *Filius hominis non venit animas perdere, sed salvare*; en gij wilt mij overhalen, haar in het verderf te storten? Zwijgt, doet Mij niet meer zulk verzoek, want deze is mijn geest niet. — Inderdaad, met welke zachtmoedigheid heeft Hij niet de overspelige vrouw behandeld! Hij vergenoegde zich haar te vermanen niet meer te zondigen, en zond haar in vrede weg. — Met dezelfde blijken van goedheid ondernam Hij de bekeering van de Samaritaansche vrouw; Hij begon met haar te drinken te vragen en zeide toen: «O! wistet gij wie Hij is, die u te drinken vraagt!» Eindelijk verklaarde Hij haar dat Hij de verwachte Messias was. — Welke omzichtigheid heeft Hij ook niet gebruikt om den verrader Judas tot inkeer te doen

kom
deze
ter
eng
spr
den
des
cul
Pet
Hij
tru
het
Pet
ont
Pe
de
aan
Ca
ve
zie
sp
he
Mi
to
do
Zi
ni

komen! Hij liet toe, dat hij met Hem aan dezelfde tafel at; Hij wiesch hem de voeten; en op het oogenblik zelf, dat die ongelukkige zijne gruweldaad volvoerde, sprak Hij hem nog met deze zoete woorden toe: Judas! verraadt gij den Zoon des menschen door een kus? *Juda! osculo Filium hominis tradis?* (Luc. 22-48).— Petrus verloochent Hem; en hoe bekeert Hij hem? *Conversus Dominus respexit Petrum* (Luc. 22-61). Bij het verlaten van het huis des opperpriesters, werpt Hij op Petrus een teederen blik, zonder hem zijn ontrouw te verwijten, en Hij bekeerde hem. Petrus bleef, gedurende geheel zijn leven, de beleediging, zijn goddelijken Meester aangedaan, beweenen. — Toen Jesus bij Caïphas een kaakslag ontving en als een vermete le werd behandeld, vergenoegde Hij zich te antwoorden: indien Ik kwalijk gesproken heb, getuig van het kwade, maar heb Ik goed gesproken, waarom slaat gij Mij? — Hij toonde deze zachtmoedigheid tot aan den dood; hangend op het Kruis, door zijne vijanden beschimpt, bad Hij Zijn hemelschen Vader, hun vergiffenis te schenken: *Pater! dimitte illis;*

non enim sciunt quid faciunt (Luc. 23-54).

O! hoe behagelijk is een zachtmoedig hart aan het HART van Jesus! Ja, Hij bemint de zachtmoedige harten, die beledigingen, vervolgingen, laster, bespottingen en zelfs slagen en verwondingen weten te verdragen, zonder in toorn te ontsteken tegen hen, door wie zij aldus behandeld worden.

Hunne gebeden zijn Gode immer aangenaam: *mansuetorum semper tibi placuit deprecatio* (Judith. 9-16); zij worden dus altijd verhoord. De hemel is op bijzondere wijze aan de zachtmoedigen beloofd: *beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram* (Mt. 5-4). De hemel, zegt Pater Alvarez, is het vaderland van hen, die hier op aarde veracht, vervolgd en verguisd zijn geweest; aan hen, en niet aan den hoovaardigen, eerezuchtigen mensch behoort het rijk des hemels. De profeet David verzekert dat de zachtmoedigen niet slechts den hemel zullen bezitten, maar zelfs hier op aarde eenen onverstoorbaren vrede zullen genieten: *mansueti . . . delectabuntur in multitudine pacis* (Ps. 36-11). Want de Heiligen bewa-

ren niet alleen geen wrok tegen hunne be-
leedigers, maar beminnen hen nog vuriger
en daarom schenkt hun God, tot loon van
hun geduld, een zoeten, innerlijken vrede.

Geven wij ons dus nooit over aan de
gramschap; laten wij die hevige drift, on-
der welk voorwendsel ook, nimmer ons hart
binnensluipen; want heeft zij zich meester
gemaakt van ons hart, dan kunnen wij ze
niet meer uit hetzelfde verdrijven, noch haar
beteugelen. Ziehier eenige middelen tegen
de gramschap:

1. Weerstaan wij ze aanstonds, door op
iets anders te denken en het stilzwijgen te
bewaren.

2. Nemen wij onze toevlucht tot God,
aan wien het alleen toekomt de harten
te bedaren, gelijk de Apostelen deden,
toen zij de zee onstuimig zagen geworden.

5. Bemerken wij, dat de gramschap reeds
ons hart is binnengeslopen, doen wij dan
ons best weer kalm te worden, en trachten
wij ons ootmoedig en zachtmoedig te toonen
jegens hem, tegen wien wij in gramschap
ontstoken waren. — O! wat zal zulk gedrag
behagen aan het zachtmoedig HART van
Jesus!

TOEPASSING.

Ik zal zachtmoedig zijn jegens de armen, de zieken, de personen, die mij tegenwerken en vooral jegens mijne vijanden; ik zal ook de zachtmoedigheid bewaren jegens mij zelven, door de gebreken, waaraan ik onderhevig ben, ondanks de pogingen, die ik aanhoudend aanwend, om ze te verbeteren, geduldig te verdragen. Zoo zal ik langzamerhand er toe geraken, mijn hart gelijkvormig te maken aan het zachtmoedig HART van Jesus.

•

GEBED.

Mijn beminde Zaligmaker! Gij hebt de versmadingen en het lijden met zooveel zachtmoedigheid verdragen, en ik heb U zoo dikwijls verlaten en dat voor eene nietigheid. Ik bedank U, dat Gij mij tot nu toe hebt afgewacht; ware ik alsdan gestorven, ik zou U niet meer hebben kunnen beminnen; nu ik het echter nog kan, wil ik U beminnen uit geheel mijne ziel. O allerzachtmoedigst HART van Jesus! neem

mij aan, nu ik met leedwezen over mijne zonden, tot U wederkeer; verwerp mij niet. Maar hoe zou ik kunnen vreezen, nu ik niets dan uwe liefde verlang, door U verstooten te worden, daar Gij mij door uwe weldaden achtervolgdet, toen ik uwe liefde verachtte? Gij hebt mij met zooveel zachtmoedigheid verdragen, om mijne liefde te winnen; ik wil U beminnen. Ja, mijn God! ik bemin U, ik bemin U uit geheel mijn hart. O Liefde mijner ziel! voortaan wil ik U geen verdriet meer aandoen en in alles uwen Wil volbrengen; uw Wil zal mijne eenige liefde zijn. Leer mij, wat ik doen moet, om aan uw HART te behagen; ik ben tot alles bereid. Ik wil U waarlijk beminnen; ik zal dus alle kruisen, die Gij mij zult opleggen, omhelzen. Straf mij gedurende dit leven, opdat ik U kunne beminnen in de eeuwigheid.

Mijn God! geef mij de genade, U getrouw te zijn.

Maria, mijne teedere Moeder! beveel mij Jesus aan; houd niet op Hem voor mij te bidden.

SCHIETGEBED.

Jesus, zachtmoedig en ootmoedig van
HARTE! maak mijn hart gelijkvormig aan
het UWE. (500 dagen aflaat elken keer. —
25 Januari 1868).

DE

HA

He
maag
Het
sicut
gevo
zegt
verli
qui
diab
brui
word
zeide
zoov
desp
hibe
sehr
Brui
qui

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND SEPTEMBER.

HART VAN JESUS, VRIEND DER ZUIVERE ZIELEN.

Het HART van Jesus bemint vooral de maagden en de zuivere zielen, deze zijn Het zoo dierbaar als de engelen : *erunt sicut angeli Dei* (Mt. 22. 30). Ziedaar het gevolg der zuiverheid ; hij, die ze bewaart, zegt de H. Ambrosius, is een engel, die ze verliest een duivel : *castitas angelos facit ; qui eam servavit angelus est ; qui perdidit, diabolus* (De Virg. 1). Eene zuivere ziel kan bruid van het HART van Jesus genoemd worden. Ik heb aan Jesus-Christus beloofd, zeide de H. Paulus, Hem uwe zielen, als zoovele zuivere bruiden, aan te bieden : *despondi vos uni viro virginem castam exhibere Christo* (II Cor 11-2). Er staat geschreven, dat het HART van den goddelijken Bruidegom zich voedt tusschen de liliën : *qui pascitur inter lilia* (Cant. 2-16) : deze

leliën zijn de zielen die zuiver leven, om aan God te behagen. Een schriftverklaarder merkt hier op, dat, gelijk de duivel zich verzadigt met den modder der ontucht, het HART van Jesus zich voedt met de leliën der zuiverheid.

Deze deugd, tot den hoogsten graad opgevoerd, heeft de innigste vereeniging tusschen Jesus en Maria, de Maagd der maagden, tot stand gebracht. Deze vereeniging was zoo innig, gelijk zij zelve openbaarde aan de H. Brigitta, dat haar Hart met het HART van Jesus maar één uitmaakte: *unum erat cor meum et Cor Filii mei*. Deze ouvergelykelijke Maagd scheen zoo schoon in Gods oogen dat Hij door hare schoonheid verrukt was; Hij noemt haar zijne eenige dui-ve, zijne eenige volmaakte: *una est columba mea, perfecta mea* (Cant. 6-8). Hoe grooter de zuiverheid van een hart is, zegt de zalige Albertus de Groote, des te grooter is ook zijne liefde: *ubi major puritas, ibi major charitas* (Sup. Miss. 946). Van daar werd het HART van Maria zoedanig door de goddelijke liefde ontstoken, dat er geen deeltje van overig bleef, dat niet geheel ontvlamd was. De H. Bernardinus van Siena beweert, dat

zij ne
zegt
groot
de d
gedr
liefd
nade
akte
dus.
meu
Har
stee
wel
der
zijn
glo
Voe
heir
tro
lev
en
zo
ke
lie
Ki
of
zi

zij nooit door de hel bekoerd werd ; want, zegt hij , gelijk de vliegen zich van een groot vuur verwijderd houden, zoo werden de duivelen van het Hart van Maria teruggedreven, dat geheel vuur was door de liefde, zoodat zij het niet waagden haar te naderen. Haar slaap belette haar zelfs niet, akten van liefde tot God te richten. Zij kon dus, gelijk Jesus, zeggen : *ego dormio et cor meum vigilat* (Cant. 5-12) : ik slaap en mijn Hart waakt, mijn Hart bemint, mijn Hart is steeds vereenigd met het HART van mijn welbeminde. O wonderbare uitwerkselen der zuiverheid ! De H. Josef was ook aan zijne groote zuiverheid de onvergelykelijke glorie verschuldigd, uitverkoren te zijn als Voedstervader van Jesus ; aan zijne zuiverheid had hij het geluk te danken, in vertrouwelijkheid met den Zoon Gods te mogen leven, door Hem teederlijk bemind te worden en het brandend Hart van Jesus-Christus zoo dikwijls tegen zijn hart te mogen drukken. O ! hoe moest het hart van Josef door liefde ontvlamd zijn, als hij dit beminnelijk Kindje in zijne armen droeg, Het liefkoosde of door Hetzelve gestreeld werd ; als hij uit zijn mond die woorden van eeuwig leven

mocht hooren, die, als zoovele liefdeschichten, zijne schoone ziel troffen. De liefde verkoelt dikwijls tusschen vrienden, naar mate zij niet elkaar omgaan, want hoe meer zij bij elkaar komen, des te beter leeren zij elkanders gebreken kennen. Zoo ging het niet met Josef; naar mate hij met Jesus omging, bewonderde hij zijne heiligheid; hoe meer hij Hem bewonderde, des te vuriger beminde hij Hem. Hij genoot het onuitsprekelijk voorrecht den geest te geven in de armen en aan het HART van Jesus, na dien Jesus zoo dikwijls tegen zijn hart te hebben gedrukt. Zulken teederen omgang had deze maagdelijke Bruidegom niet zijn God.

De H. Joannes was de beminde leerling van Jesus, omdat hij uitmuntte door de kuischheid. Hij mocht in het laatste Avondmaal zijn hoofd laten rusten op de borst en het HART van zijn goddelijken Meester: *cum recubisset ille supra pectus Jesu* (Joan. 13-25). O geliefkoosde leerling, gij hebt alstoen de teederheid van het ontvlamde HART van Jesus voor zijne lievelingen gevoeld.

Willen wij ook dierbaar worden aan het HART van Jesus en zijne zoete vertroostin-

gen verdienen, dan moeten wij uitmunten door zuiverheid. Hoe grooter de waarde dezer deugd is, des te heviger is ook de strijd, die den mensch door het vleesch wordt aangedaan, om hem van dien schat te berooven. Men kan die deugd dus niet bewaren dan door eene zeer groote waakzaamheid.

Men moet vooreerst *de gelegenheid* vluchten : *quasi a facie colubri fuge peccata* (Eceli. 21-2). Vlucht de zonde, zegt de H. Geest, gelijk men vlucht bij het zien eener slang. Men zorgt niet slechts den beet der slangen te vermijden, maar ook door haar aangeraakt te worden, zelfs hare nabijheid. Indien sommigen voor ons eene gelegenheid van zonde kunnen zijn, moeten wij zelfs hunne tegenwoordigheid en hunne aanspraak vermijden. De kuische Josef wilde zelfs niet luisteren naar hetgeen de vrouw van Putiphar hem ging zeggen : en overtuigd, dat het zeer gevaarlijk was haar zelfs maar aan te hooren, nam hij aanstonds de vlucht.

Men moet ook, als men kuisch wil blijven, *de ledigheid* vluchten. De H. Geest zegt ons, dat de ledigheid de bron van vele zonden is :

multam enim malitiam docuit otiositas (Eecl. 55-29). De arbeid echter, zegt de H. Isidorus, bluscht het vuur der begeerlijkheid uit: *cedet libido laboribus, cedet operi* (De Cont. m. de lab).

Men moet daarenboven *de ootmoedigheid* en de *versterving* beoefenen. Als men zijn vleesch niet kastijdt, onderwerpt het zich moeielijk aan den geest. De zuiverheid wordt door de verstervingen bewaard, gelijk de lelie opgroeit tusschen de doornen. God straft de hoovaardigen, door toe te laten, dat zij in eene schandelijke zonde vallen; door de hoovaardij was ook David bezwiken, gelijk hij zelf getuigt: *priusquam humiliarer ego deliqui*. Door de ootmoedigheid verkrijgt men de kuischheid, zegt de H. Bernardus: *ut castitas detur, humilitas meretur* (De Mor. et Offic. ep. c. 5).

Doch het *gebed* is vooral noodzakelijk. Men moet bidden en blijven bidden; want behoeft de mensch de genade om eenige deugd te beoefenen, nog meer heeft hij ze nodig om de zuiverheid te bewaren, omdat hij zoo genegen is tot het kwaad. Het is goed, zoo-dra men bekoord wordt, het vast voornemen te maken, liever te sterven dan te zondigen,

en dan moet men onmiddellijk zijne toevlucht nemen tot de H. HARTEN van Jesus en Maria, door hunne heilige namen aan te roepen. Zoo hebben de Heiligen al hunne bekeringen overwonnen.

TOEPASSING.

Om eene engelachtige zuiverheid te verkrijgen zal ik elken dag den H. Josef door het volgend gebed aanroepen : « H. Josef, Vader en Beschermmer der maagden , aan wiens zorg Jesus, de onschuld zelve, en Maria, de Maagd der maagden werden toevertrouwd, ik bid en smeeek U door Jesus en Maria , die zoo dierbaar aan uw hart zijn, verkrijg mij de genade, dat ik, vrij van alle vlek , geheel zuiver van geest , van hart en van lichaam, Jesus en Maria in eene volmaakte kuischheid diene. Amen. » (100 dag afl. 5 Febr. 1865).

GEBED.

Mijn dierbare Verlosser ! ik bedank U voor het licht, waarmede Gij mij hebt bestraald en voor de middelen van zaligheid, die Gij mij hebt doen kennen. Ik beloof U

deze middelen getrouw aan te wenden ; help mij hierin volharden. Ik zie het ; Gij verlangt mijn eeuwig geluk ; ik verlang het ook, vooral om uw HART, dat zoo dorst naar mijne zaligheid , te behagen. Mijn God ! ik wil aan de liefde, die Gij mij toedraagt, geen weerstand meer bieden. Door die liefde hebt Gij mij met zooveel geduld verdragen, toen ik U beleedigde. Gij noodigt mij uit U te beminnen ; dit is alles, wat ik verlang. Ja, ik bemin U, oneindige Goedheid ! ik bemin U , oneindig Goed ! ik bid U door de verdiensten van het HART van Jesus, laat niet meer toe, dat ik ondankbaar jegens U zij ; maak een einde aan mijne ondankbaarheid of maak een einde aan mijn leven. Gij, o Heer, hebt het werk begonnen, wil het ook ten einde brengen : *confirma hoc, Deus, quod operatus es in nobis* (Ps. 67-29). Verlicht mij ! Versterk mij ! ontvlam mij door uwe liefde !

O Maria ! Gij, die de schatbewaarster zijt der genaden, die in het Hart van Jesus verborgen zijn, neem mij aan voor uw dienaar ; naar dezen titel streef ik ; bid Jesus voor mij. Uwe gebeden moeten mij, na Jesus' verdiensten, zalig maken.

SCHIETGEDED.

Gezegend zij de heilige en onbevleete
Ontvangenis der allerzaligste Maagd Maria !
(100 dag. afl. Pius VII. 1795).

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND OCTOBER.

HART VAN JESUS, MIDDELPUNT DER HARTEN.

Het HART van Jesus is geheel liefde : *Deus charitas est*. Hij wil dan ook, dat alle christenen elkander beminnen ; dit drukte Hij vooral op het hart zijner leerlingen , vooraleer Hij de wereld verliet : *ut diligatis invicem , sicut dilexi vos* (Joan. 13-34) . bemint elkaar, gelijk ik U bemind heb. Men kan zeggen, dat dit het groot gebod is van het HART van Jesus.

De H. Hieronymus verhaalt, dat de H. Joannes, de Evangelist zijnen leerlingen, die hem vroegen, waarom hij hun zoo dikwijls de broederlijke liefde aanbeval, antwoordde : *quia præceptum Domini est, et si solum fiat, sufficit* (In Ep. ad. Gal. c. 6) : omdat dit het gebod des Heeren is ; dit gebod nakomen is voldoende om zalig te worden ; niets grieft dan ook zoozeer het HART van Jesus als de overtreding van dit

gebod ; als men het overtreedt, raakt men den appel van zijn oog, steekt men een doorn in zijn HART. Om dit ongeluk te vermijden moeten wij er dikwijls aan denken, dat men, door den evenmensch te beminnen, het HART van Jesus bemint. De H. Catharina van Genua zeide eens aan Jesus : « Mijn God ! Gij gebiedt mij mijnen evennaaste te beminnen en ik kan niemand beminnen dan U alléén. » Doch de Zaligmaker antwoordde haar : « Mijne dochter, hij die Mij bemint, bemint ook alles, wat door Mij bemind wordt. » Inderdaad, als men iemand bemint, dan bemint men ook zijne bloedverwanten, zijne vrienden, zijn portret, want dit alles ligt hem aan het hart. Wij moeten dus onzen evennaaste beminnen, omdat hij door het HART van Jesus bemind wordt. De Apostel Joannes noemt hem dan ook een leugenaar, die beweert, God te beminnen en zijn broeder te haten : *si quis dixerit quoniam diligo Deum, et fratrem suum oderit, mendax est* (I Joan. 4-20).

Den evenmensch dus goed doen is goed doen aan het HART van Jesus : Jesus toch heeft beloofd, het goed, dat wij aan den minste zijner broeders doen, te be-

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND OCTOBER.

HART VAN JESUS, MIDDELPUNT DER HARTEN.

Het HART van Jesus is geheel liefde : *Deus charitas est*. Hij wil dan ook, dat alle christenen elkander beminnen ; dit drukte Hij vooral op het hart zijner leerlingen , vooraleer Hij de wereld verliet : *ut diligatis invicem , sicut dilexi vos* (Joan. 13-34) . bemint elkaar, gelijk ik U bemind heb. Men kan zeggen, dat dit het groot gebod is van het HART van Jesus.

De H. Hieronymus verhaalt, dat de H. Joannes, de Evangelist zijnen leerlingen, die hem vroegen, waarom hij hun zoo dikwijls de broederlijke liefde aanbeval, antwoordde : *quia præceptum Domini est, et si solum fiat, sufficit* (In Ep. ad. Gal. c. 6) : omdat dit het gebod des Heeren is ; dit gebod nakomen is voldoende om zalig te worden ; niets grieft dan ook zoozeer het HART van Jesus als de overtreding van dit

gebod ; als men het overtreedt, raakt men den appel van zijn oog, steekt men een doorn in zijn HART. Om dit ongeluk te vermijden moeten wij er dikwijls aan denken, dat men, door den evenmensch te beminnen, het HART van Jesus bemint. De H. Catharina van Genua zeide eens aan Jesus : « Mijn God ! Gij gebiedt mij mijnen evennaaste te beminnen en ik kan niemand beminnen dan U alléén. » Doch de Zaligmaker antwoordde haar : « Mijne dochter, hij die Mij bemint, bemint ook alles, wat door Mij bemind wordt. » Inderdaad, als men iemand bemint, dan bemint men ook zijne bloedverwanten, zijne vrienden, zijn portret, want dit alles ligt hem aan het hart. Wij moeten dus onzen evennaaste beminnen, omdat hij door het HART van Jesus bemind wordt. De Apostel Joannes noemt hem dan ook een leugenaar, die beweert, God te beminnen en zijn broeder te haten : *si quis dixerit quoniam diligo Deum, et fratrem suum oderit, mendax est* (I Joan. 4-20).

Den evenmensch dus goed doen is goed doen aan het HART van Jesus : Jesus toch heeft beloofd, het goed, dat wij aan den minste zijner broeders doen, te be-

multam enim malitiam docuit otiositas (Eeel. 55-29). De arbeid echter, zegt de H. Isidorus, bluscht het vuur der begeerlijkheid uit: *cedet libido laboribus, cedet operi* (De Cont. m. de lab).

Men moet daarenboven *de ootmoedigheid* en de *versterving* beoefenen. Als men zijn vleesch niet kastijdt, onderwerpt het zich moeielijk aan den geest. De zuiverheid wordt door de verstervingen bewaard, gelijk de lelie opgroeit tusschen de doornen. God straft de hoovaardigen, door toe te laten, dat zij in eene schandelijke zonde vallen; door de hoovaardij was ook David bezwiken, gelijk hij zelf getuigt: *priusquam humiliarer ego deliqui*. Door de ootmoedigheid verkrijgt men de kuischheid, zegt de H. Bernardus: *ut castitas detur, humilitas meretur* (De Mor. et Offic. ep. c. 5).

Doch het *gebed* is vooral noodzakelijk. Men moet bidden en blijven bidden; want behoeft de mensch de genade om eenige deugd te beoefenen, nog meer heeft hij ze nodig om de zuiverheid te bewaren, omdat hij zoo genegen is tot het kwaad. Het is goed, zoo-dra men bekoord wordt, het vast voornemen te maken, liever te sterven dan te zondigen,

en dan moet men onmiddellijk zijne toevlucht nemen tot de H. HARTEN van Jesus en Maria, door hunne heilige namen aan te roepen. Zoo hebben de Heiligen al hunne bekeringen overwonnen.

TOEPASSING.

Om eene engelachtige zuiverheid te verkrijgen zal ik elken dag den H. Josef door het volgend gebed aanroepen : « H. Josef, Vader en Beschermmer der maagden , aan wiens zorg Jesus, de onschuld zelve, en Maria, de Maagd der maagden werden toevertrouwd, ik bid en smeeik U door Jesus en Maria , die zoo dierbaar aan uw hart zijn, verkrijg mij de genade, dat ik, vrij van alle vlek , geheel zuiver van geest , van hart en van lichaam, Jesus en Maria in eene volmaakte kuischheid diene. Amen. » (100 dag afl. 5 Febr. 1865).

GEBED.

Mijn dierbare Verlosser ! ik bedank U voor het licht, waarmede Gij mij hebt bestraald en voor de middelen van zaligheid, die Gij mij hebt doen kennen. Ik beloof U

deze middelen getrouw aan te wenden ; help mij hierin volharden. Ik zie het ; Gij verlangt mijn eeuwig geluk ; ik verlang het ook, vooral om uw HART, dat zoo dorst naar mijne zaligheid , te behagen. Mijn God ! ik wil aan de liefde, die Gij mij toedraagt, geen weerstand meer bieden. Door die liefde hebt Gij mij met zooveel geduld verdragen, toen ik U beleedigde. Gij noodigt mij uit U te beminnen ; dit is alles, wat ik verlang. Ja, ik bemin U, oneindige Goedheid ! ik bemin U , oneindig Goed ! ik bid U door de verdiensten van het HART van Jesus, laat niet meer toe, dat ik ondankbaar jegens U zij ; maak een einde aan mijne ondankbaarheid of maak een einde aan mijn leven. Gij, o Heer, hebt het werk begonnen, wil het ook ten einde brengen : *confirma hoc, Deus, quod operatus es in nobis* (Ps. 67-29). Verlicht mij ! Versterk mij ! ontvlam mij door uwe liefde !

O Maria ! Gij, die de schatbewaarster zijt der genaden, die in het Hart van Jesus verborgen zijn, neem mij aan voor uw dienaar ; naar dezen titel streef ik ; bid Jesus voor mij. Uwe gebeden moeten mij, na Jesus' verdiensten, zalig maken.

SCHIETGEDED.

Gezegend zij de heilige en onbevleete
Ontvangenis der allerzaligste Maagd Maria!
(100 dag. afl. Pius VII. 1795).

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND OCTOBER.

HART VAN JESUS, MIDDELPUNT DER HARTEN.

Het HART van Jesus is geheel liefde : *Deus charitas est*. Hij wil dan ook, dat alle christenen elkander beminnen ; dit drukte Hij vooral op het hart zijner leerlingen , vooraleer Hij de wereld verliet : *ut diligatis invicem , sicut dilexi vos* (Joan. 13-34) . bemint elkaar, gelijk ik U bemind heb. Men kan zeggen, dat dit het groot gebod is van het HART van Jesus.

De H. Hieronymus verhaalt, dat de H. Joannes, de Evangelist zijnen leerlingen, die hem vroegen, waarom hij hun zoo dikwijls de broederlijke liefde aanbeval, antwoordde : *quia præceptum Domini est, et si solum fiat, sufficit* (In Ep. ad. Gal. c. 6) : omdat dit het gebod des Heeren is ; dit gebod nakomen is voldoende om zalig te worden ; niets grieft dan ook zoozeer het HART van Jesus als de overtreding van dit

gebod ; als men het overtreedt, raakt men den appel van zijn oog, steekt men een doorn in zijn HART. Om dit ongeluk te vermijden moeten wij er dikwijls aan denken, dat men, door den evenmensch te beminnen, het HART van Jesus bemint. De H. Catharina van Genua zeide eens aan Jesus : « Mijn God ! Gij gebiedt mij mijnen evennaaste te beminnen en ik kan niemand beminnen dan U alléén. » Doch de Zaligmaker antwoordde haar : « Mijne dochter, hij die Mij bemint, bemint ook alles, wat door Mij bemind wordt. » Inderdaad, als men iemand bemint, dan bemint men ook zijne bloedverwanten, zijne vrienden, zijn portret, want dit alles ligt hem aan het hart. Wij moeten dus onzen evennaaste beminnen, omdat hij door het HART van Jesus bemind wordt. De Apostel Joannes noemt hem dan ook een leugenaar, die beweert, God te beminnen en zijn broeder te haten : *si quis dixerit quoniam diligo Deum, et fratrem suum oderit, mendax est* (I Joan. 4-20).

Den evenmensch dus goed doen is goed doen aan het HART van Jesus : Jesus toch heeft beloofd, het goed, dat wij aan den minste zijner broeders doen, te be-

schouwen als aan hem zelve gedaan : *quamdiu fecistis uni ex his fratribus meis, mihi fecistis* (Mt. 23-40). Hieruit besloot de H. Catharina van Genua, dat, willen wij weten hoezeer wij God beminnen, wij slechts behoeven te zien, welke liefde wij voor onzen evennaaste hebben.

In het HART van Jesus vereenigen zich alle liefdadige harten; Zijn HART is het middelpunt der harten. O! wat is het goed, roept de Psalmist uit, wat is het aangenaam als broeders te zamen te wonen! *Ecce quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum* (Ps. 132-1). De H. Lucas prees de eerste christenen op dezelfde wijze; zij hadden, zegt hij, maar één hart en eene ziel; *multitudinis autem credentium erat Cor unum et anima una* (Act. 4-52). In elk goed gesteld lichaam kan er maar één hart zijn; de Kerk nu is, volgens den H. Paulus, het geheimzinnig en geestelijk lichaam van Jesus-Christus: *corpore ejus quod est Ecclesia* (Coll. 1-24); de ledematen der Kerk moeten dus slechts één enkel hart hebben in Jesus-Christus. Die heilige liefde is de vrucht van het gebed, dat Jesus, daags vóór zijn dood, tot zijn Vader richtte, toen Hij

vro
doo
Vad
una
een
loss
zeg
cum
wol
luip
gee
leer
vers
kar
nig
leve
D
wat
war
visc
u, z
teed
zeg
zijn
me
geze
't w

vroeg, dat zijne leerlingen *één* zouden zijn door de liefde, gelijk Hij *één* is met zijn Vader : *Pater Sancte, serva eos... ut sint unum, sicut et nos* (Joan. 17-11). Ziedaar eene der voornaamste vruchten van de Verlossing van Jesus-Christus, door Isaïas voorged : *habitabit lupus cum agno et pardus cum hoedo,..., non nocebunt* (It. 11-6). De wolf zal met het lam in vrede wonen, en de luipaard met het bokje ; zij zullen elkaar geen kwaad doen ; dit is te zeggen, dat de leerlingen van Jesus-Christus, ondanks het verschil van vaderland , van inborst, van karakter, door de goddelijke liefde vereenigd , in zoeten vrede met elkaar moesten leven.

De Apostel leert ons in weinige woorden wat wij moeten doen om de liefde te bewaren : *induite vos ergo, sicut electi Dei... viscera misericordiae* (Coll. 3-12) : bekleedt u, zegt hij, als de uitverkorenen Gods, met teedere gevoelens van barmhartigheid. Hij zegt : *induite* : bekleedt u. Gelijk men altijd zijn kleed bij zich draagt en men er ganschen mede bedekt is, zoo moet de liefde ons vergezellen in al onze daden en wij moeten, als 't ware, er mede bedekt zijn.

O ! wat is de waarlijk liefdadige ziel behagelijk aan het HART van Jesus ! Maar wat is ook eene ziel, die aan de liefde te kort schiet, een wreede doorn voor Jesus' HART !

TOEPASSING.

Ik zal dikwijls mijn geweten onderzoeken over de deugd van liefde ; ik zal mijne gedachten gadeslaan, om te zien of ik geen vermetel oordeel vel ; mijne gevoelens, of ik niet vrijwilligen afkeer tegen iemand voed ; mijne woorden, of ik mij niet overgeef aan kwaadspreken of laster ; mijne daden, of ik mijnen evenmensch die diens-ten bewijs, welke ik volgens mijn stand, mijne fortuin en mijne talenten hem kan bewijzen.

GEBED.

O allerliefdadigst HART van mijn zoeten Verlosser ! wat ben ik er ver af, U te gelijken ! Gij waart geheel liefde voor uwe vervolgers en ik ben vol wrok en haat jegens mijnen evenmensch ! Gij hebt met zooveel liefde gebeden voor hen, die U kruisigden, en ik ben op wraak bedacht, zoodra men mij misnoegen veroorzaakt ! Vergiffenis, o HART van mijn Jesus ! ik wil mij voortaan

niet
gena
ben
niet
dat
O !

zoov
den
bere
Lief
Gij
Vad
ver
zou
bele
nu

O G
one
Bar
einc
Ik
God
mvl
heb

H
naa

niet meer zoo gedragen; geef mij de genade eenieder, die mij beleedigt, te beminnen en hem goed te doen. Geef mij niet aan mijne driften over; laat niet toe, dat ik nog ooit van U gescheiden worde. O! wat eene hel zou het voor mij zijn, na zooveel genaden, wederom van U gescheiden te worden en van uwe vriendschap beroofd te zijn! Laat dit niet toe, mijne Liefde! ik bid het U door het bloed, dat Gij voor mij hebt vergoten. — Eeuwige Vader, behoed mij voor de zonden door de verdiensten van het HART van Jesus; en zoudt Gij voorzien, dat ik U weer zal beleedigen, laat mij dan liever nu sterven, nu ik vertrouw in staat van genade te zijn. O God van liefde! geef mij uwe liefde. O oneindige Almacht! sta mij bij. O oneindige Barmhartigheid! ontferm U mijner. O oneindige Goedheid! trek mij geheel tot U. Ik bemin U, o hoogste goed! Maria, Moeder Gods! bid Jesus voor mij; de moederlijke invloed, dien Gij op zijn goddelijk HART hebt, is mijne hoop.

SCHIETGEBED.

HART van Jesus! schenk mij de ware naasteliefde.

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND NOVEMBER.

HART VAN JESUS, VOORBEELD VAN ONDERWER-
PING AAN GODS HEILIGEN WIL.

O! hoe was het HART van Jesus door liefde jegens zijn Vader ontvlamd! Het grootste liefdeblijk, dat men aan iemand kan geven, is in alles en altijd zijn wil te volbrengen, al moest men daarvoor alles, zelfs het leven verliezen. Zoo was het HART van Jesus voortdurend gestemd. Gedurende geheel zijn leven zocht Hij niets anders dan den Wil zijns Vaders te volbrengen. Nauwelijks in den schoot zijner Moeder mensch geworden, zeide Hij Hem: O mijn Vader, Gij hebt de slachtoffers, die de menschen U aanboden, geweigerd; Gij wilt, dat Ik U het lichaam, dat Gij mij hebt geschonken, ten offer brenge; welnu! zie Mij hier; Ik ben bereid uwen Wil te volbrengen: *ecce venio... ut faciam, Deus, voluntatem tuam* (Heb. 10-5).

Hoe dikwijls heeft Hij niet gedurende zijn leven verklaard, dat Hij uit den hemel was nedergedaald, niet om zijnen wil te doen, maar dien van zijn Vader, die Hem had gezonden! *Descendi de cælo non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me* (Joan. 6-58). Hij heeft aan de wereld de overgroote liefde, die Hij voor zijn Vader had, willen doen kennen, door te gehoorzamen aan zijn Wil, die het offer van zijn leven voor de zaligheid der menschen vorderde; dit ook zeide Hij aan zijne vijanden, die Hij te gemoet ging, toen zij Hem gevangen kwamen nemen, om Hem ter dood te voeren: opdat de wereld erkenne, dat Ik mijn Vader bemin en zoo doe, gelijk Hij Mij geboden heeft, — staat op, laat ons gaan: *ut cognoscat mundus quia diligo Patrem, et sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio; surgite, eamus* (Joan. 14-51).

God belooft ons de hemelsche glorie, op voorwaarde, dat ons hart aan het HART van Jesus gelijkvormig zal worden; welnu, de vereeniging van den wil des menschen met den Wil van God brengt die gelijkvormigheid voort. Gelijk de haat de willen verdeelt, zoo vereenigt ze de liefde; zoodat twee

personen waarlijk elkaar beminnen, als de eene wil wat de andere wil. De Gode getrouwe zielen, zegt de wijze Man, berusten in alles, wat Hij wil: *fideles in dilectione acquiescent illi* (Sap. 3-9). De H. Chrysostomus verklaart, dat de volmaaktheid der liefde in de onderwerping aan Gods Wil bestaat. Eene ziel is tot den hoogsten trap der volmaaktheid gekomen, als zij haar eigen wil doet sterven en de Wil van God alleen in haar leeft. O! hoe gelukkig is het altijd met de Bruid van het Hooglied te kunnen zeggen: *anima mea liquefacta est, ut locutus est* (Cant. 5-6): mijne ziel is vloeibaar geworden toen Hij sprak! — Waarom wordt hier de uitdrukking *vloeibaar* gebruikt? Omdat de vloeibare stoffen geen eigen vorm hebben, maar dien van de vaas waarin men ze giet, overnemen; zoo ook hebben de Godminnende zielen geen eigen wil meer, maar onderwerpen zich aan alles, wat Hij wil; met andere woorden, zij hebben een buigzamen wil, die alles doet, wat aan God behaagt, en verschillen veel van hen, die een onbuigzamen, weerspannigen wil hebben. Een werktuig is goed, als het den werkman dienstig is; anders deugt het niet

en men werpt het weg. Er zijn menschen, die hunne heiligheid doen bestaan in veel boete te plegen, in dikwijls te communiceeren en vele mondgebeden te doen; doch daarin bestaat de volmaaktheid niet; zij bestaat in de onderwerping aan Gods Wil. De boetplegingen, communiën en gebeden zijn voortreffelijk, maar in zoover als God ze wil; zij zijn slechts middelen, om ons met den goddelijken Wil te vereenigen. Velen onderwerpen zich aan Gods Wil in voorspoed, doch niet in tegenspoed. Dit is groote dwaasheid; hieruit volgt, dat wij dubbel en zonder verdiensten lijden; want, of wij willen of niet, Gods wil zal volbracht worden.

Alles, wat het HART van Jesus van ons verlangt, is, dat wij Gods Wil volbrengen: *præbe, fili mi, cor tuum mihi* (Prov. 25-26): Mijn zoon, zegt Hij, geef Mij uw hart, dat is, uwen wil; zeg met Mij: *fiat voluntas tua sicut in cælo et in terrâ*: O Vader! uw wil geschiede op aarde als in den hemel! zoo baden immer de Heiligen. Op zekeren dag verscheen Jesus aan de H. Gertrudis, die lijdend was aan de koorts, en vroeg haar, of zij wilde genezen zijn; zij omhelsde zijn goddelijk HART en antwoordde: «Ziehier

alles, wat ik verlang; ik wil niets dan uw HART, dan uw heiligen Wil." Willen wij volmaaktelijk aan het HART van Jesus behagen, zorgen wij dan niet slechts ons aan zijn heiligen wil te *onderwerpen*, maar, als ik mij zoo mag uitdrukken, ons met zijn Wil te *vereenzelvigen*. Ons aan Gods wil *onderwerpen* beteekent, dat wij onzen wil naar dien van God voegen; maar onzen wil met den Zijne *vereenzelvigen* beteekent daarenboven, dat de twee willen maar *één* wil uitmaken; dat wij niets willen dan wat God wil; dat zijn wil alleen bestaat en de onze is geworden.

De heilige Maria-Magdalena van Pazzi zeide, dat al onze gebeden tot doeleinde moeten hebben, van God de genade te verkrijgen, in alles zijn heiligen Wil te volbrengen. «Die overgeving van onzen wil aan God," zeide de H. Teresia, «oefent een grooten invloed uit op zijn HART, want zij doet Hem besluiten, zich met onze nietigheid te vereenigen." Maar wij zullen nooit tot dat hoogste geluk geraken dan door de overweging en het aanhoudend gebed, met een oprecht verlangen, zonder voorbehoud, het HART van Jesus toe te behooren.

TOEPASSING.

Ik zal altijd met groote vurigheid en met de volkomenste overgeving aan God, deze woorden van het Onze Vader zeggen: *Uw wil geschiede op aarde als in den hemel!* En als mij eenige onaangenaamheid overkomt, zal ik mijn hart ten hemel verheffen en zeggen: Gods allerheiligste, hoogste en allerbeminlijkste Wil geschiede, zij geloofd en geprezen in alles! (100 dagen afl. Pius VII 1818).

GEBED.

O HART van mijn beminden Jesus! Gij weet door de zoete bekoorlijkheden uwer teederheid zooveel harten te winnen, die, verrukt door uwe onuitsprekelijke goedheid, zonder ophouden voor U van liefde branden en immer aan U denken; o! tref ook mijn arm hart, dat zich aan U verlangt te hechten en als slaaf uwer liefde wil leven. Van dit oogenblik af, o mijn Jesus! stel ik alles wat ik heb in uwe handen: al mijne belangen, al mijne verwach-

tingen, al mijne genegenheden, mijne ziel en mijn lichaam; neem mij aan, o Heere! en handel met mij volgens uw welbehagen. O mijne Liefde! ik wil mij niet meer over de heilige beschikkingen uwer Voorzienigheid beklagen; ik weet dat zij allen, voortkomende uit uw zoo teeder HART, altijd vol liefde zijn en tot mijn welzijn strekken; het is voor mij voldoende te weten, dat Gij het alzoo wilt; ik wil het ook zoo zonder voorbehoud, èn voor den tijd èn voor de eeuwigheid. Doe met mij en in mij alles, wat U behaagt; ik vereenig mij geheel met uwen wil, die altijd heilig, goed, volmaakt en beminnelijk is. O Wil van mijn God! wat zijt Gij mij dierbaar! ik wil altijd met U innig vereenigd leven en sterven; dat alles, wat U behaagt, ook mij behage; dat uwe verlangens immer de mijne zijn. Mijn God, mijn God! help mij; geef, dat ik voortaan niet meer leve dan voor U, om te willen, wat Gij wilt, en uwen beminnelijken wil te beminnen. O! mochte ik sterven ter uwer liefde, mijn Jesus! die voor mij gestorven zijt en mijne spijs zijt geworden! Ik vervloek die dagen waarop ik tot uw groot misnoegen, mijn eigen wil heb gedaan. — O Wil

van God, ik bemin U! ik bemin U zooveel
als ik God bemin, want Gij zijt God zelf; ik
bemin U dus uit geheel mijn hart, ik geef
mij geheel aan U over.

SCHIETGEBED.

O Wil Gods, Gij zijt mijne liefde.

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND
DECEMBER.

HART VAN JESUS, VOORBEELD VAN GE-
TROUWHEID.

O! wat is het schoon HART van Jesus getrouw jegens hen, die Hij tot zijne heilige liefde uitnoodigt! Hij volbrengt alles, wat Hij heeft beloofd: *fidelis est qui vocavit vos, qui etiam faciet* (I Thess. 5-24). Welnu, Hij heeft beloofd getrouw te zijn; Hij zegt tot iedere ziel, die zich aan Hem wil geven: dewijl gij Mij uw hart geeft, geef Ik u ook het MIJNE; Ik ga met u een verbond aan: *ingressus sum pactum tecum* (Ezech. 16-8). Ik zal u immer als mijne Bruid beschouwen: *sponsabo te mihi in sempiternum* (Os. 2-19).

De ziel wordt soms ontrouw en verlaat Jesus-Christus; maar nooit, zegt de Kerkvergadering van Trente, zal Hij zelf het eerst de ziel verlaten of haar ontrouw worden;

non deservit, nisi deseratur (Sess. 6. cap. 11). Integendeel, ziehier wat dikwijls gebeurt: zijn HART is zoo getrouw dat, wanneer Hij door een trouweloos schepsel verlaten, ver-raden, veracht wordt, Hij zelf die ziel op-zoekt, vermaant, uitnoodigt, ja haar smeekt, tot Hem terug te keeren. Als in de wereld een bruidegom door zijne bruid verlaten wordt, dan verstoot hij ze voor altijd, en wil zich niet met haar verzoenen; maar de goddelijke Bruidegom handelt niet zoo; door zijne overgroote liefde gedreven, wendt Hij alle pogingen aan, om de ziel, die Hem heeft verlaten, weder te winnen; Hij roept, Hij vermaant haar, noodigt haar uit, doet beloften, bidt en smeekt haar, ten minste te willen antwoorden aan een HART, dat haar nooit ontrouw was.

Deze waarheid wordt bevestigd door het voorbeeld der Synagoge, die, van geliefkoosde Bruid des Heeren, gelijk Hij ze verwaardigde te noemen, overspeelster was geworden, door haar God te verlaten, om zich aan den afgodendienst over te geven, en door zich alzoo niet voor een enkelen maar voor alle duivelen te gelijk veil te hebben: Ziehier de woorden, welke de Heer zelf tot

tingen, al mijne genegenheden, mijne ziel en mijn lichaam; neem mij aan, o Heere! en handel met mij volgens uw welbehagen. O mijne Liefde! ik wil mij niet meer over de heilige beschikkingen uwer Voorzienigheid beklagen; ik weet dat zij allen, voortkomende uit uw zoo teeder HART, altijd vol liefde zijn en tot mijn welzijn strekken; het is voor mij voldoende te weten, dat Gij het alzoo wilt; ik wil het ook zoo zonder voorbehoud, en voor den tijd en voor de eeuwigheid. Doe met mij en in mij alles, wat U behaagt; ik vereenig mij geheel met uwen wil, die altijd heilig, goed, volmaakt en beminnelijk is. O Wil van mijn God! wat zijt Gij mij dierbaar! ik wil altijd met U innig vereenigd leven en sterven; dat alles, wat U behaagt, ook mij behage; dat uwe verlangens immer de mijne zijn. Mijn God, mijn God! help mij; geef, dat ik voortaan niet meer leve dan voor U, om te willen, wat Gij wilt, en uwen beminnelijken wil te beminnen. O! mochte ik sterven ter uwer liefde, mijn Jesus! die voor mij gestorven zijt en mijne spijs zijt geworden! Ik vervloek die dagen waarop ik tot uw groot misnoegen, mijn eigen wil heb gedaan. — O Wil

van God, ik bemin U! ik bemin U zooveel
als ik God bemin, want Gij zijt God zelf; ik
bemin U dus uit geheel mijn hart, ik geef
mij geheel aan U over.

SCHIETGEBED.

O Wil Gods, Gij zijt mijne liefde.

DE EERSTE VRIJDAG VAN DE MAAND
DECEMBER.

HART VAN JESUS, VOORBEELD VAN GE-
TROUWHEID.

O! wat is het schoon HART van Jesus getrouw jegens hen, die Hij tot zijne heilige liefde uitnoodigt! Hij volbrengt alles, wat Hij heeft beloofd: *fidelis est qui vocavit vos, qui etiam faciet* (I Thess. 5-24). Welnu, Hij heeft beloofd getrouw te zijn; Hij zegt tot iedere ziel, die zich aan Hem wil geven: dewijl gij Mij uw hart geeft, geef Ik u ook het MIJNE; Ik ga met u een verbond aan: *ingressus sum pactum tecum* (Ezech. 16-8). Ik zal u immer als mijne Bruid beschouwen: *sponsabo te mihi in sempiternum* (Os. 2-19).

De ziel wordt soms ontrouw en verlaat Jesus-Christus; maar nooit, zegt de Kerkvergadering van Trente, zal Hij zelf het eerst de ziel verlaten of haar ontrouw worden:

non deserit, nisi deseratur (Sess. 6. cap. 11). Integendeel, ziehier wat dikwijls gebeurt: zijn HART is zoo getrouw dat, wanneer Hij door een trouweloos schepsel verlaten, ver-raden, veracht wordt, Hij zelf die ziel op-zoekt, vermaant, uitnoodigt, ja haar smeekt, tot Hem terug te keeren. Als in de wereld een bruidegom door zijne bruid verlaten wordt, dan verstoot hij ze voor altijd, en wil zich niet met haar verzoenen; maar de goddelijke Bruidegom handelt niet zoo; door zijne overgrootte liefde gedreven, wendt Hij alle pogingen aan, om de ziel, die Hem heeft verlaten, weder te winnen; Hij roept, Hij vermaant haar, noodigt haar uit, doet beloften, bidt en smeekt haar, ten minste te willen antwoorden aan een HART, dat haar nooit ontrouw was.

Deze waarheid wordt bevestigd door het voorbeeld der Synagoge, die, van geliefkoosde Bruid des Heeren, gelijk Hij ze verwaardigde te noemen, overspeelster was geworden, door haar God te verlaten, om zich aan den afgodendienst over te geven, en door zich alzoo niet voor een enkelen maar voor alle duivelen te gelijk veil te hebben: Ziehier de woorden, welke de Heer zelf tot

haar spreekt: uw ontrouw jegens Mij is groot; gij hebt Mij verraden en verlaten, om u over te geven aan eene menigte afschuwelijke minnaars; gij hebt Mij zoo dikwijls door verfoeilijk overspel gehoond, als er duivelen zijn, voor welke gij u hebt nedergeworpen: *fornicata es cum amatoribus multis* (Jer. 3-1); er is geene plaats die niet getuige was van uw ontrouw: *vide ubi non prostrata sis* (Jer. 3-2). Indien een man zijne vrouw verlaat en deze een ander huwt, zal hij ze dan wel ooit weer tot zich nemen? *Si dimiserit vir uxorem suam, et, recedens ab eo, duxerit virum alterum, numquid revertetur ad eam ultra* (Jer. 3-1)? Evenwel, beschouw de goedheid van mijn HART! ofschoon Ik door u verlaten, verraden en schandelijk verstooten ben, noodig Ik u toch uit, vermaan u, ja smeeik u zelfs tot Mij weder te keeren; Ik ben bereid u te ontvangen: *tamen revertere ad me, et ego suscipiam te* (Ibid). — En hoe, mijn God! zult gij die ontrouwe bruid ontvangen? — Zij zal mij zoo dierbaar zijn als voorheen; Ik zal haar met dezelfde liefde ontvangen; Ik wil zelfs, dat zij Mij Vader noeme en Mij beschouwe als den beschermer van haar maag-

dom
gew
voca
mea
Ik z
ons
haa
Goo
spr
tro
lie
ter
be
re
be
er
u
H
z
n
d
z
l
c

dom, als ware zij Mij immer zoo getrouw geweest als Ik ten haren opzichte: *amodo voca me: Pater meus, Dux virginitatis meæ tu es* (Jer. 3-4). Zij kome zonder vrees; Ik zal haar ontvangen, als ware zij nog mijne onschuldige dochter en als hadde zij nooit haar maagdom bezoedeld. — Zoo spreekt God tot de trouwelooze Synagoge; zoo spreekt Hij ook tot elke ziel, die Hem ontrouw is geweest. Wat goedheid! welke liefde! Hoewel verraden en verstooten, achtervolgt Hij de zielen, die Hem verlaten hebben en smeekt ze, tot Hem terug te keeren! Helaas! het is maar al te waar, de beminnelijke Jesus wordt dikwijls verraden; er zijn van die zielen, die Hij met zooveel uitgelezene gunsten heeft overladen, en die Hem om eene ellendige drift verlaten. Ja, er zijn van die zielen, die levendige smart moesten gevoelen, het HART van Jesus niet door alle menschen bemind te zien, en die zelve het hart aan een of ander schepsel gehecht houden. — Welke zijn de gewone oorzaken van deze ongetrouwheid? Deze drie: de verwaarloozing van het gebed, de liefde der wereld en de driften des harten. — *De verwaarloozing van het gebed* heeft ten

gevolge, dat God ons zijne hulp onttrekt; en zonder Gods hulp kunnen wij zijne geboden niet onderhouden. Van waar, vraagt de geleerde bisschop Abelly, van waar die verslapping der zeden, tenzij door de verwaarloozing van het gebed?

God is bereid ons zijne genaden te schenken; maar, gelijk de H. Gregorius zegt, Hij wil gebeden, en, in zekeren zin, gedwongen worden ons te verhooren door ons lastig aanhouden: *vult Deus rogari, vult cogi, vult quiddam importunitate vinci* (In Ps. poenit. 6). — En wat *de liefde der wereld* betreft, zij kan moeilijk met den trouw aan God samengaan. De H. Joannes zegt ons: *totus mundus in maligno positus est* (I Joan. 5-19); en de H. Ambrosius verklaart dit op de volgende wijze: «zij, die volgens de wereld leven, gaan gebukt onder de gewelddadige macht der zonde.» De lucht der wereld is eene bedorvene en voor de ziel schadelijke lucht; die haar inademt wordt lichtelijk door eene geestelijke ziekte aangetast. Het menschelijk opzicht, de kwade voorbeelden, de slechte gezelschappen zijn krachtige middelen der hel, om de zielen van God te be-rooven; iedereen weet, dat de gevaarlijke

gelegenheden, zoo menigvuldig in de wereld, een groot getal zielen ten verderve slepen. — *Onze driften* eindelijk zijn onze geduchtste vijanden: *magis nocet domesticus hostis*. Er zijn er velen, die talrijke godvruchtige oefeningen houden, dikwijls communiceeren, veel bidden, streng vasten en zich kwellen door lichamelijke boetplegingen; maar zij verwaarloozen hunne driften te bestrijden, bij voorbeeld, zekere gevoeligheid, zekeren afkeer, zekere nieuwsgierigheden, zekere gevaarlijke genegenheden; zij kunnen geen tegenstreving verdragen, noch zich van zekere personen onthechten, noch hun wil aan de gehoorzaamheid onderwerpen. Zulke menschen zullen niet alleen nooit tot de volmaaktheid geraken, maar zij zullen zelfs, door zoo hunne driften in te volgen, van kwaad tot erger voortgesleept en Gode ontrouw worden. De kleinste vonk, die men niet uitdooft, kan een geheel bosch in brand steken: *ecce quantus ignis quam magnam sylvam incendit* (Jac. 5-5)! dit wil zeggen, dat eene niet beteugelde drift de ziel tot haar ondergang kan brengen.

TOEPASSING.

Wanneer ik zal bemerken, dat ik nalatig word in het gebed, dat mijn hart zich aan de liefde der wereld overgeeft, dat mijne dritten in mijn gedrag de overhand hebben, dan zal ik mijn voornemen, geheel aan Jesus te behooren, vernieuwen, en met de H. Agnes zeggen: *ipsi soli servo fidem; ipsi me tota devotione committo* (Off. 21 Jan.): ik behoor aan Jesus; ik wil niets dan Jesus; ik beloof plechtig aan zijn allerbeminnelijkst HART eeuwige liefde.

GEBED.

O mijn Jesus! hoe zouden de menschen van U verwijderd en beroofd van uwe liefde kunnen leven, indien zij U met een levendig geloof op het Kruis beschouwden, overwegende dat Gij hun God zijt en voor hunne zaligheid zijt gestorven! En hoe heb ik, die dit alles goed weet, U zooveel misnoegen kunnen aandoen! Anderen hebben U beleedigd in de duisternissen, maar ik helaas! op den vollen dag. Doch die doorboorde handen, die doorstokene zijde, dat bloed, die wonden, welke ik beschouw, doen mij ver-

giffenis en uwe genade verhopen. O mijne Liefde! het spijt mij, U voorheen zoo versmaad te hebben; nu bernin ik U uit geheel mijn hart, en niets spijt mij meer dan de herinnering U te hebben beleedigd; maar dit leedwezen, dat ik gevoel, is een bewijs, dat Gij mij hebt vergeven. O brandend HART van Jesus, ontvlam mijn arm hart. O mijn Jesus! voor mij gestorven, door smarten uitgeput, laat mij sterven, geheel verteerd en door de droefheid, U te hebben beleedigd, en door de liefde, die Gij verdient. Ik offer mij geheel aan U, die U geheel voor mij hebt geslachtofferd.

SCHIETGEBED.

O Maria, mijne Moeder! geef, dat ik gerouw zij aan de liefde van Jesus.

NOVEEN

VAN HET H. HART VAN JESUS.

EERSTE DAG.

HET BEMINNELIJK HART VAN JESUS.

Wie zich in alles beminnelijk toont, doet zich noodzakelijk beminnen. O ! zoo wij er op uit waren om al de schoone titels te kennen die Jesus-Christus kan doen gelden om bemind te worden, we zouden allen in de gelukkige noodzakelijkheid verkeeren van Hem lief te hebben. Inderdaad, welk hart is er onder alle harten te vinden dat beminnenswaardiger is dan Jesus' HARTE? dat HART zoo rein, zoo heilig, zoo vol van liefde voor God en voor ons. Immers al zijne verlangens hebben geen ander voorwerp dan de eere Gods en ons welzijn. Ziedaar dat HART, waarin God al zijn genoegen, al zijn behagen vindt ! In dit HART tronen alle volmaaktheden, alle deugden : een allervurigste liefde, tegelijk met de diepst mo-

gelijke nederigheid en hoogachting voor God, zijn Vader : eene algeheele beschaming over onze zonden, waarmede Hij beladen is, gevoegd bij een volslagen betrouwen van den teederminnendsten Zoon ; een allergrootste afschuw van onze zonden, gepaard met een levendig medelijdensgevoel van onze ellenden ; eene allerhevigste smart , samengaande met eene volmaakte gelijkvormigheid aan den goddelijken wil. In Jesus vindt men dus alles, wat maar beminnenswaardig is. Eenigen worden tot liefde jegens anderen getrokken door schoonheid, sommigen door onschuld, anderen door liefstalligheid, wederom anderen door godsdienstigheid. Gesteld nu, dat er een persoon bestond, in wien al deze en nog andere deugden vereenigd zijn, wie zou zoo iemand niet lief hebben ? Zoo wij wisten, dat er ergens een buitengewoon schoon, nederig, liefstallig, godsdienstig, liefdevol, jegens een ieder zachtzinnig vorst leefde, een vorst, die weldoet aan die hem kwaad doet, wij zouden hem liefhebben en ons zelven niet kunnen weerhouden hem te beminnen, ook zonder hem te kennen of van hem gekend te zijn, en al hadden wij ook niets met hem

te maken. En Jesus-Christus dan, die al deze deugden in zich vereenigt en alle in een volmaakten graad, en die ons zoo teeder bemint, hoe is 't mogelijk, dat Hij door de menschen slechts weinig bemind wordt en dat Hij niet het eenig voorwerp onzer liefde is ?

O God, terwijl Jesus alleen beminnenswaardig is en ons zoovele blijken heeft gegeven van de liefde, die Hij ons toedraagt, schijnt het, als ware Hij ten onzen opzichte in de droevige onmogelijkheid van zich door ons te doen beminnen, als ware Hij onze liefde niet genoegzaam waardig ! Ziedaar wat de Rosa's van Lima, de Catharina's van Genua, de Teresia's, de Maria Magdalena's van Pazzi tranen deed weenen. Deze on-dankbaarheid der menschen overwegende, riepen zij al weenend uit : « De liefde wordt niet bemind, de liefde wordt niet bemind ! »

GEBED.

Mijn beminnelijke Verlosser, welk beminnenswaardiger voorwerp kon uw eeuwige Vader mij buiten U gebieden lief te hebben? Gij zijt de schoonheid van het paradijs, Gi

zijt de liefde uws Vaders, in uw hart hebben alle deugden hare woonplaats. O beminnelijk HART van mijn Jesus, Gij hebt wel de liefde aller harten verdiend. Arm en ongelukkig het hart, dat U niet lief heeft ! Zoo ongelukkig, o God, was mijn hart gedurende al dien tijd, dat het U niet beminde. Maar ik wil niet langer zoo ongelukkig wezen. Ik bemin U, o mijn Jesus, en wil U immer beminnen.

In vroeger dagen, o Heer, heb ik U vergeten; en wat toef ik thans ? Zal ik wellicht wachten tot dat Gij wegens mijne ondankbaarheid U verplicht vindt mij volslagen te vergeten en aan mijn lot over te laten ? Neen, mijn dierbare Zaligmaker, neen, laat het niet toe. Gij zijt het voorwerp der liefde van een God, en Gij zoudt niet het voorwerp zijn der liefde eens ellendigen zondaars, gelijk ik ben, die door U zoozeer met goedheden overladen en bemind is geworden ? O schoone vlammen, die daar brandt in het minnend HART van mijn Jesus, welaan ontsteekt gij in mijn arm hart dat heilig en zalig vuur, dat Jesus uit den hemel op aarde is komen ontsteken. Verteert en vernietigt al de onreine genegenheden, die in miin

hart wonen en het beletten geheel aan Hem te zijn. Geef, mijn God, dat het niet leve dan om U alleen lief te hebben, U alleen, mijn dierbare Zaligmaker. Heb ik U een tijd lang miskend, weet thans, dat Gij mijne eenige liefde zijt. Ik bemin U, ik bemin U, ik bemin U, en geen ander dan U wil ik beminnen. Mijn geliefde Heer, och weiger niet een hart aan te nemen dat U beminnen wil, een hart dat een tijd lang U verdriet heeft aangedaan. Het zij U eene glorie, aan de engelen een hart te toonen, dat van liefde voor U gloeit, nadat het U een tijd lang heeft gevlucht en versmaad.

Allerheiligste Maagd Maria, mijne hoop, help mij. Bid Jesus, dat Hij mij door zijne genade zoo make als Hij mij wenscht te zien.

TWEEDE DAG.

HET MINNENDE HART VAN JESUS.

O! mochten wij de liefde begrijpen, die in Jesus' HARTE voor ons brandt! Zoozeer heeft Hij ons lief gehad, dat indien alle

menschen, alle engelen en alle heiligen al hunne krachten vereenigden, zij niet het duizendste deel der liefde, die Jesus ons toedraagt, bereiken zouden. Hij bemint ons mateloos meer dan we ons zelve beminnen. Hij heeft ons bemind tot overmaat toe. En inderdaad, is er wel grootere overmaat van liefde, dan dat een God sterft voor zijne schepselen? Hij heeft ons bemind tot de uiterste mogelijkheid: *Cum dilexisset suos in finem dilexit eos* (Joa. 13, 1.) Na de zijnen geliefd te hebben — heeft Hij hen ten uiterste liefgehad.

Immers, na ons eerst van eeuwigheid her bemind te hebben, zoodat er niet een oogenblik in de eeuwigheid geweest is dat die God niet aan ons gedacht en niet elk onzer bemind heeft — *in charitate perpetua dilexi te* (Jerem. 31, 8.) Met eeuwige liefde heb Ik U bemind. — is Hij ter onzer liefde nog mensch geworden, en heeft Hij zich ten onzent wille een smartvol leven en den kruisdood gekozen. Hij heeft ons derhalve meer bemind dan zijne eer, meer dan zijne rust, ja meer dan zijn leven. Hij heeft trouwens alles ten offer gebracht om ons te doen zien de liefde, welke hij ons toedraagt.

Is dat niet eene overmaat van liefde, die in alle eeuwigheid de engelen en het paradijs verbaasd doet staan ? Deze liefde heeft Hem er nog toe gebracht, met ons in het Allerh. Sacrament te blijven als op een troon van liefde. Immers, dáár is Hij aanwezig onder de gedaante van een weinig brood, opgesloten in eene Ciborie, waar Hij van al zijne majesteit schijnt ontdaan te wezen, zonder beweging en zonder het gebruik der zinnen. Geene andere bezigheid schijnt Hij dus daar te hebben, dan de menschen te beminnen. De liefde maakt, dat men de aanhoudende tegenwoordigheid der geliefde personen verlangt te genieten. Welnu deze liefde en dit verlangen maakt, dat Jesus-Christus met ons in het Allerh. Sacrament blijft. Slechts drie en dertig jaren onder de menschen hier op aarde verkeerd te hebben, was onzen minnenden Heer een te korte tijd. Om dan zijn wensch te bevredigen van immer met ons te zijn, achtte Hij het noodig, het grootste van al zijne wonderen te wrochten, de instelling namelijk van het II. Sacrament des Altaars.

Maar hoe ! het verlossingswerk was reeds voltooid, reeds waren de menschen met

God
in d
Hij
kla
vin
zie
zie
m
de
n
D
b
o
i
M

God verzoend : waartoe diende het, dat Jesus in dit Sacrament op aarde bleef ? O ! omdat Hij zich niet van ons scheiden kan, verklarende, dat Hij onder ons zijn genoegen vindt ; daarom blijft Hij dáár.

Die liefde heeft Hem nog bewogen, om zich tot voedsel onzer zielen te maken, om zich met ons te vereenigen en zijn HART met onze harten te vereenzelvigen. *Qui manducat meam carnem et bibit meum sanguinem, in me manet, et ego in illo* (Joa. 6, 57) Die mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, blijft in mij en ik in hem. O wonderwerk ! O overmaat der goddelijke liefde ! « Indien er iets was dat mij betreffende het geheim van het H. Sacrament aan het wankelen zou kunnen brengen, zeide een dienaar Gods, (La Colomb. S. 20.) het zou niet de twijfel wezen, hoe brood vleesch wordt, of hoe Jesus op meerdere plaatsen tegenwoordig is, of hoe Hij in zoo kleine ruimte geheel en al bevat wordt —want ik zou antwoorden, dat God alles kan; maar vraag ik mijzelfen af, hoe Hij er toe gekomen is uit liefde tot den mensch zich-zelfen tot voedsel te geven, dan weet ik alleen te antwoorden, dat dit eene geloofs-waarheid is, die mijn verstand te boven gaat,

en dat men de liefde van Jesus niet begripen kan. » O liefde van Jesus, doe U van de menschen kennen en doe u beminnen !

GEBED.

O aanbiddelijk HART van mijn Jesus, HART, dat van liefde tot de menschen gevoerd zijt. HART dat opzettelijk geschapen zijt om de menschen te beminnen ! hoe is 't mogelijk, dat Gij bij de menschen zoo weinig wederliefde vindt, zoozeer versmaad wordt ? Mij, ellendige, die ook een dier ondankbaren ben geweest, die U niet heb weten te beminnen ! Vergeef mij, mijn Jesus, die groote zonden van U niet bemind te hebben, U, die zoo beminnelijk zijt en mij zoozeer hebt liefgehad, dat Gij, om mij te verplichten U te beminnen, niet meer doen kondet. Ik besef, dat ik, door een tijd lang aan uwe liefde verzaakt te hebben, verdienen zou veroordeeld te worden U niet meer te kunnen beminnen. Maar neen, mijn dierbare Zaligmaker, geef mij liever alle andere straf, niet deze. Verleen mij de genade U te beminnen en straf mij dan zooa's Gij wilt. Doch hoe kan ik vreezen dat Gij mij

die straf zult opleggen, terwijl ik hoor hoe Gij voortgaat mij het zoet, het dierbaar gebod aan te bevelen van U, mijn Heer en God, lief te hebben? *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo.* (Matth. 22 37.) Gij zult den Heer uwen God beminnen uit geheel uw hart. Ja, mijn God, Gij wilt van mij bemind worden en ik wil U beminnen, ik wil zelfs niemand anders beminnen dan U, die mij zoo zeer bemind hebt. O liefde van mijn Jesus, Gij zijt mijne liefde. O van liefde gloeiend HART van Jesus, ontvlam ook mijn hart. Gedoog niet, dat ik in het vervolg zelfs één oogenblik behoefte te leven, beroofd van Uwe liefde. Doe mij liever sterven, vernietig mij. Laat de wereld van zulk eene schromelijke ondankbaarheid geen getuige zijn, dat ik, die zoozeer van U bemind word, na zoovele genaden en verlichtingen van U ontvangen te hebben, op nieuw er toe overga uwe liefde te versmaden. Neen, mijn Jesus, gedoog dit niet. Ik hoop door het bloed, dat Gij voor mij vergoten hebt, dat ik U altoos zal beminnen en ook Gij altoos mij beminnen zult; dat die liefde tusschen mij en U in eeuwigheid niet meer onderbroken zal worden.

O Maria, moeder der schoone liefde, gij, die Jesus zoozeer wenscht bemind te zien, bind en strengel mij vast aan uwen Zoon, maar strengel mij zoo vast, dat ik mij nooit meer van Hem gescheiden zie.

DERDE DAG.

HET HART VAN JESUS BEGEERIG BEMIND TE WORDEN.

Jesus heeft ons niet noodig. Met of zonder onze liefde is Hij even gelukkig, even rijk en machtig: en toch, zegt de H. Thomas, (Opusc. 63 c. 7.) omdat Jesus-Christus ons bemint, verlangt Hij zoozeer onze liefde, als ware de mensch zijn God, en als hing zijn geluk van dat des menschen af. De H. Man Job stond hierover verbaasd en zeide: *Quid est homo quia magnificas eum? aut quid apponis erga eum cor tuum?* (Job. VII. 17.) Wat is de mensch, dat gij hem verheerlijkt? Of waarom stelt gij uw hart op hem? Wel hoe? Een God verlangt en zoekt met zulken aandrang de liefde van een worm? — Zoo God ons alleen hadde toegelaten hem

te beminnen, dit ware reeds eene groote gunst geweest. Een onderdaan die tot zijn koning zou zeggen : Heer, ik bemin U, — zou doorgaan als een vermetele. Maar wat zou men zeggen, zoo de koning aan zijn onderdaan zeide : Ik wil dat gij mij bemint ? — De vorsten dezer aarde dalen zoo laag niet af. Maar Jesus, die de koning des hemels is, Hij is het, die met zooveel nadruk ons onze liefde vraagt : « *Gij zult den Heer, uwen God beminnen uit geheel uw hart.* » Met den grootsten aandrang vraagt Hij ons hart. *Præbe, fili mi, cor tuum mihi.* (Prov. 25 : 26.) Mijn zoon schenk mij uw hart. En wordt Hij ooit uit eene ziel weggedreven, dan vertrekt Hij niet, maar plaatst zich buiten aan de deur des harten en roept en klopt aan om binnen te komen. *Sto ad ostium et pulse.* (Apoc. 3 : 20.) Ik sta aan de deur en klop aan. Hij smeekt haar van Hem open te doen, terwijl Hij haar zuster en bruid noemt : *Aperi mihi, soror mea — sponsa mea.* (Cantic. 5, 2, 4, 6.) Open mij mijne zuster, mijne bruid ! Kortom, Hij vindt er zijn lust in zich door ons bemind te zien. Hij is gansch getroost, wanneer eene ziel hem zegt en hem dikwerf herhaalt : « mijn God !

mijn God ! ik bemin U. » Dit alles is het gevolg der groote liefde, welke Hij ons toedraagt. Wie bemint, verlangt noodzakelijk bemind te worden. Het hart vraagt het hart. De liefde zoekt liefde. Daarom alleen, zegt de H. Bernardus, bemint God, opdat Hij bemind worde. *Non ad aliud amat Deus, nisi ut ametur.* (In Cantic. 5. 85.) Reeds vroeger had God dit zelf gezegd : *Quid Dominus Deus tuus petit a te, nisi ut timeas et diligas eum?* (Deut. 10: 12.) Wat vraagt de Heer uw God anders van U, tenzij Gij Hem vreest en Hem lief hebt? Daarom doet Hij ons beseffen, dat Hij die herder is, die, na zijn verdwaald schaap te hebben weergevonden, allen samenroept om zich met Hem te troosten : *Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, quæ perierat.* (Luc. 15: 6.) Verblijdt u met mij, want ik heb mijn verloren schaap wedergevonden. Hij doet ons begripen, dat Hij die Vader is, die, wanneer een verloren zoon aan zijne voeten wederkeert, dezen niet slechts vergiffenis schenkt, maar teederlijk omhelst. Hij verklaart ons, dat al wie Hem niet bemint, ter dood veroordeeld blijft : *Qui non*

dil
nie
Her
Hij
De
in
7
aar
lof
be
mi

H
be
ik
ve
tr
V
d
U
n
Z
c
f

diligit, manet in morte. (1. Joa. 3, 14.) Wie niet bemint blijft in den dood. Maar al wie Hem lief heeft, houdt Hij bij zich en neemt Hij tot den zijne: *Qui manet in charitate, in Deo manet et Deus in eo.* (1. Joa. 4, 16.) Wie in de liefde blijft, blijft in God en God in hem.

Zullen nu zoo vele smeeingen, zoo vele aansporingen, zoo vele bedreigingen en beloften ons niet doen besluiten een God te beminnen, die zoozeer wenscht van ons bemind te worden?

GEBED.

Mijn dierbare Verlosser, zal ik U met den H. Augustinus zeggen, Gij gebiedt mij U te beminnen en Gij dreigt mij met de hel, zoo ik U niet bemin; maar kan mij wel eene vervaarlijker hel, eene grootere ongenade treffen dan van uwe liefde beroofd te zijn? Wilt Gij mij derhalve vrees aanjagen, bedreig mij dan slechts, dat ik leven zal zonder U te beminnen: deze bedreiging alleen zal mij meer doen schrikken dan duizend hellen. Zoo de verdoemden, o mijn God, te midden der helsche vlammen van uwe liefde konden gloeien, de hel zou een paradijs worden.

Konden daarentegen de zaligen in den hemel U niet beminnen, het paradijs zou eene hel worden. Aldus sprak de H. Augustinus.

Ik weet wel, mijn beminde Heer, dat ik om mijne zonden verdiende van uwe genade beroofd te worden en hierdoor veroordeeld om U niet meer te kunnen beminnen. Maar ik hoor dat Gij voortgaat mij te gebieden, dat ik U beminne. Ook voel ik in mij een groot verlangen om U lief te hebben. Dit mijn verlangen is eene gaaf uwer genade. Gij zelf geeft mij dit. Geef mij nu ook nog de kracht om het uit te voeren, en maak dat ik U in waarheid en uit ganscher harte voortaan zegge en immer herhale : « Mijn God, ik bemin U, ik bemin U, ik bemin U. » Gij verlangt mijne liefde , ik verlang de uwe.

Vergeet dus, o mijn Jesus, alle leed, dat ik U voorheen heb aangedaan. Laten wij elkander steeds beminnen. Ik zal U niet los laten. Laat ook Gij mij niet los. Gij zult mij altoos beminnen ; ook ik zal U altoos beminnen. Mijn dierbare Zaligmaker, uwe verdiensten zijn mijne hoop. Ach, doe U altoos beminnen en doe U veel beminnen van een zondaar, die U veel heeft beleedigd.

Onbevleete Maagd Maria, help mij, bid
Jesus voor mij.

VIERDE DAG.

HET BEDROEFD HART VAN JESUS.

Onmogelijk te overwegen, hoezeer hier op aarde het HART van Jesus ter onzer liefde is bedroefd geweest, zonder medelijden met hetzelfde te gevoelen. Hij zelf heeft ons te kennen gegeven, dat zijn HART dermate van overgroote droefheid gedrukt was, dat deze alleen voldoende zou geweest zijn om Hem het leven te benemen, en van loutere smart te doen sterven, hadde de kracht zijner godheid niet door een mirakel den dood belet : *Tristis est anima mea usque ad mortem.* (Marc. 14, 34.) Mijne ziel is bedroefd tot den dood toe. De grootste smart, die zoozeer het HART van Jesus pijnigde, was evenwel niet het zien der folteringen en der verguizingen, welke Hem de menschen bereidden, maar het zien hunner ondankbaarheid tegenover zijne matelooze liefde. Hij voorzag duidelijk al de zonden, die wij begaan zouden

na zijn lijden en een zoo bitteren en smaadvollen dood. Hij voorzag in 't bijzonder de schromelijke beledigingen, die de menschen zijn aanbiddeijk **HART**, dat Hij ons ten bewijze zijner toegenegenheid in het allerheiligste Sacrament naliel, zouden aandoen. O God ! en wat al onteeringen heeft Jesus-Christus in dit Sacrament der liefde van wege de menschen niet moeten verduren ? Deze heeft Hem met voeten vertrapt, gene op een vuilnishoop geworpen ; een ander is er toegekomen er eene hulde van te brengen aan den duivel ! en evenwel weerhoudt het gezicht van al die smaadheden Hem niet ons dit groot onderpand zijner liefde te laten. Hij haat de zonden met een oneindigen haat. Maar zijne liefde jegens ons schijnt den haat, dien Hij der zonde toedraagt, in hem overmeesterd te hebben. Immers Hij getroost zich al die heiligschennissen toe te laten, liever dan de zielen die Hem liefhebben, van deze goddelijke spijsje te berooven. En dit alles zal nog niet voldoende zijn om ons te doen besluiten een **HART** te beminnen, dat ons dermate heeft liefgehad ? Of heeft wellicht Jesus-Christus er nog niet genoeg voor gedaan, om onze

ad-
e de
hen
be-
er-
en.
us-
an
er-
pt,
en
an
vel
d-
nd
et
ns
de
n.
a-
ie
te
l-
n
ft
s
e

liefde voor zich te verdienen? Zullen wij nog
ondankbaar genoeg zijn om Jesus op de
altaren alleen te laten, gelijk de meeste
mensen doen? Zullen wij ons niet veeleer
bij die weinige vrome zielen aansluiten, die
Hem weten op prijs te stellen en van liefde
wegsmelten, meer nog dan de waskaarsen,
die rondom de heilige ciboriën branden?
Jesus' HART is daar brandende van liefde
jegens ons, en wij zouden in Jesus tegen-
woordigheid niet branden van liefde jegens
Hem?

GEBED.

O mijn aanbiddelijke en dierbare Jesus,
zie hier aan uwe voeten dengene, die uw
allerminkaamst HART al te zeer bedroefd
heeft! O God, hoe heb ik dat HART, het-
geen mij zoozeer heeft bemind en niets
gespaard heeft om zich van mij te doen be-
minnen, zóó kunnen kwellen! Doch troost
U, durf ik u zeggen, mijn Zaligmaker. Weet,
dat mijn hart, door uwe genade van uwe
liefde getroffen, zulk een spijt gevoelt over
het verdriet U aangedaan, dat het van droef-
heid zou willen sterven. O, wie geeft mij,

mijn Jesus, eene smart over mijne zonden gelijk aan die, welke Gij tijdens uw leven er over hadt ! Eeuwige Vader, ik offer U het leed en den afschuw, die uw Zoon over mijne zonden heeft gevoeld en smeeke U door dezelve mij zulk een groot leedwezen te geven over de beleedigingen, die ik U heb aangedaan, dat ik daardoor immer in droefheid en smart blijve leven, steeds indachtig, hoe ik een tijd lang uwe vriendschap versmaad heb. En Gij, mijn Jesus, geef mij van heden af zulk een afschuw van de zonde, dat deze mij zelfs de kleinste fouten doe verfoeien, aangespoord door de gedachte, dat zij U mishagen, U die niet verdient beleedigd te worden noch weinig, noch veel, maar die veeleer eene eindelooze liefde verdient. Mijn geliefde Heer, ik verfoei thans alles wat U mishaaft en wil voortaan niets beminnen dan U alleen en datgene, wat Gij bemint. Help mij, geef mij kracht ; geef mij de genade U, o mijn Jesus, aan te roepen en deze bede steeds te blijven herhalen. « Mijn Jesus, geef mij uwe liefde, geef mij uwe liefde, geef mij uwe liefde. »

En gij, allerheiligste Maagd Maria, verkrijg mij de genade van U steeds aan te

roepen en U te zeggen : « Mijne Moeder,
doe mij Jesus-Christus beminnen ! »

VIJFDE DAG.

HET MEDELIJDEND HART VAN JESUS.

Waar zullen wij ooit een hart kunnen vinden, dat meer medelijdend en teeder is, dat grooter mededoogen met onze ellenden heeft dan het HART van Jesus ? Dat medelijden deed Hem uit den hemel op aarde dalen. Dit deed Hem zeggen, dat Hij die goede herder was, gekomen om zijn leven te geven tot redding zijner schapen. Om ons zondaren vergiffenis te verwerven heeft Hij zich niet ontzien en zichzelf op het kruis ten offer gebracht, ten einde door zijn lijden de straf te boeten, die ons toekwam. Dat medelijden, dat gevoel van erbarming doet hem nu nog zeggen: *Quare moriemini, domus Israël. Revertimini et vivite.* (Ezech. 18, 31.) Waarom wilt gij sterven, huis van Israël ? Keert terug en leeft. Menschen, zegt Hij, mijne arme kinderen, waarom wilt gij u verdoemen, door van

mij weg te vluchten? Ziet gij niet dat, zoo gij u van mij verwijdert, gij den eeuwigen dood te gemoet loopt? Ik wil u niet verdoemd zien. Wanhoopt niet. Keert terug zoo dikwijls gij terugkeeren wilt en gij zult het leven weder vinden: « *Keert terug en leeft.* » Dat medelijden doet Hem nog zeggen, dat Hij die liefdevolle Vader is, die ofschoon Hij zich van zijn Zoon versmaad ziet, dezen, wanneer hij rouwmoedig wederkeert, niet verstooten kan, maar teederlijk omhelst, zonder nog aan al de ontvangene beledigingen te denken: *Omnium iniquitatum ejus non recordabor.* (Ezech. 81, 22.) Ik zal aan al deszelfs ongerechtigheden niet meer denken. Zoo handelen de menschen niet. Vergeven zij ook al, zij bewaren desniettemin de herinnering aan de ontvangene belediging en voelen zich aangespoord tot wraak. En wreken zij zich niet, wijl zij God vreezen, zij worden toch immer een grooten tegenzin gewaar om met die personen, welke hun eenigen smaad hebben toegevoegd, om te gaan en te onderhandelen. Ach, mijn Jesus, Gij vergeeft niet slechts aan de rouwmoedige zondaars, maar gij weigert zelfs niet U geheel aan hen te schenken gedurende dit leven in de H. Com-

munie, en later in het ander leven in den hemel door de mededeeling uwer glorie, zonder er den minsten weerzin in te gevoelen, diezelfde ziel, welke U beleedigd heeft, gedurende de gansche eeuwigheid te blijven omhelzen. Waar dan, o mijn dierbare Zaligmaker, zou men een beminnesswaardiger en medelijdender hart vinden dan het Uwe?

GEBED.

Medelijdend HART van mijn Jesus, erbarm U mijner. « *Allerzoetste Jesus, ontferm U mijner.* » *Jesu dulcissime, miserere mei.* Ik zeg het thans, maar geef mij de genade, het U altoos te zeggen: *Allerzoetste Jesus, ontferm U mijner.* Ook vooraleer ik U beleedigde, o mijn Verlosser, verdiende ik gewis niet eene der vele genaden, die Gij mij geschonken hebt. Gij toch hebt mij geschapen en zoovele verlichtingen gegeven, en dat alles zonder mijne verdiensten. Doch sedert ik U beleedigde, heb ik niet alleen geene gunsten verdiend, maar ik verdiende van U verlaten te worden; ik verdiende de hel. Uw medelijden heeft bewerkt dat Gij mij afgewasschen en mij ten tijde, dat ik in

uwe ongenade was, het leven gespaard hebt. Uw medelijden heeft mij verlicht en tot vergiffenis uitgenoodigd, heeft mij droefheid over mijne zonden geschonken, alsook het verlangen om U te beminnen — en thans vertrouw ik, mij door uwe barmhartigheid in uwe genade te bevinden. Houd niet op, o mijn Jesus, mij uwe barmhartigheid te blijven bewijzen. De barmhartigheid die ik U vraag, is, dat Gij mij het licht en de kracht verleent van U niet meer ondankbaar te wezen. Neen, mijne liefde, ik betuig niet te verdienen dat Gij mij op nieuw vergeeft, zoo ik U wederom den rug zou keeren. Dit te vergen zou eene laatlunkendheid wezen, die U beletten zou, mij nog ooit barmhartigheid te toonen. Maar ook welke barmhartigheid zou ik nog van U te hopen hebben, indien ik, op nieuw ondankbaar wordende, uwe vriendschap ging versmaden en mij van U scheidde! Neen, mijn Jesus, ik bemin U en wil U altoos beminnen. Ziehier de barmhartigheid, welke ik van U verhoop en afsmeek: «Gedoog niet dat ik van U gescheiden worde, gedoog niet dat ik van U gescheiden worde.» *Ne permittas me separari a Te; ne permittas me separari a Te.* Ook U smeek ik

hierom, Maria mijne Moeder, gedoog niet dat ik mij nog ooit van mijnen God scheide.

ZESDE DAG.

HET MILDDADIG HART VAN JESUS-CHRISTUS.

Het is eigen aan personen die van natuur goedhartig zijn, dat zij allen zouden willen tevreden stellen, vooral de meest behoeftigen en bedroefden. Doch waar zal men ooit iemand vinden, beter van harte dan Jesus-Christus? Hij is immers de eindelooze goedheid en heeft diensvolgens een allervurigst verlangen ons zijne rijkdommen mede te deelen. *Mecum sunt divitiæ.... ut ditem diligentes me.* (Prov. 8, 18.) Bij Mij zijn de rijkdommen.... om hen, die mij liefhebben, te verrijken. Het was om ons rijk te maken, zegt de Apostel, dat Hij zich arm heeft gemaakt: *Propter vos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia vos divites essetis.* (II Cor. 8, 9.) Terwijl Hij rijk was, is Hij om uwentwil arm geworden, opdat gij door zijne armoede rijk zoudt wezen. Tot datzelfde doel heeft Hij onder ons willen blijven in het allerheiligste Sacrament, waar Hij ten allen

mijn Jesus, eene smart over mijne zonden gelijk aan die, welke Gij tijdens uw leven er over hadt ! Eeuwige Vader, ik offer U het leed en den afschuw, die uw Zoon over mijne zonden heeft gevoeld en smeeke U door dezelve mij zulk een groot leedwezen te geven over de beleedigingen, die ik U heb aangedaan, dat ik daardoor immer in droefheid en smart blijve leven, steeds indachtig, hoe ik een tijd lang uwe vriendschap versmaad heb. En Gij, mijn Jesus, geef mij van heden af zulk een afschuw van de zonde, dat deze mij zelfs de kleinste fouten doe verfoeien, aangespoord door de gedachte, dat zij U mishagen, U die niet verdient beleedigd te worden noch weinig, noch veel, maar die veeleer eene eindelooze liefde verdient. Mijn geliefde Heer, ik verfoei thans alles wat U mishaaft en wil voortaan niets beminnen dan U alleen en datgene, wat Gij bemint. Help mij, geef mij kracht ; geef mij de genade U, o mijn Jesus, aan te roepen en deze bede steeds te blijven herhalen. « Mijn Jesus, geef mij uwe liefde, geef mij uwe liefde, geef mij uwe liefde. »

En gij, allerheiligste Maagd Maria, verkrijg mij de genade van U steeds aan te

roepen en U te zeggen : « Mijne Moeder, doe mij Jesus-Christus beminnen ! »

VIJFDE DAG.

HET MEDELIJDEND HART VAN JESUS.

Waar zullen wij ooit een hart kunnen vinden, dat meer medelijdend en teeder is, dat grooter mededoogen met onze ellenden heeft dan het HART van Jesus ? Dat medelijden deed Hem uit den hemel op aarde dalen. Dit deed Hem zeggen, dat Hij die goede herder was, gekomen om zijn leven te geven tot redding zijner schapen. Om ons zondaren vergiffenis te verwerven heeft Hij zich niet ontzien en zichzelf op het kruis ten offer gebracht, ten einde door zijn lijden de straf te boeten, die ons toekwam. Dat medelijden, dat gevoel van erbarming doet hem nu nog zeggen: *Quare moriemini, domus Israël. Revertimini et vivite.* (Ezech. 18, 31.) Waarom wilt gij sterven, huis van Israël ? Keert terug en leeft. Menschen, zegt Hij, mijne arme kinderen, waarom wilt gij u verdoemen, door van

mij weg te vluchten? Ziet gij niet dat, zoo gij u van mij verwijdert, gij den eeuwigen dood te gemoet loopt? Ik wil u niet verdoemd zien. Wanhoopt niet. Keert terug zoo dikwijls gij terugkeeren wilt en gij zult het leven weder vinden: « *Keert terug en leeft.* » Dat medelijden doet Hem nog zeggen, dat Hij die liefdevolle Vader is, die ofschoon Hij zich van zijn Zoon versmaad ziet, dezen, wanneer hij rouwmoedig wederkeert, niet verstooten kan, maar teederlijk omhelst, zonder nog aan al de ontvangene beledigingen te denken: *Omnium iniquitatum ejus non recordabor.* (Ezech. 81, 22.) Ik zal aan al deszelfs ongerechtigheden niet meer denken. Zoo handelen de menschen niet. Vergeven zij ook al, zij bewaren desniettemin de herinnering aan de ontvangene belediging en voelen zich aangespoord tot wraak. En wreken zij zich niet, wijl zij God vreezen, zij worden toch immer een grooten tegenzin gewaar om met die personen, welke hun eenigen smaad hebben toegevoegd, om te gaan en te onderhandelen. Ach, mijn Jesus, Gij vergeeft niet slechts aan de rouwmoedige zondaars, maar gij weigert zelfs niet U geheel aan hen te schenken gedurende dit leven in de H. Com-

mun
hem
zon
len
ged
om
ma
en

U
ma
Ik
he
on
le
w
g
p
d
s
g
v
h
r

munie, en later in het ander leven in den hemel door de mededeeling uwer glorie, zonder er den minsten weerzin in te gevoelen, diezelfde ziel, welke U beleedigd heeft, gedurende de gansche eeuwigheid te blijven omhelzen. Waar dan, o mijn dierbare Zalig-maker, zou men een beminnenswaardiger en medelijdender hart vinden dan het Uwe?

GEBED.

Medelijdend HART van mijn Jesus, erbarm U mijner. « *Allerzoetste Jesus, ontferm U mijner.* » *Jesu dulcissime*, *miserere mei*. Ik zeg het thans, maar geef mij de genade, het U altoos te zeggen: *Allerzoetste Jesus, ontferm U mijner*. Ook vooraleer ik U beleedigde, o mijn Verlosser, verdiende ik gewis niet eene der vele genaden, die Gij mij geschonken hebt. Gij toch hebt mij geschapen en zoovele verlichtingen gegeven, en dat alles zonder mijne verdiensten. Doch sedert ik U beleedigde, heb ik niet alleen geene gunsten verdiend, maar ik verdiende van U verlaten te worden; ik verdiende de hel. Uw medelijden heeft bewerkt dat Gij mij afgewasschen en mij ten tijde, dat ik in

uwe ongenade was, het leven gespaard hebt. Uw medelijden heeft mij verlicht en tot vergiffenis uitgenoodigd, heeft mij droefheid over mijne zonden geschonken, alsook het verlangen om U te beminnen — en thans vertrouw ik, mij door uwe barmhartigheid in uwe genade te bevinden. Houd niet op, o mijn Jesus, mij uwe barmhartigheid te blijven bewijzen. De barmhartigheid die ik U vraag, is, dat Gij mij het licht en de kracht verleent van U niet meer ondankbaar te wezen. Neen, mijne liefde, ik betuig niet te verdienen dat Gij mij op nieuw vergeeft, zoo ik U wederom den rug zou keeren. Dit te vergen zou eene laatlunkendheid wezen, die U beletten zou, mij nog ooit barmhartigheid te toonen. Maar ook welke barmhartigheid zou ik nog van U te hopen hebben, indien ik, op nieuw ondankbaar wordende, uwe vriendschap ging versmaden en mij van U scheidde! Neen, mijn Jesus, ik bemin U en wil U altoos beminnen. Ziehier de barmhartigheid, welke ik van U verhoop en afsmeek: «Gedoog niet dat ik van U gescheiden worde, gedoog niet dat ik van U gescheiden worde.» *Ne permittas me separari a Te; ne permittas me separari a Te.* Ook U smeek ik

hierom, Maria mijne Moeder, gedoog niet dat ik mij nog ooit van mijnen God scheide.

ZESDE DAG.

HET MILDDADIG HART VAN JESUS-CHRISTUS.

Het is eigen aan personen die van natuur goedhartig zijn, dat zij allen zouden willen tevreden stellen, vooral de meest behoeftigen en bedroefden. Doch waar zal men ooit iemand vinden, beter van harte dan Jesus-Christus? Hij is immers de eindelooze goedheid en heeft diensvolgens een allervurigst verlangen ons zijne rijkdommen mede te deelen. *Mecum sunt divitiæ.... ut ditem diligentes me.* (Prov. 8, 18.) Bij Mij zijn de rijkdommen.... om hen, die mij liefhebben, te verrijken. Het was om ons rijk te maken, zegt de Apostel, dat Hij zich arm heeft gemaakt: *Propter vos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia vos divites essetis.* (II Cor. 8, 9.) Terwijl Hij rijk was, is Hij om uwentwil arm geworden, opdat gij door zijne armoede rijk zoudt wezen. Tot datzelfde doel heeft Hij onder ons willen blijven in het allerheiligste Sacrament, waar Hij ten allen

tijde aanwezig is, de handen vol genaden, zoo toch zag Hem Pater Alvarez, om ze aan al wie Hem komt bezoeken uit te deelen. 't Is nog daarom, dat Hij zich zelven geheel aan ons geeft in de H. Communie. Hierdoor doet Hij ons verstaan, dat wijl Hij zelfs geheel zich zelven geeft, Hij zijne goederen onmogelijk weigeren kan: *Quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit?* (Rom. 8, 32.) Hoe heeft Hij ons ook niet alles met Hem geschonken? In Jesus' HARTE vinden wij derhalve alle goed, alle genaden, die wij verlangen. *In omnibus divites facti estis in illo... ita ut nihil vobis desit in ulla gratia.* (I Cor. 1, 5.) Gij zijt in alles rijk geworden in Hem... zoodat u niets ontbreekt in eenige genade. Bedenken we verder wel, dat wij alle genaden die we ontvangen hebben: verlossing, roeping, licht, vergiffenis, hulp om aan de bekoringen het hoofd te bieden, gelatenheid in tegenspoed, dat wij dat alles verschuldigd zijn aan het HART van Jesus. Inderdaad zoo is het; want zonder zijn bijstand waren wij niet in staat het minste goed te doen: *Sine me, nihil potestis facere.* (Joa. 15, 5.) Zonder mij kunt gij niets doen. En zoo gij voorheen niet meer genaden nog

ontvangen hebt, zegt de Heer, wijt het Mij niet, maar wijt het u zelve, daar gij verzuimd hebt Mij dezelve te vragen: *Usque modo non petistis quidquam... petite et accipietis.* (Joa. 26, 14.) Tot nu toe hebt gij nog om niets gebeden... bidt en gij zult verkrijgen. O hoe rijk en vrijgevig is het HART van Jesus voor al wie tot Hem om hulp gaat! *Dives in omnes qui invocant illum.* (Rom. 10, 12.) Rijk over allen die Hem aanroepen. O wat al bewijzen van barmhartigheid ontvangen niet die zielen, welke er op uit zijn zijne hulp te vragen, zooals David zeide: *Quoniam Tu, Domine, suavis et mitis et multæ misericordiæ omnibus invocantibus Te.* (Ps. 85, 5.) Want gij Heer zijt zoetaardig en zachtzinnig en vol barmhartigheid jegens allen, die U aanroepen. Laten we ons dus altoos tot dit HART wenden; laten we met vertrouwen vragen en we zullen alles verkrijgen.

GEBED.

Ach, mijn Jesus, Gij hebt niet geaarzeld uw bloed en leven voor mij prijs te geven: en ik zou aarzelen U mijn ellendig hart te

schenken? Neen, mijn dierbare Verlosser, ik offer het U gansch, ik schenk U geheel mijn wil. Aanvaard denzelven en beschik er over naar uw welgevallen. Ik heb niets, en vermag ook niets; ik heb alleen dit hart, mij door uw geschonken, en waarvan mij niemand berooven kan. Mijne goederen, mijn bloed, mijn leven kan men mij ontnemen, maar niet dit hart. Met dit hart kan ik U liefhebben; met dit hart wil ik U liefhebben. Welaan, o mijn God, leer mij mij zelven geheel verloochen. Leer mij wat ik doen moet om tot uwe zuivere liefde te geraken, waartoe uwe goedheid mij het verlangen heeft ingegeven. Ik voel in mij een vast besloten wil om U te behagen; maar van U verwacht ik en smee ik den bijstand af om dat besluit uit te voeren. Aan U de taak, o minnend HARTE van Jesus, mijn arm hart, dat U vroeger zoo ondankbaar en door eigen schuld van uwe liefde verstoken was, geheel tot het uwe te maken. Geef, dat dit mijn hart geheel gloeien moge voor U, gelijk het uwe gloeit voor mij: geef, dat mijn wil geheel met den uwen vereenigd zij, zoodat ik slechts datgene wille, wat Gij wilt en van stonde aan uw heilige wil de regel worde

van
dac
Hee
zult
voe
slu
en
tij
vre
Ma
Jes
mi
wi
wi

H
w
v
n
d
h

van al mijne handelingen, van al mijne gedachten, van al mijne verlangens. Ik hoop, Heer, dat Gij mij uwe genade niet weigeren zult, om mijn besluit, dat ik heden voor uwe voeten maak ten uitvoer te brengen, het besluit namelijk van alles wat Gij omtrent mij en mijne belangen beschikken zult, zoowel tijdens mijn leven als bij mijn sterven, in vrede aan te nemen. Zalig gij, o onbevleete Maria, gij wier Hart immer en in alles met Jesus' HART overeen stemde! Verwerf mij, mijne Moeder, dat ik voortaan niets anders wille noch wensche, dan wat Jesus wil en gij wilt.

ZEVENDE DAG.

HET DANKBAAR HART VAN JESUS.

Zóó dankbaar is het HART van Jesus, dat Hij aan ieder onzer werken hoe klein ook, wanneer Hij ziet dat wij het te zijner liede verrichten, aan het geringste woordje te zijner eer gesproken, aan iedere vrijwillige gedachte die Hem genoegen geeft, eene eigene belooning schenkt. Hij is zelfs zoo dankbaar,

dat Hij altoos honderd voor één geeft: *Centuplum accipiet* (Matth. 19, 29.) Hij zal honderdvoudig ontvangen. Wanneer de menschen dankbaar zijn en zij eenige hun bewezene weldaad vergelden, zoo vergelden zij slechts éénmaal. Zij maken zich, gelijk men pleegt te zeggen, van de verplichting af en denken er vervolgens niet meer aan. Zoo handelt Jesus Christus niet met ons. Elke goede daad, die wij verrichten om Hem genoegen te doen, beloont Hij niet alleen honderdvoudig in dit leven, maar in 't ander leven beloont Hij ze nog oneindige malen in ieder oogenblik, gedurende de geheele eeuwigheid. En wie zal dan zorgeloos genoeg zijn om niet alles te doen wat Hij kan, ten einde dit zoo dankbaar HART tevreeden te stellen? Maar, o God, hoe leggen er zich de menschen op toe om Jesus Christus genoegen te geven? Laat ik beter zeggen: hoe kunnen wij toch zoo ondankbaar zijn ten opzichte van dezen onzen Zaligmaker? Hadde Hij slechts een enkelen druppel bloeds vergoten, een enkelen traan voor onze zaligheid gestort, dan zelfs zouden wij Hem oneindige verplichtingen hebben. Immers die bloeddruppel, die traan zelfs, zou bij God van

oneindige waarde zijn geweest, voldoende om ons alle soorten van genaden te doen erlangen. Doch Jesus heeft al de oogenblikken zijns levens voor ons willen besteden, heeft ons al zijne verdiensten willen schenken, al zijne smarten en versmadingen, al zijn bloed en zelfs zijn leven. Wij hebben derhalve niet slechts ééne, maar ontelbare verplichtingen om Hem te beminnen. Helaas! wij zijn zelfs dankbaar jegens dieren. Een hond, die ons eenig teeken van genegenheid geeft, dwingt ons als het ware hem te beminnen. Hoe kunnen wij dan zóó ondankbaar wezen jegens God? De weldaden van dezen God schijnen ten aanzien der menschen van natuur te veranderen en mishandelingen te worden, daar zij in stede van dankbaarheid en liefde, niet anders te weeg brengen dan beledigingen en versmadingen. Verlicht deze ondankbaren, o Heer, opdat zij de liefde erkennen, die Gij hun toedraagt.

GEBED.

O mijn geliefde Jesus, ziehier den ondankbare aan uwe voeten. Ik ben wel erken-

telijk geweest jegens de schepselen ! doch jegens U alleen ben ik ondankbaar geweest, jegens U, zeg ik, die voor mij gestorven zijt en niets méér doen kondt om mij te verplichten U lief te hebben. Wat mij troost en bemoedigt is, dat ik te doen heb met een oneindig goed en vergevensgezind HART, dat openlijk verklaart al de beleediging en eens zondaars die berouw heeft en bemint, te zullen vergeten.

Mijn dierbare Jesus, weleer heb ik U beleedigd en versmaad. Maar thans bemin ik U boven alles, meer dan mij zelven. Zeg mij, wat Gij van mij wilt : ik ben ten volle bereid het met de hulp uwer genade te doen. Ik geloof dat Gij mij geschapen, dat Gij ter mijner liefde Uw bloed en Uw leven hebt gegeven. Ik geloof nog, dat Gij voor mij U zelven in het Allerh. Sacrament hebt nagelaten. Ik dank u, mijne liefde. O gedoog niet, dat ik ondanks zoo vele weldaden en blijken Uwer liefde, later nog ooit ondankbaar worde. Bind en hecht mij vast aan Uw HART en laat niet toe dat ik in het leven, hetwelk mij over blijft, U nog ooit misnoegen en verdriet veroorzake. Genoeg, mijn Jesus, heb ik U beleedigd : thans wil ik U

beminnen. Och ! konden mijne vorige jaren eens wederkeeren ! Maar neen, die keeren niet weder, en het leven dat mij over blijft, zal kort van duur zijn. Doch kort of lang, mijn God, den tijd die mij over blijft wil ik gansch besteden om U te beminnen, U, op-
perste goed, die eene eeuwige en oneindige liefde verdient.

Maria, mijne Moeder, duld niet, dat ik nog ooit ondankbaar zij jegens Uwen Zoon ; bid Jesus voor mij.

ACHTSTE DAG.

HET VERSMAADDE HART VAN JESUS.

Er bestaat geene grootere smart voor een hart dat bemint, dan Zijne liefde versmaad te zien. Die smart is des te grooter, wanneer de bewijzen die men van zijne liefde gegeven heeft groot geweest zijn, en eene groote ondankbaarheid daar tegenover staat. Laat alle menschen aan al hunne bezittingen vaarwel zeggen en in eene wildernis gaan leven, zich voeden met kruiden, op den blooten grond slapen, door boetplegingen

zich uitmergelen en eindelijk zich om het leven laten brengen voor Jesus-Christus : welke wedervergelding zou dit wezen voor de smarten, het bloed, het leven dat de eeuwige Zoon van God ter hunner liefde heeft veil gehad ! Zouden we ons ook ieder oogenblik ter dood laten brengen, we zouden voorwaar niet eens voor het kleinste deeltje de liefde terug betalen, die Jesus-Christus ons bewezen heeft met zich aan ons in het Allerh. Sacrament te schenken. Een God verbergt zich dáár onder de gedaante van een weinig brood en maakt zich het voedsel van zijn eigen schepsel !

Maar, o God, welke vergelding en erkentelijkheid betuigen de menschen aan Jesus Christus ? Ja , welke ? Mishandelingen , versmading zijner geboden en zijner leer, zulke onteeringen, dat zij hunnen vijand, hunnen slaaf of den grootsten ellendeling der aarde dusdanige niet zouden aandoen. En zouden wij nu aan al die mishandelingen die Jesus-Christus ontvangen heeft en nog dagelijks ontvangt, zonder hartzeer kunnen denken ? Moeten wij niet trachten door onze liefde de onmetelijke liefde van zijn goddelijk HART te betalen, dat HART, dat in het

Allerh. Sacrament nog altijd van dezelfde liefde jegens ons brandt, dat nog altijd verlangt, ons zijne goederen mee te deelen en zich zelf geheel aan ons te geven, dat nog altijd bereid is ons op te nemen, zoo dikwijls als wij daar heen gaan ? *Eum qui venit ad me, non ejiciam foras.* (Joa. 6, 37.) Hem, die tot Mij komt, zal Ik niet buiten werpen. Wij zijn er gewoon aan geworden te hooren spreken van schepping, van menschwording, van verlossing, van Jesus in een stal geboren, van Jesus aan het kruis gestorven. O God, wisten wij, dat een ander mensch ons ook slechts ééne enkele dezer weldaden bewezen had, wij zouden ons niet kunnen weerhouden hem lief te hebben. Op God alleen schijnt (om zoo te spreken) het droevig lot te drukken, dat, ofschoon Hij niets onbeproefd heeft gelaten om zich van de menschen te doen beminnen, Hij er niet in slagen kan. Ja, in plaats van bemind te worden, ziet Hij zich versmaad en verstooten. De oorzaak van dit alles is, dat de menschen de liefde van hunnen God uit het oog verliezen.

GEBED.

O HART van mijn Jesus, afgrond van

barmhartigheid en liefde, hoe komt het, dat ik bij het zien der goedheid, die Gij mij betoond hebt en mijner ondankbaarheid, niet sterf en niet van smart verga? Gij, mijn Zaligmaker, na mij het bestaan te hebben geschonken, hebt mij nog al uw bloed en uw leven gegeven, en U ter mijner liefde overgeleverd aan de versmadingen en den dood. Hiermede nog niet tevreden, hebt Gij het middel uitgevonden om u zelven dagelijks voor mij in de H. Mis te slachtofferen, U vrijwillig blootstellend aan de onteeringen, die Gij in dit Sacrament van liefde zoudt moeten ondergaan en die Gij vooruit gekend hebt. O God, hoe kan ik mij herinneren zoo ondankbaar jegens U te zijn, zonder van schaamte te sterven? Maak een einde o Heer, aan mijne ondankbaarheden door mijn hart met uwe liefde te treffen en mij geheel den uwe te maken. Herinner U het bloed en de tranen, die Gij voor mij vergoten hebt, en vergeef mij. Ach, laat deze uwe zoo groote smarten voor mij niet verloren zijn! Oschoon Gij zaagt hoe ondankbaar en hoe zeer ik uwe liefde onwaardig was, hebt Gij toch niet opgehouden mij lief te hebben, al beminde ik U ook niet en al

verlangde ik zelfs niet eens door U bemind te worden. Hoeveel meer dus moet ik nu niet op uwe liefde vertrouwen, nu ik niets anders wil noch wensch dan U te beminnen en van U bemind te worden ! Welaan, bevredig dezen mijnen wensch ten volle, of laat ik juister spreken , bevredig uwen wensch ; want Gij zelf hebt mij dien ingegeven. Geef, dat deze dag de dag mijner algeheele bekeering zij, zoodat ik beginne U te beminnen, om nimmer meer op te houden U, opperste goed, lief te hebben. Geef, dat ik in alles aan mij zelve sterve, om voor U alleen te leven, en altoos van liefde tot U te branden.

O Maria, uw hart was dat zalig altaar, waarop het vuur der goddelijke liefde aanhoudend brandde. Mijne dierbare Moeder, maak mij aan U gelijk. Vraag deze genade voor mij van uwen Zoon, die er genoeg in heeft U te eeren, door U niets te weigeren, van al wat Gij Hem vraagt.

NEGENDE DAG.

HET GETROUWE HART VAN JESUS.

O hoe getrouw is het schoone HART van Jesus-Christus jegens hen, die Hij tot zijne heilige liefde roept! *Fidelis est qui vocavit vos, qui etiam faciet.* (I. Thess. 5. 24.) Hij die u geroepen heeft, is getrouw en zal het ook doen. Gods getrouwheid wekt in ons het vertrouwen op van alles te verhoppen, al verdienen we ook niets. Zoo wij God uit ons hart mochten verdreven hebben, laten wij Hem de deur wederom openen, en Hij zal terstond weder binnen komen, volgens zijne eigene belofte: *Si quis... aperuerit mihi januam, intrabo ad illum et coenabo cum illo.* (Apoc. 3, 20.) Zoo iemand... mij de deur zal openen, ik zal tot hem inkomen, en met hem maaltijd houden. Indien wij genade verlangen, laten wij ze dan in Jesus naam aan God vragen, en Jesus heeft ons beloofd, dat wij ze verkrijgen zullen: *Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis.* (Joa. 16, 23.) Indien gij den Vader om iets in mijnen naam zult bidden, Hij zal het u geven. Zijn we bekoord, laten we op Zijne verdiensten vertrouwen,

en Hij zal niet dulden, dat onze vijanden ons boven onze krachten bevechten: *Fidelis autem Deus est, qui non patietur vos tentari supra id quod potestis.* (I. Cor. 10, 13.) God nu is getrouw en Hij zal niet toelaten, dat gij beproefd wordt boven uw vermogen. O, wat is men er beter aan met God dan met de menschen! Hoe vaak beloven niet de menschen en doen zij hun woord niet gestand, of wel omdat zij liegen bij 't beloven, of wel omdat zij na hunne beloften van wil veranderen! God is niet gelijk de mensch (zegt de H. Geest) dat Hij zou liegen, noch gelijk de zoon des menschen, dat Hij veranderen zou. *Non est Deus quasi homo, ut mentiatur, nec ut filius hominis, ut mutetur.* (Num 23, 19.) God kan aan zijne gedane beloften niet ontrouw wezen, dewijl Hij niet liegen kan, als zijnde de waarheid zelve. Hij kan evenmin van wil veranderen, omdat alles wat Hij wil, rechtvaardig en juist is. Hij heeft dan beloofd eenieder die tot Hem komt, op te nemen, hulp te verleenen aan een ieder die ze Hem vraagt, te beminnen al wie Hem bemint: en nu zou Hij dit niet doen? *Dixit ergo et non faciet?* (Num. 23, 19.) Hij heeft dan gesproken en Hij zou het

niet doen? O waren wij God trouw gelijk Hij ons trouw is! Wij, hoe menigmaal hebben wij Hem vroeger beloofd Hem toe te behooren, Hem te dienen, en te beminnen! En later hebben wij Hem verraden, ons aan zijn dienst onttrokken en ons zelven als slaven aan den duivel verkocht. Laten wij Hem derhalve smeecken, ons de kracht te geven van Hem in het toekomende getrouw te zijn. O wat zullen we gelukkig zijn, zoo wij Jesus-Christus in de weinige zaken, die Hij ons gebiedt te doen, getrouw blijven! Ook Hij zal getrouw zijn door ons boven alle maat te beloonen, en ons doen hooren, wat Hij zijnen trouwen dienaren beloofd heeft: *Euge, serve bone et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam; intra in gaudium Domini tui.* (Matth. 25, 21.) Zeer wel, gij goede en getrouwe dienst-knecht! omdat gij over weinig getrouw zijt geweest, zal ik u over veel stellen: ga in tot de vreugde des Heeren.

GEBED.

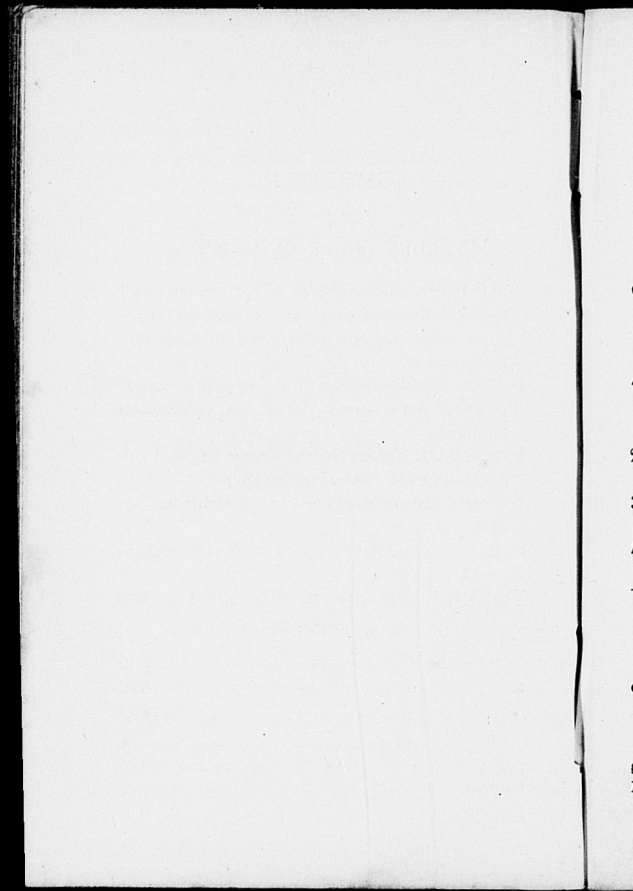
Mijn dierbare Verlosser, o ware ik U getrouw gebleven gelijk Gij trouw geweest zijt jegens mij! Zoo menigmaal ik U mijn hart

geopend heb, zijt Gij binnengetreden om mij te vergeven en in uwe genade op te nemen. Zoo vaak ik tot U riep, zijt Gij komen aansnellen, om mij te helpen. Gij zijt getrouw geweest jegens mij; maar ik, ik ben al te ontrouw jegens U geweest. Ik heb U beloofd U te dienen, en heb daarna onnoemelijke malen U den rug toegewend. Ik heb U mijne liefde beloofd, en die later U zoo menigwerf geweigerd, alsof Gij, mijn God, die mij geschapen en verlost hebt, minder verdiendet bemind te worden dan de schepselen en mijne ellendige voldoeningen, om welke ik U verlaten heb. Mijn Jesus, vergeef mij. Ik erken mijne ondankbaarheid en verfoei ze. Ik erken, dat Gij eene oneindige goedheid zijt, die eene oneindige liefde verdient, vooral van mij, dien Gij in weerwil der vele beleedigingen, die ik U heb aangedaan, zoozeer bemind hebt. Wee mij, zoo ik verdoemd ga. De genaden, welke Gij mij geschonken en de blijken van bijzondere genegenheid, die Gij mij gegeven hebt, ze zouden, ô God, de hel mijner hel wezen. O neen, mijne liefde, erbarm u mijner. Gedoog niet, dat ik U op nieuw verlate en dan in de hel waartoe ik verdienen zou gedoemd te

worden, moete voortgaan door beleedigingen en haat de liefde te betalen, die Gij mij hebt toegedragen. Welaan, liefdevol en getrouw HART van Jesus, ontvlam mijn ellendig hart, opdat het brande voor U, gelijk Gij brandt voor mij. Mij dunkt, mijn Jesus, dat ik U thans bemin, maar ik bemin U weinig. Geef, dat ik U veel beminne en U tot mijn dood getrouw zij. Deze genade vraag ik U, tegelijk met de genade van die steeds te blijven verzoeken. Laat mij sterven alvorens ik U op nieuw verraden zou.

O Maria, mijne Moeder, help mij om uw Zoon getrouw te zijn.

GEBEDEN.

GEBEDEN.

GEBEDEN ONDER DE H. MIS *.

Om de H. Mis met voordeel bij te wonen, moeten men het viervoudig einde, waartoe zij is ingesteld, voor oogen houden. Wij moeten derhalve :

- 1° Gods oneindige Majesteit en Opperheerschappij, door het bijwonen der H. Mis, vereeren en huldigen ;
- 2° Door de H. Mis aan Gods Rechtvaardigheid voldoening geven voor onze zonden ;
- 3° Hem daardoor tevens voor zijne weldaden bedanken ;
- 4° En zijnen bijstand en zijne genaden afsmeeken.

Van het begin der H. Mis tot aan het Evangelie.

Draag de H. Mis aan God op, om Hem te vereeren en te huldigen en lees de volgende gebeden:

Mijn God! hoogste en aanbiddelijke Majes-

* Volgens den H. Alphonsus. — Wij voegen er eenige gebeden bij, getrokken uit de Werken van den heiligen Leeraar.

niet doen? O waren wij God trouw gelijk Hij ons trouw is! Wij, hoe menigmaal hebben wij Hem vroeger beloofd Hem toe te behooren, Hem te dienen, en te beminnen! En later hebben wij Hem verraden, ons aan zijn dienst onttrokken en ons zelve als slaven aan den duivel verkocht. Laten wij Hem derhalve smeeken, ons de kracht te geven van Hem in het toekomende getrouw te zijn. O wat zullen we gelukkig zijn, zoo wij Jesus-Christus in de weinige zaken, die Hij ons gebiedt te doen, getrouw blijven! Ook Hij zal getrouw zijn door ons boven alle maat te beloonen, en ons doen hooren, wat Hij zijnen trouwen dienaren beloofd heeft: *Euge, serve bone et fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam; intra in gaudium Domini tui.* (Matth. 25, 21.) Zeer wel, gij goede en getrouwe dienst-knecht! omdat gij over weinig getrouw zijt geweest, zal ik u over veel stellen: ga in tot de vreugde des Heeren.

GEBED.

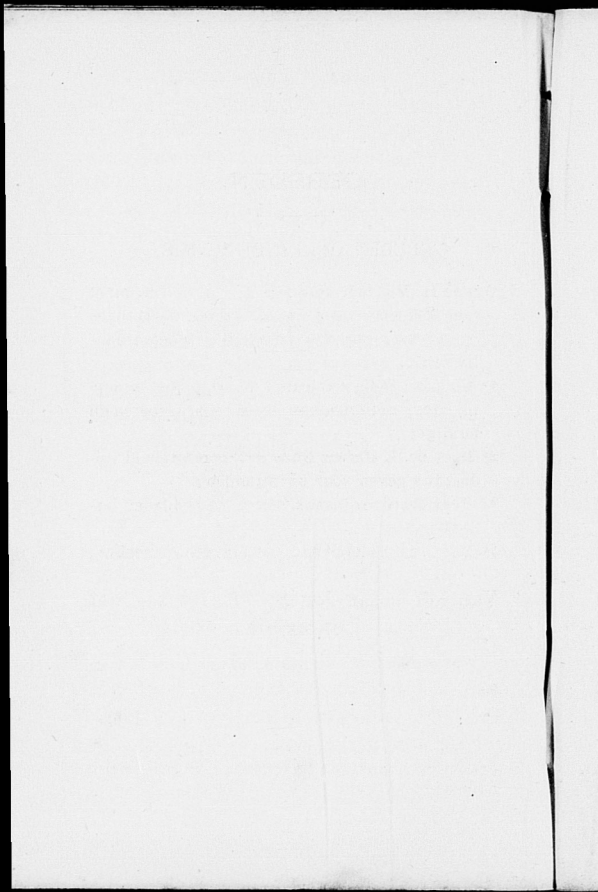
Mijn dierbare Verlosser, ô ware ik U getrouw gebleven gelijk Gij trouw geweest zijt jegens mij! Zoo menigmaal ik U mijn hart

geopend heb, zijt Gij binnentreden om mij te vergeven en in uwe genade op te nemen. Zoo vaak ik tot U riep, zijt Gij komen aansnellen, om mij te helpen. Gij zijt getrouw geweest jegens mij; maar ik, ik ben al te ontrouw jegens U geweest. Ik heb U beloofd U te dienen, en heb daarna onnoemelijke malen U den rug toegewend. Ik heb U mijne liefde beloofd, en die later U zoo menigwerf geweigerd, alsof Gij, mijn God, die mij geschapen en verlost hebt, minder verdiendet bemind te worden dan de schepselen en mijne ellendige voldoeningen, om welke ik U verlaten heb. Mijn Jesus, vergeef mij. Ik erken mijne ondankbaarheid en verfoei ze. Ik erken, dat Gij eene oneindige goedheid zijt, die eene oneindige liefde verdient, vooral van mij, dien Gij in weerwil der vele beleedigingen, die ik U heb aangedaan, zoozeer bemind hebt. Wee mij, zoo ik verdoemd ga. De genaden, welke Gij mij geschonken en de blijken van bijzondere genegenheid, die Gij mij gegeven hebt, ze zouden, ô God, de hel mijner hel wezen. O neen, mijne liefde, erbarm u mijner. Gedoog niet, dat ik U op nieuw verlate en dan in de hel waartoe ik verdienen zou gedoemd te

worden, moete voortgaan door beledigingen en haat de liefde te betalen, die Gij mij hebt toegedragen. Welaan, liefdevol en getrouw HART van Jesus, ontvlam mijn ellendig hart, opdat het brande voor U, gelijk Gij brandt voor mij. Mij dunkt, mijn Jesus, dat ik U thans bemin, maar ik bemin U weinig. Geef, dat ik U veel beminne en U tot mijn dood getrouw zij. Deze genade vraag ik U, tegelijk met de genade van die steeds te blijven verzoeken. Laat mij sterven alvorens ik U op nieuw verraden zou.

O Maria, mijne Moeder, help mij om uw Zoon getrouw te zijn.

GEBEDEN.

GELEDEN.

GELEDEN ONDER DE H. MIS *.

Om de H. Mis met voordeel bij te wonen, moeten men het viervoudig einde, waartoe zij is ingesteld, voor oogen houden. Wij moeten derhalve :

- 1° Gods oneindige Majesteit en Opperheerschap, door het bijwonen der H. Mis, vereeren en huldigen ;
- 2° Door de H. Mis aan Gods Rechtvaardigheid voldoening geven voor onze zonden ;
- 3° Hem daardoor tevens voor zijne weldaden bedanken ;
- 4° En zijnen bijstand en zijne genaden afsmeekeu.

Van het begin der H. Mis tot aan het Evangelie.

Draag de H. Mis aan God op, om Hem te vereeren en te huldigen en lees de volgende gebeden:

Mijn God! hoogste en aanbiddelijke Majes-

* Volgens den H. Alphonsus. — Wij voegen er eenige gebeden bij, getrokken uit de Werken van den heiligen Leeraar.

teit! ik geloof, dat Gij hier tegenwoordig zijt, mij ziet en hoort; ik aanbid U uit den grond van mijn hart; ik erken U voor mijn God, mijn Schepper en Meester mijns levens; ik breng U daarom de hulde van aanbidding, die aan U alleen toekomt, en ik werp mij ootmoedig voor den troon uwer Majesteit neder.

Ik wenschte U te vereeren, gelijk Gij het verdient; maar welke eer kan ik U geven, die slechts een ellendig zondaar ben! Ik bied U dus de oneindige hulde aan, welke het HART van uw goddelijken Zoon Jesus-Christus U op dit altaar opdraagt; ik vereenig mijn arm hart met het HART van Jesus en ik offer Het U op in zijnen naam, om uwe opperheerschappij te erkennen.

Ik zou wenschen dat uwe oneindige Majesteit door alle menschen aangebeden en bemind wierd; moge de eer, die ik U thans geef door uw goddelijken Zoon U op te dragen, al den hoon herstellen, U door de zonden der menschen aangedaan!

GEVOELEN VAN VERTROUWEN

Voer hen die willen communiceeren.

Sentite de Domino in bonitate (Sap. 1-1):

Koestert gevoelens voor den Heer, zijner Goedheid waardig. — O mijne ziel! waarom zijt gij zoo vreesachtig? Gij ziet toch de goedheid en de oneindige liefde van uw goddelijken Meester; waarom hebt gij geen vertrouwen? Dat uwe gevoelens, nu gij Jesus gaat ontvangen, aan dit groot geluk beantwoorden; vertrouw op die oneindige goedheid van God, die zich zelven geheel aan u geeft. Het is waar, dat de oordeelen Gods verschrikkelijk zijn voor de hoovaardigen en versteenden; maar voor de zondaars, die zich vernederen en berouw hebben met het verlangen, Hem te gaan beminnen en behagen, zijn zij, voortkomende uit een HART vol medelijden en liefde, niets dan goedheid en barmhartigheid. Bij de gedachtenis van Gods oordeelen vloede het hart van David over van hope: *in judiciis tuis supersperavi*; en van vreugde: *judicia tua jucunda*; en van troost: *memor fui judiciorum tuorum et consolatus sum* (Ps. 118-43, 59, 52). O! wat is het HART van Jesus goed voor hen, die Hem zoeken: *bonus est Dominus animæ querenti illum* (Thren. 3-25)! O! wat is Hij goed voor hen, die hun wil geheel aan den Zijne trachten te onderwerpen: *quam bonus*

Israël Deus his qui recto sunt corde (Ps. 72-1)!
Mijn God, mijne Liefde, mijne Hoop, mijn
Al! U alléén verlang ik, en ik verlang U, om
U te beminnen, U te behagen en altijd uwen
wil te doen; geef, dat ik U vinde, U behage
en U nooit meer verlate.

Van het Evangelie tot aan de Consecratie.

Draag de H. Mis op, om aan God voldoening
te geven voor uwe zonden, en lees het volgende
gebed :

Heere! ik betreur en verfoei al de beleedi-
gingen, U aangedaan. Om U daarvoor eer-
herstel te geven, offer ik U het HART van uw
goddelijken Zoon op, dat zich op nieuw voor
mij op dit altaar slachtoffert; ik smEEK U
door zijne verdiensten, mij vergiffenis te
schenken.

Hemelsche Vader! Vader van barmhar-
tigheid en God van allen troost, die ons in al
onze smarten opbeurt, ontvang, bid ik U, deze
offerande van het Lichaam en het Bloed van
uw eenigen Zoon, welke ik U thans opdraag,
in vereeniging met de strijdende en zege-
pralende Kerk, ter gedachtenis van het Lij-
den, van de Verrijzenis en de Hemelvaart
mijns Zaligmakers, ter eere van de aller-

zaligste Maagd Maria en geheel het hemelsch Hof, om te voldoen voor mijne zonden en die van alle menschen. Mijn God! aanschouw op dit altaar uw welbeminden Zoon, het eenig voorwerp van uw welbehagen; aanhoor de stem zijner wonden; zie neer op die kostbare tranen, die Hij, hangend op het Kruis, heeft gestort, terwijl Hij zoo nederig bad voor mij, eertijds zijn trouweloozen beul, maar thans een boetvaardigen zondaar; zie neer op zijn HART, dat voor ons van zoo vurige liefde brandt; en bevrijd ons door zijne verdiensten van alle kwaad, dat wij door onze zonden verdiend hebben. Ja, barmhartige Vader! schenk ons vergiffenis ter liefde van Jesus-Christus, die onze Voorspreker en Middelaar is, die voor ons voldoet en U met den heiligen Geest alle eer en glorie geeft in de eeuwen der eeuwen. Amen.

GEVOELENS VAN BEROUW

Voor hen die willen communiceeren.

Ik offer U, mijn God! het vlekkelooze Lam ter voldoening van mijne zonden en die van alle menschen. *Ecce Agnus Dei*: het is hetzelfde Lam Gods, dat voor uwe glorie en onze zaligheid op het altaar des Kruises werd

geslachtofferd. Ik bid U ter liefde van dit U zoo dierbaar slachtoffer, pas de verdiensten van zijn heilig HART op mijne ziel toe, en vergeef mij al de beleedigingen, die ik U heb aangedaan; zij zijn mij van harte leed, omdat ik er U, die de oneindige Goedheid zijt, mede vergramd heb.

En gij, mijn Jesus! kom, zuiver mij in uw bloed van al mijne zonden, vooraleer ik tot U nadere; *Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum; sed tantum dic verbo, et sanabitur anima mea*: ik ben niet waardig, U te ontvangen; maar Gij, o hemelsche Geneesheer! Gij kunt door één woord al mijne wonden heelen; kom dan en genees mij. *Erravi sicut ovis quæ periit*: ik ben dat schaap, dat vrijwillig wilde verloren gaan, door mij van U te verwijderen; maar Gij zijt die goede Herder, die, om mij te redden, uw leven veil hadt; *quære servum tuum, quia mandata tua non sum oblitus*. zoek mij, mijn Jesus! verlaat mij niet; neem mij en vereenig mij innig met uw H. HART; want ik ben vast besloten U te dienen en U uit al mijne krachten te beminnen. Gij noodigt mij uit tot uwe liefde; zie mij hier, ik verlaat alles, en ik kom tot U, o leven mij-

ner ziel! ik wil U in alles gehoorzamen. Ik verzaak aan de vermaken der wereld, omdat Gij mij heden wilt voeden met uw aanbiddelijk Vleesch. Ik bemin U, o mijn Jesus! ik bemin U meer dan alle ander goed en ik verlang vuriglijk, U te ontvangen, om U nog meer te beminnen. Gij schenkt mij uw HART; ik geef U het mijne; Gij zult immer mijn eenig Goed, mijne eenige Liefde, mijn Al wezen.

O Maria, mijne Moeder! doe mij deelen in de ootmoedigheid en in den ijver, waarmede Gij Jesus hebt ontvangen in uwe heilige communiën.

Bij de opheffing van de H. Hostie.

O eeuwige Vader! ik offer U op al de deugden, al de daden, al de genegenheden, al de verdiensten van het HART van uw beminden Jesus. Neem ze aan en geef mij al de genaden, welke Jesus U vraagt voor mij.

Bij de opheffing van den Kelk.

Allerzuiverst HART van Jesus! zuiver mijn hart. — Allernederigst HART van Jesus! leer mij uwe ootmoedigheid. — Allertzachtmoedigst HART van Jesus! deel mij uwe zacht-

moedigheid mede. — Allergoedertierenst
HART van Jesus! heb medelijden met mij. —
Allerliefderijkst HART van Jesus! ontvlam
mijn hart door liefde.

Van de Consecratie tot aan de Communie.

Draag het HART van Jesus aan God op, om Hem
te bedanken voor al zijne weldaden en zeg:

Hemelsche Vader! ik ben niet bij machte,
U te bedanken voor uwe weldaden, maar
ik offer U de dankbetuigingen, welke het
HART van Jesus U geeft in deze offerande en
in alle, welke heden op de aarde worden op-
gedragen. Ik zeg U dus dank, door deze Mis,
voor al de weldaden, welke ik van U heb
ontvangen, ik, ellendeling, die door mijne
ondankbaarheid door U verdiende verlaten
te worden; naarmate ik mijne zonden ver-
menigvuldigde, hebt Gij uwe genaden ver-
meerderd. Ik bedank er U voor, o oneindige
Goedheid! of liever, dat het HART van Jesus
U voor mij dank zegge.

Eeuwige Vader! ik draag U ook deze offer-
ande op tot dankzegging voor al de welda-
den, aan de menschen bewezen, voorname-
lijk aan de heilige menschheid van Jesus-
Christus, aan de zalige Maagd Maria, aan

mijn engelbewaarder en aan al mijne heilige patronen. O mijne ziel! hoor wat uw God zegt: wat kon ik meer voor u doen, dat ik niet gedaan heb? *Quid est quod debui ultra facere vineæ meæ, et non feci ei* (Is. 5-4)? Ter uwer liefde heb Ik het menschelijk vleesch aangenomen en ben Ik van Meester slaaf geworden; Ik werd zelfs als een aardworm in een stal geboren; voor u wilde Ik op een schandelijk Kruis sterven. Wat kon Ik meer doen dan mijn leven voor u geven? dit toch is de hoogste graad der liefde; evenwel heeft mijn HART het middel uitgevonden, nog verder te gaan; niet tevreden voor uwe zaligheid te sterven, heb Ik daarenboven deze heilige Offerande willen instellen, om Mij aan u als spijs te kunnen geven. Zeg Mij: wat kon Ik meer doen, om uwe liefde te winnen? — O, mijn Jesus! dit alles is waar. Gij waart al te goed voor mij, en ik was U al te ondankbaar. Ik bewonder uwe oneindige Goedheid, ik erken mijne ondankbaarheid, en ik werp mij voor uwe voeten neder, biddende: Mijn Jesus! ontferm U mijner!

Kom in mij, dierbare Zaligmaker! Kom; bestraal mij door uw licht en doe mij mijne armoede, ellende en nietigheid zien, opdat

Gij in mij eene U aangename woning vindt en mij nooit meer verlatet. Kom, Heere Jesus! Kom!

Van de Communie tot aan het einde der Mis.

Vraag met vertrouwen door het HART van Jesus al de genaden, die gij noodig hebt en vooral de droefheid over uwe zonden, de volharding en de goddelijke liefde. Beveel God vooral de personen aan, met wie gij leeft, uwe bloedverwanten, de zondaars, de stervenden en de zielen in het vagevuur.

Als de priester communiceert, en gij het geluk niet hebt tot de communie te naderen, doe dan de geestelijke communie en zeg:

Mijn Jesus! ik geloof, dat Gij in het allerheiligste Sacrament des Altaars wezenlijk tegenwoordig zijt; ik bemin U, ik wenschte U in mijn hart te ontvangen; maar dewijl ik dit thans niet werkelijk doen kan, kom dan ten minste op eene geestelijke wijze in mijne ziel; zie, ik omhels U, als hadde ik U reeds werkelijk ontvangen, ik vereenig mijn hart met het Uwe; laat niet toe, dat ik mij ooit van U afscheide.

GEBED TOT HET H. HART OM DE HEILIGE
DEUGDEN TE VERWERVEN.

(Door den eerw. Dienaar Gods, Clemens Maria
Hofbauer).

O allerzoetste Jesus, wiens van liefde gloeiend HART zelfs de grootste zondaars opneemt, wanneer zij zich bekeeren, verleen, bid ik U, aan mij en aan alle boetvaardige zondaars een hart aan het UWE gelijk, dat is gezegd: een nederig hart dat zelfs te midden van wereldsche grootheid, het verborgen en verachte leven bemint; een hart, dat alle beleedigingen verduurt en zich nimmer zoekt te wreken; een geduldig hart, dat zich in alle tegenheden, hoe pijnlijk ze ook mogen wezen, weet te schikken; een vreedzaam hart, dat met den evenmensch en met zich zelf een onverstoorbaren vrede weet te bewaren; een onbaatzuchtig hart, dat altoos tevreden is met wat het bezit; een hart, verliefd op het gebed, dat zich dikwerf en gaarne met deze heilige oefening bezig houdt; een hart, dat slechts één verlangen heeft, namelijk van alle schepselen God te zien kennen, eeren en beminnen; een hart, 'dat zich door niets laat ontstellen, tenzij dat

God beleedigd worde; dat niets haat tenzij de zonde en dat niets ter wereld verlangt dan de eere Gods en de zaligheid des naasten te bevorderen; een zuiver hart, dat in alles niets zoekt dan God alleen, en slechts er aan denkt Hem te behagen; een dankbaar hart, dat Gods weldaden niet vergeet en ze weet op prijs te stellen; een sterk en moedig hart, dat zich door geen ramp ooit laat verschrikken en dat ter liefde van zijn God alles verduurt; een hart, dat edelmoedig is jegens allen, die in nood verkeerren en vol mededogen jegens de zielen des vagevuurs; eindelijk een volmaakt goed geregeld hart, wiens vreugden en droefheden, wiens afgekeerdheden en verlangens, waarvan alle bewegingen in één woord, volgens Gods wil geregeld zijn. Amen.

GEBED DAT MEN MET GROOT VOORDEEL ELKEN
DAG KAN BIDDEN.

Eeuwige Vader! uw goddelijke Zoon heeft ons beloofd, dat Gij ons al de genaden zult schenken, die wij U in zijn naam zullen vragen; vol vertrouwen in die belofte, vraag ik U in den naam en door het Hart van Jesus, de volgende genaden, welke ik ook te gelijker

tijd voor alle menschen wil afsmeeken: Ik vraag U de vergiffenis van al de beleedigingen, die ik U heb aangedaan; zij zijn mij van harte leed, het spijt mij uwe oneindige Goedheid versmaad te hebben en ik maak het voornemen liever duizendmaal te sterven dan U nog te beleedigen.

Ik vraag U uw goddelijk licht, waardoor ik de ijdelheid der wereld en de voortreffelijkheid van het oneindig Goed, dat Gij zijt, moge kennen.

Ik vraag U uwe heilige liefde, waardoor ik onthecht moge worden van de schepselen en vooral van mij zelven, om niets meer dan U en uw heiligen Wil te beminnen: *tui amoris in corde meo ignem accende*: ontsteek in mijn hart het vuur uwer liefde.

Ik vraag U een onbeperkt vertrouwen in de oneindige verdiensten van het HART van Jesus en in de bescherming van Maria.

Ik vraag U de volharding in uwe liefde. Gij kent, o Heer! mijne zwakheid en mijne ongetrouwheid, na zoovele beloften, die ik U heb gedaan; als Gij mij niet aanhoudend helpt, zal ik wederom het ongeluk hebben, uwe genade te verliezen. Mijn God! laat niet toe, dat ik van U gescheiden worde: *ne per-*

mittas me separari a Te. Ik maak het voornemen in alle bekoringen en noodwendigheden tot U mijne toevlucht te nemen en ik ben verzekerd dat Gij mij altijd zult bijstaan, als ik mij aan U zal aanbevelen; maar ik vrees te verwaarloozen U aan te roepen en dat deze nalatigheid de oorzaak zij van mijn ondergang. O eeuwige Vader! ik bid U door de liefde, welke Gij Jesus toedraagt, geef mij de genade van het gebed, dat is, de genade van nooit op te houden U aan te roepen en immer te herhalen: Mijn God, help mij! — Mijn Jesus! barmhartigheid! — Maria, mijne Moeder! sta mij bij! — Zoet HART van Jesus! wees mijne liefde! — Zoet Hart van Maria, wees mijne toevlucht! — Groote H. Josef! bescherm mij!

O Maria, mijne Voorspreekster en mijne Hoop! Gij verkrijgt van God alles wat Gij vraagt; ik bid U ook door de liefde, welke Gij het HART van Jesus toedraagt, verwerf mij de volharding en de genade, mij altijd aan uw goddelijken Zoon en aan U aan te bevelen.

GEBED OM DEN HEMEL TE VRAGEN.

O oneindig goed, rijk en goedertieren HART

van mijn Jesus! doe mij de heerlijke belooning kennen, die Gij voor de zielen, die U beminnen, hebt bereid.

Geef mij een zoo groot verlangen naar den hemel, dat ik de aarde vergete, immer aan den hemel denke, en voor het overige van mijn leven niets anders begeere dan deze ballingschap te verlaten, om U van aanschijn tot aanschijn te gaan zien en U volmaaktelijk in uw eeuwig rijk te gaan beminnen. Ik verdien dit geluk niet; ik weet zelfs, dat mijn naam eertijds in het boek der verworpeningen was geschreven; maar nu, vertrouwende in staat van genade te zijn, bid ik U door het bloed, dat Gij voor mij op het Kruis hebt gestort, schrijf mijn naam in het boek des levens. Mijn Zaligmaker, Gij zijt gestorven om mij den hemel te doen verwerven; ik verlang vurig naar die plaats van zaligheid, en ik hoop er te komen door de verdiensten van uw H. HART. Ik hoop U daar eens te beminnen uit al mijne krachten en er geheel verteerd te worden van liefde voor U; daar, mij zelven en alles wat Gij niet zijt vergevend, zal ik nergens aan denken dan om U te beminnen, niets verlangen dan U te beminnen, niets anders doen dan U beminnen. O

mijn Jesus! wanneer zal die gelukkige dag aanbreken? O Maria, Moeder Gods! uwe gebeden moeten mij den hemel openen; Gij zijt mijne Voorspreekster; vervul dan uw ambt, verlos mij uit deze ballingschap, leid mij tot Jesus, de gezegende vrucht uws lichaams, en vereenig mijn hart met zijn goddelijk HART voor alle eeuwigheid: *eja ergo, Advocata nostra: Jesum, benedictum fructum ventris tui, nobis post hoc exilium ostende.*

Het is eene voortreffelijke gewoonte zijn even-naaste in de H. Mis Gode aan te bevelen:

GEBED VOOR DE LEVENDEN.

Mijn God! ik beveel U aan door de verdiensten van het HART van Jesus, den Paus, alle bisschoppen, biechtvaders, predikers en priesters; schenk hun uwe overvloedige genaden, opdat zij met vrucht aan de zaligheid der zielen werken.

Ik beveel U aan mijne bloedverwanten, mijne vrienden en vijanden, de stervenden en alle geloovigen, die in staat van genade zijn; ik bid U, hun de volharding in uwe liefde te geven.

Ik beveel U aan de ongelooovigen, de ketters en de zondaren; verlicht en sterk hen, opdat allen U kennen en beminnen.

GEBED VOOR DE OVERLEDENEN.

Ik beveel U aan, mijn God! de zielen mijner bloedverwanten, mijner weldoeners, vrienden en vijanden, en van hen, die om mijne schuld in het vagevuur lijden.

Ik beveel U aan de zielen der verkondigers van uw Evangelie, der priesters en vooral van hen, die voor mijne ziel zorg hebben gedragen.

Ik beveel U aan de zielen van hen, die eene bijzondere godsvrucht hebben gehad voor het bitter Lijden, het H. Altaar-sacrament, het H. HART van Jesus en de H. Maagd Maria; de zielen, die het meest verlaten zijn, die het meest lijden en die op het punt zijn den hemel binnen te gaan.

GEVOELENS VAN LIEFDE

VOOR HEN DIE GECOMMUNICEERD HEBBEN.

Inveni quem diligit anima mea; tenui eum, nec dimittam (Cant. 5-4): ik heb Hem gevonden, dien mijne ziel bemint; ik heb mij aan Hem gehecht en zal Hem niet laten

gaan. — Zoo moet eene ziel spreken, die zich door dit liefdesacrament met Jesus heeft vereenigd. Verwijdert u van mij, gij, ijdele schepselen, zoo roept zij uit, verwijdert u uit mijn hart. Eertijds beminde ik u, ik was toen verblind, maar nu bemin ik u niet meer en ik kan u niet meer beminnen; ik heb een Goed gevonden, oneindig beminnelijker dan gij zijt; ik bezit in mijn hart mijn Jesus, ik ben verrukt door zijne schoonheid, en ik heb mij zelven aan Hem zonder voorbehoud geschonken. Hij heeft mij aangenomen, ik behoor nu aan Hem en niet meer aan mij zelven. Vaartwel, schepselen! mijn hart bemint u niet meer, ik behoor thans en voor altijd aan mijn Jesus. Ik bezit Hem eindelijk en Hij zal mij niet meer verlaten: *tenui eum, nec dimittam*. Ik heb Hem in de H. Communie met mijn hart vereenigd; ik zal Hem voortaan met mij vereenigd houden door mijne liefde en Hem nooit meer laten gaan. O mijn beminnelijke Zaligmaker! laat toe, dat ik U zoo innig omhelze, dat ik nimmer meer van U kan gescheiden worden. Ik druk U aan mijn hart, o mijn Jesus! Ik bemin U, ik bemin U, ik bemin U, en ik wenschte U te beminnen gelijk Gij het verdient; ik begeer

geen ander geluk dan U te beminnen, U te behagen.

Beveel aan de schepselen, zich van mij te verwijderen en mij niet te storen: *adjuro vos, ne suscitetis neque evigilare faciatis dilectam* (Cant. 8-4). Neen, als ik het niet wil, zullen de schepselen mij nooit van U kunnen afscheiden; sterk dan mijn wil, ver- eenig zoo innig mijn ellendig hart met uw goddelijk HART, dat ik altijd alles wille wat Gij wilt. O Heere! geef mij die genade door uwe verdiensten. Amen. Zoo hoop ik, zoo zij het.

Bij den zegen.

Zegen mij, HART van Jesus! zegen mijne ziel en mijn lichaam, mijne vermogens en zintuigen. Zegen mijne tong, opdat zij niet spreke dan tot uwe glorie. Zegen mijne oogen, opdat zij niets aanschouwen, wat U zou kunnen mishagen. Zegen mijn mond, opdat ik U niet door onmatigheid vergramme. Zegen, in één woord, al de zintuigen van mijn lichaam, opdat zij U getrouw dienen en U niet beleedigen. Zegen mijn geheugen, opdat het zich altijd uwe liefde en weldaden herinnere. Zegen mijn verstand,

opdat het uwe goedheid kenne, mijne verplichting U te beminnen begrijpe, en goed beseffe, wat ik moet vluchten en doen, om U te behagen, zegen vooral mijnen wil, opdat hij niets dan U, die een oneindig goed zijt, beminne, geen ander verlangen hebbe, dan U te behagen, geen ander genot smake, dan U verheerlijkt te zien. Amen.

Zij, die gecommuniceerd hebben, bidden, vooraleer de kerk te verlaten, vijfmaal het *Onze Vader*, het *Wees gegroet* en het *Glorie zij den Vader*, tot intentie van de H. Kerk, om den vollen aflat te verdienen, die op dien dag aan de communie gehecht mocht zijn.

TOEWIJDING AAN HET H. HART.

Mijn beminnelijke Jesus ! hoe zou ik kunnen weigeren mij aan U te geven, daar Gij mij uw Lichaam, uw Bloed, uw HART, geheel U zelve hebt geschonken ! Ik offer U dan alles, wat ik heb en alles, wat ik ben. Ik wijd U mijnen wil toe : meem hem aan en beschik er over volgens uw welbehagen.

Ik heb en kan niets ; maar ik heb een hart, dat ik van U heb ontvangen en waarvan mij niemand kan berooven. Met dit hart

kan ik U beminnen ; met dit hart wil ik U beminnen. Maar hiertoe behoef ik uwe hulp en om deze smee ik U.

O liefdevol Hart van Jesus ! Gij moet zorgen, dat mijn arm hart, hetwelk eertijds uwe liefde met zooveel ondank heeft betaald, U geheel toebehoore. Moge dan mijn hart geheel vuur voor U zijn, gelijk het *Uwe* geheel vuur is voor mij ! Moge ik voortaan zoo vereenigd met U leven, dat uw heilige wil het eenige richtsnoer zij van al mijne gedachten, van al mijne verlangens, van al mijne daden !

O onbevleete Maria ! wier Hart immer zoo volmaakt gelijkvormig was aan het HART van Jesus, verkrijg mij de genade, voortaan niets te willen, noch te verlangen dan hetgeen aan Jesus en aan U behaagt. Amen.

PLECHTIGE VERKLARING VOOR EEN GOEDEN DOOD.

Mijn God, in uwe heilige tegenwoordigheid neergeknielt, aanbid ik U uit geheel mijn hart ; ik wil de volgende plechtige verklaring afleggen, als lag ik reeds op mijn sterfbed uitgestrekt.

O mijn God, onfeilbare Waarheid ! die

niemand kunt bedriegen noch bedrogen kunt worden, ik geloof alles wat de Heilige Kerk mij voorhoudt te gelooven, omdat Gij het haar veropenbaard hebt. Ik geloof, dat Gij één zijt in wezen en drievuldig in personen, de Vader, de Zoon en de H. Geest. Ik geloof, dat Gij de rechtvaardigen voor eeuwig zult loonen in den hemel en de zondaars voor eeuwig zult straffen in de hel. Ik geloof de menschwording, het lijden en den dood van Jesus-Christus. Ik bedank U, dat Gij mij christen hebt doen worden, en ik verklaar, dat ik in dit geloof wil leven en sterven. Mijn God ! steunende op uwe beloften, hoop ik te verkrijgen, niet door mijne verdiensten maar door die van Jesus-Christus, mijn Zaligmaker, de vergiffenis mijner zonden, de volharding in uwe genade en de glorie des hemels.

O God ! die eene oneindige liefde waardig zijt, ik bemin U uit geheel mijn hart, en ik verklaar, dat ik in uwe liefde wil sterven.

Vroeger heb ik, in plaats van U te beminnen, uwe oneindige goedheid versmaad; dit is mij van harte leed en ik verklaar dat ik met dit berouw wil sterven. Ik wil voortaan liever alles verliezen dan U te belee-

digen. Ter uwer liefde vergeef ik aan allen, die mij hebben beleedigd.

Ik neem den dood en al de pijnen, die hem zullen vergezellen, uit uwe hand aan en ik vereenig die met het lijden en den dood van Jesus-Christus. Ik offer ze U op, om uwe opperheerschappij te vereeren en voor mijne zonden te voldoen. Neem dit offer aan, o Heer ! dat uw goddelijke Zoon op het altaar des Kruises U reeds heeft opgedragen. Van nu af aan onderwerp ik mij voor het oogenblik van mijn dood geheel en al aan uw goddelijken wil, en ik wil sterven, zeggende : Heere ! uw heilige wil geschiede !

Allerheiligste Maagd Maria ! mijne Voorspreekster en Moeder ! Gij zijt, na God, en zult immer wezen mijne hoop en mijn troost in het uur des doods ; ik bid U mij alsdan bij te staan. Mijn beminde Koningin ! verlaat mij niet in mijne laatste oogenblikken ; kom mijne ziel te gemoet, om ze uw goddelijken Zoon aan te bieden ; ik verwacht U ; ik hoop onder uwe bescherming en in uwe omhelzing te sterven.

Heilige Josef ! Heilige Aartsengel Michaël ! mijn heilige Engelbewaarder ! mijne heilige

Patronen ! Komt allen mij te hulpe in mijn laatsten strijd tegen de hel.

En Gij, zoete Jesus, mijne gekruiste Liefde ! die, om mij een goeden dood te bezorgen, een zoo bitteren dood hebt willen sterven, gedenk dan, dat ik een dier schapen ben, die Gij door uw kostbaar bloed hebt verlost. Als al de menschen mij zullen verlaten hebben, zult Gij alleen mij kunnen troosten en redden ; maak mij waardig U alsdan als teerspijze te mogen ontvangen ; laat niet toe dat ik U voor immer verlieze en, verre van U, voor eeuwig, naar de hel verbannen worde. O mijn beminde Zaligmaker ! wil mij dan opnemen in uw HEILIG HART ; ik omhels u reeds op dit oogenblik ; ik wil mijn geest geven in de liefderijke wonde uwer Zijde, zeggende :

Jesus, Maria, Josef, ik geef U mijn hart, mijne ziel en mijn leven.

Jesus, Maria, Josef, staat mij bij in mijnen doodstrijd.

Jesus, Maria, Josef, geeft dat ik in vrede, in uw gezelschap sterve.

GEBED TOT MARIA

om de deugden te verkrijgen.

O Moeder van barmhartigheid ! Gij zijt zoo medelijdend en verlangt zoozeer goed te doen aan ellendigen ; ik, de ellendigste aller menschen kom dan tot U, om uwe goedheid over mij af te smeeken. Dat anderen U vragen wat zij willen, gezondheid, rijkdom en tijdelijke gunsten : ik, o Maria, ik vraag U, wat Gij zelf in mij verlangt te vinden, wat uw heilig Hart meer behaagt. Gij zijt zoo nederig ; verkrijg ook mij de ootmoedigheid en de liefde voor de vernederingen. Gij waart zoo geduldig in het lijden ; verwerf ook mij het geduld in tegenspoed. Gij bemint God zoo vurig ; geef ook mij de gave der heilige liefde. Gij zijt geheel liefde voor den evennaaste ; beziel ook mij door liefde voor allen, bijzonder voor hen, die mij niet genegen zijn. Gij zijt altijd met Gods wil vereenigd : vraag ook voor mij eene volkomene onderwerping aan al de beschikkingen der Voorzienigheid.

In een woord, Gij, o Maria, zijt het heiligste aller schepselen; ik bid U, maak

ook mij heilig. Ik weet, dat U macht noch liefde ontbreekt om mij alle genaden te verwerven, het eenige, wat mij dus van uwe genaden zou kunnen berooven, is, of mijne nalatigheid in U aan te roepen, of mijn te klein vertrouwen in uwe voorspraak; maar ook deze noodzakelijke voorwaarden, de getrouwheid in U aan te roepen en het vertrouwen in U, moet Gij mij geven, ik vraag ze U, ik verlang ze van U; ik verwacht ze zekervan U, o Maria, mijne Moeder, mijne Hoop, mijne Liefde, mijn Leven, mijne Toevlucht, mijne Hulp en mijn Troost! Amen.

GEBED TOT DEN H. JOSEF

om drie bijzondere genaden te verkrijgen.

Heilige Patriarch en machtige Voorspreker, Heilige Josef, met het grootste vertrouwen in uwe macht en goedheid, kom ik U drie bijzondere genaden vragen, te weten: de vergiffenis mijner zonden, de liefde tot Jesus en een zaligen dood. — Indien een zondaar het HART VAN JESUS om vergiffenis had gesmeekt, toen die Jesus met U, in uw huis, op aarde woonde, zou hij dan wel

betere voorspraak hebben kunnen inroepen dan de uwe? Welnu, ik verlang mij met God te verzoenen, ik neem dan tot U mijne toevlucht, o groote Heilige! en zijt Gij nu in den hemel niet meer bemind door het HART van Jesus, dan toen Gij op aarde leefdet? — Ik vraag U daarenboven de liefde tot Jesus; ik ben er van overtuigd, dat de voortreffelijkste genade, die Gij uwen dienaren verwerft, eene teedere liefde tot Jesus is; Gij geniet dit voorrecht ter belooning van de onbegrijpelijke liefde, welke Gij hier op aarde voor Jesus hebt gehad. — Ik smEEK U eindelijk om een zaligen dood. Iedereen beschouwt U, als den Patroon van den goeden dood, omdat Gij het geluk hebt genoten, in de armen van Jesus en Maria te sterven; omdat ik U vereer, vertrouw ik, dat Gij met Hem zult komen, om mij in mijne laatste oogenblikken bij te staan. O mijn machtige Beschermmer! Ik heb door mijne zonden een rampzaligen dood verdiend; maar als Gij mij verdedigt kan ik niet verloren gaan; Gij waart niet slechts een boezemvriend van mijn Rechter, maar zelfs zijn Bewaarder, zijn Voedstervader; beveel mij aan Jesus, die U zoo teeder bemint,

en ik zal zalig wezen. — O heilige Maagd ! door de liefde, welke Gij uw Bruidgom Josef toedraagt, sta mij bij in mijne laatste oogenblikken.

GEBED TOT DEN H. ALPHONSUS

om de liefde tot het HART van Jesus en een zaligen dood te verkrijgen.

O groote Heilige , voortreffelijke Kerkleeraar ! die, hier op aarde, door eene zoo vurige liefde tot het *Heilig* HART van Jesus ontvlamd waart, en thans, in den hemel, nog door een zuiverder en heviger vuur wordt verteerd ; Gij, die immer verlangt, dat goddelijk HART door alle menschen bemind te zien ; verkrijg mij, bid ik U, een vonkje van dat hemelsch vuur, opdat het in mijne ziel alle verkleefdheid aan de wereld, aan de schepselen en aan mij zelven vertere, en immer de volbrenging van Gods wil, in smarten en vertroosting, het voorwerp doe zijn van al mijne gedachten, verlangens en genegenheden. Verkrijg mij die genade, o groote Heilige ! Gij kunt het ; geef, dat ik, gelijk Gij, geheel ontvlamd zij door de goddelijke liefde. Thans bezit Gij hem, dien Gij

zoozeer hebt bemind ; uw hart is verzadigd door die oneindige en eeuwige liefde, naar welke Gij zoozeer hebt verlangd ; ik verheug er mij over met U, en ik bedank God, U met zooveel glorie, en zaligheid in den hemel te hebben gekroond. Maar vergeet ons ellendigen niet ; heb medelijden met ons, die hier, als reizigers, dit tranendal zuchtende doortrekken, en aan zoo vele gevaren zijn blootgesteld, God te verliezen. Kom ons dan te hulp en bid voor ons Jesus, Maria en Josef, opdat wij het geluk hebben, Hen te gaan loven, zegenen en met U, eeuwig te beminuen. Amen.

GEBED TOT ONZE LIEVE VROUW VAN
ALTIJDDURENDEN BIJSTAND.

O heilige Maagd Maria ! die den zoeten naam van Moeder van *Altijddurenden Bijstand* hebt aangenomen, om ons een onbeperkt vertrouwen in te boezemen, ik bid U, mij ter hulpe te komen ten allen tijde en op alle plaatsen, in mijne bekoringen, als ik in zonden val, in mijne moeielijkheden, in al de ellenden van het leven en vooral in het uur van mijn dood. Geef, O zoete Moeder ! dat ik er altijd aan denke, en de gewoonte aanneme, U aan te roepen ; want ik ben

overtuigd, dat Gij mij niet zult verlaten, als ik U aanroep. Geef mij dan die genade der genaden, U altijd aan te roepen met een kinderlijk vertrouwen; opdat ik door dat volhardend gebed, *voortdurend uw Bijstand* bekome en alzoo volharde. Zegen mij, o teedere en hulpvaardige Moeder! en bid voor mij nu, en in het uur van mijn dood. Amen.

GEBED VOOR DE VERLATENE ZIELEN.

Goddelijk HART van Jesus! ik offer U, door het onbevlekt Hart van Maria, al de gebeden, werken en het lijden van dezen dag, in vereeniging met al de intentiën, tot welke Gij U voortdurend op het altaar slachtoffert. Dit offer, dat ik bij elke ademhaling wil vernieuwen, draag ik U vooral op voor de zielen der zondaars, der stervenden en overledenen, die het meest verlaten zijn, en bijzonder voor die, welke met mij meer vereenigd zijn door de banden der natuur, der genade en der verplichting. Ik bied het U ook aan, om uwe bijzondere bescherming in te roepen voor onzen Heiligen Vader, den Paus, en onze Moeder, de Heilige Kerk. Amen.

LITANIE

van het H. Hart van Jesus.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, ontferm u onzer.

Heer, ontferm u onzer

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God hemelsche Vader, ontferm u onzer

God, Zoon, Verlosser der wereld,

God, Heilige Geest,

Heilige Drievuldigheid, één God,

Hart van Jesus, zelfstandig met het eeuwig

Woord vereenigd,

Hart van Jesus, heiligdom der Godheid,

Hart van Jesus, tempel der Heilige Drievuldigheid.

Hart van Jesus, afgrond van wijsheid,

Hart van Jesus, oceaan van goedheid,

Hart van Jesus, troon van barmhartigheid,

Hart van Jesus, onuitputtelijke schat.

Hart van Jesus, van wiens volheid wij alles hebben ontvangen.

Ontferm u onzer.

Hart van Jesus, onze vrede en onze verzoening, ontferm u onzer.

Hart van Jesus, voorbeeld aller deugden,

Hart van Jesus, oneindig minnend en oneindig beminnenswaardig,

Hart van Jesus, oorsprong der levende wateren, die tot het eeuwig leven springen,

Hart van Jesus, voorwerp van het welbehagen des hemelschen Vaders,

Hart van Jesus, verzoening voor onze zonden,

Hart van Jesus, om ons met bitterheden vervuld,

Hart van Jesus, in den hof van Olijven bedroefd tot den dood,

Hart van Jesus, met smaad verzadigd,

Hart van Jesus, door liefde gewond,

Hart van Jesus, met eene lans doorstoken,

Hart van Jesus, op het kruis uitgeput door bloedverlies,

Hart van Jesus, van droefheid verbrijzeld om onze zonden,

Hart van Jesus, nog heden door ondankbaren in uw liefdesacrament onteerd,

Hart van Jesus, toevlucht der zondaren,

Ontferm u onzer.

Hart van Jesus, sterkte der zwakken,
ontferm u onzer.

Hart van Jesus, troost der bedroefden,

Hart van Jesus, volharding der recht-
vaardigen,

Hart van Jesus, zaligheid voor die in U
hopen,

Hart van Jesus, hoop der stervenden,

Hart van Jesus, zoete steun voor allen, die
U vereeren,

Hart van Jesus, vreugde voor alle Heili-
gen,

Hart van Jesus, ons toevluchtsoord in alle
gevaren,

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der
wereld, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der
wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der
wereld, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

ÿ. Jesus, zachtmoedig en ootmoedig van
HARTE.

℞. Maak ons hart gelijkvormig aan het
UWE.

Ontferm u onzer.

GEBED.

Heere Jesus ! die, door eene nieuwe wel-
daad uwer genade, aan uwe Kerk de onuit-
sprekelijke rijkdommen van uw HART hebt
geopend, geef, dat wij aan dit aanbiddelijk
HART liefde voor liefde schenken, en door
waardige eerbewijzingen den hoon herstel-
len, dien Het door de ondankbaarheid der
mensen moet verduren. Gij die leeft en
heerscht in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

LITANIE

van het H. Hart van Maria.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, ontferm u onzer.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God, hemelsche Vader, ontferm u onzer.

God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm u
onzer.

God, H. Geest, ontferm u onzer.

Heilige Drievuldigheid, één God, ontferm u
onzer.

Hart van Maria, zonder vlek ontvangen, ont-
steek ons hart door het goddelijke vuur
waarvan Gij brandt.

Hart van Maria, vol genade, ontsteek ons
hart door het goddelijke vuur waarvan Gij
brandt.

Hart van Maria, heiligdom van de aan-
biddelijke Drievuldigheid,

Hart van Maria, tabernakel van het
menschgeworden Woord,

Hart van Maria, volgens het Hart van
God,

Hart van Maria, dat door uwe vurige ver-
langens de verlossing der wereld hebt
bespoedigd,

Hart van Maria, glansrijke troon van
glorie,

Hart van Maria, afgrond van ootmoed,

Hart van Maria, volmaakt brandoffer der
goddelijke liefde.

Hart van Maria, met een zwaard van
droefheid doorstoken,

Hart van Maria, met Jesus aan het kruis
gehecht,

Hart van Maria, zetel der barmhartig-
heid,

Hart van Maria, toevlucht der zondaren
en ondersteuning der rechtvaardigen,

Hart van Maria, Voorspreester der Kerk
en Moeder aller geloovigen.

Ontsteek ons hart door het goddelijke vuur waarvan Gij brandt.

Hart van Maria, na Jesus, de zekerste hoop der stervenden, ontsteek ons hart door het goddelijke vuur waarvan Gij brandt.

Hart van Maria, Koningin der Engelen en Heiligen, ontsteek ons hart door het goddelijke vuur waarvan Gij brandt.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Bid voor ons, onbevlekt Hart van Maria,

Opdat wij waardig worden der beloften van Christus.

GEBED.

God van Goedheid, die het allerheiligst en onbevlekt Hart van Maria met dezelfde gevoelens van barmhartigheid en teederheid hebt vervuld, waarvan het HART van Jesus, uwen en haren Zoon, altijd was doordrongen, verleen aan allen, die dit heilig Hart vereeren, de genade, eene volmaakte gelijkvormigheid met de gevoelens van het heilig

HART van Jesus, tot hun dood te mogen bewaren. Door denzelfden Christus, onzen Heer.

LITANIE

van den H. Josef.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, ontferm u onzer.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God, hemelsche Vader, ontferm U onzer.

God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm u onzer.

God, H. Geest, ontferm u onzer.

H. Drievuldigheid één God, ontferm U onzer.

H. Maria, Bruid van den H. Josef, bid voor ons.

H. Josef, Bruidegom van Maria, uit welke
Jesus geboren is,

H. Josef, beschermer der zuiverheid van
Maria,

H. Josef, Voedstervader van het Kind
Jesus,

H. Josef, woordvoerder van het zwijgend
Woord

H. Josef, bevrijder des Verlossers,

Bid voor ons.

H. Josef, redder van onzen Zaligmaker, bid voor ons.

H. Josef, geleider van Christus op zijne vlucht,

H. Josef, gastheer Gods in zijn vreemdelingschap,

H. Josef, bestuurder der menschgeworden wijsheid,

H. Josef, dienaar van het groote raadsbesluit,

H. Josef, bewaarder van den schat des hemels,

H. Josef, man van volmaakte rechtvaardigheid,

H. Josef, toonbeeld van volkomen gehoorzaamheid,

H. Josef, lelie van ongeschondene zuiverheid,

H. Josef, ijveraar voor onze zielen,

H. Josef, beschermer der God gewijde huizen,

H. Josef, verdediger der stervenden,

H. Josef, patroon van allen, die in den Heer ontslapen,

H. Josef, patroon der Katholieke Kerk,

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons, Heer.

Bid voor ons.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Bid voor ons, H. Josef.

Opdat wij waardig worden der beloften van Christus.

GEBED.

Wij bidden U, Heer ! dat wij door de verdiensten van den bruidegom uwer allerheiligste Moeder geholpen mogen worden, opdat, wat ons zwak vermogen niet kan verwerven, ons door zijne voorbede gegeven worde. Gij die leeft en heerscht in allé eeuwen der eeuwen. Amen.

LITANIE

van den H. Alphonsus de Liguori,

BISSCHOP EN KERKLEERAAR.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, ontferm u onzer.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God, hemelsche Vader, ontferm u onzer.
God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm u
onzer.

God, H. Geest, ontferm u onzer.

H. Drievuldigheid één God, ontferm U onzer.

H. Maria, zonder zonde ontvangen, bid voor
ons.

H. Alphonsus Maria,

H. Alphonsus, apostel der armen en ver-
latenen,

H. Alphonsus, blakend van het vuur der
goddelijke liefde.

H. Alphonsus, Christus' vurige aanbiddere
in het H. Sacrament,

H. Alphonsus, die alles voor allen zijt
geworden,

H. Alphonsus, ervaren gids op den weg
der volmaaktheid,

H. Alphonsus, fakkel uwer eeuw,

H. Alphonsus, glorie der priesters en bis-
choppen,

H. Alphonsus, hartelijke minnaar van het
Kindje Jesus,

H. Alphonsus, in ijver voor Gods huis
ontstoken,

H. Alphonsus, Jesus' edelmoedige navol-
ger,

Bid voor ons.

- H. Alphonsus, kuisch en maagdelijk naar
 lichaam en ziel, bid voor ons,
- H. Alphonsus, liefdevolle vereerder van
 den lijdenden Jesus,
- H. Alphonsus, machtige bestrijder der
 ketterijen,
- H. Alphonsus, nederig en geduldig van harte,
- H. Alphonsus, onze veelvermogende be-
 schermer in den hemel,
- H. Alphonsus, pronksieraad van den gods-
 dienst en Leeraar der Kerk,
- H. Alphonsus, rijk aan hemelsche zege-
 ningen,
- H. Alphonsus, spiegel der verhevenste
 deugden.
- H. Alphonsus, toonbeeld der Missionna-
 rissen,
- H. Alphonsus, uitmuntend door alle gaven
 des H. Geestes,
- H. Alphonsus, versmader der wereldsche
 grootheid en rijkdommen,
- H. Alphonsus, waakzaam herder der u
 toevertrouwde kudde.
- H. Alphonsus, ijveraar voor het heil der
 zielen.
- H. Alphonsus, zalvingvolle schrijver der
 Heerlijkheden van Maria.

Bid voor ons.

Bid voor ons.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Bid voor ons, H. Alphonsus.

Opdat wij waardig worden der beloften van Christus.

GEBED.

O God ! die door den H. Alphonsus Maria, uwen Belijder en Bisschop, van ijver voor het heil der zielen blakend, uwe Kerk met eene nieuwe nakomelingschap verrijkt hebt, wij bidden U, dat wij door zijne heilzame vermaningen onderwezen en door zijne voorbeelden gesterkt, gelukkiglijk tot U mogen komen. Door Christus onzen Heer. Amen.

BIJVOEGSEL.

*Beweegredenen om de Godsvrucht tot het;
H. Hart te verspreiden.*

1^e Deze godsvrucht behoort geheel aan de

goddelijke Voorzienigheid ; zij is bewaard gebleven voor deze laatste tijden, om het geloof in de zielen te doen herleven, en in dezelve het vuur der liefde tot Jesus-Christus te ontsteken.

2^e Zij is een voortreffelijk middel, gelijk de ondervinding het leert, om de zielen in Gods genade te bewaren, door ze aan te sporen meer te bidden en tot de sacramenten te naderen.

3^e Zij wekt krachtig op tot de vroomheid door de oefeningen, welke zij ingeeft, om het H. HART te vereeren.

4^e Zij overlaadt geenszins de geloovigen die reeds leden zijn van eene andere Broederschap; evenmin als de godsvrucht tot Maria de Congreganisten van de H. Maagd overlaadt, of de godsvrucht tot de H. Familie de leden dier vereeniging.

5^e Zij zal de ziel wezen van de reeds bestaande Vereenigingen, gelijk deze Vereenigingen, zelve de steun van de godsvrucht tot het H. HART zullen zijn. Eene schoone vaas is bestemd, om kostbare reukwerken te bevatten en die reukwerken hebben eene vaas noodig, om te worden bewaard. Zoo zijn de godvruchtige Vereenigingen bestemd, om de

devotie tot het H. HART wortel te doen vatten en te doen toenemen, maar deze devotie zelve zal niet met vrucht blijven bestaan, zonder de middelen, die in de Vereenigingen worden aangewend. Het is ten minste buiten twijfel, dat de trouwe leden het best de oefeningen, door de devotie tot het H. HART ingegeven, zullen nakomen.

6^e Wat in het bijzonder de broederschap der H. Familie betreft, de godsvrucht tot het H. HART schijnt haar, met alle recht, toe te behooren; inderdaad, hare leden rekenen het zich een plicht, de Heilige Familie van Nazareth na te volgen. Welnu, waren Maria en Josef niet de eerste aanbidders van het HART van Jesus? Waren de grot van Bethlehem en de werkwinkel van Nazareth niet de eerste bedplaatsen, toegewijd aan Jesus' HART?

7^e Deze godsvrucht heiligt, vergroot en veredelt de intentiën door middel van het Apostolaat, iets, wat zoo noodzakelijk is voor de verdiensten onzer werken en wat evenwel bij vele christenen verwaarloosd wordt.

8^e Zij geeft eindelijk recht op de heer-

lijkste beloften, gelijk men kan zien in de eerste beschouwing van dit boekje.

Oefeningen geschikt om de godsvrucht tot het H. Hart te onderhouden.

1^e *Jaarlijksche oefening* : plechtig *het feest van het H. Hart* vieren. — Indien het mogelijk is, gedurende de geheele Juni-maand de beeltenis van het H. HART, met bloemen versierd, uitstellen. — De Noveen of het octaaf van het feest vieren.

2^e *Maandelijksche oefening* : De *Eerste Vrijdag der maand*. Dien dag heiligen door eene vurige communie. — De beeltenis van het H. HART uitstellen. — Zich op nieuw aan het H. HART toewijden.

3^e *Wekelijksche oefening* : Het *Heilig Uur*. Zie de wijze om het door te brengen in dit Boekje.

4^e *Dagelijksche oefeningen* : Het bezoek bij het Allerheiligste Sacrament. — De H. Mis bijwonen. — Zijne gebeden, werkzaamheden en moeilijkheden opdragen in vereeniging met de inzichten van het H. HART van Jesus. Dit is eene oefening voorgeschreven door eene voortreffelijke Broederschap, het Apostolaat des gebeds,

waarin men zich behoort te laten opnemen,
daar dit bijzonder geschikt is, om, op gemakkelijke wijze, het H. HART van Jesus te vereeren.

TER EERE VAN HET HEILIG HART VAN
JESUS.

Vlied, vlied, mijn ziel in 't minlijk Harte
Van Jesus, uwen Heer ;
Dáar vindt gij, in zijn liefdebanden,
De ware vrijheid weer !

Ziet gij u niet omringd van strikken,
Angstvallig duivekijn ?
Viucht, vlucht naar de open arke henen,
Dáár zult ge veilig zijn.

Wat toeft gij ? Slijk is slechts de wereld,
Bedrog en bittere smart :
In God alleen is vreugd te vinden,
In God slechts juicht het hart !

Geef, Jesus, me in uw HART een plaatsje,
Voldoe mijn zielelust,
'k Wil in uw HART gevangen blijven
In ongestoorde rust.

Om uwe liefde wil ik niets meer,
Verzaak ik al 't genot :
Ik vind de zoetste vrucht in 't lijden,
Het bindt mij meer aan God.

O ! dat ik rustend op uw HARTE,
Voor goed mijne oogen sloot !
Hoe zoet zou mij dat sterven wezen,
't Was leven door den dood !

II.

Dit HART, een waar fornuis van liefde,
Is mij een kerkerslot :
Ik leef er eenzaam en tevreden,
En juich er in mijn God !

Want 't is het HART van mijnen Jesus,
Het menschgeworden Woord ;
Het liefdevuur, voor mij ontstoken,
Brandt daar nog immer voort.

Ik vloog gelijk de duif in de arke
En zocht er rust als zij :
Geen vijand is hier noch te duchten,
Mijn God verdedigt mij.

Sinds ik hier binnen ben getreden
Is liefde alleen mij al :
Elk ander goed baart mij slechts smarte,
De wereld bittre gal.

Ben 'k ook in smart : door Jesus' liefde
Blijf ik steeds welgemoed ;
Ja, zóóveel meer zal ik hem minnen.
Als 't kruis meer lijden doet.

Wil iemand met mij samen wonen
In deze liefdegrot :
Hij zuivre 't Hart van iedre neiging
Die 't niet doet slaan voor God.

Gij trotsche harten, die u zelve,
Die de ijdele wereld mint,
Ver, vervan hier ! wijl ge in dit HARTE
Voor u geen schuilplaats vindt.

De ziel verlaagd door aardsche neiging
Wordt in haar vlucht gestoord ;
Hij wil, dat Hem alleen de liefde,
Geheel het hart behoort.

Ik zeg U dank, mijn Welbeminde,
Wijl Gij mijn boeien slaakt ;
Wijl mijne ziel der hel ontweldigd
De zoete vrijheid smaakt.

Dat ik U niet genoeg kan minnen,
Is 't eenigst wat mij smart ;
Mijn liefde is eindig : maar oneindig
De goedheid van uw HART.

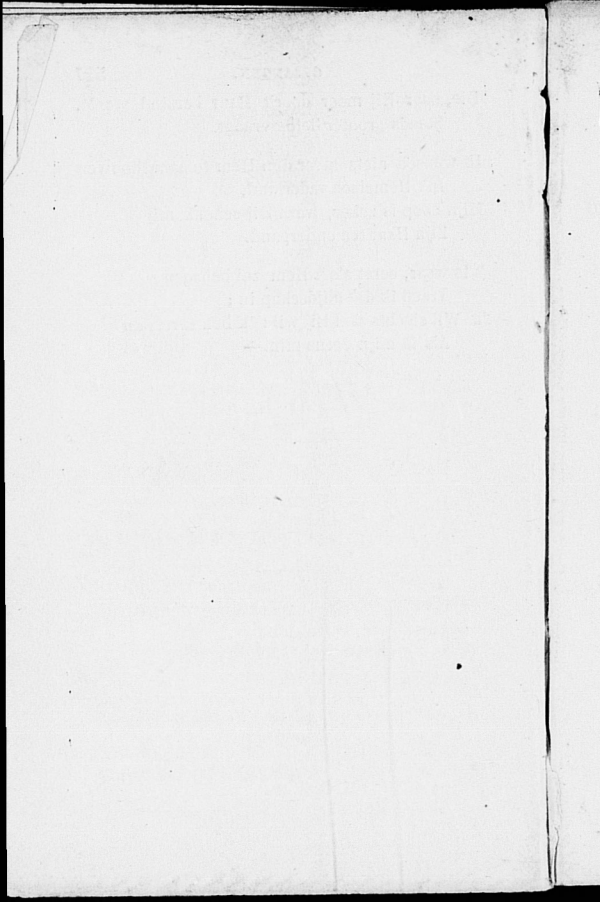
Doch dit vervult mijn ziel met blijdschap,
Dat zij aan Hem behaagt

•

Die, naar Hij meer door't HART bemind wordt,
Steeds grooter liefde vraagt.

Ik wensch niets meer dan Hem te aanschouwen
In't Hemelsch vaderland,
Mijn hoop is zeker, want Hij schonk mij
Zijn HART ten onderpand.

't Is waar, eerst als 't Hem zal behagen
Treed ik die blijdschap in ;
'k Wil slechts wat Hij wil ! 'k ben tevreden
Als ik mijn Jesus min.—

INHOUD

Voorwoord van den vertaler.

Inleiding.

MAAND VAN HET H. HART VAN JESUS.

Overweging voor den vooravond van de maand. 3

Gemakkelijkheid van het gebed. 3

Wijze van bidden. 6

Belofte van het Hart van Jesus. 11

INLEIDING.

Doel, voorwerpen weg van de godsvrucht
tot het H. Hart.

Eerste dag. Doel van de godsvrucht tot het
H. Hart. 13

Gebed voor het bezoek bij het H. Sacrament.

Tweede dag. Voorwerp van de godsvrucht tot
het H. Hart van Jesus. 19

Derde dag. Maria is de weg om tot het heilig
Hart van Jesus te gaan. 25

EERSTE DEEL. — Het Hart van het Kindje Jesus.

Noveen.

Vierde dag. Bethlehem I. Gaan wij naar Beth-

- lehem; wij vinden er het Hart van het Kindje
Jesus, dat zich aan ons geloof openbaart. 31
- Vijfde dag. Bethlehem II. Gaan wij naar Beth-
lehem; wij vinden er het Hart van het Kindje
Jesus, dat ons vertrouwen vraagt. 37
- Zesde dag. Bethlehem III. Gaan wij naar
Bethlehem; wij vinden er het Hart van het
Kindje Jesus, dat geheel onze liefde verdient. 44
- Zevende dag. Egypte I. Gaan wij naar Egypte;
wij vinden er het Hart van het Kindje Jesus,
met de zonden der wereld beladen. 52
- Achtste dag. Egypte II. Gaan wij naar Egypte;
wij vinden er het Hart van Jesus, dat de af-
goden der wereld omverwerpt. 58
- Negende dag. Egypte III. Gaan wij naar Egyp-
te; wij vinden er het Hart van Jesus, dat
den wereldschen rijkdom versmaadt. 65
- Tiende dag. Nazareth I. Gaan wij naar Naza-
reth; wij zullen er het Hart van Jesus vin-
den, dat door zijne gehoorzaamheid zijn
Vader verheerlijkt. 72
- Elfde dag. Nazareth II. Gaan wij naar Naza-
reth; wij vinden er het Hart van Jesus, dat
zijn Vader door het gebed verheerlijkt. 79
- Twaalfde dag. Nazareth III. Gaan wij naar
Nazareth; wij zullen er het Hart van Jesus
vinden, dat zijn Vader door den arbeid ver-
heerlijkt. 85

TWEEDE DEEL. — Het Hart van den lijdenden Jesus.

Noveen.

31	Dertiende dag. Gethsemane I. Gaan wij naar	
37	Gethsemane; wij zullen er het Hart van	
	Jesus vinden door vreeze bevangen.	92
44	Veertiende dag. Gethsemane II. Gaan wij naar	
	Gethsemane; wij zullen er het Hart van	
	Jesus vinden, met afkeer vervuld.	99
52	Vijftiende dag. Gethsemane III. Gaan wij naar	
	Gethsemane; wij zullen er het Hart van	
	Jesus vinden, in droefheid gedompeld.	107
58	Zestiende dag. Jerusalem I. Gaan wij naar	
	Jerusalem; wij zullen er het Hart van Jesus	
	vinden, dat allen smaad verdraagt.	113
55	Zeventiende dag. Jerusalem II. Gaan wij	
	naar Jerusalem, wij vinden er het Hart van	
	Jesus, dat de boeien aanvaardt.	121
72	Achttiende dag. Jerusalem III. Gaan wij naar	
	Jerusalem; wij zullen er het Hart van	
	Jesus vinden, dat het Kruis aanneemt.	128
9	Negentiende dag. Golgotha I. Gaan wij naar	
	Calvarië; wij zullen er het Hart van Jesus	
	vinden, door allen verlaten.	135
5	Twintigste dag. Golgotha II. Gaan wij naar	
	Calvarië; wij zullen er het Hart van Jesus	
	vinden, stervend voor allen.	141
	Een en twintigste dag. Golgotha III. Gaan wij	
	naar Calvarië; wij vinden er het Hart van	
	Jesus, voor allen geopend.	148

DERDE DEEL. — Het Hart van Jesus in het heilig
Sacrament des Altaars. *Noveen.*

- Twée en twintigste dag. Het altaar I. Naderen
wij het altaar; wij vinden er het Hart van
Jesus, dat zich aan ons geeft. 156
- Drie en twintigste dag. Het altaar II. Naderen
wij het altaar; wij vinden er het Hart van
Jesus, dat zich voor ons offert. 162
- Vier en twintigste dag. Het altaar III. Nade-
ren wij het altaar; wij vinden er het Hart
van Jesus, dat ons met zijn apostolaat wil
vereenigen. 168
- Vijf en twintigste dag. De tabernakel I. Na-
deren wij den tabernakel; wij vinden er
het Hart van Jesus, dat van ons een bezoek
van dankbaarheid verwacht. 175
- Zes en twintigste dag. De tabernakel II. Nade-
ren wij den tabernakel; wij vinden er het
Hart van Jesus, dat van ons een bezoek van
eerboete verwacht. 183
- Zeven en twintigste dag. De tabernakel III.
Naderen wij den tabernakel; wij vinden er
het Hart van Jesus, dat van ons een bezoek
van liefde verwacht. 189
- Acht en twintigste dag. De H. Communie I.
Naderen wij tot de heilige Communie; wij
vinden er het Hart van Jesus, verlangend
zich innig met ons te vereenigen. 195

Negen en twintigste dag. De H. Communie II.	
Naderen wij tot de heilige Communie; wij vinden er het Hart van Jesus, verlangend zich dikwijls met ons te vereenigen.	201
Dertigste dag. De H. Communie III. Naderen wij tot de heilige Communie; wij vinden er het Hart van Jesus, verlangend ons zijne genaden mede te deelen.	208

HET HEILIG UUR.

Inleiding.	219
I. Oorsprong van het heilig uur.	219
II. Gemakkelijke wijze, om het heilig uur door te brengen.	220
<i>Gebeden voor het Heilig Uur.</i>	
1. Gebed tot het Hart van Jesus, door de verdiensten van elke smart, die Hij in het lijden verduurde.	224
2. Gevoelens van vertrouwen.	228
3. Gevoelens van berouw.	234
4. Gevoelens van goed voornemen.	233
5. Gevoelens van liefde.	235
6. Gevoelens van onderwerping aan Gods heiligen wil.	238
JANUARI. Voortreffelijkheid van het H. Uur.	240
FEBRUARI. Bedroefd Hart van Jesus, vrijwillig slachtoffer.	248
MAART. Bedroefd Hart van Jesus, algemeen slachtoffer.	256

APRIL. Bedroefd Hart van Jesus, voortdurend slachtoffer.	234
MEL. Bedroefd Hart van Jesus, onpeilbare afgrond van smart.	271
JUNI. Hart van Jesus, bedroefd om de zonden der wereld.	278
ULI. Hart van Jesus, bedroefd om de ergernissen der wereld.	285
AUGUSTUS. Hart van Jesus, bedroefd om de ondankbaarheid der wereld.	292
SEPTEMBER. Hart van Jesus, bedroefd om de lauwhoed der rechtvaardige zielen.	299
OCTOBER. Bedroefd Hart van Jesus, toevlucht der bekoorde zielen.	307
NOVEMBER. Bedroefd Hart van Jesus, getroost door den zielenijver.	315
DECEMBER. Bedroefd Hart van Maria.	323

DE EERSTE VRIJDAG DER MAAND.

Inleiding. Beweegreden om het heilig Hart den vrijdag, en vooral den eersten vrijdag der maand te vereeren.	333
JANUARI. De godsvrucht tot het heilig Hart, uitgekozen liefdepijl.	340
FEBRUARI. Belooning van de godsvrucht tot het heilig Hart, de voorbeschikking.	347
MAART. Middel om ons met het heilig Hart te vereenigen: de goede meening.	357

APRIL. Het heilig Hart, verzamelplaats der genaden.	364
MEL. Onze Lieve Vrouw van het heilig Hart, kanaal der genaden.	373
JUNI. De eerewacht van het heilig Hart.	383
JULI. Hart van Jesus, voorbeeld van ootmoedigheid.	391
AUGUSTUS. Hart van Jesus, voorbeeld van zachtmoedigheid.	397
SEPTEMBER. Hart van Jesus, Vriend der zuivere zielen.	408
OCTOBER. Hart van Jesus, middelpunt der harten.	414
NOVEMBER. Hart van Jesus, voorbeeld van onderwerping aan Gods heiligen wil.	420
DECEMBER. Hart van Jesus, voorbeeld van getrouwheid.	428

NOVEEN VAN HET H. HART VAN JESUS.

Eerste dag. Het beminnelijk Hart van Jesus.	436
Tweede dag. Het minnende Hart van Jesus.	440
Derde dag. Het Hart van Jesus, begeerig beminde te worden.	446
Vierde dag. Het bedroefd Hart van Jesus.	451
Vijfde dag. Het medelijdend Hart van Jesus.	455
Zesde dag. Het milddadig Hart van Jesus-Christus.	459
Zevende dag. Het dankbaar Hart van Jesus.	463
Achtste dag. Het versmaadde Hart van Jesus.	467
Negende dag. Het getrouwe Hart van Jesus.	472

VERSCHILLENDE GEBEDEN.

Gebeden onder de heilige Mis.	479
Gebed tot het heilig Hart, om de heilige deugden te verwerven.	489
Gebed dat men met groot voordeel eiken dag kan bidden.	490
Gebed om den hemel te vragen.	492
Gebed voor de levenden.	494
Gebed voor de overledenen.	495
Gevoelens van liefde voor hen die gecommuniceerd hebben.	ibid
Toewijding aan het heilig Hart.	498
Plechtige verklaring voor een goeden dood.	499
Gebed tot Maria om de deugden te verkrijgen.	503
Gebed tot den heiligen Josef, om drie bijzondere genaden te verkrijgen.	504
Gebed tot den heiligen Alphonsus, om de liefde tot het Hart van Jesus en een zaligen dood te verkrijgen.	506
Gebed tot Onze Lieve Vrouw van altijddurenden bijstand.	507
Gebed voor de verlatene zielen.	508
Litanie van het heilig Hart van Jesus.	509
Litanie van het heilig Hart van Maria.	512
Litanie van den heiligen Josef.	515
Litanie van den heiligen Alphonsus de Liguori.	517

BIIJVOEGSEL. — Beweegredenen om de gods- vrucht tot het heilig Hart te versprei- den.	520
Oefeningen, geschikt om de godsvrucht tot het heilig Hart te onderhouden.	523
Gezangen ter eere van het heilig Hart van Jesus.	524

